

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

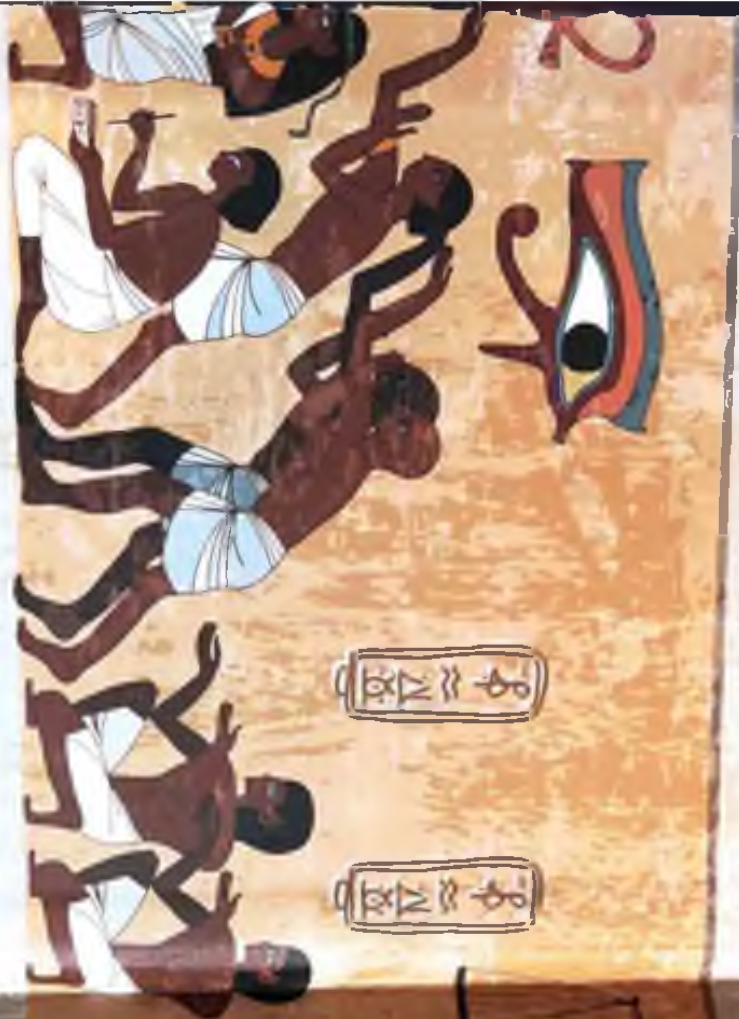
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAMZE ÇELİK

AMENTA

EPHESUS

GAMZE ÇELİK

AMENTA

AMENTA

Yazarı: Gamze Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evlin Musluoğlu

Düzeltili: Sanlye İngin

Kapak Tasarım: Sıdem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sıdem Zelal Edin

1. Baskı: Mart 2021

ISBN: 978-625-7077-96-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Gamze Çelik, 2021

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 612 01 74

Matbaa Sertifika No: 47812

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

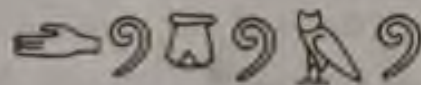
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1

Küçükçekmece / İstanbul

Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

Ay Düğümü

BÖLÜM 1

Karanlık bir sır Mısır'ın kızgın kumlarına gömülmeden, gerçekler Ra'nın gözünün arkasına saklanmadan, hiyeroglifler hikâyesini anlatmaya başlamadan ve mucizevi bir aşk doğmadan asırlar önce Ra'nın karısı Nut, Tanrı Geb'i kendisine âşık eder. Bunun üzerine Ra, karısına ceza verir. Cezaya göre Nut, yılın hiçbir ayı ve gününde çocuk sahibi olmayacaktır. Ra'nın emirleri hiçbir zaman reddedilemeyeceğinden Nut, çareyi Thoth'tan yardım istemekte bulur. Uzun uzun düşündükten sonra Thoth'un aklına iyi bir fikir gelir. Ay tanrıçası Selene'ye gider ve onu bir oyun oynamaya davet eder. Tanrıça bu oyunu kaybederse ayın aydınlık bölümlerinin yedide birini Thoth'a verecektir. Oyunu Thoth kazanır ve Selene, söz verdiği gibi ışığın birini Thoth'a verir. Thoth, tanrıçadan aldığı ışıktan dört gün yaratır ve bu günleri yıla ekler. Böylece Nut, hiçbir yıla ve aya ait olmayan bu dört günde doğum yapabilecektir. Günler eklendikten sonra Ra, eski karısını ziyaret eder ve çabasını karşılıksız bırakmayacağını söyler. Ona bağlı dört çocuk doğurmasına izin verir. Böylece Geb ve Nut'un Osiris, Seth, İsis ve Neftis adlarında dört çocuğu

olur. Bu dört çocuğun varlığı dünyanın oluşumundaki dört temel elementle bağdaştırılır.

Neftis, su elementini temsil ederek Nil'in berrak sularını koruyor; İsis, ateşe hükmederek cehennemdeki kutsal ateşi muhafaza ediyordu. Seth, havayı kontrol ederek çöllerle; Osiris ise toprağı kullanarak ölülerle ilgileniyordu.

Onlar, uzun yıllar hanedan ve firavunluk savaşlarına maruz kalan halkın biraz olsun refaha ulaşması için dünyaya gönderilmişlerdi. Dördü, Eski Mısır halkına arzu ettikleri huzuru getirmişti. Her biri uyumla görevlerini yerine getirirken bir gün Ra, ülkeyi yönetecek birinin olmasını istemiş ve bu yüzden aynı anda yaratılan dört kişinin içinden Osiris'i kral olarak seçmişti.

Osiris, seneler boyu yalnızca savaş görerek barbarlaşan halkı eski düzenine sokmak için yasalar koymuş, tarımı ve tanrılara nasıl ibadet edileceğini öğretmişti. Halk, onlara huzuru ve kültürü vadeden bu krala her gün dua ediyordu.

Antik Mısır'ın bereketli topraklarında hüküm süren Osiris, içeri giren muhafızına bir bakış atarak, "İsis geldi mi?" diye sordu. Tüm dikkatini önündeki papirüslerden çekerek duyacağı cümlelere verdi. 42 Yargıç'a dair yapacağı değişikliği düşünmeyi daha sonraya da erteleyebilirdi.

İri yarı, hantal vücuda sahip olan muhafız, "Evet, kralım. Tanrıçamız tapınağınızdaki meşalelerle ilgileniyor. İşini bitirdiğinde yanınıza geleceğini iletmemizi buyurdular," dedi.

"Tamam, çekilebilirsiniz," dedikten sonra ayağı kalktı ve kendisine özel olan balkondan tapınağın sütunları arasında dolaşan İsis'e baktı.

Uzun kahverengi saçları dalgalar hâlinde ince beline kadar uzanıyor, mavi gözlerinin parlaklığı bu uzaklıktan bile belli olu-

yordu. Piramit bölgesine her geldiğinde Osiris'in tapınağındaki meşaleleri kutsal ateşle yakmaktan büyük bir zevk duyardı ve bu hareketleri Osiris'in ona bir kez daha âşık olmasını sağlardı. Gücünü kendisi için kullanmasına ve yer altı dünyasından onun için çıkmasına bayılıyordu.

İsis, ölen ruhları Osiris'in mahkemesine çıkana dek korurdu ve mahkeme sonucunda onları yaşamdan sonraki hayatlarına taşırdı. Bu yüzden hayatının hemen hemen her anını Amenta'da geçirir, gerekmedikçe yeryüzüne çıkmazdı. Osiris'in aksine yer altının kasvetli havasında boğulduğunu hissetmezdi. Uzun, siyah elbisesinin eteklerini savurarak işini hallederken Osiris, tüm bu süre boyunca onu izledi. Kadının kollarındaki, boynundaki ve başındaki takılar gün ışığında gözlerini alırken asıl ışığın kadının kendisinden kaynaklandığını iyi biliyordu. İsis'in içeri yöneldiğini görünce yeniden odasına geçti ve onu beklemeye başladı. Çok geçmeden büyük kapı açıldı ve "Kralım," diyen İsis, başını öne eğerek bilindik selamını verirken Osiris gülümseyerek, "Kraliçem," diye fısıldadı.

İsis, iri gözlerini gergince kıstı. İnce dudaklarına rahatsız bir gülümseme yerleşti.

"Ne zaman şunu söylemekten vazgeçeceksin?"

"Sen evlenmekten vazgeçtiğin zaman."

"Unuttuysan diye söylüyorum, teklifini kabul etmedim. Yani kraliçen değilim."

"Şimdilik," derken tek kaşı biçimlendi ve sabredemeyerek ekledi: "Ne zaman kabul edeceksin?"

Tanrıça başını yana eğerken, "Bu durumdan Neftis'e ve Seth'e bahsetmeliyiz, biliyorsun. Ayrıca ikisinin de bu evlilik haberinden hoşlanacağını sanmıyorum. Senin kral olmana bile yeni alıştılar, benim kraliçe olmam onlar için beklenmedik olacaktır," dedi.

"Onlara fikirlerini sormayacağız, İsis. Ben kralım. Mısır'ı ben yönetiyorum. İkisi de benim sözümü dinlemek zorunda."

İsis, bu durumdan rahatsız olduğunu dile getirmekten asla çekinmiyordu.

"Fikirlerini sormuyoruz zaten fakat onlara söylemeliyiz. Aramızdakileri yeterince gizledik."

Adam geniş omuzlarını silkti. "Sen nasıl istersen... Bu akşam ikisini buraya çağıralım ve evleneceğimizi söyleyelim. Sonra da sen teklifimi kabul edersin ve çok geçmeden Ra'nın huzurunda seni kraliçem ilan ederim."

İsis, tedirginlikle dudağını dişledi. "Yüce Ra, gizli adını öğrenmem için kara büyüye başvurup onu zehirlediğimden beri hiçbir duama yanıt vermiyor. Önceleri rüyalarımda beni ziyaret eder, dünyanın gizemlerinden bazılarını açıklardı. Şimdi bunu bile yapmıyor. O yüzden beni kraliçe yapmak isteyeceğinden çok emin olamıyorum."

Osiris kuru bir sesle, "Çünkü yaptığın şey yanlıştı, İsis. Ölüler Kitabı'nın bizlere veriliş amacı o büyüleri savunma anında kullanmamızdı. Gücümüze güç katmak için kara büyüye başvurmak değil. Bizi yaratan tanrıyı zehirleyerek şantaj yapmak hiç değil," dediğinde İsis gergince nefes aldı. O sınırlamaları sevmez, çoğu zaman başına buyruk hareket ederdi. Osiris ise onun tam aksiydi. Kural ve sınırlamaların dışına çıkmaz, ona ne dayatılırsa uyardı. Kurallar, uyulması gereken zorunluluklardı.

"Kitaptaki büyüler, savunma anında birden aklımıza gelmeyecek. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan önce büyüler üzerinde pratik yapmalı, kara büyüü nasıl kontrol edeceğimizi ve düşmanlarımıza karşı nasıl en iyi şekilde kullanacağımızı öğrenmeliyiz."

Osiris kaşlarını çattı. Kara büyüye bulaşmak istemiyordu. Çünkü kara büyü'nün gücüne vardığında bir daha bırakamamaktan korkuyordu. Kara büyü, insanın ruhundaki kötü yönlerini açığa çıkarıyor, karanlık tarafa duyulan açlığını büyütüyordu ve taht kendisindeyken herhangi birinin güçlenip onun karşısında yer almasını istemiyordu.

"Bu konudaki kararım belli ve hiçbir şey fikrimi değiştiremeyecek. Ölüler Kitabı da ihtiyacımız olana dek Neftis'te kalmaya devam edecek."

İsis'i rahatsız eden bir diğer konu da buydu işte. Daha önce Osiris'in tapınağında korunan kitap, İsis'in kara büyüye başvurmamasından sonra Neftis'in tapınağına gönderilmişti. Osiris, tanrının büyüleri inceleyeceğini söylese de İsis, bunun yalnızca bahane olduğunun farkındaydı. Kara büyüye erişimini kısıtlamak için kitabı bilerek göndermişti.

Zoraki şekilde, "Siz nasıl isterseniz, kralım," deyip gülümserken bileziğindeki zümrüt renkli taşların parladığını fark etti. Bu bilezik ona Ra'nın hediyesiydi ve İsis'in gücüne güç katıyordu. "Artık gitmeliyim; görüyorsun, görevim beni çağırıyor. Ebedî Kapı'yı geçen ölüleri Sirius'a ya da yerin yüz kat altına göndermem gerekiyor."

"Eğer düğünümüzde de görevini bahane edip yer altına gidersen seni sonsuza dek buraya kilitlerim, İsis."

"Sizin göreviniz de yer altında kralım, biliyorsunuz, değil mi? Siz ölüleri yargılamazsanız ben nasıl onları hak ettikleri yere göndereceğim?"

"Sana söz veriyorum, düğün bitene dek kimsenin Ebedî Kapı'ya ulaşmasına izin vermeyeceğim. Böylece kaçacak yerin olmayacak."

İsis oyunbaz bir edayla güldü. "Nedense bazen beni burada tutmak için Amenta'yı yok edeceğini düşünüyorum."

"Güzel fikirmiş aslında ama aklındaki şey daha farklı. Ufak bir görev değişikliği yaparak seni de yer altından çıkarmayı amaçlıyorum. Bir kraliçe olarak yeryüzünde de işime yarayacağına eminim."

Duyduklarıyla kaşları çatılan İsis, hızla başını iki yana sallayarak kararlılıkla Osiris'e baktı. "Sakın bunu yapma. Ben görevimden de yer altından da çok memnunum."

"Bunu neden daha sonra konuşmuyoruz ki? İşlerini hallet ve akşam yeniden buraya gel," deyip kadının dudaklarına nazik bir öpücük bıraktı. İsis geri çekilip odadan çıkarken dudaklarındaki geniş tebessüm hâlâ varlığını koruyordu. Muhafızlara seslenip içeriye giren adama döndü. "Tanrı Seth ile Tanrıça Neftis'e haber verin. Bu akşam özel bir davet vereceğim, buraya gelsinler."

"Siz nasıl arzu ederseniz, kralım."

Muhafızın gidişinden sonra yeniden işlerine odaklanan Osiris, birkaç saat sonra olacıklardan habersiz vakit geçiriyordu. Birkaç gün önce yaşananlar aklına geldiğinde bu akşam bir pürüz çıkmamasını umdu. Neftis, göreviyle ilgili bir konuyu bahane ederek tapınağından piramide gelmişti ve aralarında hoş olmayan birtakım konuşmalar geçmişti. İsis'in kız kardeşi, Osiris'e uzun zamandır âşık olduğunu söylemişti. Ancak Osiris, seçimini çoktan İsis'ten yana kullanmıştı ve bu hiçbir şekilde değişmeyecekti. Kendisine olan sevgisinin karşılıksız olduğunu söyleyip Neftis'i kibarca kovmasından sonra ilk kez karşı karşıya geleceklerdi. Ne kadar denerse denesin bunun gerginliğini üzerinden atamıyordu.

Akşam olduğunda Mısır'ın en güçlü tanrı ve tanrıçaları, kralın daveti üzerine masadaki yerlerini almış, adamın onları buraya çağırış sebebini merak ediyorlardı. Bir kişi hariç... Tanrıça İsis, masa-

nın altında sakladığı ellerini sıkarken duyduklarından sonra Seth ve Neftis'in verecekleri tepkiden çekiniyordu. Dördü de aynı anda yaratıldıkları için aralarından birinin kral olmasını hazmedememişlerdi. Osiris'in yeri geldiğinde onlara emir vermesini, kendilerinden daha üstün olmasını bir türlü kabullenemiyorlardı. Seth de Neftis de güce aşıktı. Şimdi ortaya bir de kraliçe çıkacaktı ve bu durumdan hiç hoşlanmayacaklarından emindi.

"Bizi çağırmanın sebebi nedir, *kardeşim*?" diye soran Seth, elindeki bardağı masanın üzerine bırakırken mavi gözlerini doğruca Osiris'in üzerine dikmişti. Aynı anda yaratılmalarına ithafen söylediği kardeşim kelimesinin Osiris'in hoşuna gitmediğini anlayacak kadar dikkatliydi.

"Aldığım bir kararı bildirmek için sizi çağırdım," derken bakışlarının sadece kendisi ve Seth'in üzerinde gezinmesi Neftis'in dikkatinden kaçmadı. İsis biliyor olmalıydı. Belki de görevleriyle alakalı bir mevzu vardı. Hâlâ iyimserdi ancak Osiris'in dudaklarından dökülenler bambaşkaydı.

"Tanrıça İsis ile evlenmeye karar verdik. Önümüzdeki ay, tüm Mısır halkının önünde evleneceğiz."

Neftis ve Seth'in hiddetli bakışları kesişirken ikisinin aklından da aynı düşünce geçiyordu. Aynı anda yaratılmalarına rağmen Osiris'in kral seçilmesi yetmezmiş gibi şimdi de diğer kardeşleri kraliçe mi olacaktı? Neftis'in donuk bakışlarının ardına gizlediği nefret ve öfkeyi yalnızca Seth görüyordu. İsis ve Osiris'in gözleri aşktan körleşmiş, kadının aklından geçenleri tahmin bile edemez hâle gelmişlerdi.

Tüm gece önündeki aşkı kıskançlıkla izleyen Neftis, saatin ilerlemesiyle ayaklandı ve kendi tapınağına gitmek için yola çıktı. Tene buz kesmiş, saç kökleri sınırdan gerilmişti. Gözlerinin önüne bir perde misali inen nefret ve senelerdir İsis'e duyduğu kıskançlık

tüm ruhunu karanlığın mahzenine kilitlemiş, anahtarını kimsenin ulaşamayacağı bir yere fırlatmıştı.

Tapınağındaki odasına çıktığı gibi Osiris'in ona verdiği Ölüler Kitabı'nı eline aldı ve kitabın kapağını ilk kez bambaşka bir amaç için araladı. Bu kitap büyücüler ve insanlar için farklı, tanrı ve tanrıçalar için farklıydı. Metinleri ve yazıları kişiye göre farklılık gösteriyordu. Daha önce gözüne çarpan kılık değiştirme büyü-sünü yapmaya başladığında hayatında ilk kez kara büyüye başvurmuştu. Günlerce aynı büyü üzerinde çalışmış, sonunda İsis'e benzeyen yüz hatları ve vücudu, tamamen onun şekline bürünmeye başlamıştı. İsis, Ra'nın gizli adını öğrenmek için bir yılanı lanetlediğinde Neftis, onun her yaptığına dikkat etmişti. İçten içe bir gün kendisinin de ihtiyacı olacağını hissetmişti. Şimdi tüm bildiklerini uygulama zamanıydı. Hataya yer vermeden her fırsatta kara büyüü denerken içindeki intikam açlığını bastıramıyordu. Kara büyüü yaptıkça arzusu artıyor, kendini durduramıyordu. Hep daha kötüsünü arıyordu.

İsis'in Amenta'da olduğu bir geceyi fırsat bilip onun kılığında Osiris'in oldu ve o gecenin sonucunda Anubis'i dünyaya getirdi. Ra'nın laneti yüzünden çocuğunun teni siyah, kafası çakal başıydı. İsis, her şeyi öğrendiğinde Neftis'e düşman olmuş, onun karşısında yer almıştı. Hikâyeyi öğrenen ve büyü yüzünden birkaç ay içinde yetişkin bir bireye dönüşen Anubis, annesine sırt çevirip Osiris ve İsis'in tarafına geçtiğinde Neftis için henüz hiçbir şey bitmemişti.

Osiris, İsis'ten saklamak için ona verdiği Ölüler Kitabı'nı geri almıştı fakat Neftis, aylar boyunca elinin altında bulunan kitap-taki her bilgiyi parşömenlere yazmıştı ve işine yarayabilecek tüm büyüleri aklının en kurnaz köşelerine kazırmıştı.

İsis ve Osiris, Neftis'in Ölüler Kitabı'nı kullandığından habersiz, düğün hazırlıkları yapıyordu. Neftis, bir gece Seth'in tapınağına giderek tüm Mısır'ın kaderini değiştirecek bir teklifte bulundu.

Yardımcısı tanrıçaya odasına kadar eşlik edip odadan çıktıktan sonra Seth, rahat bir edayla sütuna yaslandı. Neftis'in aklındaki fikri merak ediyordu fakat eski ihtişamını ve gücünü kaybettiği için onu pek dikkate alamıyordu. "İsis'i öldürmek istemeni anlıyorum, kardeşim fakat bu mümkün değil. Osiris kral ve İsis de çok yakında kraliçe olacak. Biricik aşkınla artık vedalaş. Kaybettin."

"Bu yüzden benim tarafımdasın. Aşk umurumda değil, Seth. Artık yalnızca İsis'ten değil, Osiris'ten de kurtulmak, intikam almak istiyorum." Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, aylar sonra ilk kez gülümsemenin verdiği hazla memnun olmuştu. "Onları öldüremeyeceğimi biliyorum ama bizim dünyamızdan uzaklaştırabilirim. Ölüler Kitabı'nda bir lanet var. Büyük savaşlar esnasında halkı korumak veya kaçmak için farklı boyutlar açabileceğimiz yazıyor."

Seth, merakla duruşunu dikleştirdi. Ölüler Kitabı ellerine ilk geçtiğinde o büyüyü görmüştü. "Bu zararsız görünen büyüyü lanet yapan kısım nedir?"

"Benim kara büyüyü kullanarak o büyüyü değiştirmem. Orada yaşayan hiç kimse öldükten sonra cenneti ya da cehennemi bulamayacak. Ruhları, büyüünün yapıldığı yerde sonsuza dek kapalı kalacak ve asla huzuru bulamayacaklar," derken Seth sözünü kesti: "Hep azap yaşayacaklar," deyip cümlenin devamını getirdi.

Kadın umursamazca omuzlarını silkti. "O ikisi için güzel bir son."

"Biraz fazla değil mi? Azap ruhlarına dair hiçbir şey bilmiyoruz. Bir ilk olacaklar ve bunun sonucunda ruhları sonsuza dek kapana kısıllı kalacak."

Neftis, Seth'in itirazını hiç umursamamış gibi davranmaya çalıştı. Bu laneti tek başına yapamazdı. Gücüyle yardımcı olacak kişilere ihtiyacı vardı ve bunların en başında da tanrı kardeşinde duran tanrı geliyordu. Seth'in taht ve yönetime arzusunun ne boyutta olduğunu biliyordu. Bu nedenle asla reddedemeyeceğini bildiği teklifini sundu: "Bana kaybettiğini söylüyorsun ama buradan bakınca sen de pek kazanmış gibi görünüyorsun. İsis ve Osiris'e bu laneti yapmama yardım et. Mısır tahtına ben geçeyim. Sen ise görev yerin olan çöllerin hâkimi ol. Orada kendi tahtını kur ve hiç kimse sana karışmasın."

Seth, bu teklif karşısında kendini gülmekten alıkoyamamıştı. "Sana yardım etmemin karşılığı sadece çöl mü olacak?"

"İsis, ilk kara büyüü kullanarak kobra yılanı yaptığında güçlerinde azalma oldu. Ra ona sırt çevirdi. Bu sadece kara büyüydü. Bir lanet yapmanın sonuçlarını tahmin etmeye çalış. Ben her şeyi göze aldım, Seth. Sonucuna katlanacağım bir lanet yapacağım. Bana yardım edenler lanetin kötü tarafıyla yüz yüze gelmeyecek. Bu yüzden sana teklifim, çöller."

Seth yüksek sesle güldü. "Lanetin sonucundan nasıl kaçabilirim, Neftis? Büyüleri mi kandıracağız?"

"Ölümden defalarca nasıl kaçtıysan bundan da kaçabilirsin. Kaldı ki tüm sonuçları üstlendiğimde size hiçbir şey kalmayacak."

Seth, mavi gözlerini kısarak düşündü. Bir lanet yapacaktı ama bundan etkilenmeyecekti. Osiris hayatına bu şekilde devam ettiğinde hiçbir şey yapamayacağını iyi biliyordu. Varlığı bu tapınaktan ötesine geçmeyecekti. Şimdilik kendisine verilen çölle idare edecek, tahtını buradan yönetecekti ve günü geldiğinde asıl tahtına yerleşecekti. Mısır'ın tek hâkimi olacaktı.

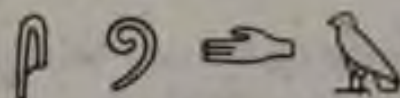
Seth, düşmanını tanı mıyordu ama dostunu iyi tanıyordu. Neftis tıpkı onun gibiydi: Hırslı, kindar, doyumsuz ve güce âşık.

Bu yüzden zaaflarını çok iyi biliyordu. Osiris'i yenmek zordu ancak vakti geldiğinde Neftis'i alaşağı etmek zor olmayacaktı. "Güzel anlaşma," deyip gülümsedi. "Ne yapacağız?"

"Büyü çok zor olduğu için dört kişinin gücüne ihtiyacım var. Biri sensin. Diğerleri ise Rahip Honusas ve Ruhsuz Kemiklerden Elijah. Öncelikle hepiniz, rahiplerin önünde anlaşmaya sadık kalacağınıza dair yemin edeceksiniz. Anlaşmaya uymadığınız takdirde onların gazabı yakanızı bırakmayacak."

Neftis, Seth'e her şeyi anlattıktan sonra yeniden tapınağına dönmüş, lanet üzerinde çalışmak için tapınağının tepesine çıkmıştı. Ayın evrelerini ve Sirius ile uyumunu izlerken yapacakları şey için bir an bile pişmanlık duymuyordu. Canını yakan herkes acıdan payına düşeni alacak, Neftis'ten daha kötü olacaktı.

Cüda

BÖLÜM 2

Tık, tık...

Tık, tık...

Tık, tık...

Israrla çalınan kapıyı duymazdan gelerek gözlerimi, seyrettiğim gökyüzünden ayırmadım. Gündüzü terk eden güneşin batışını ve yerini aya bırakışını kirli camın arkasından izlemeye devam ettim. Zaten kapıya vuran kişi, ben ses vermediğimde vazgeçip giderdi ve ben yine yalnız kalırdım.

Çaresizlik.

Hiç bu kadar anlamlı gelmemiştii bu on harften oluşan kelime. Zaman zaman çaresiz kaldığım anlar olmuştu ama hiçbirinde o kelimenin anlamını bu kadar derinden kavramamıştım. Eski-den çaresiz olduğumu düşündüğüm anların aslında bir yanılsama olduğunu, onu son bir defa daha göremeyeceğimi öğrendiğimde anlamıştım. İçimin yana yakıla kurduğu cümleleri, dilim buz gibi suskunlukla karşılayıp söndürdüğünde fark etmiştim asıl manasını.

Ağlayışlarımı duyamadığı, haykırışların bastırıldığı kuytunun tek dostuydu akşamlar ve uçsuz bucaksız karanlığı karşılık beklemeden kucaklayan geceler benim yegâne sığınağımdı.

Yalnızdım.

Onun yanımda olmadığı iki ay boyunca sürekli yalnızdım ve bu yalnızlık artık beni üşütüyordu. Beni göndermişti ama hesaba katmadığı bir şey vardı. Eksik kalmıştım ve o bunu düşünmemişti. Onsuzlukla nasıl başa çıkacağımı öğrenemedim beni kendinden ayırmıştı. Tıpkı yüzme bilmediği hâlde denize atlayan biri gibi kurtulmak için çırpınıyordum ancak onun aksine fevri davranışlarımın beni ölüme sürükleyeceğini çok iyi biliyordum. Ölmek ya da yaşamak fark etmezdi ki artık... O yokken de nefes alamıyordum. Aldığım her nefes ciğerlerime ulaşamadan boğazıma diziliyordu. Hayattaydım ama sadece bedenim yaşıyordu. Ne kalbim ne de beynim yaşadığını hissediyordu. Kısacası *nefes alıyorsa umut vardır* kuramı benim üzerimde bir işe yaramıyordu, zira yaşayan bir ölüden farkım kalmamıştı.

Ruhum çekilmiş, izbe bir sokağın en dip köşesine sinmiş yasını tutuyordu. Canım gün geçtikçe parçalanıyor, içimde tarifi zor depresyonlar boy veriyordu. Kalbim... Ondan söz etmeye dahi gerek yoktu. Buraya gelirken Aytun'da kalmıştı. Aşkımı ilelebet sürdürmek için onunla olmayı tercih etmişti. Ben ise... Zaman yalnızca bir işkenceci olarak kalmıştı gözümde. Dünya denen illet benim için çoktan durmuştu.

Duruyordum.

Yalnızca duruyor ve izliyordum. Etrafımdaki soyutlandığım insanları izleyerek takılı kaldığım zamanda, nefretle akrep ve yelkovanı ezerek yerimde sayıyordum.

Hayatım boyunca çok ağlamıştım ama hiç bu kadar çok ağlamamıştım. Düştüğümde, üzüldüğümde, birini kaybettiğimde,

kırıldığımda çok ağlamıştım ama hiçbir bu denli acı vermemişti. Hatta hiçbir acı bu kadar iz bırakmamıştı bende.

Aytun'un beni gönderişinden sonra gözlerimi açtığımda bulunduğum yeri çok iyi biliyordum. Öncelikle birkaç saniye beklemiş, kendimi bunların bir rüya olduğuna inandırmak istemişim fakat gerçek, gün gibi ortadaydı ve sertçe yüzüme çarpmıştı.

Beni eski dünyama göndermişti.

Burada her şey rengini yitirmişti. Eskiden evim dediğim yere ait değildim. Benim için, gidip gördüğüm Ölüler Şehri'nden bir farkı kalmamıştı. Kasvetliydi. Önceleri bana nefes veren hava, şimdi kötü bir kâbus gibi üzerime çöküyor, olağanca ağırlığıyla beni eziyordu. Burada olduğumu bir türlü kabullenemeyişim, döndüğüm gerçeğini değiştirebilir miydi?

Yavaş hareketlerle ayağa kalktığımda duvara bakmıştım ve daha önce geçiş yapmamı sağlayan, R simgesinin ortasındaki taşı görmüştüm. Hayal kırıklığı sinsice bedenime çarpmış, surlarımı yerle yeksan ederek beni baştan aşağı yok etmişti. En sonunda, daha önce geçtiğim yolları dermansızca, bir ölü gibi arşınlayarak merdivenlerin başına gelmişim. Her adımımınla yer sarsılıyormuş gibiyken oda bile beni kovmak istercesine bir şey yapmama gerek kalmadan gizli geçidin kapısını açmıştı. Dudaklarımda acı bir gülüş oluşurken duvarlardan destek alarak dışarı çıkmıştım.

Ondan sonrası ise tam bir karmaşaydı...

Piramidin dışında gezerken beni bulan turistler pislik içindeki kıyafetlerime bakarak polisi çağırmıştı ve aylardır ortada olmayışına dair türlü sorulara maruz kalmıştım fakat hiçbirine yanıt vermemiştim. Konuşsam ne diyecektim ki? Yaşadıklarımı mı anlatacaktım? Kim söylediklerime inanırdı? Yapacakları şey ülkeme postalamak, deli damgası yapıştırmak ve ardından bir akıl hastanesine yatırmak olurdu. İşte, bu beni biraz daha mahvederdi.

Gerçekliğinden emin olduğum şeyler sırf başkaları inanmıyor diye halüsinasyona dönüşecekti ve sanki bir hastalıkmiş gibi bundan kurtulmam beklenecekti. Aytun'u bir illetmiş gibi aklımdan söküp atmamı isteyecekler, onu unuttuğumda ise iyileştiğimi zanneceklerdi. Adını kalbime mühürlediğim adamı silmeye kimsenin gücü yetmezdi ama denemeye kalkışmaları bile berbattı. Bu duruma düşmektense suskunluğu seçmeyi yeğlerdim.

Sessiz kalışımın sonuna geldiğimde polisler, *hiçbir şey hatırlamıyorum*, yalanını söyleyerek onlardan kurtulmuştum. Bir sürü şey söylemişler, ortadan kaybolmamla ilgili çeşitli teoriler üretmişlerdi ama hiçbirini umursamamıştım.

Uyandığım, kendime geldiğim yerin piramidin dışı olduğunu söyleyerek üzerime yüklenecek suçlardan da kendimi azat etmiştim. Herkesten gizli bir şekilde içeri girmem kesinlikle sorun çıkarmırdı. Polis merkezine çağırılan psikolog, bu tarz kayıp vakalarında, hafıza kaybının kendini savunma yöntemi olduğunu söyleyerek olayı kapatmıştı. Bilmeden bana yardımı dokunan psikoloğa içten içe teşekkür etmiştim.

Mağlubiyeti sırtlanarak eve döndüğümde aslında ait olduğum yerin burası olmadığını biliyordum. Eylül ve Melih de karşıma çıkan herkes gibi ne olup bittiğini sormuşlardı ama onlara da cevap vermemiştim. Nitekim bunu kaldıramayacaklarının farkındaydım. Herkes gibi onlar da bana inanmazdı.

Ayrıca döndüğümde her şeyin aynı şekilde devam edeceğini sanarak büyük bir yanılgıya düşmüştüm. Eylül ile Melih, eskisi gibi annemle yakın değillerdi. Hiç kavga etmeyen üçlü arasında zaman zaman ufak arbedeler çıkıyor ve çoğunlukla, annem ya da kardeşlerimin evden çıkıp gitmesiyle son buluyordu. Yokluğumda neler yaşandığını az çok öğrendiğimde, *cennette sorun var*, lafı onlara uygun hâle gelmişti.

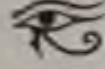
Annem ortaya çıkmayışımı biriyle kaçtığıma yorarken kardeşlerimle epey zıt düşmüş ve bu yüzden de araları bozulmuştu. Melih'in beni savunması şaşkına uğratmamıştı çünkü o, bana karşı her zaman sevgi doluydu ama Eylül... Ondan beklemediğim bu hareketleri şaşırtmıştı. Aramın pek iyi olmadığı kız kardeşim, döndüğümünden beri bana fazla düşkündü. Kaldı ki yokluğum onun üzerinde derin bir etki yarattığı için büyük hayallerle kazandığı mimarlık bölümünün ilk senesini dondurmıştı. Bunu duyduğumda ilk kez konuşarak suskunluğumu bozmuştum. Niye böyle bir şey yaptığıyla ilgili sıkı bir kavgaya girmiştik.

Kardeşlerimle aramdaki bağ istemsizce giderek kuvvetlenirken annemle bir kez daha kopmuştu. Evde sürekli iğneleyici sözlerini işitiyor, her an ağır ithamlarına maruz kalıyordum. Onu umursamıyordum, çünkü ondan daha önemli sorunlarım vardı. Âşık olduğum adamı özlediğim, onsuz yapamayacağımı fark ettiğim gerçeği gibi... Fakat en önemlisi onun çehresini unutmaktan korkmam gibi.

Günler geçtikçe asla belleğimden silinmemesini dilediğim yüzünü unutmaktan endişeleniyordum. Bir fotoğrafı bile yoktu bende. Hiç aklıma gelmemişti onunla fotoğraf çekilmek. İşte, bu yüzden kendime çok kızıyordum. Hafızamın bana ihanet edip onu unutması ihtimaline karşılık bir saniye bile aklımdan çıkarmayı düşünmüyordum. Sürekli ne hâlde olduğunu düşünüp duruyor, uzaktan da olsa bir cevap arıyordum.

Duvardaki büyüü zayıflatmak için birini öldürmüştü ve Ruhsuz Kemiklerin bunun bedelini ödeteceklerini söylemişti. Ona neler yaptıklarını bilmiyordum ve eğer kötü bir şey ise öğrenmek istemiyordum. Aklımı kurcalayan kötü bir ihtimal vardı ve tek duam, öyle bir şeyin gerçekleşmiş olmamasıydı. Daha önceleri Ruhsuz Kemiklerin acımasızlıklarından ve birbirlerine ne kadar bağlı olduklarından bahsetmişti. Eğer söylediği kadar birbirlerine

düşkünlerse içlerinden birini öldüren Aytun'a asla merhamet göstermezlerdi. Ona zarar verebilirlerdi ve bu düşünce beni delicesine korkutuyordu.

Gün, bir kez daha yerine çekilip kendini akşamın akışına bıraktığında Eylül, odanın kapısını açtı ve elindeki tepsiyle duraksamadan içeri girdi. Siyah, kısa saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmış, mavi gözlerini sevimlice açmıştı. Üzerinde her zaman giymekten hoşlandığı çiçekli elbiselerinden biri vardı. Bu elbiselerin anlamı onun *Polyanna* günlerinden birinde olduğunu gösterirdi. Ne zaman başına kötü bir olay gelse modunu yükseltecek şeyler yapar, tüm olumsuzlukları kenara atarak olaya iyi yönünden bakmaya çalışırdı. Bu elbiseyi ne zaman giyse Melih'in onunla dalga geçtiği günleri çok net hatırlıyordum. Melih'in alaycı tavırlarına sinirlenen Eylül, bir çocuk gibi onunla kavga ederken ben odamda, kapının arkasından onları dinlerdim. Her ne kadar yanlarına gidip eşlik etmek istesem de annemin nefret dolu bakışlarını görmemek için kendimi geri çekerdim.

"Sana yemen için bir şeyler getirdim. Hatta bu akşam ben de seninle yiyeceğim. Kendime bir diyet buldum. Bu sefer sonuna kadar götürüp şu göbeğimden kurtulacağım. Sana ise çok lezzetli şeyler hazırladım. Hem yerken abla kardeş biraz konuşuruz belki, ne dersin?"

Hevesini kırma pahasına, "Aç değilim," diye mırıldandım kuru bir sesle. Canım bir şey yemek, içmek istemiyordu. İştahım iyice kapanmıştı ve bu yüzden zayıflamıştım. Kaç kiloya düştüğüme bakacak cesaretim yoktu ancak hayli kilo verdiğimi hissediyordum.

Eylül'ün yüzündeki gülümseme, bozulduğunu iddia edercesine anında solarken dargın bakışlarını ısrarla yüzümden ayırmıyordu. "Aç olmasan bile bir şeyler yemelisin. Doğru dürüst elinde yemek

görmüyorum. Artık şu odadan da çıkman gerekli, yeter! Babam öldüğünde bile bu kadar içine kapanmamıştın. Şu an neyin yasını tuttuğunu anlamıyorum. Artık evindesin. Rahatla.”

Bağırımıyordu ama bağırса bu kadar etkili olmazdı benim için.

“Çıkıp ne yapacağım Eylül? Annemle karşılıklı yemek mi yiye-yim, sohbet mi edeyim?”

“Olayın annemle ilgisi yok. Dışarı çıkabilirsin, Gülfem abla-ya gidebilirsin, bizimle bir şeyler yapabilirsin. Şu odaya kendini tıkmaktan başka ne olursa olsun yapabilirsin. Değiştiğinin farkın-dasın, değil mi? Geldiğinden beri elinde bir tane bile kitap gör-medim.”

Bakışlarım, yüzlerce kitabı barındıran camlı, siyah kitaplığıma kaydığında nabzım kulaklarımda çınladı. Haklıydı. Eskiden oku-mak için ölüp bittiğim kitaplarıma el dahi sürmemiştim. Çünkü artık kitapların mutlu hayal dünyasına girmeme gerek yoktu. Ben gerçek hayatta boğulmuştum ve başka bir yerde nefes alamazdım.

“Neden bunu yapıyorsun bize? Her gün sana neler olduğunu soruyorum ama hiçbir şey anlatmıyorsun. Bilmediğimiz şeyler yü-zünden aylardır kendini harap ediyorsun. Eskiden de hayatı seven biri değildin ama şu an resmen nefes almak bile ağır bir ceza gibi azap veriyor sana.”

Çünkü hayatımda aldığım en gerçek nefesin Aytun’la beraberken aldığım nefes olduğunu anladım, demek istesem de sessiz kalmayı tercih ederek ona boş boş bakmaya devam ettim. Tepsiyi masamın üzerine koyduktan sonra pencerenin önüne geldi ve dizlerinin üzerine oturdu. Başımı eğip onu izledim. İlk kez bu kadar üzeri-me geliyordu. Suskunluğum onun da canına tak etmiş olmalıydı.

“Abla, bunca zaman neredeydin? Polislere, *hiçbir şey hatırlamı-yorum,* dedin ama ben buna inanmıyorum. Mutlaka aklında kalan

bir şeyler olmalı," diyen Eylül'ün sesi giderek yükseldi. "Olmak zorunda! Seni biri kaçırdıysa, haftalarca yanında tuttuysa ona dair fiziksel bir özellik aklında kalmış olmalı."

Kaldı zaten Eylül. Her gözlerimi kırpışım da karşımda beliren gri gözleri aklımdan bir an olsun gitmiyor. Onu öyle özlüyorum ki onsuzluğun her saniyesi ruhuma ardı ardına neşter darbeleri indiriyor, demek istesem de kendimi tuttum. Aklımdan geçen sözcükler dilimde can bulamıyordu.

İri mavi hareleri öfkeyle karardı, beni içine çeken bir kasırga misali üzerime çullandı. O böyle üzerime geldikçe nefes alamıyor gibiydim. Sanki konuşsam, Aytun'un adını zikretsem her şey bir kâbusa dönecekti. Ağlayacak, doyamadığı oyuncağı elinden alınmış küçük bir çocuk gibi ortalığı birbirine katacaktım. Adını sessizce söylesem ayların hıncını üzerimden atacaktım.

Gözlerime dolan yaşlar görüşümü bulanıklaştırırken Eylül, benden bir şeyler öğrenebilmek için üzerime gelmeye devam etti: "Abla, ne olursun konuş benimle. Kafayı yemek üzereyim, sen susukça delirecek gibi hissediyorum. Tüm gün bu pencerenin önünde oturmanın bir yararı yok, anlasana!"

Hıçkırdım ve "Kaçırılmadım," diye mırıldandım dizlerimi kendime daha çok çekerken. Eylül'ün serzenişlerine artık kayıtsız kalamıyordum. "Çok şey yaşadım ama hiç kaçırılmadım. Yanında olduğum kişiler bana bir an olsun kötü davranmadı."

"Anlat artık."

Başımı iki yana sallarken gözlerimi bir an olsun dışarıdan ayırmadım. Sokaktan geçip giden insanları izlemek iyi geliyordu. "Anlatsam bile inanmazsın ki. Olayı bizzat yaşayan olmama rağmen başta ben bile inanmadım."

"İnanırım. Yeter ki konuş. Ben bir kurdum desen bile inanırım, yemin ederim."

Sıkça okuyup izlediği kurt adam hikâyelerinden örnek verdiği keyifsizce güldüm. İnanmayacağını, bana deli muamelesi yapacağını çok iyi biliyordum. Ama yine de dudaklarımdan dökülenlere engel olamadım. Zira kalbim bile bu suskunluğu kaldıramıyordu artık. Bu yüzden kontrolü ele geçirmiş, dilimin dizginlerini kendi eline almıştı. Anlatsam rahatlar mıydım? Bir nebze olsun şu hâlimden kurtulup huzur bulabilir miydim?

“Âşık oldum, Eylül. Bana yapılan tek kötülük ise ondan ayrı kalmam oldu.”

Eylül, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Çehresini ele geçiren afallamışlık, bunu hiç beklemediğini hatta bu ihtimali hiç düşünmediğini gösteriyordu. “Nasıl yani? Bunca zaman sevdiğin adamla mıydın?” Sanki anlam veremiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Peki nasıl? Annem... O haklı mıydı? Buradan âşık olduğun için mi gittin?”

“Hayır. Gidişimin bununla bir ilgisi yoktu. Oraya gittiğim zaman âşık oldum.”

Ne diyeceğini bilemiyordu. Sözlerim kafasını daha çok karıştırmıştı. “Neden ayrıldınız peki?”

“Beni korumak için benden vazgeçti,” dedim kaburgalarıma sırtladığım ızdırap dolu yükle. Benim ondan geçemediğim kadar vazgeçmişti benden. Eğer yanımda olacaksa birlikte ölmeye razıydım ben. Çünkü görmüştüm ki onun olmadığı bir yerde yaşamak artık imkânsızdı. Sebebi mühim değildi ve onu bu yüzden hiç affedemeyecektim. Kal dese; gitme, yanımda ol, ne yaşayacaksak birlikte yaşayalım dese kabul etmeyecek miydim? Benim ne istediğimi umursamadan, söz hakkı bile vermeden beni göndermişti.

Bana *gitme* derken kanatlandırıp göğe bıraktığı kalbimi *git* diyerek kendi elleriyle uçurumdan aşağı bırakmıştı.

"Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum sahiden," dedi kaçamak bakışlar atarken. "Seni neden korumak istedi?"

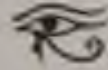
"Herkesten. Kendi yaptıkları yüzünden benim de zarar görmemi engelledi ve... İşte, buradayım."

Eylül, tam konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki içeriden gelen sesle başını kapıya çevirdi. "Eylül, kızım, haydi gel yanıma. Özledim seni! Tüm gün dışarıdaydın zaten, biraz yüzünü göreyim."

Dudaklarım cılız bir tebessümle kıvrılırken mırıldandım: "Annenin yanına git. Ben de uyuyacağım."

Usulca başını sallarken ayaklandı. "Tamam ama bu konuyu daha sonra konuşacağız," dedi sorarcasına.

Geçıştirmek için ağzımın içinde bir şeyler geveledim ve Eylül'ün gitmesiyle yatağa girip gözlerimi kapattım.

"Şimdi sana tekrar dokunacağım ve o düşler gibi yine yok olacaksın. Hayır, bu defa kararlıyım. Yalnızca hayallerimde yanımdasın ve ne kadar yapmak istesem de sana dokunup bu anı da kısa kesmeyeceğim. Olabildiğince seni izleyeceğim," dedi kararlı.

Başımı, binlerce yükün bindiği omuzlarıma doğru indirdim ve sevdiğim adamın uzun zamandır mahrum kaldığım gözlerine dikkatlice bakmaya devam ettim. Nefesim ve nabzım hızlanırken içinde bulunduğum hava yavaşlamış, yine yalnızca ikimizi bırakmıştı. Ne çok özlemiştim bana hissettirdiklerini... Ne çok istemiştim yokluğunda bu hislere yeniden kavuşmayı...

"Aytun?"

Gecenin karanlığında hiçliğe karışan bir fısıltı döküldü dudaklarımdan. Aramızda hâlâ hatırı sayılır mesafe vardı ve bir an önce bunu azaltmak istiyordum. Aylardır bastırdığım hasret had safhaya ulaşmış, yakamdan düşmek bilmiyordu.

Aytun'un gür kirpikleri titreşti. Aşkı taşımakla yükümlü olan kalplerimize habersizce kaldıramayacağından fazla acı yüklemiştik. Ondandı şu anki kırıklarla bezeli hâlinin sebebi.

Ona doğru bir adım atacağım esnada hızla elini kaldırdı ve tam tersi yöne gitti. "Yaklaşma. Hemen bitmesin bu an."

"Ama..." derken sesim hüznle titredi. "Seni özledim."

Onun da gözleri yere kayarken yenilgiyle dudağını ısırdı. "Ben de özledim ama..." derken sesindeki kararsızlığı seçebilmişim.

"O hâlde bırak, geleyim." Sözlerimiz daha tamamlanamamış ve içimizdeki yangın durdurulamayacak bir seviyeye ulaşmıştı.

"Ölüm ve ayrılık doğuyor parmak uçlarımdan. Uzansam, sana dokunsam yok olacaksın, biliyorum fakat yine de tutamıyorum kendimi. Her bir uzvum seni sarıp sarmalamak isterken uzak durmaya çalışmak öylesine güç ki."

Sözleri içimi okşarken, "Yok olmayacağım, sevgilim. Bu defa gerçek. Yanındayım, geldim işte! Bak, tam karşında duruyorum. Haydi, gel yanıma," dedim. Bir yandan da elimi havaya kaldırmış, yanıma gelmesini arzuluyordum. Bakışlarım bana koşmasını, beni kollarının arasına alması gerektiğini söylerken iradesine sahip çıkmak için kendini zorladı ancak içindeki bir parça umutlanmıştı.

Bu anın gerçek olma ihtimali dahi onu heyecanlandırıyordu. Nihayetinde dayanamadı ve kendinden emin adımlarla hızla yanıma ulaştı. Nefesim boğazıma dizilirken çehreme vuran nefesi alaşağı ediyor, ayrılık denen illet çarpık yollara saparak beni terk ediyordu. Alnıma yasladığı alnıyla sıcaklığımız buluşurken bunu ondan daha çok isteyen bir yanımdı vardı.

Dudaklarımız vakit kaybetmeksizin birbirine çarptığında hayranı olduğum o öpücüğü bahşetti, bir kez daha attı ıslak imzasını oraya. Lügatimde dahi olmayan sözcükleri bu şekilde ona aktarırken

sevdanın dibine dem vurduk tam o anda. Soğuk parmak uçlarımı ensesine çıkarırken birden zaman durdu ve Aytun'un elimin altındaki tenini eskisi gibi hissedememeye başladım. Anlamayarak kaşlarımı çatarken aniden buz kestim ve göz kapaklarımı araladım.

"Bu da gerçek değilmiş," dedi ıstırap dolu bir sesle. "Yine gelmedin cehennem ateşi ve ben yine zemheri ayazının içinde yalın ayak kaldım."

Gözümünden bir damla yaş akarken beni benden alan o sözleri söyledim: "Gerçek sandım. Bu sefer geldim ve yanımdayım diye düşündüm ama yanılmışım..."

Tüm vücudum mezara girmiş gibi donarken aniden içinde bulunduğum yerden ve onun kollarından sıyrıldım.

Sırtımın yaslandığı soğuk zemini fark edince gözlerimi açtım. Hızla yerimden doğruldum ve ayağa kalkarak camın önüne gidip ayın tam önünde durdum. Onsuz geçirdiğin gecelerin yegâne yareniydi ay. Bana her daim gözlerini anımsatan bu renkten uzak kalmak istemiyordum. Her gece gördüğüm bu rüyalardan sonra yaşadığım kâbus dolu anları dindirebilen tek şeydi.

Sanki duyabilecekmiş ve cevaplayacakmış gibi kendi kendime konuşurken yemin edercesine mırıldandım: "Bir yolunu bulacağım. Sana gelmek ve bu rüyaları gerçek kılmak için her şeyi deneyeceğim. Önünde sonunda yanına geleceğim, sevgilim. Sana söz veriyorum, yapacağım son şey bile olsa oraya geleceğim."

"Biliyordum!"

Arkamdan gelen nefret dolu, sert sesi duyunca olabildiğince yavaş şekilde döndüm. Kapının pervazına omzunu yaslamış kadına bakarken, "Neyi biliyordun, anne?" dedim son kelimenin üzerine bilerek bastırarak.

Ona *anne* diye hitap etmemin canını sıktığını anladığımdan beri yüzüne karşı bu kelimeyi kullanmaktan hiç çekinmemiştim. Benimkiyle aynı renkte olan gözleri öfkeyle bir ton daha koyulaşırken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı.

“Bir erkek için gittiğini... Seni bir sürtük gibi yetiştirdiğimden haberim yoktu.”

Daha rüyamın etkisinden çıkamamışken onunla kavga etmeyi hiç istemiyordum ancak kendisi buna dünden hazır gibi duruyordu. Belki öfkelenirsem unuturum diye düşündüm ve şüpheyi yer bırakmadan ona karşılık verdim:

“Beni sen yetiştirmedin ki nasıl biri olduğumu bilesin. Haberinin olmaması çok doğal. Bunu kendine dert edip üzülme.”

“Kimseye, *Bennu'nun kızı bir sürtükmüş*, dedirtmem ben. Ama hiç şaşırmadım,” dedi bana üstten bir bakış atarken. “Herkes yana yakıla seni ararken biriyle kaçtığını düşünmüştüm. Madem gittin niye geri geliyorsun? O adamın yanında kalsaydın ya!”

Kaşlarımı alayla kaldırırken karşımdaki kişinin annem değil de başka biri olduğunu söyledim kendime. Zira hiçbir anne kızıyla böyle konuşmaz, böyle iğrenç yakıştırmalarda bulunmazdı. O, kızı olduğunu unutabiliyorsa ben de annem olduğunu unutabilirdim.

“Evlenmeden hamile kalan biri için ne kadar da cesur söylemler bunlar! Bir düşünelim... Acaba kim sürtük? Babam öldükten sonra kaç adam girdi hayatına, Bennu Hanım? Sen saydın mı? Çünkü ben sözelci olduğumdan matematiğim yetmedi. Kaç kişiyle gizli gizli görüştün? Kaç adamı çocuklarından gizledin? Şimdi ne bu ahlak bekçisi hâllerin?”

Her cümlemle yüzü sinirle kararırken dayanamayıp yüksek sesle bağırdı: “Terbiyesiz! Karşında kim olduğunu unutma sakın! Yediğin tüm nanelerden haberim var. Sevgilin Murat'ı herkese farklı

tanıttın, kardeşlerine grup şefi dedin hatta soyadını bile farklı söyledin. Bu yüzden kimse o adama dair bir iz bulamadı ama gerçek açığa çıktı ve Murat Bey buraya geldi. Senin, onu biri için terk ettiğini söyledi.”

Şaşkınlıkla örselenen benliğim şüpheyeye düşerken söylediklerini idrak etmek için kendime birkaç saniye verdim. Murat ile ilgili durumları buraya geldiğimde öğrenmiştim. Eylül beni sıkıştırmalarının arasında, kimsenin Murat’tan haberinin olmadığını ağızından kaçırmıştı. Gruptaki herkes sorgulanmıştı ama onu tanıyan tek bir kişi bile çıkmamıştı. Bu olanlara hiçbir anlam verememişim, neden kimsenin onu tanımadığını anlayamamıştım ki bu konuda yalnız değildim. Bizi birkaç defa yan yana gören Eylül de oldukça şaşkıındı.

Buraya gelişimin şokunu bir nebze olsun üzerimden atabildiğim günlerde, gruptan samimi gördüğüm birkaç kişiyi arayıp Murat’la ilgili ağızlarını aramıştım ama polislerin de dediği gibi haberleri yoktu. İsmi daha yeni duymuşlardı.

Beni bileklikle zehirlemeye çalıştığını biliyordum ve Aytun’un teorisi onun kara büyücü olduğu yönündeydi. Eğer bu doğruysa herkesin hafızasını silmiş olması muhtemeldi. Hafıza silme büyüsünün varlığından emin değildim fakat en elle tutulur teori buydu. Peki Murat’ı kimse tanımıyorsa annem onu nerede görmüştü ve nasıl konuşmuştu? “Murat buraya mı geldi?” dedim alacağım cevaptan tedirgin olarak. Beni zehirleyen sevgilim ya onlara da zarar vermiş olsaydı?

Kollarını alayla göğsünde kavuşturdu ve “Ne o? Adamı terk ettiğin ortaya çıktı diye mi sinirlendin?” dedi.

İğrenerek yüzümü buruşturdum ve başımı iki yana salladım. “Senden gerçekten nefret ediyorum ve ne var, biliyor musun? Senin mutsuzluğunun aksine o adamla mutluydum. Bu yüzden de

ondan asla vazgeçmeyeceğim ve ilk fırsatta ona gideceğim. Sen de mutsuzluk içinde yaşamaya devam edebilirsin. Her zaman kaybettiğin, yaşayamadığın hayatına üzülüp durdun ama hiç kazandıklarınla sevinmeyi, övünmeyi bilmedin. Ailedeki en suçsuz kişiyi hedef alarak yıllarca nefretinle büyüttün beni. Diyorsun ya, Bennu kızını sürtük olarak yetiştirmiş dedirtmem diye... Emin ol, kimse bunu demez çünkü herkes senin benden nasıl nefret ettiğini ve ilgilenmediğini çok iyi biliyor. Ama artık umurumda değilsin ve ne yaptığın beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Senin aksine ben nefret bile hissetmiyorum sana karşı, çünkü benimle alakalı iyi ya da kötü hiçbir şeyi hak etmediğini çok iyi biliyorum.”

Sözlerimi bitirmenin verdiği rehavet üzerime çökerken acıyla gülümsedim ve annemin omzuna çarparak koridora çıktım. Adımlarım bir an olsun duraksamadan dış kapıyı bulurken yalın ayak oluşuma aldırmadan çıktım ve Gülfem ablanın kapısının önüne geldim. Zile basarken uyumuyor olduğunu umuyordum. Saat epey geç olmuştu ancak biraz daha o kadınla aynı çatı altında kalıp ağır ithamlarına dayanacak gücüm kalmamıştı.

Kapı açılıp Gülfem abla görüş alanıma girdiğinde şaşırsa da yüzümün aldığı şekilden neler olduğunu tahmin etmişti. Bu yüzden sorgulamadan beni içeri aldı ve kapıyı arkamdan sertçe kapattı. Bu, onun anneme olan tepkisini belli etme stiliydi. Her kavgamızdan sonra bu eve sığınardım ve Gülfem abla, bu ani ziyaretlerime alışmıştı. Elini sırtıma koyup beni salona doğru sürüklerken, “Gel, kızım,” dedi şefkatle. “Neden uyuyorsun ki şu kadına? Bırak kendi hâline, ne yaparsa yapsın.”

“Artık dayanamıyorum, abla. Suçlamaları öyle bir boyuta ulaştı ki artık başa çıkamıyorum,” dedim salona girerken. “Onunla uğraşmak istemiyorum ama her seferinde sabrımı zorluyor, bir şekilde kavga ediyoruz.”

“Anneni tanıyorsun, Ayliz. Ağzınla kuş tutsan bile yaranamazsın. En ufak açığını bulup saldırmaya yer arıyor. Senin yapman gereken tek şey ona uymamak. Sakin kalışın onu senden uzak tutuyor.”

“Bazen benim öfkemle hayatına devam ettiğini düşünüyorum.”

Gülfem abla, “Sana kahve yapayım mı?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. “Zahmet etme, lütfen. Saat epey geç oldu, rahatsızlık vermeyeyim sana. Birazdan gideceğim,” deyip koltuğa oturdum.

“Saçmalama. Ne zahmeti?” derken yastığın üzerinde duran bir kitap dikkatimi çekti. Oldukça kalındı ve içinde ne yazdığını merak etmiştim. Bu yüzden kapağını araladım, gördüklerimle âdeta dumura uğradım. Bunların ne olduğunu düşünürken gözlerimi salonun diğer kısımlarında gezdirdim ve bu tarz bir sürü kitap olduğunu gördüm.

“Abla, bunlar da neyin nesi? Dersle mi alakalı?” diye şaşkınca solurken Gülfem abla, dudaklarını dişleyerek yanıma geldi. Endişeyle, “Dersle ilgisi yok. Bunları görmemen gerekiyordu. Öğrenmen için daha çok erkendi,” dedi kendi kendine konuşurcasına.

“Neyi öğrenmem için erkendi? Bu kitaplar da ne böyle?” dedim tuhaf hareketleri aklımı karıştırırken. Dersle alakalı değilse ne anlama geliyordu bu kitaplar? Ben kendi aklımın içinde düşüncelerle boğuşurken Gülfem abla, “Benim bir büyücü olduğumu,” diyerek o düşüncelere bir yenisini ekledi.

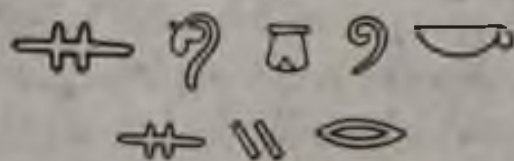
Kitabı tutan elim titrerken dudaklarım aralandı ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Tıpkı senin gibi ben de büyücüyüm, Ayliz.”

“Sen... Sen, beni nereden biliyorsun?”

“Şenin hakkında sandığından daha fazla şey biliyorum,” dedi sıcak bir tavırla gülümserken. “Hele ki seni aylardır bulunduğun o dünyaya gönderen kişi olduğumu göz önünde bulundurursak senden bile çok şey biliyorum.”

Soğuk Sır

BÖLÜM 3

Hiç gitmeyecekmiş izlenimi veren şaşkınlık, perdenin arkasında sığındığı duraktan çıkarken duyduklarını idrak etmeye, algılamaya çalışan beynim daha şimdiden yorulmuştu. Zaman kavramı sonsuz inzivaya çekildiği yerden el sallarken göçüp giden aklımın daha neleri kaldırabileceğini, sınır çizgisini ne zaman aşacağını merak ediyordum. Hayatın akla hayale sığmayan birçok yönünü görmüş, hepsini de kapasitesini zorladığım mantığıma dâhil etmiştim. Ama bu çok fazlaydı. Yıllardır yanı başımda olan kadının bir büyücü olduğunu öğrenmek ağır gelmişti.

Anlamıyordum. Seneler boyu onun bir büyücü olduğunu nasıl fark edemediğimi bir türlü anlayamıyordum. Gülfem abla, çocukluğumdan beri bu evde yalnız yaşıyordu. Çocuğu, kocası ya da akrabası yoktu. Ailesini çok uzun zaman önce kaybettiğini söylemişti ve bunu anlatırken öyle hüznünlüydü ki acısını deşmemek için hiçbir zaman onlara ne olduğunu sormaya cesaret edememiştim. Üniversitede mitoloji dersime girerdi ve kafamın karıştığı zamanlarda yardımcı olurdu. Onun yardımları sayesinde mezun oldum desem yalan olmazdı. Bana her zaman bir abla gibi yaklaşmıştı.

Kimi zaman annemle olan hararetli tartışmalarımıza şahit olurdu ve beni evine çağırıp hikâyeler anlatırdı. Antik Mısır dönemine onun sayesinde âşık olmuştum. Öyle güzel ve öyle gerçekçi anlatırdı ki oraları, sevgisini bana da aşılamişti.

“Ne?” diye fısıldadığımda karşımdaki yerini aldı ve anlayışla gözlerimin içine baktı.

“Sana her şeyi anlatmanın vakti geldi,” dedi durgunca.

Sesimi yükselterek elimi havaya kaldırdım. “Bana şunu açıkla! Ne demek seni o dünyaya gönderen kişi bendim? Sen bunca ay nerede olduğumu biliyor muydun?”

Gülfem abla hiddetlenişim karşısında gözlerini kıstı. “İzin verirsen sana her şeyi açıklayacağım ama öncelikle sakın olmalısın.”

Derin bir nefes alarak dediğini yaptım ancak aklımda bir sürü soru dört dönüyordu. Sabırsızca, “Tamam, anlat,” dediğimde karşımdaki koltuğa oturdu.

Siyah, kıvrıkcık saçlarını bileğindeki tokayla özensizce topladığında kendince zaman kazanmaya çalıştığını fark ettim. “Öncelikle kaybolduğun zaman nerede olduğunu çok iyi biliyorum, Ayliz. Farkındaysan ilgini Mısır’a yönlendiren kişi ben olmuştum. Çocukluğundan beri sana orasıyla alakalı bilgiler veriyorum, masallar anlatıyorum ve bir şekilde oraya merak duydu. Bu yüzden de hep oraya gitmenin, piramitlerle ilgili bir gizemi aydınlatmanın hayalini kurdun. Bunların hepsi ve sana verdiğim tüm bilgiler planlıydı. Tek bir şey hariç...” derken biçimli, ince kaşları çatıldı ve gözlerinde sıkıntılı bir ifade dolaştı. “O dünyaya bu kadar erken gitmemeliydin. Seni oraya savunmasız göndermeyi istemedim. Gitmeden önce her şeyi öğrenmeli, kendini hazırlamalı ve karar vermeliydin. Gitme veya gitmeme kararını kendin vermeliydin ama bu mümkün olmadı ve sen, nasıl olduğunu bilmesem de pi-

ramide ilk girişinde gizli geçidi buldun. Orada neler yaşadığını bilmiyorum. Ayrıca dönüş yolunu nasıl bu kadar çabuk bulduğunu da merak ediyorum.”

Daha fazla devam etmemesi için elimi kaldırıp onu dururdum. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu ve tüm bunları nereden bildiğini merak ediyordum. “Sen tüm bu olanları nereden biliyorsun?” diye sordum ihtiyatlı bir sesle.

Gri gözleri odanın her köşesinde gezinirken dudağını ısırıp ve başı hafifçe öne düştü. “Çünkü ben de senin gibi oradan geldim.”

Harfler zihnime nakış gibi işlendiğinde ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Dudaklarından dökülen sözcükler boğazıma dolanmış, huzurla arama yine nifak tohumları serpiştirmişti.

“Ne demek bu?” derken başını kaldırdı ve gri gözlerini gördüğümde aklımda beliren ihtimalle dehşete düştüm. Dudaklarım aralıktı, gözlerim gözlerinin en derinini görmek için dikkatle bakıyordu ona ve o an kafamın içinde Aytun’un kelimeleri yankılandı.

Annem, güçlerini sana aktarmış.

Annemi en son gören sensin.

Olabilir miydi? Mümkün müydü bu? Karşımdaki kadın Simge’nin ve Aytun’un annesi olabilir miydi? Gözleri Aytun’unkiler ile aynı renkti ve siması Simge’yi andırıyordu ama onlar annelerinin adının Sedef olduğunu söylemişti. Benim tanıdığım kadınsa Gülfem’di. Aklımın göçükleri arasında kalan her şey birbirine girerken bu ihtimali istemsizce dile getirdim:

“Sen o musun? Aytun ve Simge’nin annesi?”

Korkarak sorduğum soru karşısında aslında neden korkmam gerektiğini bilmiyordum. Kadın ölmediği için sevinmeli miydim yoksa benim yüzümden çocuklarından ayrı kaldığı için vicdan azabı mı çekmeliydim?

Dudakları sahici bir gülümsemeye kıvrıldı, onların adını duyduğunda yüzünde beliren sevinç ifadesiyle daha konuşmadan cevabını almıştı. "Evet Ayliz. Ben Sedef Karavera ama herkes beni burada Gülfem olarak tanıyor."

"Ben ne diyeceğimi bilemiyorum," diyebilirdim sadece. Bu duruma nasıl bir tepki verilirdi ki?

"Çocuklarımin ismini bilmenden onlarla tanıştığımı varsayıyorum. Senin kaybolduğunu öğrendiğim an, elimde kalan güçlerle Aytun'a bir mesaj göndermeye çalıştım ama ulaşip ulaşmadığımı bilmiyordum."

"Ne gibi bir mesaj?" Acaba ajan olduğumu zannetmesini mi sağlamıştı?

"Polisler senin kaybolduğunu haber verdiklerinde sizdeydim. Şaşkındım ve kendime çok öfkeliydim. Arkeoloji araştırmanızda Piramit bölgesine gitmek yoktu. Yalnızca tapınaklara girecek, oralarda kazı çalışması yapacaktınız. Kahire'deki kazı, siz gittikten sonra grup şefin tarafından planlanmış. Haberim olsaydı senin Mısır'a gitmene en başından engel olurdum. Gizli geçidi bulamayacağını düşündüğüm için sana bildiklerimi anlatmamıştım çünkü hazır olmadığını düşünüyordum ama sen, bir şekilde orayı bulmuş ve gitmiştin. Bir yolunu bulup seni korumam gerekiyordu ve bu yüzden Aytun'a daha önce unutturduğum bir anıyı hatırlatmaya çalıştım. Gittiğim, daha doğrusu buraya geldiğim gece olanları rüyasında ona aktardım. Onun yanına gitmesen de bir şekilde rüya ve senin arandaki bağı kuracağını, seni koruyacağını düşünüyordum. Ve görüyorum ki tahminlerimde yanılmamışım."

"Bana Antik Mısır dilini öğrenmem için baskı yapan sendin. Her zorlandığımda, pes ettiğimde devam etmem için direttin. Çünkü orada bu dilin konuşulduğunu biliyordun. Senelerce beni hiç bilmediğim bir dünya için hazırladın, orası için yetiştirdin. Neden sen yapmadın bunu?"

“Çünkü kehanet çok açık. Hem annesi hem de babası İsis ile Osiris’in soyundan gelen bir kız çocuğu Neftis’i yenecek. Soyağacını inceledim, Ayliz. Annen de baban da o soydan geliyor. Kehanet seni işaret ederken benim ortaya atılmam çok gereksiz olurdu. Şimdi bana orada olan biten her şeyi anlat ki aklımdaki tüm sorulara bir yanıt verebileyim. Hatta buraya nasıl geldiğinden başlarsan sevinirim.”

Derin bir nefes alarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Öncelikle Aytun ile Simge’yi çok yakından tanıyorum, orada olduğum süre boyunca onlarla yaşadım ve hikâyenin bir kısmını üçümüz öğrendik. Onun beni bulmasına gerek kalmadı çünkü ben, zaten ilk kez onunla konuştum. Gösterdiğiniz rüya etkili olmuş olacak ki beni yanından ayırmadı,” dedim ve içimden burukça devam ettim: *Son ana kadar!*

Gözleri merakla üzerimde dolanırken heyecanla, “Nasıllar peki?” diye sordu.

“İyi olmaya çalışıyorlar,” dedim gerçekleri söyleyerek. “Yıllarca sizin onları terk ettiğinizi düşünmüşler ve babaları da gerçekleri söylememiş. Zaten daha sonra babalarını kaybetmişler ve tamamen yalnız kalmışlar...” derken bakışlarım, karşımdaki kadının bembeyaz olan suratında durdu. Gözlerini kırptırırken, “A-anladım...” dedi. “Djoser öldü mü?”

“Ben... Şey, evet. Öldürülmüş.”

Gri harelerine kederin emaresi olan yaşlar dolarken eliyle ağzına bastırdı ve hıçkırığını tutmaya çalıştı. “Kim öldürmüştü?”

“Hiç sormadım.” Doğruydum, Simge babasından bahsederken bu ayrıntıyı vermemişti ve ben de acısını deşmemek için irdelememişim.

Gülfem ablanın gözleri dolarken aniden omuzları sarsıldı ve hıçkırıklara boğuldu. Yaşlar ardı ardına akarken bu hâline kayıtsız kalamayarak yanına geçtim ve kollarımın arasına çektim onu.

“Abla?”

“Ben yıllarca onlara zarar vermemek için gitmedim, hayatları tehlikede olmasın istedim çünkü gidersem işler karışacaktı. *Ben yanlarında olmayayım ama iyi olsunlar*, dedim. Olmamışlar ki... Sevdığım adamı öldürmüşler, çocuklarım yalnız kalmış. Yirmi yıldır onlardan haber alamadım. Nerede ve nasıl olduklarını merak edip durdum.”

Ne kadar sürdü, bilmiyorum ama Gülfem ablanın artık ağlayışı dinmiş, içinde ne varsa akıtmıştı. Başını yasladığı omzumdan kaldırarak dudaklarını ısırdı. Yanağındaki ıslaklığı kurularken, “Şimdi sana her şeyi anlatacağım. Ya da önce sen anlat,” dedi.

Orada yaşadığım her şeyi hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatırken Gülfem ablanın gittikçe kaşları çatılıyordu. En sonunda her şeyi bitirdiğimde burukça gülümsedi. “Sen de âşık oldun, değil mi? Benim gibi oradan birine âşık oldun ve bu kişi benim oğlum.” Yorgun gözleri samimiyetle ısınırken, “Beni dinleme zamanın gelmiş gibi görünüyor,” dedi ve kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

“Seninle hemen hemen aynı yaşlardaydım o zamanlar. Gecele-ri sürekli rüyalar görüyordum. Birileri, *ait olduğun yere dön*, diye fısıldıyordu ve sürekli kendimi bir odanın içinde görüyordum. Elimde bir ışıkla önümü aydınlatıyor, sanki nereye gittiğimi biliyor gibi emin adımlarla ilerliyordum ama hiçbir zaman sonunu göremeden bu rüyadan uyanıyordum. Her gece aynı rüyayı görüyordum ama aileme bahsedemiyordum. Korkuyordum. Katıldığım okul gezisi nedeniyle gelmiştim Mısır’a. Hocamızın özel izniyle biraz daha ilerlemiştik piramidin içinde ama sonra her şey rüyamdakiyle aynı şekilde ilerlemeye başladı ve birden kendimi

arkadaşlarımdan ayrılırken buldum. Dejavu yaşıyordum sanki. O yolun devamında neler olacağını, ne bulacağımı deli gibi merak ediyordum. Nihayetinde aylardır gördüğüm rüyanın sonunun nasıl olacağını görebilecektim. Tek başıma o koridorda yürürken bir duvarın önünde durdum. Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama taşlara sırayla dokundum. Ne yapmam gerektiğini fısıldayan bir ses vardı. Gizli geçitten geçtim. Senin gibi Mısır'daydım ama burası benim geldiğim yere benzemiyordu. Hiçbir şey aynı değildi ve delirecek gibiydim. Ormanlık alanın içinde gezinirken bir adam buldu beni. Üzerinde garip, siyah bir kıyafet vardı ve meraklı gözlerle izliyordu. Kim olduğumu sorduğunda adımlı söyledim ve kaybolduğumu belirttim. Çünkü gerçekten kaybolmuştum. Adam garipseyerek beni izlerken birine, *efendim*, diye seslendi ve orta yaşlarda bir adam geldi. Ona da aynı şeyleri söylediğimde diğeri gibi garipsememişti ama gözlerinde endişe vardı. Bana korkmamamı, evine götürünce her şeyi anlatacağını söyledi. Ona ayak uydurup sözünü dinlemekten başka bir şansım yoktu.”

Gülfem abla birkaç saniyeliğine duraksadığında, “O adam kimdi? Aytun’un babası mıydı?” diye sordum.

“Hayır, dedesiydi.”

O an, Aytun ile beraber hastanedeki kadını ziyaret etmeden önce bilgilerinin dedesi tarafından gizlendiğini öğrendiğimizi hatırladım. Adam, muhtemelen bu yüzden yardım etmişti. Gülfem ablanın da benimle aynı şeyler yaşadığı gerçeğini bir süreliğine göz ardı ederek dikkatle dinlemeye devam ettim.

“Beni evine görürdükten sonra olanları, daha önce benim gibi birinin geldiğini anlatmıştı. Kendimi kötü hissediyordum ve olanlara bir mana yükleyemiyordum. Djoser ile o sırada tanıştım. Annesi bir şifacıydı ve babası da lider olduğu için sürekli evde olamıyorlardı. Gel zaman git zaman âşık olduk. Bir Nigra sal-

dırısında annesini ve babasını kaybettiğinde elimden geldiğince destek oldum ve sonrasında evlendik. İkizlere hamile olduğumu öğrendiğim zamanlar bu hikâyedeki yerimi, kraliçenin neler yaptığıını öğrendim. Kız kardeşine ve âşık olduğu adama olan nefreti öylesine derindi ki onlardan kurtulmak için bu dünyayı oluşturmuştu. Hiçbir zaman tam anlamıyla kavrayamadım ama yaşlı bir rahip, bunun bir lanet olduğunu ve yalnızca İsis'in soyundan gelenlerin çözebileceğini söyledi. Kraliçe ile savaşıp aslında Tanrıça İsis'in hakkı olan tahtı almamı söyledi. Ona göre tahtın asıl sahipleri İsis ve onun soyuydu ama ben bunu yapamazdım. Tek bir kişinin gücü, yıllardır tahtta olan Neftis'ten kurtulmaya yetmezdi. Bu yüzden hastanedeki kadının güçlerini de kendime aldım, artık daha güçlüydüm ama Neftis ile savaşamazdım. İki çocuğum olacaktı ve onları tehlikeye atamazdım. Bu yüzden durdum, ailemi önceliğim yaptım. Simge ile Aytun büyüdü, bu sırada yine rüyalar görmeye başladım,” deyip gözlerimin içine yoğun bir ifadeyle baktı. “Sen doğmuştun.”

Nefes almak unutulur muydu? Ben unutmuştum. Karşımdaki kadının anlattıkları karşısında konuşmayı bırak, hayati fonksiyonlarım dahi donmuştu.

“Kraliçe her karşılaşmamızda bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Şüphelenmeye başlamıştı. Bir karar vermem gerekiyordu ve bu yüzden çocuklarımın hayatı için onlardan vazgeçtim. Djoser'de Tanrıça İsis'in günlükleri vardı ve günlerce, gecelerce onu okudum. Orada en ilgimi çeken şey, Ra'nın gizli adıydı. Derler ki; Tanrıça İsis, Ra hastalanınca büyüyle yılan yapar ve o yılanı Ra'ya verir. Ra, yılan tarafından ısırılınca panzehre ihtiyaç duyar ve İsis, onu ancak gizli adını söylerse vereceğini söyler. İsmi öğrenince büyü güçleri, aynı zamanda tahta çıkma olasılığı artacaktı. O ismi ben de öğrenmiştim ve bunu kullanarak Ra'ya şantaj yaptım.” Şaşkın bakışlarımı gördüğü an güldü. “Doğru duydun, Mısır'ın baş tanrı-

sına şantaj yaptım. Bana dönüş yolunu söyleyecekti ve senin yanına gelecektim. Her şey planladığım gibi ilerledi. Geldikten sonra seni buldum ve kendi güçlerimin bir kısmını sana aktardım.” Yüzü kuşkuyla aydınlanırken, “Sen nasıl geldin peki?” diye sordu.

“Aytun, sizin günlüğünüzde bulmuş dönüş yolunu. Orada her şeyi açıklamışsınız.”

“Eğer Aytun da sana karşı bir şeyler hissediyorsa neden gönderdi ki?” dedi beni hangi duyguların içine sürüklediğini bilmeden. Boğazıma oturan yumrudan kurtulmak amacıyla yutkundum ama acısı öyle kolay gitmiyordu.

“Bir rahip kim olduğumu anladı ve beni, uyutulan kraliçeye götürdü. Aytun’un beni ondan korumasının tek yolu göndermekti ve o da bunu seçti. Kraliçe duvardaki büyüü yenilediği için onu zayıflatması gerekiyormuş. Büyüyü bir Ruhsuz Kemik’ten yardım olarak yapmış.”

Dudakları titrerken, “Ve oğlum o kişiyi yok etti, değil mi?” dedi acıyla. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Cezası ne oldu?”

Başım mağlubiyetle önüme düştü, bir kez daha onunla ilgili zehirli ihtimaller kuşattı her yanı, ayak izi yerine katranlarını bıraktılar. Sahiden ne yapmışlardı ona?

“Bilmiyorum. Beni gönderirken geldiklerini söylemişti, neler olduğundan haberim yok.”

“Aytun lider olduysa cezasını kraliçe verecektir. Mısır hiyerarşisinde Aytun, kraliçeden hemen sonra geldiği için onu yargılamaya kimsenin gücü yetmez, kaldı ki buna cesaret de edemezler. Liderin canı, kraliçenin güvencesi altındadır.”

“Kraliçe, bu sene Uyuyuş Töreni’ni erkene almıştı.”

“O hâlde mahkeme kurmak için uyanmasını bekleyeceklerdir,” diyerek içime su serptiğinde rahatlayarak nefesimi verdim. Bu, hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

“Bana yardım etmelisin, geri dönmeliyim.”

Gülfem abla düşünceyle gözlerini kıstı. “İlk seferinde nasıl gitmiştin?”

“Murat ile koridorda ayrıldıktan sonra gizli geçidi buldum. Yanlışlıkla dokunmam sonucunda, rastgele açıldı.”

Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldarken oturduğu yerde dikleşti. “Murat ile ilgili olanları öğrenmişsinizdir. Kimse onu tanımıyor.”

Derin bir nefes alırken ona, Murat’ın bana verdiği bileklikte kara büyü olduğunu anlattım. Bunun üzerine düşünceli bir hâlde bürünürken, “Murat’ın büyücü olduğundan eminim ama Nigra olamaz. Haberin var mı, bilmiyorum ama senin yokluğunda buraya geldi ve onunla evinizdeyken karşılaştım. Annenle konuşacak şeyleri olduğunu söyledi, ben o sırada balkondaydım ve hiç görünmedim ona. Bir şeyler konuştular, daha sonra anneni büyüyle uyuttu ve senin odana girdi. Orada ne yaptı, hiç bilmiyorum ama çok kalmadan evden gitti. Belki doğru olan şey, ne yaptığını kontrol etmemdi ancak ifşa olmayı göze alamadım. Annen uyandığında sadece senin hakkında bir şeyler anlattığını söyledi, devamını hatırlamıyordu. O an belleğini sildiğini anladım. Aynı şekilde arkeoloji grubundaki kişilerin de belleğini silmiş. Bu yüzden kimse onu tanımıyor, hatırlamıyor,” dedi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken öyle sinirliydim ki her bir teli tek tek yolmak istedim. Her saniye yeni bir düğüm belirliyordu ve hiçbirini çözebilmek mümkün değildi. Açmaya çalıştıkça daha çok dolanıyordu. “Peki, Murat’ın benimle derdi ne? Niye bunları yaptı, neden beni zehirledi? Anlamıyorum, bir türlü man-

ıkla gelmiyor.” Gözlerim Gülfem ablaya kaydı. “Ya sen, neden tüm bunları anlatmak için bu kadar bekledin? İki aydır buradayım, sık sık yanıma geldin. Nasıl içinde tutabildin?”

“Hiç aynada kendine baktın mı, Ayliz? Gözlerindeki o hüznü gördün mü? Çok üzgündün ve ne söylersem söyleyeyim beni anlamayacaktın. Bu yüzden sana biraz zaman vermek istedim.” Gülfem abla ayağa kalkarken yüzündeki yorgunluk belirginleşmişti. “Sonra devam edelim mi konuşmaya? Biraz yalnız kalıp kocamın ölümünü ve çocuklarımla ilgili duyduklarımı sindirmem gerek.”

“Elbette. Ben de eve gideyim, annem yatmıştır.”

Ayağa kalktığımda Gülfem abla ya da Sedef Hanım... Hangisini diyeceğimi bilmiyordum.

“Kal burada.”

“Yok, gideyim,” dediğimde fazla üstelemedi ve evin anahtarını uzattı. Her zaman bir hışımla çıktığım için anahtarı almak aklıma gelmezdi ve Gülfem abla elime yedeğini tutuştururdu.

“İyi geceler.”

Eve girdiğimde hüküm süren sessizlikten herkesin uyuduğunu anlamıştım. Bu yüzden doğruca odama girdim ve yatağımın üzerine oturdum. Gülfem abla geliş yolunu bulduysa bir daha nasıl gideceğimi de biliyor olmalıydı, bana yardım ederdi. Dudaklarıma uzun zaman sonra ilk kez samimi bir gülümseme yerleşirken rahat bir nefes aldım, kalbim hızla atıyordu. Aytun’a gitmenin ihtimali bile şimdiden değiştirmişti beni. Vücudumun verdiği tepkiler de bunun en büyük kanıtıydı işte.

Dalıp gittiğim hayaller silsilesinin içine düşen sinsî düşünceyle kaşlarımı çattım. Kraliçe senenin yarısını uyuyarak geçiriyordu ve benim buraya dönüşümü de hesaba katarsak çoktan altı ayı dolmuştu. İki dünya arasında herhangi bir zaman farkı yoktu. Ya-

tağımdan hışımla kalkarak duvarımda asılı olan takvimin önüne gittim ve hızla yaprakları çevirdim. Gördüğüm tarih beni bozguna uğrattırırken odadan hızla çıktım ve az önce çıktığım evin kapısına vardım yeniden. Kapıyı açan Gülfem abla, ağlamaktan şişmiş gözleriyle sorgularcasına bakıyordu. “Ayliz, ne oldu?”

“Aytun’un cezasını Neftis verecek, dedin. Ben tarihi hesapladım ve üç gün sonra kraliçenin uyandırılması gerekiyor. Uyuyuş süresi, ay sonunda dolmuş olacak. Oraya hemen dönmem lazım. Kraliçe uyanmadan Aytun’u kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundayım.”

“Nereye gidiyorsun, abla?”

Arkamdan gelen sesle başımı çevirdiğimde Eylöl’ün asık suratıyla karşılaştım. Endişeli çehresinde gidecek olmamın korkusu vardı.

“Eylöl?”

“Siz neden bahsediyorsunuz? Aytun dediniz, kraliçe dediniz...” gözleri korkuyla irileşirken, “Onlar kim, neden bahsediyorsunuz?”

Eylöl’ün yükselen sesiyle Melih’in odasının kapısı aralandı ve “Neler oluyor?” diye sordu. Uyku mahmuru gözleri bizi bulurken şaşkınca açıldı. “Bu saatte ne halt ediyorsunuz burada?”

“İçeri gelin hepiniz, konuşacağımız şeyler var.”

Gülfem ablanın çağrısıyla hepimiz evine doluştuğumuzda iki kardeşim de merakla anlatacaklarını bekliyordu. Bu yüzden olanları, onların anlayacağı şekilde özet geçtim. İkisi de dumura uğramış hâlde beni dinlerken ne yapacaklarını bilemiyor gibilerdi. Gülfem abla ise tüm bu süreç boyunca bizi yalnız bırakarak odasında kalmayı tercih etmişti.

Eylül, daha fazla dayanamayarak, "Buna inanamıyorum. Yani bu çok mantıksız, yaşadığın şeyler..." derken sertçe sözünü kes-tim. "Sakın bana halüsinasyon deme, Eylül! Murat'ı daha önceden gördün, değil mi? Onunla sevgili olduğumu da biliyordun. Peki, neden kimse tanımıyor onu?"

Sessiz kaldığında gözlerinden, içsel bir çatışma yaşadığını anla-dım. "Ama... Abla, bunlar çok saçma."

"Senin o saçma dediğin şey benim de Gülfem ablanın da ba-şına geldi. Bunca zaman size o yüzden anlatmadım hiçbir şeyi, inanmayacağınızı düşündüm. Sizce başka bir şey olsaydı rahatça anlatmaz mıydım?"

Melih, kollarını dizine yaslayıp öne doğru eğildi. Kirli sakallı çehresi şüpheyle bezeliydi. Benimkiyle aynı renk olan gözleri kı-sılmıştı. "Diyelim ki bu dediklerin doğru. Tekrar mı gideceksin? Bizi yine sensiz mi bırakacaksın? İlk gidişin senin seçimin değildi, isteklerin dışında gelişmişti ama bu defa bile isteye gidiyorsun."

Suçluluk okları kalbimi hedef alarak saplandığında dudağımı dişledim ve hiç tereddüt etmeden söyledim: "Gitmek zorunda-yım, onu öylece bırakamam. Eğer ben onu bulmasaydım bu hâlde olmayacaktı, saygın yaşamına devam edecekti ama şimdi ona ne olacağı bile belli değil, Melih. Tüm riskleri aldı, kendini benim için feda etti. Beni anlamak zorundasın, sevdiğim kişilerden vaz-geçemem."

Yüzü kederle gölgelenirken bakışlarına yoğun bir kırgınlık yer-leşti, sesini yükselterek, "Bizden vazgeçebildiğine göre sevmiyor-sun, doğru mu anladım?" dedi.

"Ablacığım, hayır," dedim hızla. Başımı iki yana sallayarak dü-şüncesinin yanlışlığını göstermek istedim. Yanına gidip ayağının dibine, dizlerimin üzerine çöktüm. Hissettiklerimi bir nebze ol-

sun anlaması için kederle yüzüne baktım fakat onun inadiyla başa çıkabilmek çok zordu. "Ama hem onun hem de Simge'nin hayatı tehlikede olabilir."

Melih, sinirle ayağa kalkarken, "Gitsen ne yapacaksın? Onları öldürürlerken önlerine atlayıp, *onları değil beni öldürün* mü diyeceksin? Abla, amacın ne senin, intihar etmek falan mı? Hiçbir yere gidemezsin, buna izin vermem. Senin göz göre göre bir tehlikenin peşinden gitmene izin verecek değilim," diye bağırdı.

Çoğu zaman Melih'in öfkesiyle başa çıkamazdım ama bu, yaşadığımız sıradan olaylardan biri değildi. Mesele Simge ve Aytun'du. Onların hayatıydı.

"Melih, gitmek için senden izin almıyorum. Gitmek zorundayım ve gideceğim. Hani sen hep, *hayatının aşkını bulunca peşini bırakma*, derdin, şimdi ne oldu?"

Elini saçlarının arasından sertçe geçirdi. "Abla, sen gittin. Gittin ve..." deyip birkaç saniye doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. "Farklı dünyadan birine âşık oldun. Ne dememi bekliyorsun? Aylarca yanımızda değildin, bir daha senden ayrı kalmak istemiyorum."

Ben daha bir şey diyemeden Gülfem abla salona gelmiş, kararlılıkla yüzüme bakmıştı. "İki gün sonra gidecek olan bir grup öğrencim var. Onlara, bir tez için misafirimle beraber katılacağımı ve sadece piramide gireceğimizi söyledim."

"Daha önce gidemez miyiz? Zaman kazanmam iyi olurdu."

Yüzünü buruşturdu ve olumsuz anlamda başını salladı. "Maa- lesef mümkün değil," dedi çaresizce. "Ulaşabildiğim tek grup bu."

Stresle alnımı kaşırken Melih'in yüksek sesi tüm duvarlarda yankılandı: "Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun, abla! Bir kez daha bizi terk edemezsin!"

Üzüntüyle gözlerimi yumarken sıkıntıyla iç çektim. Tam onu ikna etmeye çalışacakken Eylül araya girdi. “Bu onun hayatı Melih, bizim karışmaya hakkımız yok. Sevdiği kişi ve onun kız kardeşine gitmek istiyorsa gitsin. Bizim tek yapmamız gereken, kararı ne kadar hoşumuza gitmese de ona saygı duymak ve arkasında durmak. İki aydır ne kadar üzgün olduğunu gördük. Hiç anlamadık nedenini ama artık biliyoruz. O adam yokken ablamın nasıl kahrolduğunu gördük ve burada mutsuz olmasındansa bizden çok uzakta olsa da mutlu olmasını tercih ederim.”

Sesi kırılgındı, kalbi buruktu ama iyi olacağım yerde olmamı istiyordu. Gözlerim dolu dolu onu izlerken yanıma geldi ve kollarını boynuma doladı. “İstediğin yerde ol, abla.”

Melih, “Eylül, buna nasıl izin vereyim? O bizim ablamız,” dediğinde Eylül, geri çekildi ve Melih’e döndü.

“Bu kadar çok düşünüyorsan neden onu annemle aynı ortamda tutmaya devam ediyorsun, abi? Orada mutlu olabilir.”

“Eylül, canım. Hayal dünyasından çık, lütfen. Koşullar normal olsa gitsin diyeceğim ama ya gittiği kişiler çoktan öldürüldüyse? O zaman orada tek başına kalmayacak mı? Ne yapacak? Bir daha nasıl dönecek?”

“Başımın çaresine bakacağım, Melih. Ayrıca cezasına bir günde karar vermezler,” diye hem onu hem de kendimi teselli ettim.

Melih'i kararlılıkla izlerken direncinin kırıldığını hissediyordum. Bir dakikanın ardından başını sallayarak yerine oturdu. “Bir şey demiyorum, zaten desem de dinlemeyeceksin.”

Gülfem abla, tekrar araya girme ihtiyacı hissetmiş olacak ki bana döndü. “Seninle zaman zaman rüyalar aracılığıyla iletişime geçeceğim.”

Sözlerinin vardığı noktayı anlarken, "Nasıl, sen benimle gelmeyecek misin?" dedim şaşırarak.

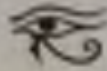
"Hayır..." dedi başını iki yana sallarken. "Sen tek başına gideceksin."

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Neden artık çocuklarından ayrı kalasın ki?"

"Orada birlikte bulunmamız gücünü zayıflatır ve bunca senedir onlardan ayrı kalmam hiçbir şeye değmez. Bu yüzden yalnız gitmelisin ve eğer becerebilirsen o senelerimi değerli kılarısın. Sen kazanırsan, yaptığımı şeyler anlam kazanmış olur." Bakışlarına derin bir hüznün çökerken zorlukla yutkundu ve her ne kadar zorlansa da "Ayrıca çocuklarıma benden bahsetmemelisin. Aksi takdirde buraya gelmeye kalkarlar. Saklayabildiğin kadar sakla. Elbet bir gün geri döneceğim," dedi.

"Benden bu yükü taşımamı isteme. Onların yüzüne bakarken nasıl gizleyebilirim?"

"Yapmak zorundasın. Herkes için en iyisi bu."

Gülfem ablanın evinden çıktığımızda günün aymasına çok az bir vakit kalmıştı. Odamın önünde durduğumuzda kardeşlerimin, gidecek olmamın verdiği hüznünlü hâllerine baktım. Yüreğim onlarla böyle ayrılmayı, onları buruk bırakmayı kaldıramazdı.

"Bu gece birlikte uyumaya ne dersiniz?" diye bir teklif sunduğumda ikisi de başlarını umutla yerden kaldırdı. Gözlerindeki ifade olumlu bir yanıt vereceklerini gösterirken onları içeri aldım. Hepimizin aklında ilk ve son kez beraber uyuduğumuz o gece vardı.

Ani bir kalp krizi sonucu babamı kaybettiğimiz gün, esasen bizim ilk ve son kez kardeş olduğumuz zamandı. Annemin ayrımı sonucu hiçbir zaman bir bütün olduğumuzu kavrayamamış,

aramızda hep ince bir çizgi kalmıştı. O öldüğünde henüz on iki yaşımıydım ve babamın artık hiç olmayacağını kabullenince birlikte olmak istemiştik. O gece annemin tüm olumsuzluklarına rağmen yerde beraber uyumuş, babasızlığın acısını birbirimizde gidermeye çalışmıştık. Başarılı olmuş muyduk peki? Elbette hayır. Onun acısı hiç gitmemişti ama ilk günkü kadar yoğun değildi. Acı zamanla geçmiyor, diğer hislerin yanında gölgede kalıyordu sadece.

Anının içinden sıyrıldığımda yorganı yere serdim, Melih yastıkları ve Eylül de battaniyeyi getirdiğinde yatağımız hazırды. Ortaya yatıp gelmeleri için kollarımı açtım ve gülümsedim.

“Ne olursa olsun hep birbirinize destek olun, anladınız mı? Eğer bir gün âşık olduğunuzu hissederseniz benim gibi sonuna kadar gidin, pes etmek nedir, bilmeyin.”

Eylül uyku mahmurluğuyla mırıldandı: “Orada kendine dikkat et, tamam mı? Gülfem ablanın bahsettiği, rüyada iletişime geçme şeyini yapabilirsen uykumda seni misafir etmeye hazırım. İstedğin zaman gelebilirsin, benlik sorun yok.”

“Söz, öğreneceğim hatta her şey yolunda giderse, fırsat bulursam yeniden sizi ziyarete gelirim.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Umarım,” dememden sonra Melih, başını kaldırdı ve ciddiyetle yüzüme baktı.

“Anneme ne diyeceğiz? Ona gerçekleri söyleyemezsin. Peki, ne deyip ortadan kaybolacaksın?”

“Ona bir açıklama yapmak zorunda değilim ama herhangi bir sorun çıkmaması açısından yurt dışına gideceğimi, oraya yerleşeceğimi söyleyebilirim. Buna itirazı olmaz hatta gözünün önünde olmayacağım için mutlu bile olur.”

Bu sözlerim konuştuğumuz son şey olurken gözlerimi kapattım ve kendimi bir sonraki güne hazırladım.

İki gün boyunca onları gidişime hazırlamaya çalışmıştım. Elimden geldiğince Aytun'u geri plana atarak tüm dikkatimi onlara vermiştim. Babamdan bana miras kalan tüm mal varlığımı ikisi arasında bölüştürmüştüm.

Anneme göstermelik olarak hazırladığım valizleri aşağıya indiren Melih'i camdan izleyip perdeyi kapattım ve odama döndüm. Ben gittikten sonra eşyalarımı yardıma ihtiyacı olanlara vermesini istemiştim. Bakışlarım her noktasında hatıralarım olan odayı arşınlarken buğulanan gözlerimi birkaç kez art arda kırptırdım. Bu odanın sınırları içinde mutsuz olduğum anlar, mutlu olduğularımdan daha fazlaydı. Buruk bir gülümsemeyle kitaplığımın önüne geldim ve seneler boyu kendimi hayal dünyasının içine sığdırdığım kitaplarıma baktım. İçlerindeki güzel hayatlara imrenirdim eskiden. Karakterlerin yerine kendimi koyup sahte mutluluklardan kendime pay çıkarırdım ama artık buna gerek kalmamıştı. Kaybettiğim mutluluğumu yeniden bulmuştum. Sahteliklerle kendimi avutmama gerek kalmamıştı.

"Abla, ben aşağı iniyorum." Eylül'ün sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve "Tamam," diye karşılık verdim.

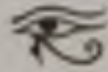
Şifonyerimin üzerinde tek bir fotoğraf vardı. Babam ölmeden kısa bir süre önce Eylül ve Melih'i de alarak tatile çıkmıştık. O günlerden birinde çekildiğimiz fotoğrafta dördümüz de son derece mutluyduk. Çerçeveyi elime aldım ve babamın neşeli yüzünde parmaklarımı gezdirdim. Ardından çerçeveyi çantamın içine koydum ve odamdan çıktım. Kapıyı kapatıp derin bir nefes aldığımda annem, mutfak kapısının önünde belirdi. Elindeki havluyu masaya doğru atıp omuzlarını kapının pervazına yasladı.

"Demek sonunda gidiyorsun," deyip kaşlarını iğneleyici bir şekilde kaldırdığında çenemi dikleştirdim. Ona boyun eğmeyeceğime, beni asla üzemeyeceğine dair kendime bir söz vermiştim. Senelerdir bu sözü bozmamışken şimdi bozmaya niyetim yoktu. Sesimi olabildiğince normal tutmaya çalışarak "Evet. Sonunda benden kurtuluyorsun. Ayak bağı artık gözünün önünde olmayacak. Rahat edebilirsin," dedim.

Yüzünde artık yer edinmeye başlayan kırıksıklıklar belirginleşti. "Bizi bu hayata mahkûm eden babandı. Eğer seni doğurmam için bana baskı yapmasaydı, sen benim için bir zorunluluktan ibaret olmasaydın her şey çok başka olurdu. Seni severdim, seni benimserdim."

"Sevgi, keşkelerle beslenmez; pişmanlığı, acabası olmaz. Birini tüm zorluklara, tüm engellere rağmen seversin. Bu yüzden suçu bir başkasına atmaya ya da bahaneler üretmeye çalışma. Beni sevmek için yüzlerce sebebin varken sen tek bir şeye odaklandın." Kaşları gittikçe çatılırken çantamın kulplarını sıktım. "Bundan sonra rahat edebilirsin. Bir daha buraya dönme niyetim yok çünkü. Artık etrafında görmek zorunda kalacağın bir Ayliz olmayacak."

Annem dudağını dişleyerek başını salladı. Yeniden mutfığa girecekken birden dönüp omzunun üzerinden baktı. "Ben de buna seviniyorum zaten."

Gülfem ablanın ayarladığı grupla beraber Mısır'a ulaşmış, piramide akşam girecekleri için tüm gün boş boş gezinmiştik. Bir an önce gitmeyi dilesem de bu kadar kalabalıkken giremeyeceğimi iyi biliyordum ve kendimi tutmaya çalışıyordum. Akşam olduğunda piramide yakın bir noktada bekleyip etrafta gezen bekçilerin yalnız kaldıkları anları kollamıştık. Bekçileri birer birer büyüyle uyuttuğumuzda Gülfem ablanın bağlantıları sayesinde görüntü

almasını engellediği kameralara yakalanmadan içeri girmiştim. Ona bir kez daha gelmesini söylemiştim ama reddetmişti. Risk almak istemiyordu.

şimdi ise yine bu geçidin içindeydim. Merdivenleri heyecanla inerken sırt çantamı kulpundan sıkıca kavradım. Daha nceki sefer, düşürmüş olabileceğimden yanımda olmadığını söylemişti Gülfem abla. Bu defa yanımdan ayırmamakta kararlıydim.

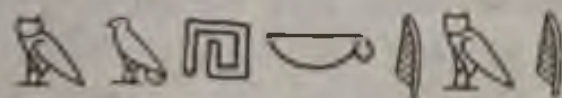
Daha önce geçtiğim yolları heyecanla geçerken fenerle nm aydınlattım ve çok geçmeden, yeniden taşın bulunduğu duvarın önüne geldim. Her adımımla duvar saydamlaşmaya ve yine içerinin aydınlık kısmını göstermeye başladı. Derin bir nefes alarak mavi taşı oyuğundan çıkarıp avuç içime hapsettim ve gözlerimi kapattım.

Bedenimden geçen sıcak rüzgâr dengemi sarsarken vücudumda tatlı bir karıncalanma hissi vuku buldu. Gz kapaklarımı açtığımda öncelikle başımın üstündeki yakıcı güneş, ardından da ucu bucağı belli olmayan çöl dikkatimi çekti.

Gelmiştim.

Yeniden.

Mahkeme

BÖLÜM 4

Büyük Piramit'in yüzlerce gizli geçidinin bulunduğu koridorlardan biri, senenin altı ayı boyunca en korunaklı kısım olarak anılıyordu. Kraliçenin uyutulurken bulunduğu yeri, çok yakınları hariç kimse bilmezdi ancak herkes uzaklarda, Nil Nehri'nin sularından nasibini alan bereketli ormanların içinde saklı bir tapınakta olduğunu düşünürdü. Fakat gerçekler bundan hayli uzaktı. Eski dönem rahiplerinin dikkat dağıtmak için ortaya sürdüğü bir efsaneydi. Tahmin edilenin aksine kraliçe, altı ayını yine evinde, piramitte geçiriyordu. Onun uyutulduğu dönem, Mısır'ın en savunmasız kaldığı dönem olarak kabul ediliyordu. Bu yüzden olası bir tehlikeye karşı Neftis'in merkeze yakın olması gerekiyordu. Ayaklanma çıkarmaya kalkışan düşmanlar, kale görevi gören piramidi ele geçirmek isteseler de başaramazlardı.

Kraliçenin uyuduğu, aylar boyunca lahdinin saklandığı mahzen kasvetliydi ve buraya ilk defa gelenler nefes almakta güçlük çekiyordu. Çünkü asırlardır büyüye maruz kalan mahzenin kendine has, ağır bir havası vardı.

Başında bekleyen büyücülerin ölmesinin ardından lahdin başında yüzlerce korumayla birlikte bekleyen iki büyücü bir adım öne çıktı. Saldırı gününden sonra Ian tarafından özenle seçilen büyücüler, uyuyuş döneminin bitmesiyle onu yeniden hayata çağdırmak için gereken büyülü sözleri söylemeye başladılar.

Uyuyuş Günü nasıl tüm halka açık bir alanda, gözler önünde yapılıyorsa Uyanış Günü de tam aksine büyük bir gizlilikle sürdürülüyordu. Çünkü uyanış anında yaşananlar ortalıkta büyük bir kaos yaratabilirdi ve kraliçenin en son istediği şey halkın paniklemesiydi.

Ortada duran, Neftis'in içinde uyuduğu beyaz lahdin etrafını çevreleyen on iki eski lahdin kapakları aralanmıştı. Odayı esir alan ağır kokuya karşın burnunu tıkayan Ian, yardımcısına döndü ve "Ruhsuz Kemik hazır mı?" diye sordu. Bu kokuya ne kadar az maruz kalırsa o kadar iyiydi.

"Evet, efendim. Dışarıda bekletiyoruz."

Ian, başını salladıktan sonra yeniden büyücülere döndü. Birkaç ay önce buraya yeniden geldiği gün aklına düştüğünde bedenine giren ürpertiye engel olamadı. Ayliz gitmişti. Bambaşka bir dünyadan buraya gelen kız evine dönmüştü. Ian, Ayliz'in gerçekte kim olduğunu, o gün Aytun yardım istediğinde öğrenmişti. Kızın büyüsunü izlerken gücünün kuvvetini hissetmişti fakat bir tanrı ve tanrıçanın soyundan geldiği aklının ucundan geçmemişti.

Büyücülerin sesleri yükselmeye, lahitleri çevreleyen su yolundaki sıvı fokurdamaya başladığında, "Getirin ve kraliçenin lahdi-nin üzerine yatırın," dedi.

Yardımcısı, söylediklerini yerine getirerek her sene kurban seçilen Ruhsuz Kemiklerden birini lahdin üzerine bağladıktan sonra yeniden Ian'ın yanındaki yerini aldı. Büyücülerin sözlerinin bitmesiyle birlikte odadaki on iki lahitten çığlık sesleri yükselmeye

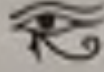
başladı. Ian, gözlerini onlardan birine sabitledi. Önce lahdin dışına doğru uzanan bir kol gördü. Ardından kolun sahibi olan mumya, vücudunu çıkardı ve ağır, sarsak adımlarla lahitlerin oluşturduğu dairenin içinde dolaşmaya başladı. Aldığı sık nefesler etrafta yankılanıyordu. Birden başını çevirip, Ian'ın ve diğer muhafızların olduğu noktaya bakıp yürümeye başladığında Ian kolunu öne attı ve mummyayı ileriye savurdu. Yere düşmekten son anda kurtulan mummya, başını eğdikten sonra Ruhsuz Kemik'in üzerine doğru yürümeye başladı. Onunla birlikte diğer on iki mummya da aynı hareketi tekrarlıyordu. Ruhsuz Kemik'in yüzünü gizlemek için kullandığı, altından yapılan yüz maskesini çıkarıp bir kenara atar ve ardından her sene tekrarladıkları gibi üzerine çullandılar.

Mummyalar Ruhsuz Kemik'ten beslenirken Ian, bu manzaradan gözlerini kaçırmadı. Senelerdir şahit olduğu bu an artık midesini bulandırmıyordu. Neftis'in aç mummyalara kurban ettiği Ruhsuz Kemiklerin öldürülüşüne alışmıştı. Boş bakışlarla mummyaların açlıklarını dindirmesini ve yeniden lahitlerine dönmesini izledi. Muhafızlara bakarak lahdin kapaklarını kapatmalarını sağladı ve gözleri, bu defa kemik yığınınına döndü. Birkaç saniye geçmeden kemikler toz hâlini aldı, çember şekline bürünüp ahenkle havaya kalktı. Gittikçe küçülerek parlayan tozlar, yıldızlar gibi ışıldayarak mahzenin tavanına yapıştı. Saniyeler sonra ışığı söndüğünde kraliçenin lahdinin kapağı aralandı ve "Şükürler olsun, Ra," deyişi yankılandı.

Yüzünde en sahici gülümsemesiyle ayağa kalktı ve elini uzatan muhafızlardan yardım alarak dışarı çıktı. Beyaz, uzun elbisesinin eteklerini ve siyah saçlarını düzelitti. Yanına yaklaşan hizmetkârları dizlerinin önüne çöktüler ve içlerinden biri, elinde tuttuğu altın kâseyi başının üzerine kaldırdı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdiren Neftis, kâseye elini attı ve birkaç nar tanesini dudaklarına götürdü. Bunu yaparken bir yandan da etraftakilere göz atmaya

başladığında gülüşü anbean soldu. Bakışları Ian ile kesişirken, "Yüce Rahip, liderim ve büyücülerim nerede?" diye sordu.

Ian, öne doğru bir adım attı ve yokluğunda olanları anlatmaya başladı.

Koynu soğuk, boynu bükük gecede yapayalnız kalan, esaret içinde yaşamaya çalışan bir adam...

Darbeler...

Her saniye ruhuna ve bedenine bir çentik gibi atılan hükümsüz darbelere maruz kalmış, içindeki özlem her defasında öfkesine galip gelmişti. Esaret içinde kıvranırken bile tek bir kadının adını haykırmış, onsuz geçen anlarının ölümünden farksız olduğunu anlamıştı. Sayısız iğne saplanıyordu ruhunun balçıkla sıvanan bölgelerine, her biri uyuşturmak yerine acıya daha duyarlı hâle getiriyordu. Günler geçtikçe kurtulma umudunun naaşı taşınıyordu gözünün önünde.

Ne kadar gereksiz olduğunu bilse de bir kez daha yerinde kıpırdandı ancak vücuduna verilen karışımlar yüzünden hareket dahi edemedi. Zaman kavramını yitireli çok olmuştu, hâliyle burada ne kadar vakit geçirdiğini bilmiyordu ama çok olmalıydı.

Ruhsuz Kemikler, bir lider olduğu için onunla ilgili karar verememişlerdi. Daha doğrusu vermişlerdi ancak rütbesi nedeniyle kararın kraliçe tarafından onaylanması gerekiyordu. Bu yüzden onun uyanacağı ve Aytun hakkında hüküm vereceği günü dört gözle bekliyorlardı.

Günler boyu cehennem azabını yaşadığı bu mahzen onun için bir hapishaneydi. Elijah'ı katlettiği için o anda öldürüleceğini düşünmüştü ama sandığının aksine onu buraya tıkmışlar, çeşitli işkence yöntemlerini üzerinde denemişlerdi. Acıya dirayetliydi, keza

bunu sayısız defa kanıtlamıştı. Ruhsuz Kemiklerin büyü güçleriyle yapılmış hançerler bedeninde izi geçmeyecek yaralar bırakmıştı. Eskiden kusursuz olan göğsü, şimdi sahip olduğu izlerle ağır bir tahribat aldığını bas bas bağıırıyordu.

Göğsünde büyük bir yıkıntı vardı ama asıl harabe ikide bir sıkışan, sudan çıkmış bir balık gibi çırpınan kalbindeydi. Canını yakmışlardı ama hiçbiri Ayliz'in olmadığı bir yerde yaşamak kadar iğrenç ve acı verici değildi.

Yıllar geçse hatta ölse bile hafızasından silinmeyecekti onun giderken gözlerinde oluşan ağır kırgınlık. Onu korumak için göndermişti ama bunu yapmayı bir an bile istememişti. Kendi başına neler geleceğini bilmediği bir dünyada yalnız bırakamazdı Ayliz'i. Bu sefer bencillik yapmamış, tamamen Ayliz'in iyiliği için onu göndererek en makul yolu seçmişti.

Koridordan yükselen uğultuyu duyunca dikkat kesildi ve bekledi. Birazdan yine odasına doluşacak, bir kez daha işkence yapacaklardı anlaşılan. Yutkundu ve başını dik tuttu. Bu tavrı, kapı açılıp içeri biri girene kadar sürmüştü.

"Ayağa kalk Karavera, Kraliçe Neftis geliyor!"

Biçimli kaşları özenle çatıldı. Neftis uyanmış mıydı? O an aklında kısa bir hesaplama yaptı. Neftis doğal yollarla uyandırıldıysa iki aydır burada olmalıydı. Ayağa kalktı ancak bacaklarındaki dermansızlık yüzünden duvardan destek almak zorunda kaldı. Beyaz elbisesiyle mahzene giren kadına her zamanki saygı gösterisini yaparak eğildi ancak yüzündeki sinirli ifadeye karşın ne yapacağını bilemiyordu. Elbisesinden anladığı kadarıyla Neftis, uyanır uyanmaz başına gelenleri öğrenmiş, soluğu direkt burada almıştı.

"Kraliçem," dedi yorgunluğunu ele veren güçsüz ses tonuyla.

"Duyduklarım doğru mu, Aytun? Hakkında yapılan suçlamaların aslı var mı? Elijah'ı öldürdün mü?" Gözlerini kıstı ve solunda

kalanlara bir bakış attı. "Yapmadığını söyle ve ben de bunca aydır seni burada kilitli tutmalarının bedelini hepsine ödeteyim."

Aytun, yalın bir sesle kraliçenin yanındaki Ruhsuz Kemiklere bakarken konuştu: "Doğru, kraliçem. Öldürdüm."

Neftis sinirle başını kaldırdı. Aytun'un böyle bir şeyi yapmayacağından o kadar emindi ki bunu duyduğu anda sinirden köpürmüş ve soluğu burada almıştı. "Doğru, öyle mi?" dedi yaşadığı hayal kırıklığıyla. Aytun'u cezalandırmayı istemiyordu ama elinden bir şey gelmezdi. Başına gelecekleri bile bile Elijah'ı yok etmişti ve eğer ceza almazsa arkasında bekleyen kişilerin Aytun için daha kötü yöntemler deneyeceğinden emindi. "O hâlde cezan bellidir, Aytun Karavera. Gün doğumunda yüce mahkemenin ve tüm Ruhsuz Kemiklerin önünde cezalandırılacaksın. Yıllarca Mısır halkı için yaptığın liderlik dolayısıyla olması gerektiği gibi diri diri mumyalanmayacaksın. Cezanı, yardımların için hafifletiyorum. Elijah'ı yok ettiğin silahla öldürüleceksin!"

Gözünü dahi kırpmadan, ifadesizce kadına bakarken bu hâlinin onu ne kadar sinirlendirdiğinin farkındaydı fakat yine de duruşunu değiştirmede. Gözleri kraliçenin arkasındaki Tendre'ye kaydığında başını yerden kaldırmadığını gördü.

"Muhafızlar, Aytun Karavera'yı tören için hazırlayın."

Aytun cezayı kabullenip, sesini çıkartmayacaktı fakat bir isteği olacaktı. "Kardeşimi görmek istiyorum."

Kraliçe isteğin makul olduğunu düşünerek yanındaki muhafıza döndü ve "Simge'ye haber verin, gelsin," dedi. Fakat karşısındaki muhafız gözlerini kaçırды.

"Simge Karavera'ya ulaşamıyoruz, kraliçem."

"Ne demek ulaşamıyoruz?"

“En son Memfis yolunda telefonunu bulduk ancak kendisi yok.”

Aytun, gözlerini kraliçeden ayırmazken içten içe memnun olmuştu. Simge'ye uzun zaman önce gitmesi gerektiğini söylemişti ve ne yapıp yapmadığından haberi yoktu. Kendisine bir şey olması hâlinde Simge'yi yaşamının sonuna kadar güvende tutacak her şeyi hazırlamıştı ve kraliçeye onu sorarak teyit etmek istemişti. Ulaşamadıklarına göre ikizi, arkasındaki izleri silmeyi başarmıştı.

“Gruplar hâlinde Simge'yi arayın ve sakın bulmadan karşıma çıkmayın,” diyen kadın, gergin bir ifadeyle Aytun'a döndü. “Merak etme. Seni kız kardeşinle görüştüreceğim.”

Sözlerini bitirdikten sonra hiçbir şey söylemeden mahzeni terk etti. Onun çıkışıyla arkasındakiler de giderken Aytun yine bir başına kalmıştı. Kendini yere atarken başını soğuk duvara yasladı ve gözlerini kapattı. Fark ettiği acı bir gerçek vardı ki o da öldürülmeyeceğine dair saçma bir umut beslediği idi. Aksi takdirde bu hissettiği hayal kırıklığını başka bir şekilde açıklayamazdı. Ölümden korkmuyordu, hiç de korkmamıştı zaten ama artık hayatında Ayliz vardı. Yakınında olmasa bile belki bir şansımız olur diyordu. Ta ki ölümü kesinleşinceye kadar.

Gün doğumuna kadar kaldığı mahzene birçok muhafız girip durmuştu. Kimi kontrol etmek için gelmişti, kimiyse yüzündeki yaraları iyileştirmek için şifalı karışımlar getirmişti. Hiç kimseyi umursamıyor, saatler geçtikçe ruhsuzlaşıyordu. Yokluğunda Simge ve Ayliz'e neler olacağını düşünüp duruyordu. Simge başının çaresine bakabilirdi, izini kaybettirerek kendine yeni bir hayat kurabilirdi. Ian ve Elbi'nin ona yardımcı olacaklarına sonuna kadar güveniyordu. Ayliz de kendi bildiği bir dünyada olduğundan içi

rahattı. Tek derdi yaşayamadıklarıydı. Daha önceleri hiç düşünmezdi bu tarz şeyleri, zira her şeyi yaşadığını düşünürdü. Onunla karşılaşana dek...

En son gelen muhafız, üzerine lacivert renkli bir cübbe giydirmiş ve onu da alarak mahzenden çıkartmıştı. Bedensel gücünü geri kazanması için verilen karışımlar işe yaramış olacak ki desteksiz ilerleyebiliyordu. Koridorda ilerlerken karşısında gördüğü adamla gözlerini kıstı. Ian, muhafıza hitaben, "Sen önden git. Ona ben eşlik edeceğim," deyip adamı başından savdığında Aytun çenesini dikleştirdi.

"Simge nerede?"

Ian, Aytun'un yanına gelip onunla beraber yürümeye başladığında sesini olabildiğince kısık tutarak cevap verdi: "Şimdilik Astrapol'de, daha sonra ayarladığımız gibi yerini değiştireceğim."

"Ona yardımcı olacağını bilmek istiyorum, Ian."

"Hayatımın son saniyesine kadar elimden geldiğince Simge'yi koruyacağım. Merak etme." Ian, bakışlarını yanındaki solgun adama çevirip ciddi bir ifadeyle baktı. "Onu son bir kez görmek istemediğine emin misin? Kraliçe herkese Simge'yi aramalarını emretti. Onu görmek istersen mahkemeyi bekletecek. Bu sırada ben de Simge'yi getirebilirim."

Aytun, kararsızlığını yansıtmamak için hızla konuştu: "Hayır. Beni bu hâlde görmesini istemiyorum. Şu an olduğu yerde güvende ve orada kalmalı. Yokluğumu fırsat bilenler onun peşine düşmek isteyebilir. Zamanında çok fazla kişinin canını yaktım. Acısını Simge'den çıkarmak isteyebilirler."

Ian, başını eğerek sessiz kaldı. Daha fazla şansını zorlamayacaktı. Aytun'u son anlarında yormak istemiyordu.

Yer altına gizlenmiş inahzenden çıktıklarında henüz gün doğmamıştı. Çöl topraklarına adım attığı an karşı tarafına dizilen birçok Ruhsuz Kemik'in uğultulu sesi zihnine karıştı. Hepsinin önünde, her zamanki gibi altından yapılma görkemli tahtında oturan kraliçeye baş selamı vererek ortadaki yerini aldı.

"Mahkemeyi, Tecb'in lideri Aytun Karavera'nın cezasını vermek üzere Ra'nın izniyle açıyorum. Adalet ve doğruluk yanımızda olsun," deyip beyaz tenini daha güzel kılan mavi gözlerini adamın üzerine kilitledi. "Aytun, Kemik Elijah'ı Kutsal Meşale ile yok ettiğini söyleyerek üzerindeki suçlamaları kabul etti. Ülkemize yaptığı yararlı görevleri göz önünde bulundurduğumda cezasında aynı silahla infaz edilmesine karar verdim. Bu görevi Elijah'ın kardeşlerinden Tendre üstlenecek." Eliyle köşede dikilen Tendre'ye işaret verdi.

Tendre, elinde tuttuğu meşaleyi sıkıca kavrayarak öne doğru yavaş bir adım attı. İçten içe bir pişmanlık duyuyor, bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu ancak sonucunda neler olacağını kestiremiyordu. İnsanlara mı yardım etmeliydi yoksa uzun süren yaşamında yanında olan kişilerin arkasını toplamaya devam mı etmeliydi? Başını yukarı kaldırarak aklıyla aynı karanlığa ev sahipliği yapan göğe baktı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi ama bu kararsızlığını dışa vurmadan Aytun'a doğru ilerledi ve cübbesinin başlığını geri çekerek dikiş izleriyle dolu olan yüzünden iğrenmeyeceğinden emin olarak gözlerine baktı.

Evet, bu genç adama borçluydu ve bir şeyleri değiştireceğine inanıyordu lakin yıllardır yanında olan kişileri de bırakamazdı. Onu ölümden kurtaran yandaşlarından bir anda vazgeçemezdi. Meşaleyi sıkıca kavrarken Aytun'un ifadesiz yüzünde hiçbir değişim olmadı.

Ölümü kabullenmişti.

Aynı babası gibi...

O da alevler içinde yanarak ölmüştü ve oğlu, onunla aynı kaderi paylaşacak gibi görünüyordu. O gün Djoser öldürüldüğünde Tendre de oradaydı ve adamın son hâlini hiç aklından çıkaramamıştı. Diğer Ruhsuz Kemikler gibi ruhundan arınmamıştı bedeni. İçten içe her zulüm ve vahşet gösterisinde içi sızlamış, kendisine yapılan acımasızlıklar aklına geldikçe o insanlar için bir kez daha üzölmüştü. Peki, aynı acımasızlık örneğini kendi sergileyebilir miydi? İşte, bundan emin değildi. Bir kez daha düşünmedi ve duasını asla reddetmeyecek Ra'ya bir dilekte bulundu.

"Yüce Ra, adaleti sağlamama yardım et."

Aytun, Tendre'nin kendisiyle boğuştuğunu görüyordu ama buna bir anlam veremiyordu. O bir Ruhsuz Kemik'ti ve yaşamında tereddüde yer olmamalıydı. Önündeki meşaleye soğukkanlı gözlerle bakarken kalbi sıkışıyor, ardında bıraktıklarına neler olacağını merak ediyordu ama kabullenmişti.

Sona gelmişti.

Ölüm tam içinde, celladı ise tam karşısındaydı. Meşale ile arasındaki mesafe gitgide azalırken yanan aleve takılı kaldı gözleri. Babasının öldürüldüğü gün, dün gibi aklıdaydı. Alevler yüzünden can veren babasının sureti gözlerinin önüne serildiğinde yutkundu ve kaçınılmaz olanı bekledi. Ancak beklediği şeyin aksine bambaşka bir şey oldu ve kraliçe de dahil herkesin bakışları oraya kaydı.

Karanlık gökyüzünden büyük bir ışık kümesi yeryüzüne yaklaşıyordu. Işık öylesine göz alıcıydı ki bakan insanları kör edecek cinstendi. Etraftaki herkes elleriyle gözlerini kapatarak parlaklıktan uzak durmaya çalışıyordu. Bir tek Kraliçe Neftis, gözlerini dahi kırpmadan gökyüzünü izliyordu. Aşağı doğru süzölen parlak kumların üzerinde durduğunda bir kadın suretine büründü.

Beyaz elbisesinin etekleri kahverengi çöl kumlarına sürünüyor; koyu sarı, parlak saçları beline kadar uzanıyordu. Yeşil gözleri, buğday teniyle muntazam bir uyum yakalıyordu. Alev alev bakan hareleri doğruca Aytun'u ve Tendre'yi hedef aldığı anda yavaşça onlara doğru yürümeye başladı.

Öfkeyle, "Sen de kimsin, bu ne cüret?" diye bağırarak kraliçe tahtını sıkıca kavradı.

Genç, sarışın kadın gözlerini kırptırırken soğukça gülümsedi. "Öncelikle görevime başlayayım, kraliçem. Daha sonra kim olduğumu zaten anlarsınız."

"Bana hemen kim olduğunu söyle!" Kraliçe, öfkeyle dolup taşan bedenini tahtan kaldırdı ve muhafızlara seslendi: "Yakalayın şu saygısızı."

Genç kadın ona doğru gelen muhafızlara dönüp, "Bir tanrıçaya bunu yapmaya cesaret etmeyeceğinizi umuyorum," dediğinde Neftis her şeyi anlamıştı. Uyuyuşu esnasında Ra'nın geleceğini müjdelediği tanrıça olmalıydı.

Gözleri kibirle ışıldarken kendine öfkeyle bakan Neftis'e döndü. "Demek öncelikle kendimi tanıtmam gerekiyor. Öyleyse başlıyorum: Ben yeni tanrıçanız Maat. Ra tarafından dünyanıza adalet ve doğruluk tanrıçası olarak gönderildim. Burada bulunma nedenim de kurduğunuz mahkemenin adaletten fazlasıyla yoksun olması."

"Ne demek bu, tanrıça?"

Maat, başını genç adamın olduğu yöne çevirdi. "Aytun Karavera, o gün yalnızca sizin verdiğiniz liderlik görevini yerine getirmiştir ve bunun kanıtını sizlere Tendre anlatacak."

Neftis, yeni tanrıçadan gözlerini ayırmadan otoriter bir sesle bağırdı: "Başla, Tendre."

"Birkaç ay önce iki lideriniz de yeni bir türün ortaya çıktığını fark etti. Kara büyü yapabilen ama bir Nigra gibi karanlık olmayan ve kanlarında cıva bulunan iki kişi buldular. Araştırmalar esnasında kişilerin, içlerinde kendi benliklerinden başka birilerini misafir ettikleri anlaşıldı. Bu kişiler, karanlık güçlerin etkisi altındaydı ve büyücülerin bedenleri ele geçirilmişti. Nigraların yaptığından şüphelendiler ve tedbir amacıyla Ruhlar Bölgesi'nin giriş çıkışını mühürlediler ancak kişilerin sayısı artmaya devam etti. Şu dakikaya kadar onlardan 12 kişi bulundu. İçlerinden biri, size zarar vermek için bundan iki ay önce uyutulduğunuz yere geldi ve büyük bir arbede yaşandı. Hatta rahibinizi ve büyücülerinizi öldüren de o kız oldu. Size ulaşmadan Aytun Karavera tarafından engellendi ve yok edildi. Bu tür ilgimi çektiği için araştırmak istedim ve arkalarındaki isme ulaştım. Asırlardır Ruhsuz Kemik olan Elijah'ın büyü gücünü ve asil kanını kullanarak onları bu hâle getirdiğini öğrendim ve Teb'in liderlerine ulaşarak durumu anlattım. Sizin yokluğunuzda tüm yetkinin onda olduğunu ve sınırı olmadığını bildiğim için acele etmemiz gerektiğini, Elijah'ın cezalandırılması gerektiğini söyledim. Aytun'a kutsal meşaleyi veren bendim ve Elijah'ı yok etmekte sonuna dek haklıydı. Lider, sadece görevini yaptı."

Kraliçe Neftis, gözlerini kısarak ayağa kalktı ve yan yana duran üç kişiye doğru ilerlemeye başladı. "Madem böyle, niçin daha önce söylemedin? Neden Aytun'un cezasına sessiz kaldın ve onu iki ay esir tuttun?"

Aynı anda Tendre'nin öfkeli sesi, herkesin zihninde derin bir yankı uyandırdı. "Benim size veya tahta bir bağlılığım yok, kraliçe! Bunu aklınızdan çıkarmayın. Elijah'ı ihbar etmek bile size büyük bir yardımken Aytun Karavera'yı kurtarma zorunluluğum yoktu ama yine de yaptım."

Neftis, Tendre ile uğraşamayacağını anlayınca Aytun'a döndü. Sıradaki hedefi oydu. "Neden karar verirken bana olanları anlatmadın?"

Aytun, kraliçenin sorusuna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Yeni tanrıçaya mı şaşırmalıydı yoksa Tendre'nin onu kurtarmasına mı? Bir Ruhsuz Kemik'in yalan söylemeyeceğini biliyordu, Elijah gerçekten bunu yapmış olmalıydı fakat Tendre'nin açığa çıkaracağını ummamıştı. Neftis'in hâlâ bir yanı beklediğini fark edince başını dikleştirdi ve "Siz bana onu öldürüp öldürmediğimi sordunuz. Haklı ve haksız oluşuma bakmadınız, kraliçem," dedi sakince. Neftis'in sorgulayan bakışları yüzünü tararken ifadesini bozmamaya özen gösterdi.

Kadın ona arkasını dönüp kollarını açtı ve etraftan gelen yüksek uğultuları susturdu. "Tendre'nin söylediklerini kanıt olarak kabul ediyorum ve sizlere bu mahkemenin bittiğini bildiriyorum. Aytun Karavera, burada olmadığım süre boyunca yetkisini kullanarak yapılması gerekeni yapmış ve Elijah'ı benim vereceğim cezaya çarptırmıştır. Kutsal Meşale ile yok edilmesi onun için yersiz bir cezadır ve Aytun suçsuzdur." Kollarını indirdi ve son kez göğü inletircesine bağırdı: "Mahkeme bitmiştir!"

Ruhsuz Kemikler hoşnutsuzlukla birer birer dağılırken etrafta sadece kraliçe, Tanrıça Maat, Aytun ve muhafızlar kalmıştı. Kraliçe, arkasını dönerek Aytun'a sıcak bir gülümseme bahşetti. "Yokluğumda ortalık ne kadar karışmış olursa olsun her şeyi idare ettiğin için sana minnettarım, Aytun ve bu yanlış anlaşılma için üzgünüm. Senin gibi değerli bir lideri kaybetmek istemem. Ian, tüm gün bana raporları sundu, çok fazla şey olmuş. Nigra saldırıları, şu yeni türün çıkışı ve rahibim ile birlikte kadim büyücülerimin öldürülmesi... Hepsiyle ilgilenme zamanım geldi. Her şey eskiye dönecek."

Kraliçe konuşmasını bitirdiğinde Maat soğukça gülümseyerek, "Bir yanlışınız var, kraliçe. Her şey eskiye dönemez çünkü benden iyi biliyor olmalısınız ki bir lider için mahkeme kurulmuşsa sonucu ne olursa olsun artık lider değildir. Aytun Karavera'nın liderliği

de bugün son buldu ve bir daha olması onun tercihindedir," dedi. "Eğer dilerse benimle beraber tapınağımda kalabilir ve bundan sonra yardımcım olur."

Neftis, başındaki tacı düzeltirken tanrıçaya güldü. "Yüce Ra seni göndermiş olabilir, dünya üzerinde bir görevin var fakat sınırını aşma, tanrıça. Aksi hâlde sana kim olduğumu göstermek zorunda kalırım. Aytun Karavera, on yıldır lider ve bu ufak bir yanlış anlaşılma ile değişmeyecek. Bence kendine farklı bir yardımcı aramalısın. Zira Aytun, Teb'de yaşıyor."

Maat, gülümseyerek kraliçenin yaptığı gibi başındaki tüy şeklindeki taç ile oynadı. "Tapınağım zaten Teb'de olacak, kraliçem. Sizlerle birkaç gün sonra taç giyme törenimde görüşürüz. Ra'nın yanındayken duyduğum kadarıyla halk benim geleceğime çok sevinmiş, şimdi gidip onlarla ilk kez buluşacağım gün için hazırlık yapacağım. Bu arada sen de kararını bana o gün açıklarsın, Aytun. Senin gibi güçlü bir adamı yanımda görmekten memnun olurum."

Tanrıçanın ona karşı sergilediği sıcak tavrına karşılık vermek için gülümsedi ve "Teşekkür ederim," dedi.

Dudaklarındaki gülümsemenin anlamı çoktu. Bu, Aytun'un bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını haykırışıydı. Aynı hatalara düşmeyecekti. Onun için her şey değişmiş ve yeni başlıyordu. Zira geçen iki ayda, ruhu bir Nigra tarafından ele geçirilmişçesine karanlığa gömülmüş, özlemi gitgide öfkeye dönüşmüştü. Ayliz'in onda bıraktığı boşluğu hiçbir güç dolduramazdı ancak öfkesi unuttururdu.

Tüm bu olanları nefretle izleyen Ruhsuz Kemikler birer birer mahkemeyi terk ederken içlerinden Saphet, Tendre'nin önüne kadar geldi ve "*Bu nasıl mümkün olabilir? Bize nasıl ihanet edersin, Tendre?*" diye sordu. Tendre'nin mahkeme esnasında tüm gerçek-

leri söylemesi apaçık bir ihanetti ve ailesinden birinin bunu yapmasını hazmedemiyordu.

Tendre, gerçekleri çarpıtarak konuştu: *"Size ihanet etmedim. Etseydim Elijah'ın yaptıklarını en başında söylerdim ve iki ay boyunca lideri tutsak etmemize gerek kalmazdı. Bunu benden Ra istedi. Adalet ve doğruluk tanrıçasını göndermesinin tek sebebi buydu. Ona karşı gelemezdim, kardeşim. Gerçekleri söylemek zorundaydım."*

Saphet, Ra'nın adını duyduğunda derin bir sessizliğe büründü. Yüce Tanrı'ya karşı gelemezdi fakat Aytun'a olan nefretini de gizleyemeyecekti. *"Neyse ki Aytun Karavera'nın mahkemeden kurtulması sonucu değiştirmeyecek."*

"Ne demek bu?"

"Kimi zaman lidere Kutsal Meşale ile işkence yapmalarını söylemiştim."

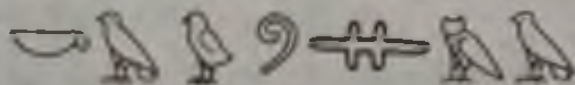
"Bunu nasıl yaparsın? Meşalenin insanlar üzerindeki etkisini biliyorsun."

"Evet, biliyorum ama ölen kardeşimin intikamını onlardan almadan durmayacağımı biliyor olmalısın. Gelecekte liderin elimizden kurtulup eski hayatına geri döndüğünü gördüm. Bu yüzden de meşalenin insanlar üzerindeki etkisini kullandım."

"Bu yaptığın yüce mahkemeye saygısızlık, Saphet. Aytun Karavera mahkemede aklandı, suçsuz bulundu."

"Sebebi her ne olursa olsun bizden birini öldürdü ve bunun cezasını çekmek zorunda. Bedeli de ölüm olacak. Meşalenin zehri kalbine yerleşti. Gün geçtikçe vücuduna yayılacak ve en sonunda onu öldürecek." Saphet, arkasını dönüp gitmeye yeltenirken son sözlerini söyledi: *"Lider son aylarını iyi geçirirse iyi eder. Çünkü birkaç ay sonra Amenza'da kendine yer arayan bir ölü olacak."*

Kavuşma

BÖLÜM 5

Onunla tanışana dek geçmişe tutsak, geleceğe hasret kalmış biriydim.

Piramitteki gizli odaya girip Aytun'u bulmasaydım her şeyden habersiz yaşamaya devam edecektim. O bana kim olduğumu, hayatımın gerçeklerini ve birine güvenebilmeyi öğretmişti. Sevgisizliğin gürültülü sokaklarında kaybolduğumda beni usulca severek bulmuştu. Annemin nefretiyle ittiği çıkmaz sokağa tünemiş, *an-neme ihtiyacım yok* naraları atan ama ondan gelecek bir yudum sevgiye de muhtaç aciz, küçük bir kızdım. O, sırtımı yasladığım duvarı yıkmış, sığındığım buzdan duvarların arkasında sıcacık bir hayat olduğunu göstermişti. Beni sevmişti. Beni öyle bir sevmişti ki her şeyi silmişti belleğim.

Yokluğun en acı verici hâliyle sınanan benliğim, aylardır ona reva görülen zilleti görmezden gelerek dudaklarıma samimi bir gülümseme yerleştirdi. Kalbim heyecandan hızlı hızlı çarpıyor, yüzümde varlığını önleyemediğim bir beklenti oluşuyordu. Heyecanlıydım. Öyle ki daha önce hiç bu kadar heyecanlanmadığıma

emindim. Hayatında beklentiyle dolduğum tüm anları toplasam bu heyecanın karşısında ayakta duramazdı.

Buradaydım.

Yeniden onun olduğu yerdeydim.

Tekrar aynı gökyüzüne bakıyor, aynı ay ışığında aydınlanıyor ve aynı yıldızların parlaklığında mest oluyorduk. Ve biliyordum ki aynı nefeste buluşmaya, onun ifadesizlikle güzelleşen çehresine, genzimi yaksa da ferahlatan kokusuna bulanmaya çok az kalmıştı. Hissedişiyordum. Kavuşmanın iyelik ekinin "biz" ile buluşması çok vakit almayacak, sonsuza dek süreceş aşkımızın ateş i yakında harlanacaktı.

Gecenin parıltısı, gecenin hâkimine kavuşacaktı.

Giderken kış mevsiminde bıraktığım bu ülke, kraliçenin uyanışıyla yeniden yaz aylarına geçiş yapmıştı. Akşam olmasına rağmen çölün sıcaklığı kendini belli ederken hangi yöne gitmem gerektiğini yıldızlardan çıkarmıştım ve bir süredir bu yönde ilerlişiyordum. Neden daha önce geldiğim konumda olmadığımı bilmişiyordum ama bunu sorgulayacak durumda da değildim. Ayrıca çölün nereye kadar devam ettiğini de bilmişiyordum ve etrafta kimsecikler yoktu. Şu an tamamen terk edilmiş bir dünyada yalnız kalan son insan gibi hissediyordum ve kendimi ürkemekten alamışiyordum. Çünkü Aytun, daha önce Ruhlar Şehri'nin çöl bölgesinde Ruhsuz Kemiklerin yaşadığını söylemişti ve onlardan biriyle karşılaşmak istemişiyordum. Dış görünüşleri ve zihnime doğru konuşmaları yeterince korkutucuyken bir de onların yaşadığı yerde olmayı kaldıramazdım.

Bir an önce Aytun'u bulmalı, tüm büyü gücümü harcamam gerekse bile onu kurtarmalıydım. Kaç saat ilerlediğimi bilmişiyordum lakin sabah olmak üzereydi ve ben iyice yorulmuşum. Bitkin hâlde ilerlemeye devam ederken gözlerim ileride duran küçük

kulübeyi seçti. Adımlarımı hızlandırıp o tarafa ilerlemeye başlar-ken içerideki kişinin iyi biri olması için dua ettim.

Küçük siyah kulübenin etrafında hiçbir şey yoktu. Kum fırtınaları yüzünden kirlenen camları krem renkli, yamalı bezlerle örtünmüştü ve içerisi gözüküyordu. Tedirginlikle her an yere düşecekmiş gibi görünen kapıyı tıklattım ve beklemeye başladım. İlk birkaç saniye hiçbir şey olmadı fakat daha sonra adım sesleri geldi ve ardından kapı yavaşça açıldı. Uzun boylu, esmer, kirli sakallı, mavi gözlü bir adam üzerindeki koyu yeşil cübbesiyle karşımda duruyordu. Üstündeki cübbede hiç kırıklılık yoktu. Evin eski püskü görüntüsünün aksine adam gayet derli topluydu.

Gözlerini kısıp kuşkuyla başını kaldırdığında en kibar hâlimle, “Şey... Ben kayboldum ve burayı gördüm. Acaba Teb’e gitmemde yardımcı olabilir misiniz?” diye sordum.

Adam düz bir şekilde bana bakmaya devam ederken çenesini kaldırdı. “Kimsin sen? Nereden geliyorsun?”

Ne diyecektim şimdi? “Teb’de arkadaşımınla yaşıyorum ama bir anda yolumu kaybettim ve nasıl olduğunu anlamadan kendimi burada buldum.”

“Birkaç gün sonra Teb’e gideceğim. İki tane devem var, eğer beklersen onlarla gideriz.”

Birkaç gün çok fazlaydı. Hem benim o kadar zamanım yoktu hem de birkaç gün boyunca nerede bekleyecektim? Son bir umutla, “Daha erken gitme şansınız yok mu?” dediğimde adam başını iki yana salladı. “Peki, ben nasıl gidebilirim? Yolu tarif edebilir misiniz?”

“Yürüyerek gidebilirsin ama bu da zaten birkaç günü bulur. Teb’e uzak bir noktadayız ve gördüğüm kadarıyla sen çölde yol-

culuk yapmak için hazırlıklı değilsin. Ne yiyeceğin var ne de suyun,” deyip küçük çantama baktı. Haklıydı. Çöle geleceğimi hiç düşünmediğimden dolayı bu tarz bir hazırlık yapmamıştım. Yine merkeze yakın bir yerde uyanacağımı zannetmiştim.

Hayal kırıklığıyla iç geçirirken gökyüzündeki parlaklık dikkatimi çekti. Bir ışık kümesi hızla aşağı inerken adam bakışlarımı takip ederek dışarı çıktı ve yanımda durarak başını kaldırdı. Işık kümesi ilerimizde bir yöne doğru düştüğünde dudaklarımdan bir hayret nidası fırladı. Parlaklık öylesine yoğunlu ki gözlerim yanmaya başladı. Gözlerimi açık tutmaya çalışıyordum fakat daha fazla dayanamayarak gözlerimi kapattım ve elimle bastırdım. Bir süre sonra ışığın yoğunluğu azalmaya başladı ve bu sayede yeniden gözlerimi açabildim.

Adam hareketlenirken, “Fikrimi değiştirdim. Yola bugün çıkıyoruz,” dedi ve yeniden kulübeye girmeye yeltendi. Bu aceleci hâlini garipserken, “Neden?” diye sordum.

“O gözlerini kapatmana yarayan ışık, yeni tanrıçamızın geliş simgesiydi ve iki gün sonra onun için törenler başlayacak. Bunu kaçırmak istemeyiz, değil mi? Çünkü asırlar sonra ilk kez bir tanrıça geliyor.”

Tanrıçanın geleceğinin bildirildiği o karlı gün geldi aklıma. “Şu müjdelenen tanrıça mı?” dediğimde adam başını salladı.

“Evet, o. Şanslısın ki onu kaçırmak istemediğim için erken gidiyorum. Çöl bitene kadar develerle ilerleyeceğiz, sonra zaten Teb sınırına girmiş oluyoruz. Orada kimin yanına gideceksin?”

Adamın meraklı bakışlarına karşılık Aytun’un değil, Simge’nin adını vermeye karar verdim. Adam Simge’nin adını duyduğu an başını salladı ve “Tamam,” dedi.

Develerin yanına geldiğimizde adam binmeme yardım etti. Daha önce develerle yolculuk yaptığım için ürkmüyordum ve şu anda gayet iyi idare ediyordum.

Sabah olduğunda Mısır'ın kavurucu sıcaklığı kendini göstermeye başlamıştı. Adamın üzerindeki cüppeyle nasıl ilerlediğini merak ediyor, o sırada benden yana bakmadığı için rahatça izleyebiliyordum. Boyu çok uzundu ve yüz hatları sertti. Devenin üzerine koyduğu bezden matarayı çıkardı ve bana uzattı. "Kaç saattir hiç su içmedin, al."

"Teşekkürler," diye mırıldanıp suyu aldım ve bir miktar içtim. Ona geri uzatırken hakkında birkaç soru sormaya karar vermiştim. "Siz kimsiniz, yani ne işle uğraşıyorsunuz?"

"Teb'de tüccarlık yapıyorum. Bu yüzden sürekli seyahat hâlindeyim. Ama Memfis'te yaşıyorum."

"Anladım. Bu arada yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız koskoca çölü yürüyerek geçmem çok zor olurdu."

Adam başını yana eğip gülümsedi. "Şanslı kadınmışsın. Çölü avucumun içi gibi bilirim ve bana rastlaman senin için büyük fayda. Öbür türlü Teb'e ulaşman, ki yönünü kaybetmediğin takdirde günlerini alırdı."

"Evet, hele ki iki tane deveniz olması tam bir mucize."

Adam başını bana doğru çevirirken yüzünde merak egemendi. "Simge Karavera'yı nereden tanıyorsun?"

Sorusuyla hiç düşünmeden yalana başvurdum. "Okuldan."

Adam usulca başını salladı. "Onu bir süredir göremiyorum. İkizinin Ruhsuz Kemikler tarafından alıkonulduğu söyleniyor, iki aydır herkes bunu konuşuyor. Ve duyduğuma göre kimsenin Simge'den haberi yokmuş."

Gözlerim irileşirken adamın olaylardan ne kadar haberi olduğunu merak etmiştim. "Aytun'a ne olmuş?"

Adamı gevşekçe omuz silkti. "Bilmiyorum. Dedikodular burada son buluyor ama tanrıçanın töreninde onu göreceğimizi düşünüyorum. Göremezsek zaten her şeyi anlarız. Eğer lider o zaman da ortaya çıkmazsa dedikodular doğru demektir."

Yüzüm asılırken kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Uzun sürecek bir yolculuk bizi bekliyordu ve tek dileğimi ona geç kalmamış olmaktı.

Yolculuğumuz son bulduğunda adam beni eve en yakın konuma kadar getirmişti. Develerin üzerindeki tekdüze sohbetimizden pek bir şey anlamamıştım, zira aklım tamamen Aytun ile meşguldü ve adamı dikkatli dinlediğimi söyleyemezdim.

Yere ayak bastığımda adama dönüp gülümsedim. "Getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Yardımınızın karşılığını nasıl vereceğimi bilmiyorum. Daha sonra size nasıl ulaşabilirim? Eğer bir numara veya adres verirseniz..." derken sözümü kesti.

"Buna gerek yok. Belki daha sonra benim yardıma ihtiyacım olur ve rolleri değişiriz."

Başımı öne eğip güldüm. "Bir daha karşılaşacağımızı pek sanmıyorum."

Adam başını iki yana salladı. "Ben sanıyorum ama. Eminim ki görüşmelerimiz devam edecek." Sorar gibi baktığımda geniş omuzlarını silkti. "Teb küçük bir yer sonuçta. Teşekkür için uygun bir zaman bulabiliriz..." derken gözleri saçlarımda dolaştı. "...sarışın."

Cevap vermemi beklemeden yanımdan uzaklaşırken sözlerine kafa yormamaya karar vermiştim. Yolları hatırladığım kadarıyla ilerlemiş ve en sonunda Aytun'un evini bulmuştum. Kalbim delicesine bir hızla çarparken dudaklarıma tembel bir gülümseme yerleşti ve hiç silinmeyecekmiş gibi varlığını korudu.

Kapının önüne geldiğimde zile basmak yerine kilide odaklandım ve açıldığını hayal ettim. Büyü yapmak artık daha kolaydı benim için. Yalnız başıma kaldığım iki ay boyunca sadece Aytun'dan uzak kaldığım için sızlanmamış, bir yandan da büyü güçlerimin üzerine düşmüştüm. Yalnız olduğum her an büyü pratikleri yapmıştım. Transa girmiş gibi beklediğim birkaç saniyenin ardından ufak bir *klik* sesi geldiğinde kapıyı araladım ve oldukça yavaş adımlarla içeri girdim.

Her şey bıraktığım gibiydi.

İhtiyatlı bakışlarım salonu taradığında burada kimsenin olmadığı kanaatine vardım ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldim. Tırabzandan sıkıca tutunarak destek aldım ve ikimizin paylaştığı odanın önünde durdum. Kalbim sahiden de hızla atıyor, sesi kulağımda yankılanıyordu. Kulpu indirip kapıyı açtım ve içeri doğru usulca bir adım attım. Ancak gördüklerim, beni baştan sona sarsan bir ihanet gibiydi.

Beraber uyuduğumuz yatakta sarmaş dolaş bir çift yatıyordu. Adamın sırtı bana dönüktü, yüzünü seçemiyordum ama saçları tıpkı Aytun'ununki gibiydi. Ve arkasında kollarını beline dolayarak uyuyan, sarışın bir kadın vardı. Dudaklarım titrerken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Gözlerim dolarken ardı ardına kirpiklerimi kırıştırdım manzaranın gerçekliğinden emin olmak için.

Gerçekti.

Kadın hoşnutça mırıldanarak yatakta döndüğünde yüzünü gördüm. Çok güzeldi! Çıkık elmacık kemikleri ve pürüzsüz te-

niyle mükemmel görünüyordu. İnce kaşları kavisliydi ve gözünün etrafında hoş duran çiller vardı.

Aytun buradaydı, yaşıyordu ama sevinememiştım işte. Nasıl sevinebilirdim ki zaten? Bizim birlikte uyuduğumuz yatakta, bir kadınla sarmaş dolaş olmasına nasıl sevinirdim? Aldatılmış mıydım? Uğruna her şeyi ardımda bırakarak ona geldiğim adam, bizi bizim yatakta bitirmiş miydi sahiden?

Kalbim kan değil de zehir pompalıyordu sanki. Beni yaşatan organım zehirle beni mahvediyor, ani bir ölümün sağlam zeminini hazırlıyordu. Acıyla kıvranırken mideme giren krampların haddi hesabı yoktu. Ellerim titrerken odada daha fazla duramayacağıma emin olarak kendimi dışarı attım. Merdivenleri inerken dolan gözlerim yüzünden hiçbir yeri net olarak seçemiyordum. Zorlukla dış kapıya ulaştığımda birine çarparak sendeledim.

Başımı yerden kaldırırken karşımda gördüğüm kişinin şaşkınlığı ve heyecanı had safhadaydı. "Ayliz," diye haykıran Simge kollarını boynuma dolarken sarılışına karşılık veremeyecek hâldeydim.

"Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım! İyi ki evrak işlerini halletmek için gelmişim yoksa bizi nasıl bulurdun? Aytun, seni gördüğüne çok sevinecek."

Kollarını bedenimden uzaklaştırırken kızgınlıkla bağırdım: "Aytun'un kollarındaki sarışından sevinmeye vakti olacağını hiç sanmıyorum, Simge!"

Karşımdaki kız hiçbir şey anlamamış gibi alnını kırıştırırken mırıldandı: "Ne sarışını ya? Eğer ben evden çıkarken kollarının arasında tuttuğu sarı yastıktan bahsediyorsan... Sen bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Ne yastığı, Simge? Adam resmen kollarında gerçek bir sarışın tutuyor," dediğimde gözleri önce yaşlarla ıslanan yüzüme, ardın-

dan arkamdaki eve kaydı ve dudaklarını büzdü. "Sanırım bir yanlış anlaşılma ile karşı karşıyayız. Tek bir soru soracağım. İçeride birileri mi vardı?"

Yanaklarımı kurularken, "Evet," dedim. Çok ağır geliyordu bu. Bana ihanet edeceği aklımın ucundan geçmeyen adamın bunu gerçekleştirmesi çok ağırdı.

"Aylız, biz artık bu evde yaşamıyoruz. Olanlardan sonra Aytun'un isteği üzerine evi satılığa çıkardım ve dün biri yerleşti. Muhtemelen içeride gördüğün kişiler onlardı. Aytun, şu an yeni evimizde uyuyor."

Şaşkınlıktan dumura uğrarken Simge'nin ciddiyetini ölçmek için dikkatle ona baktım. Samimi görünüyordu. Dudaklarım aralanırken kapının açıldığını duyarak arkama döndüm ve Aytun'a benzettiğim adamı gördüm. Evet, yapı ve saç stili olarak benziyordu ama Aytun değildi. O an çok dikkat etmemiş, adamın yüzünü görmeden doğruca çıkmıştım. Ne büyük hataydı!

Adam bize birkaç saniye baktıktan sonra ormana doğru ilerledi, gözden kaybolduğunda Simge dudağını ısırdı. "Arkadan bakınca Aytun'a benzediğini kabul etmek gerekir ama elbette Aytun'un böyle bir şey yapmayacağını bilmen lazımdı."

Sesinin altına gizlenen suçlayıcı tavır yüzünden utanırken, "Ben... Bilmiyorum," diye geveledim ağzımın içinde. Aytun'dan şüphelenmemeliydim ancak bir anda, gördüklerimi öyle yorumlamıştım. "Her şey birden gelişti."

Elini sallayıp, "Neyse," diyen Simge gülümsedi. Saçlarını geriye atarken tekrar bana sarıldı. Bu defa ona karşılık vermiştim.

"Seni çok özledim. Gittiğinden beri neler yaptın, her şeyi bilmek istiyorum ama önce uygun bir yere gidelim," dedi etrafına bakınırken. Arabası ileride duruyordu ve elinde yığınla kâğıt vardı.

“Evi neden sattınız?”

“Ormana gidelim, her şeyi anlatacağım. Şu evrakları daha sonra da halledebilirim.”

Simge koluma girdiğinde ormana doğru yürümeye başladık. Ağaçların arasında ilerlerken büyük bir ağaç kütüğü bulunca oturduk. Simge gülümserken anlatmaya başladı: “Senin kaçırıldığını bilmiyordum. Aytun beni arayıp ortadan kaybolmamı söylediğinde hiçbir şey anlamamıştım. Buraya geldiğimde her şey için çok geç kalmıştım. Sen gitmiştin ve Aytun, Ruhsuz Kemiklerin elindeydi. Yapılacak hiçbir şey yoktu, Ayliz. Onu öldüreceklerdi ve elimden bir şey gelmiyordu. Çok çaresizdim. Ian ve Menes beni ülke dışına çıkaracaklardı ancak kraliçenin uyanmasını bekleyerek buralarda oyalandım. Ian ile beraber Aytun’u kurtarmanın yollarını aradık. Sanırım Ian ve Aytun’un yıllar sonra anlaştığı tek nokta benimle alakalıydı. Iandan benimle ilgilenmesini rica etmiş.”

Merakla araya girip sordum: “Aytun nasıl kurtuldu?”

“Kraliçe uyandığında Aytun’un ölüm emrini vermiş. Mahkeme esnasında, Aytun infaz edilecekken adalet ve doğruluk tanrıçası Maat gelmiş. Mahkemeye gerçekleri anlatırken Tendre, kimse-
nin bilmediği bir şeyi itiraf etmiş. Elijah, bulduğumuz yeni türün oluşumunda rol oynamış ve Tendre de bunu Aytun’a söylediğini, onun da Elijah’ı cezalandırdığını söylemiş. Pek doğru yolla olmasa da adalet yerini buldu. Tendre’nin kendi türünden olmayan birini korumasına bayağı şaşırdım.”

Buraya geldiğim anlar aklıma gelirken irkildim. Gökteki ışık, tanrıçaydı. O anlarda Aytun’un mahkemesi vardı demek ki.

“Şimdi nerede?” diye sorduğumda gülümsedi.

“İki aydır doğru düzgün uyuyamamış, çok yorgundu. Akşamki davet için biraz gücünü toplaması lazım. Zira Neftis’in gazabıyla

karşılaşınca enerjiye ihtiyacı olacak,” dediğinde kaşlarım sorgularcasına çatıldı.

Simge, bu ifademi yakaladığı an gözlerini devirdi. “Ah, tabii, sen bunu da bilmiyorsun. Aytun için mahkeme kurulduğunda liderliği düşmüş oldu. Kısacası artık resmî olarak lider değil, şu an işsiz ve bu yüzden tüm gün evde yatmayı düşündüğüne eminim. Eski görevine gelmesi için yeniden başvurması lazım ancak Tanrıça Maat bir teklif yapmış. Aytun’un yardımcısı olmasını istiyor ve ikizim de buna olumlu baktı. Tanrıça cevabını törende beklediğini söyledi ancak bu, sen gelmeden önceydi. Seni görünce fikri değişebilir, bu yüzden akşamki davete gelmelisin.”

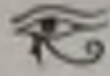
Heyecan dolu bir nefes alırken titreyen ellerimi birbirine kenetledim. Onu görme düşüncesi dahi ayaklarımı yerden kesmeye yetmişti. “Neden hemen gitmiyoruz ki?” diye sorduğumda Simge, yeşil gözlerindeki çocuksu heyecanı gizleyememişti. “Sen hiç kitap ve dizilerdeki kavuşma sahnelerine özenmedin mi, Ayliz? Ben hep özendim ve bir gün bunu canlı canlı görmenin hayalini kurdum.” Başını yana eğip yalvarırcasına baktı. “Ne olur, size de öyle bir kavuşma hazırlayayım. Seni süsleyip, davette karşısına çıkarayım ve bom! Ortaya efsane bir şey çıksın, ben de eğleneyim. Bu gözler şerefsiz görmekten bıktı; biraz da âşıkların kavuşmasını görsün.”

Her ne kadar Aytun’u hemen görmek konusunda hevesli olsam da Simge’nin bu ricasını kıramadım. O tüm şirinliğiyle gözlerimin içine umutla bakarken başka şansım yoktu. Bu nedenle gönülsüz olsam da “Tamam,” dedim. “Peki, nasıl yapacağız? Eğer yeni evinize gidersek Aytun bizi görecektir.”

Hızla elini salladı. Anında moda girmiş, en heyecanlı ifadesini bürünmüştü. “Bunu düşünme. Eve hiç uğramadan işimizi dışarıda hallederiz. Haydi kalk, yapmamız gereken çok şey var,” deyip elimden tutarak beni ayağa kaldırdı ve neredeyse koşar adım arabasına yürüttü.

Gülümseyerek Simge'yi takip ederken bir şeyin farkına çok iyi varmıştım.

Onun bu deli hâllerini çok özlemiştim!

Simge'yle akşama kadar işlerimizi halletmiş, soluğu törenin yapılacağı tapınakta almıştık.

Simge'nin arabasından indiğimizde elbisemin eteklerini düzeltip tapınağa doğru akın eden kalabalığa göz attım. Her biri neşeliydi ve bugün için epey özenmişlerdi. Kimilerinin elinde irili ufaklı kutular vardı ve bunları tanrıçaya hediye edeceklerini var saymıştım.

Kırmızı elbise üzerimde gayet hoş durmuştu. Esasında bu elbisenin beyaz olanını kendime daha çok yakıştırmıştım ancak Simge, onu almama şiddetle karşı çıkmış, bugün beyaz giyemeyeceğimi söylemişti. Şaşırarak nedenini sorduğumda ise tanrıçanın en sevdiği rengin beyaz olduğunu ve onun törenlerinde bu rengi giyemeyeceğimi belirtmişti. Neftis de maviyi sevdiği için çoğu geleneksel törende o renk kıyafet giymeme kuralı varmış ve herkes buna dikkat edermiş. Üzülerək elbiseyi yerine bırakıp kırmızısını almıştım ama bununla daha iddialı gözüktüğümü inkâr edemezdim.

Elbise yere kadar uzanıyordu. Tek tarafında kalın bir askısı ve sol bacağımı ortaya çıkaran derin bir yırtmacı vardı. Ayağımdaki topuklu sandaletler beni olduğumdan daha uzun gösterirken güzel olduğumdan emindim. Saçlarımı, dövmemi göstermeyecek şekilde enseme toplamış ve yapraklardan oluşan, gümüş renkli bir taç takmıştık. Kuaföre gidemeyeceğim için saçımı Simge yapmıştı ve süslenme konusundaki tüm hünerlerini sergilemişti.

"Hazır mısın?" diyen Simge'ye döndüm. Koyu yeşil elbisesiyle gözlerinin uyumu fazla hoş duruyordu. Kahverengi saçlarını şık

bir şekilde omuzlarına dökmüştü ve yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirmişti.

“Sanırım evet. Çok heyecanlıyım, Simge. Onu öyle çok özledim ki...” derken iç geçirdim. Duygu yoğunluğunun getirdiği baskı boğazıma oturduğunda devam edemeyerek sustum. Son zamanlarda özlemim boyut atlamış, onsuzluğa dayanamayacağım hâle gelmişti.

“Seni anlayabiliyorum, Ayliz ve bir an önce birbirinize kavuşmanızı diliyorum. İki aydır ne hâlde olduğunuza şahit olamasam da gözleriniz, hasretinizi yeterince belli ediyor. İrislerinizde acının emareleri geziniyor. Tekrar gelmen iyi olmadı belki ama birlikte olursanız güçlüsünüz, birlikte olursak güçlüyüz.” Derin bir nefes alıp sıırıttı. “Haydi, şu at arabalarından birine binelim. Tapınak uzakta, yürüyemem şimdi.”

“Aman yürüme! İncilerin dökülür,” diye söylensem de bunun beni Aytun'a daha çabuk ulaştıracağını bildiğimden ses çıkarmadım.

At arabasından indiğimizde kalabalığın arasına dalarak içeri yöneldik. Teb'in piramitlere en uzak olan noktasındaki tapınak gösterişli değildi. Bir tanrıçadan beklenenin aksine fazlasıyla sadeydi. Tapınağın taş duvarlarında, eski dönemin tanrı ve tanrıçalarının kabartmalı portreleri yer alıyordu. Dışının aksine içerisi fazlasıyla süslüydü. Her yer bembeyazdı ve çok güzeldi. Büyük masaların üzeri çeşit çeşit yemeklerle doluydu. Tavandan bir sürü gösterişli avize sarkıyordu. Sütunların etrafı çiçeklerle süslenmişti ve alanın tam ortasında büyük, beyaz bir terazi vardı. İki tarafının da eşit duruşu, yeni tanrıçanın görevini temsil ediyordu.

Simge'ye doğru eğildim. “Aytun nerede sence?”

“Muhtemelen tanrıçanın etrafında bir yerdedir. Kararını erkenden açıklayacağını düşünüyorum.”

Kaşlarımı çatarken kıskançlık çoktan kıskaçlarını etime saplamıştı bile. "Bu tanrıça güzel mi?"

"Bilmem, daha önce görmedim. Aslında bugün görecektim ama..." derken sözü yarıda kesildi.

Kıskançlığın heyecanımı gölgelemesine izin vermeden yürürken tüm salonda yüksek bir kadın sesi duyuldu ve herkesin bakışları sağ tarafa döndü. İstemsizce dikkatim o yöne kayarken başımı çevirdim, beyazlar içinde olan kadını gördüm. Üzerinde derin yakalı bir elbise ve elbisenin üzerinde göz alıcı pullar vardı. Bakışlarım yüzüne kaydığında siması tanıdık geliyordu. O an, kadını nerede gördüğümü hatırladım ve bunu fark etmek irkilmeme neden oldu.

Aytun ile ikimizin yatağındaki kadın buydu.

Onların evine bu kadın yerleşmişti.

Kadının yeşil gözleri samimiyetle parlarken yan tarafına kaydı. Bir yere değil, birine! Hiç şüphesiz bu kişi, benim âşık olduğum adamdı.

Derin bir nefes alırken onu ne kadar özlediğim gerçeği bir kez daha yüzüme çarptı. Tamamıyla siyaha bürünmüştü ve dudaklarındaki küçük kıvrımla kalabalığı izliyordu. Elmacık kemikleri belirginleşmişti ve zayıflamıştı. Gözleri her zamanki gibi ifadesizdi ancak yürek burkan bir hüznü yansıttığı su götürmez bir gerçektir. Onunla ilk tanıştığım zamanlar ifadesiz olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. O, hislerini sadece görmek isteyenlere belli ediyordu ve ben zamanla onu görmeyi öğrendim.

Gözleri etrafı taradı, taradı ve bana gelince durdu. Dudağındaki yok denecek kıvrım da kaybolduğunda aldığım nefesi tuttum. Etraftaki her şey silikleşirken bir tek ikimiz kalmıştık devasa odada. Parmak uçlarım yakınlığıyla sızlarken *birazdan* diye teselli ettim onları. *Birazdan doyasıya dokunacaksınız.*

Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve hızla bir şeyler yazdı. Birkaç saniye geçmeden Simge'nin telefonundan bir ses yükseldi ve ekranı bana doğru tuttu. Mesaj Aytun'dandı.

"Onu hemen buradan götür!"

Sorgularcasına ona dönerken tek yaptığı başını iki yana sallamak oldu. Dudaklarını kıpırdatırken söylediği tek kelimelik cümleyi çok iyi anlamıştım.

"Gelmemeliydin."

Ne demek gelmemeliydin?

Gözlerim irileşirken öfke ve kırgınlıkla dudaklarımı araladım. Ben her şeyi arkamda bırakarak onun yanına geliyordum ve onun tek söylediği, *gelmemeliydin* mi oluyordu?

Simge, kolumdan tutup beni çekiştirmeye başlarken gözlerimi Aytun'dan ayırdım ve ikizine sessizce, "Ne yapmaya çalışıyor bu?" diye çıkıştım. Nefes alıyordum ama sanki boğuluyor gibiydim.

"Hiçbir fikrim yok ama seni hemen götürmemi istediğine göre bir bildiği olmalı. O yüzden gidiyoruz." Simge kolumu tutup hızlı hızlı yürümeye başladığında ona ayak uyduruyordum ama aklım olanları anlamaya çalışıyordu.

Kırgındım.

Geldiğim için sevineceğini düşünmüştüm ancak Aytun, tam tersi bir tavır sergilemiş, âdeta geldiğim için beni suçlamıştı. Gözlerindeki gerginlik ve onaylamaz ifade aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Öyle ki Simge'nin arabasının yanına ne zaman geldiğimizi dahi fark etmemiştim. Yolcu koltuğuna oturup kapıyı sertçe çarparken Simge, başını yavaşça çevirip gözlerime baktı. "Acaba ikizime olan hıncını arabamdan çıkarmasan nasıl olur?"

Kollarımı öfkeyle göğsümde birleştirdim. "Aklımdan neler geçtiğini bilsen ikizinin iyiliği için arabayı feda ederdin, Simge."

Dudağını büzdükten sonra kaşlarını kaldırdı ve eliyle direksiyonu okşadı. "Bu bebeğe bir servet ödediğimi göz önünde bulundurursak ikizimi düşünmeden feda ederim, inan bana."

Sevimsizce gülümsedim ve "Buna sevindim. İkizini öldürürken bir ayak bağı olmaması iyi olacak," dedim saldırganca.

Simge burun kıvrıdığında böyle kaba bir hareketi bile nahif şekilde yapmasına şaşırmıştım. "Adam senin değil mi, istediğini yap. Hiç karışmam."

Yüzüm asılırken gözlerimi Simge'den ayırıp ön cama çevirdim. Akşam olmasına rağmen ışıklar çok belirgindi.

"Hâlâ benim mi, emin olamıyorum," dediğimde Simge'nin garipseyen gözlerini üzerimde hissettim fakat ona dönmedim. Uzun sayılabilecek yolculuğun ardından, "Nereye gidiyoruz?" diye sormayı akıl edebilmişim nihayet.

"Aytun, seni bir yere götürüp bırakmamı söyledi. Sanırım oraya gelecek," dediğinde heyecanlanamayacak kadar kırgındım. Gelmemi istememişti. Belli ki başına çok kez bela olmuşum ve benden sıkılmıştı. Gitmem de onun işine gelmişti ancak ben, tüm planlarını bozmuşum ve belki de tekrar gitmemi isteyecekti. İşte, o zaman arkamı dönerdim ve bir daha buraya ayak basmazdım. Ben düşünceler içinde boğulurken Simge arabayı durdurdu ve "Aytun'un bahsettiği yer az ileride. Merak etme, burada kimse olmaz, güvendesin," dedi.

"Sen?"

"Sizi yalnız bıraksam iyi olacak." Güven verici bir şekilde gülümsedikten sonra arabadan indim ve ilerlemeye başladım. Tuzlu su kokusu burnuma dolarken kaşlarımı çattım ve denizin sesini takip ettim. Nil Nehri değildi, burası sahiden denizdi!

Yürümeyi kesmeden ilerlediğimde karşıma büyük bir yapı çıktı. Taştan bir çadır gibiydi, etrafında kubbesini tutacak büyük kolonlar vardı. İçerinin görünmesini önlemek amacıyla geniş, siyah tüller kullanılmıştı. Tüllerden birini kaldırarak içeri adım attım. Çok büyüktü. Tam ortaya konumlandırılmış geniş bir yatak vardı ve her yer mumlarla kaplıydı ancak hiçbirisi yanmıyordu. Yatağın başında gördüğüm çakmakla tüm mumları yaktığımda etraf loş ışıqla aydınlanmıştı.

Ayağımdaki topuklu sandaletleri çıkarıp yumuşak halıya ayak bastım. Buranın kime ait olduğunu merak ediyordum ve görünen o ki yalnızdım. Aksi hâlde Simge beni tek başıma bırakıp bir yere gitmezdi. Ayakta merakla dikilirken hisırtı ve adım sesleri duyuncaya olduğum yerde durdum. Enseme çarpan sıcak nefesin sahibinin kim olduğunu çok iyi biliyordum. Tenimin karıncalanması, kalbimin tüm kırgınlığıma rağmen hızla atması yalnızca tek bir kişi sayesinde mümkün olurdu.

Soğuk elini koluma koyarak hızla bedenimi kendine çevirdiğinde kızgınlıkla ona baktım. Aylardır hasret kaldığım yüzü yakınımdaydı, vücudumuzun bir kısmı birbirine temas ediyordu ve gözleri... Kaçamak bir bakış atma riskini göze aldığımda adına aşk denilen celladın son kurbanı oldum. Lanet olsun ki gözleri hâlâ aynı şeyleri hissettiriyordu. Ne kadar kırgın ya da kızgın olursam olayım, hep aşkın intihar ipi boğazıma takılıp beni ele geçiriyordu.

Gri gözleri loş ışıqla parlarken başını iki yana salladı ve yüzünü biraz yaklaştırıp dudak hizama geldi. "Gelmemeliydin. Buraya tekrar dönmemeliydin. Lanet olsun, Ayliz," deyip beni tamamen kendine çekti, dudaklarını hırsıyla dudaklarıma bastırdı. Kolumdaki eli belime kayıp beni kendine daha çok bastırırken söylediklerini umursamadan ellerimi omuzlarına çıkardım ve öpücüğüne karşılık verdim.

Özlemiştim. Bunu yapmayı deli gibi özlemiştim.

Kısa süren derin öpüşmemizi kestiğinde sinirle gözlerimin içine baktı. Göz bebeklerimde kendini görmek, belki de ilk defa onu memnun etmemişti. Nefesini düzene sokmayı boş verip yüzüme doğru öfkeyle bağırdı: "Niye geldin? Gelmemeliydin. İyiliğin için gelmemeliydin, beni arkanda bırakıp hayatına devam etmeliydin." İnanamazcasına ona bakarken hangimizin daha kızgın olduğundan emin değildim. Geldiğim için bana sinirliydi, gelmeme böyle tepki verdiği için ona öfkeliydim.

"Hayatıma devam etmek mi? Sen ne söylediğinin farkında mısın? Senin için geldim ve..." derken belimden tutup çadırın geniş kolonlarından birine yasladı sırtımı.

"Gelmemeliydin," deyip tekrar dudaklarıma kapandığında yine her şeyi unutmuştum. Elimini yanağına çıkarıp okşadığımda aldığım karşılık daha derin bir tutku olmuştu. Alnını alnıma yaslarlarken, "Seni özledim, seni çok özledim ama gelmemeliydin. Kendin için orada kalmalıydın," diye fısıldadı. Bilinçsizce aynı sözcükleri tekrarlıyordu. Dudağını yavaşça yanağıma sürttü, sıcak nefesi tenimi yağmalıyordu. Beni alaşağı eden hırçın bir deprem gibiydi.

Dudakları yanağımdaki gezintisini sürdürürken, "Git," diye mırıldandı. "Hemen geri dön."

Başımı çekerken hayretle soludum. "Ne? Sen ne söylediğinin farkında değilsin. Bana nasıl git diyebilirsin?"

İfadesizce söylendi: "Git."

Hayal kırıklığının paslı çubukları etimi yararken koluna vurdum ve uzaklaşmaya çalıştım. "Bırak o zaman. Bırak, Aytun! İstenmediğim yerde duracak değilim. Hemen gideceğim ve söylediğin gibi hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim."

“Bırakamıyorum,” dedi başını iki yana sallarken. Şu an ifadesiz değildi. Çehresindeki hüznün gizlenmeyi bırakmış, kendini ortaya koymaktan çekinmemeye başlamıştı.

“Gitmeni istiyorum ama bu istek öyle cılız ki özlemim ve senden ayrılmama isteğim galip geliyor her seferinde. Burada olmamanı diliyorum ama yanımdasın ve bir kez daha senden uzak kalmak istemiyorum. Özlemim öyle çok ki kollarımın arasından bir saniye bile uzak kalırsan yine kaybolacaksın diye korkuyorum.”

Bir yandan git, diğer yandan ise gitme diyordu. Tavırları dengesizdi ancak buna neden olan şey hisleriydi.

“O zaman gitmemi isteme! Kollarının arasından hiç çıkarma.”

“Nasıl olacak? Neftis’in bir sonraki uyutulma dönemine daha altı ay var.”

“Ben... Ben bilmiyorum ama...”

Başını iki yana sallarken sıkıntıyla nefes aldı. “İçten içe hep biliyordum. Evinde rahat durmayacağını, buraya geri döneceğini tahmin ediyordum.”

“O sesin neden, *ait olduğun yer*, dediğini şu iki ayda anladım ben. Ait olduğun yer, yaşadığın değil; kalbinin gerçekten attığını hissettiğin yermiş ve benim kalbim onca aydan sonra ilk kez, şu an atıyor.”

“Bana öyle bir bakıyorsun ki sanki aradığın bir şeymişim gibi hissediyorum.”

“Öylesin. Ömrüm boyunca eksik hissettim. Burada, bu dünyada bana uygun birisi yok deyip durdum.”

Bakışları özlemle parlarken dudaklarını alnına bastırdı. “Neyse ki senin dünyandan değilim. Hayatım boyunca kimseyi bu kadar özlememiştim. Annemle babamı bile. Onların bir daha gele-

meyeceklerini bildiğimdendi sanırım. Ama seni özledim ve içten içe hep yanımda olmanı istedim. Keşke o gün seninle gelseydim dedim.”

Gülümsedim ve yanağını usulca okşadım. “Artık yanındayım. Bilinçliyim ve bundan sonra beni yollamak istersen nasıl karşı çıkacağımı çok iyi biliyorum.”

“İnan bana, artık seni yollamaktan daha farklı yollar bulacağım. Şimdi bana orada neler yaptığını anlat,” dediğinde iç çektim ve Gülfem ablaya dair hiçbir şey söylememem gerektiğini kendime hatırlattım.

“Hiçbir şey. Yalnızca seni özleyip durdum.”

“Kardeşlerin?”

“Hüzünlerimi üst üste koydum da aşılmaz bir sur oldu. Onların dahi geçmesine izin vermedim. Ben tercihimin aylar önce yapmıştım, Aytun. Seni seçerek onları çoktan arkamda bırakmıştım. Geçmişini bırakıp bana bu akşam neden öyle davrandığını anlatmak ister misin?”

Salisesinde yüzü kararırken öfkeyle baktı. “Nasıl Neftis’in de olduğu bir davete gelecek kadar aptal olabilirsiniz, anlamıyorum. Rahip gibi enerjini hissetseydi ne yapacaktık?”

Kollarının arasından çıkıp, yatağa doğru ilerleyip yumuşak zemine oturdum. Aytun’a bakarken gözlerim kısılmış, sorgulayan bir ifade takınmıştım.

“Tanrıçanın sana iş teklifi yaptığını biliyorum. Simge kararının değişebileceğini, yetişmemiz gerektiğini söyledi,” deyip *âşıklar kavuşması* fikrinden bahsetmedim. Merakla başımı kaldırdım. “Kararın neydi?”

“Gelmeseydin tanrıçanın teklifini kabul edecektim. Çünkü mahkemede kraliçe ile iyi bir başlangıç yapmadılar ve bu hamlem

kraliçeyi sınırdan delirtirdi. Bundan zevk alırdım ama yeniden buradasın ve onun suyuna gitmek, düşmanıma daha yakın olmak zorundayım. Tanrıça Maat'a teklifini reddettiğimi söyledim ancak Neftis ile konuşmaya fırsatım olmadı. Seni gördükten sonra oyalanmadan çıktım."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bugün geldiğimde eve gittim. Odaya çıktığımda o kadını, yani tanrıçayı gördüm. Bizim yatağımızdaydı ve yanında biri vardı. Simgе, evi sattığınızı söyledi."

Yürüyüp yanıma gelirken yatağa oturdu ve beni kollarının arasına çekti. Yüzümü boyun girintisine sakladım. "Geleceğini tahmin ettiğimi söyledim. Bu yüzden artık o evde yaşayamayacağımızı biliyordum. Piramide uzak, Teb'in dışında, daha güvenli bir ev satın aldım ve evi tanrıçaya sattım."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve "Neden sizin evinizi aldı ki? Kendi tapınağında kalsaydı. Ayrıca bu kadar güzel olması pek hoş değil. Özellikle gelmeseydim o kadınla çalışacağını düşününce hiç hoş değil," dedim iğnelercesine.

"Tapınak, adı üzerinde insanların ona taptığı, dua ettiği yer. Orada yaşaması olanaksız. Ayrıca onunla çalışmayı düşünmem sadece Neftis'i öfkелendirmek içindi. Senin yokluğunla bu sayede başa çıkabilirim diye düşünmüştüm. Neftis'i karşıma alırdım ve Maat'ın yanında keyfime bakardım ama artık yapamam. Neftis'e ne kadar yakın olursam benim için o kadar iyi olacaktır." Bakışları derinleşirken alayla güldü. "Ayrıca her defasında belirttiğim gibi kollarımın arasına bayıldığından beri tenim senden başkasını umursamıyor. Yani kıskançlığın yersiz."

Neşeyle gülümseyip kollarımı sıkılaştırdım. İşte, huzur buydu. Huzur, onun kokusunda hasret kaldığım yakıcı histi. Onsuzken eksiktim, yarım dım ancak şu an kollarının arasındayken ve nefesi saç diplerime çarparken tamamlanmıştım. Ona dokunuyordum,

sıcaklığını paylaşıyordum ve rüyalarımındaki gibi kaybolmuyordu. Artık elimi uzattığımda kaybolmayacak, aksine karşılık verecekti ve ömrümün sonuna dek bundan memnum olacaktım.

Geri döndüğüm için pişman değildim ve hiç olmayacağımı da biliyordum. Sevdığım adam yanı başımdayken bu kararımdan bir an bile şüphe etmeyecektim. Bana git dediğinde gitmeyi düşünmüştüm ama içinden gelerek söylemediğinin farkındaydım. Beni koruyamayacağını, Neftis'in her şeyi anlayacağını düşünüyordu. Bunda haklıydı belki ancak boş ve uzun bir hayattansa onunla bir gün yaşamayı kabullenirdim. Hayatım bir kelebek ömrünce süreceksa içinde o olduğu vakit buna razıydım.

Derin bir nefes alarak içimdekilerin bir kısmını dışa vurdum. "Çoğu kez senin yüzünü unutmaktan korktum. Hep, *ya bir sabah kalktığımda yüzü zihnimde canlanmazsa ne yaparım*, diye sordum kendime ve her defasında sana kızdım. Bende bir fotoğrafı bile yokken gönderdi diye düşündüm, seni hiç affetmeyeceğimi söyledim durdum. Ama sonra fark ettim ki sana ulaşmak için binlerce badire atlatan aklım öyle bir kazımış ki seni, darbe üstüne darbe alsa dahi silinmeyecek duruma gelmiş. Korkularım yersizmiş."

"Beni affettin mi? Giderken hiç affetmeyeceğini söylemiştin."

Duraksadım ancak bu kısa sürmüştü. Cevap zaten belliydi. "Affettim."

"Zamanında seni evine göndereceğime söz vermiştim. Bedeli senden ayrı kalmak olsa dahi sözümü tuttum."

Başımı salladım. "Tuttun. Peki, bana bir söz daha vermeni istesem bunu yapar mısın?"

"Ne isteyeceğine bağlı," dedi fısıldar gibi. Sesi, onu hiç affetmeyeceğim düşüncesinin korkusundan tamamen arınmış gibiydi.

Bakışlarındaki rahatlama alenen ortadaydı. Şu an tamamen maskelerinden arınmıştı. Hissettiklerini görmemi istiyordu.

İtiraz kabul etmeyen bir tınıyla, şu açık ve her dediğimi yapmaya razı olan hâlini kullanarak konuştum: "Beni hiç yanından ayırmayacağına dair bir söz istiyorum."

"Eğer bir gün yine tehlikede olursan seni korumak için kalbime kulak tıkayıp, yine mantığımı seçeceğim."

"Ruhumda bir sürü kapı vardı ve her biri başka dünyalara açılıyordu. Biri gökteki en parlak yıldıza ulaşırken diğeri kara deliklerin arasına karışıyordu. O kapıları çok fazla insan zorladı, Aytun. Fakat kimi kara deliğin içinde savruldu, kimi çukurun en dibini boyladı. Kimse senin gibi kalbime giden o altın yola varamadı. Bu yüzden senin olmadığın bir yerde yaşamam imkânsız."

Bahsettiği gülümsemeden sonra Aytun'un kollarının tutuşu gevşedi ve ayağa kalktı. Arkasını dönüp üzerindeki gömleği çıkarırken gözlerimi kaçırdım ancak çoktan sırtındaki yara izini görmüştüm. Hemen ayağa fırlayıp yanına giderken Aytun'un duraksadığını hissettim.

Parmaklarım sırtında keşfe çıkarken, "Bu iz ne? Daha önce yoktu," dedim ve dikkatle incelemeye başladım. Yanık iziydi ve sırtının ufak bir kısmını kaplamıştı ancak Aytun'un ısrarla göğsünü dönmemesi, orada daha fazlası olduğunu düşündürüyordu.

Korkarken, "Aytun, bana döner misin?" diye sordum. Sesim düşündüğümden daha sert ve yüksek çıkmıştı.

"Önemli bir şey değil, sarışın," derken ses tonu kesinlikle aksi olduğunun kanıtıydı.

Elimi koluna koyduğumda fazlasıyla güç sarf etsem de yüzünü çevirmeyi başardım. Gözlerim anında göğsüne inerken orada, neredeyse iz olmayan tek bir boşluk dahi görememiştim. Parmak-

larım istemsizce düz, ince çizgilere uzanırken yutkundum. Gözlerime yaşlar birikirken bunun bir rüya olmasını diledim fakat gerçekti. “Bunu onlar mı yaptı?”

Sessiz kalırken teni çoktan kasılmıştı. Bunu yapmamdan, yara izlerini görmemden memnun değildi.

“Ayliz, dokunma...” diye söylenirken parmaklarımı yara izlerine değdirdim ve o anda, gözlerimin önünde beyaz bir ışık belirdi. Görüşüm kaybolurken derin bir nefes aldım ve o an beyaz ışık, yerini cansızlığa bıraktı.

Bir mahzenin içindeydim ve tam karşımda bilekleri tavandan sarkan zincire dolanmış Aytun vardı. Yanında üç tane iri yarı Ruhsuz Kemik duruyordu. Her zaman giydikleri cüppeler yine üzerlerindeydi fakat bu defa başlık kısmını takmamışlardı ve yüzleri çok korkutucu görünüyordu. Gözleri, dudakları, kulakları, tenlerinin her yeri siyah iplerle çapraz bir şekilde dikilmişti. Yama gibi duruyordu. İçlerinden biri, elindeki ipi, yere sabitlenmiş olan meşalede yaktıktan sonra duraksamadan, hınçla Aytun'un göğsüne çarptı.

Nefes nefese elimi Aytun'un vücudundan uzaklaştırdığımda, “Ne gördün?” diye sordu. Ardından sinirle bağırdı: “Sana dokunmamamı söylemiştim.”

Dudaklarım titrerken gördüklerimi hazmetmek ister gibi yutkundum. “Az önce... Az önce ne oldu?”

Başını mahcubiyetle öne eğdi. Şu an kırık, aciz bir çocuk gibi karşımda duruyordu. “İzlerin oluştuğu anlardan birini gördün. Yara izlerine dokunduğunda o anları görüyorsun. Aynısı Simge’de de oldu. O, sen gittikten sonra neler olduğunu görmüştü,” dedi sesi gittikçe kısılırken.

Dişlerimi hışımla dudaklarıma geçirdim. “Şimdiye kadar neden iyileşmedi? Simge’nin sana o şifalı kremlerden verdiğiğine eminim.”

"Elijah'ı yok ettiğim silahla yaptılar. İnsan bedeni üzerindeki etkilerini ve izlerini hiçbir güç silemez. Simge büyüyle silmeyi denedi ama olmadı." Parmaklarını çeneme koyarak yüzümü kaldırdı. "Bunu görmeni istemezdim. Üzgünüm. Bundan sonra daha dikkatli davranacağım ve senin yanında soyunmayacağım." Cümlesinin sonuna doğru havaya yayılan alaya gelemeyecek kadar üzgündüm.

Bakışlarımı yeniden göğsüne indirdim. "Ben bir şeyler yapamaz mıyım? Sonuçta hepinizden daha güçlüyüm. Hem bildiğim kadarıyla İsis, şifalı büyüler konusunda ustaydı ve büyülerim ona dayanıyor. Yardım edebilirim."

Aytun, sıkıntıyla derin bir nefes aldı. "Bir ihtimal. Ama nasıl yapman gerektiğini ikimiz de bilmiyoruz."

"Ben biliyorum sanırım," diye mırıldandım yavaşça. "Uzan şöyle. Evdeyken sürekli büyü yapmayı denedim ve her defasında, sanki biri ne yapmam gerektiğini söylüyor ve onu dinliyorum. Bir büyüye başladığım an nasıl devam edeceğimi biliyorum ve bu çok tuhaf."

Aytun yatağa uzandığında tenine bakarak iç geçirdim. Bu izlerden kurtulmak ikimiz için de en iyisiydi. Derin bir nefes aldım ve elimi teninin üzerinde gezdirmeye başladım. Gözlerim ısınırken bakışlarımı bir an olsun ondan ayırmadım. Tüm yara izlerinin yok olduğunu düşlerken başıma bir zonklama girdi. Nefes nefese geri çekildim ancak değişen bir şey yoktu.

"Neden olmuyor?" diye sorduğumda Aytun yutkundu.

"Tenim karıncalandı ama daha fazla güç gerektiriyor sanırım. Kendini zorlamayı istemiyorum. Bırak."

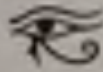
"Hayır, izler silinene kadar deneyeceğim," deyip onun itiraz etmesine olanak vermeden tekrar başladım.

Midem bulanıyordu ve gözlerim haddinden fazla ısınmıştı ancak umursamadım. Aytun için dayanmalıydım. Ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum ancak acı dolu bir inilti dudaklarından döküldüğünde hemen geri çekildim ve yüzüne baktım. Derin nefesler alıyordu ve alnında terler birikmişti. “Ne oldu?” derken tenine baktım ve tüm izlerin silindiğini gördüm.

“Geçti.” Endişeli bakışlarımı sakince karşılaştırmak kolunu açıp çenesiyle yanını işaret etti. “Gel yanıma. Seninle uyumayı özledim.”

Az önceki büyüünün etkisiyle kasılan bedenim bunu duyunca gevşedi ve kendimi kollarının arasına attım. Sıkıca sarılırken uzun zamandır beklediğim uykuya bir an önce kavuşmayı istiyordum. Uykum yoktu ancak kokusu beni mayıştıran bir etkiye sahipti.

Uzun parmakları saçlarımın arasında gezintisine başlarken fısıldadı: “Kalbimdeki emaren hariç en imkânsız izlerin dahi silinmesi mümkün.”

Yanımdaki bedenin haddinden fazla kıpırdanmasıyla derin uykumdan kalkarken gözlerimi araladım ve başımı kaldırdım. Aytun’un yüzündeki sıkıntılı ifade kâbus gördüğünü belirtirken yerimde doğruldum.

Kolundan sarsıp, “Aytun?” diye seslenmeme rağmen uyanmamıştı. Bir şeyler sayıklıyordu ancak cümleleri öyle anlaşılmazdı ki bir türlü anlamlı bir şey duyamıyordum. Birkaç defa daha uyandırmak için adını telaffuz ettim ama rüyası çok derindi. Tüm gücümle onu sarsıp uyandırmaya çalışırken dudagından dökülen son cümleyi çok net anlamıştım.

“Baba, özür dilerim, seni öldürmek istemedim.”

Simge Karavera

Ayliz'i, Aytun'un söylediği yere bıraktıktan sonra yeni evimize gitmek için yola koyulduğumda oldukça düşünceli ve sinirliydim. Aytun'un attığı mesajın anlamını biliyordum, onu korumak için söylemişti ancak bunu öküzcü yapması saçmalıktı. Ayliz'i ne kadar kırdığından haberi dahi yoktu. Gerçi erkeklerin tamamı öyle değil miydi? Hepsi öküzdü ve sürünün başını da Menes çekiyordu. Az önce telefonuma gelen, "*Seni çok özledim, barışalım.*" mesajı ona olan nefretimi yeniden kabartmıştı.

Aytun'un esir tutulduğu iki ay boyunca yanımda lan vardı fakat Menes de dibimizden ayrılmamıştı. Her defasında özürlerini sıralarken tek yaptığım, sessiz kalıp onu umursamamak olmuştu çünkü acım çok büyüktü ve Menes'i görececek hâlde değildim ancak şu sıralar her şey yoluna giriyordu ve Menes'e dilediği karşılığı gürültülü bir yolla verebilirdim.

Mesajı silerken Menes artık aramızda hiçbir şey olamayacağını anlamak zorundaydı. Beni ayakta uyutmuş, kandırmış ve aldatmıştı. Bunun affı yoktu. Menes defteri aklımda sonsuza dek kapanmıştı ancak kalbim için kesin konuşamazdım. Zira onu kalbimden silmek düşlediğim kadar kolay olmayacaktı.

Her daim şıpsevdi biri olmuşum. Ebeveynsiz oluşum ve Aytun'un da sevgisini sıkça gösteren biri olmayışı bana bu duyguyu dışarıda arattığı için her ilgi gösterene âşık olmak gibi bir huyum vardı. Kendimi aşk diye avıttığım hislerin basit bir hoşlanma olduğunu biliyordum aslında. İlgi görmeyi, heyecanlanmayı aşk zannetmiştim bunca zaman. Bugün biri, yarın başka biri derken hayatıma çok fazla kişiyi almıştım ama Menes, benim için farklıydı. En başta, hayatımda en uzun süre kalan kişiydi. Onunla bir şeyler yaşamıştım ve son olacağını düşünmüştüm.

İç sesim, "*Belki Menes senin için bir takıntıydı,*" diyerek aklımı bulandırdığında sertçe, "*Kes sesini,*" diye söylendim. Sonu ne kadar kötü biterse bitsin ona âşık olmayı takıntıya yeğlerdim. Çünkü takıntının olduğu yerde aşk barınamazdı ve ben de gerçek aşkı bir kez daha bulamadığım için delirirdim. Kitaplarda ve dizilerde gördüğüm aşkların hayranıydim ve hiçbir zaman öyle bir şey yaşayamamaktan korkuyordum. Menes bu yönden isteklerimi karşılamıştı. Aytun'un en yakınıydı ama buna rağmen herkes gibi ondan çekiniyordu. Benimle ilişkiye başladığında bunu bir süre gizli tutmak istemesi heyecanımı kamçılamıştı. Aytun'un yanında sürekli diken üzerindeydik. Onun her an bizi öğrenebileceği gerçeği haz veriyordu. Ve şimdi tüm heyecanımın aslında gizli işler çevirmemden kaynaklandığını ve onu takıntı hâline getirdiğimi kabullenirsem yine üzülecektim.

Bu düşüncelerle birlikte dalgınca arabayı kullanırken yanımdan hızla önüme geçen arabayı fark edememiştim. Gördüğümde panikle ayağımı gaza daha çok basarken gözlerimi sıkıca kapatıp başıma gelecekleri bekledim. Şiddetle öndeki arabaya vururken kısık sesli bir küfür mırıldanıp arabayı durdurdum ve hızla aşağı indim. Yüzümü buruşturarak arabamın ön tarafını incelerken dişlerimi sıktım. Daha bir saat önce arabam yerine Aytun'u feda edebileceğimi söylediğim için mi olmuştu yoksa? Diğer arabadan esmer, uzun boylu genç bir adam indi. Arabasının kapısını sertçe kapatırken, "Dikkat etsene biraz!" diye bağırdı yüzüme karşı.

Mahcup olarak suratımı asarken bir yandan da adamı inceliyordum. Mavi gözleri hoş duruyordu, insanı serin dalgalar arasına atar gibiydi. Yüz hatları ne çok sert ne de çok yumuşaktı ancak şu an öfkesinden olsa gerek fazla sertti.

"Gerçekten üzgünüm, bir an dikkatim dağıldı. Hasarınız neyse karşılayacağım."

Adam mat siyah, ultra lüks arabasının arkasına bakarken ürktürücü bir hâlde yeniden bana döndü. "Dikkatin dağılacaksa neden araba kullanıyorsun?" derken sesini yükseltince gözlerimi kıstım. Pekâlâ, mahcubiyetim tam şu anda bitmişti. Çenemi dikleştirip kızgınca karşılık verdim. "Sana ne? İster kullanırımı ister kullanmam. Sana mı soracağım? Arabanın hasarını öderim, bu kadar büyütmeye gerek yok!"

Adam küçümseyici bir bakış atarken ukala tavırlarıma gıcık olmuş gibiydi ama bilin bakalım, bu kimin umurundaydı? "Ah, siz *insanlar*... Hiç değişmiyorsunuz. Hep aynı küstahlık."

İnsanlar sözündeki imayı yakaladığımda adamı dikkatle süzdüm. Etrafta kimsenin olmamasına rağmen istemsizce sesimin tonunu ayarladım. "Büyücü müsün?" diye merakla sorduğumda adam kaşlarını kaldırdı.

"Bunu bildiğine göre sen de bir büyücüsün."

"Ben Simge Karavera."

Adamın gözlerinden bir şaşkınlık parıltısı geçtiğinde gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Soyadımı duyan herkesin verdiği bu tepkiye aşinaydım.

Adam elini pantolonunun cebine koydu. "Hector yeterli."

"Biraz ileride yoluna at arabasıyla devam etmen gerektiğini biliyorsundur. Dilersen bu sırada aracını tamir ettirebilirim."

Hector kaşlarını kaldırdı. "Bu saatte kimsenin arabamı umursayacağını sanmıyorum. Ayrıca şu an herkes tanrıçanın törenindedir ve sen çarpmasaydın ben de oraya gidiyor olacaktım."

Başını eğip gülümserken, "Evet ancak kimse bir Karavera'ya karşı koyamaz. Arabanı tamir ettirmem çok kısa bir zaman alır. Sen törenden çıkana kadar hazır olur," dedim.

"Tamam," diyen Hector'ın gözleri arkamda bir noktaya odaklandığında kaşlarımı çattım. Tam o esnada bir araba durdu ve ardından adım sesleri duyduğumda dudağımı ısırđım.

"Simge?" diye bağıran tanıdık sesi duyduğumda yüzüme derin bir hoşnutsuzluk yayılmasını engelleyememiştim. Gözlerimi devirip adama dönerken, "Ne işin var burada, Menes?" diye memnuniyetsizce söylendim.

Menes, öfkeyle bir bana bir de Hector'a bakarken, "Asıl senin ne işin var? Bu adam kim?" diye sordu. Tam yanı başımda durmuş, yolun ortasında bir adamla ne konuştuğumu sorguluyordu. Az önceki sakin hâlimden eser kalmazken, "Kim olduğu seni hiç ilgilendirmez. Yoluna devam et," diye sinirle çıkıştım. Bu sorgulayan hâllerinden gına gelmişti artık.

"Seninle ilgili her şeyin beni ilgilendirdiğini ne çabuk unuttun, Simge."

"Ama sen, artık beni ilgilendirmediğini bir türlü aklında tutamıyorsun."

Menes'in yüzünün karardığına anbean şahit olurken bir saniye sonra onu tam dibimde buldum. "Kes sesini ve bu adamın kim olduğunu söyle. Sonra benim evime gidiyoruz ve aramızdaki sorunu bu gece hallediyoruz."

Sorun derken sesinin gereğinden sessiz çıkmasıyla derin bir nefes aldım. Küçümsediğı sorun aldatmasıydı. Ayrıca kendisine emir verilmesinden hiç haz etmeyen biri idim ve Menes'e çok sinirliydim. Beni aldatmış olmasına rağmen hâlâ hesap sorabiliyor, emir verebiliyordu. Suçluydu ancak sesini çıkararak bunu unutturmaya çalışıyordu.

Tüm bu düşünceler aklımda dönüp dolaşırken öyle sinirlendim ki yanımdaki yabancı adama bakarken aklıma gelen şeyi hiç düşünmeden dudaklarımdan bıraktım. "Hector benim sevgilim, Menes ve izin verirsen şimdi onunla gideceğim."

Menes'in gözleri irileşirken onu zerre umursamadan arabamın kapısını açıp çantamı aldım, kapıyı kilitledim ve bakışlarıyla ne halt ettiğimi soran Hector'a doğru ilerledim. "Senin arabanla gidelim, hayatım; benimkini daha sonra buradan aldırırım." Şaşkın adamın koluna girdim ve Menes'in duyamayacağı şekilde, "Sakın bozma," dedim.

Hector, birkaç saniye ne yapacağını bilemeden kaskatı kesilirken ben çoktan arabasının ön koltuğuna yerleşmiştim. Onun tuhaf bakışlarına ve Menes'in hâline aldırış etmeden kemerimi taktığımda Hector da arabaya bindi.

Elini gece kadar siyah olan saçlarının arasından geçirirken, "Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye sordu.

Arkama bir bakış atarken kaşlarımı çattım. Menes hâlâ bizi izliyordu. "Sadece sür şu arabayı. Ayrıca güzel arabanda benim gibi harika bir kız oturduğu için mutlu olmalısın."

Hector, iki kaşını da kaldırıp alaycı bir bakış attı. "Yerinde olsam bu kadar emin konuşmazdım. Bu araba senden daha harika nice kız görmüştür."

Burun kıvrırken, "Hiç sanmıyorum. Şu arabayı tamir ettirdikten sonra ineceğim zaten," dedim.

"Peki, beni sevgilin olarak tanıtmanı nasıl açıklayacaksın? Daha birkaç dakika önce tanıştığım kadınlarla sevgili olmuyorum."

"Zaten sevgili değiliz, yabancı. Sadece o adamı başımdan savmak için öyle söyledim," deyip hiç de hoş olmayan bir şekilde adamı süzdüm. "Yoksa sevgili kriterlerimi karşılayacak biri değilsin."

İşte, bu külliye yalandı. Adam son derece yakışıklıydı ancak egosunu beslemeye niyetim yoktu.

"Her kızın hayallerinde benim gibi bir adam yatar, güzelim. İstersen senin de hayallerinin erkeği olduğumu itiraf et ve ardından arabamdan in."

“Şen bir kahkaha attım ve “Kesinlikle hayalimdeki o erkek degilsin,” dedim.

“Kim peki o erkek? Şu deminki adam mı?” Hector, arabanın hızını artırırken güldü.

“O kimsenin hayalindeki erkek olamaz, emin ol. Hiçbir kadın, sadakatten yoksun bir erkeği hayallerine eklemes.”

“Demek aldatıldın. Adam salakmış!” dedi beni baştan aşağı süzerken. Şu an aklımdan geçen şeyleri az çok tahmin ediyordum. Genelde erkekler ilk olarak fiziğe baktığı için aldatılmış olmamı buna bağlayacaktı muhtemelen ama bu mümkün değildi. Çünkü senelerdir aldığım eğitimler sayesinde her ne kadar spor yapmasam da fiziğim oldukça iyiydi. Uzun bacaklarım, ince belim ve dolgun göğüslerim, fiziğimi güzel kılıyordu.

“Salak az kalır. Şimdi sola dön ve şehrin içine gir. Arabanı tamir edebilecek biri var. Oradan tören yerine at arabasıyla gidersin ve sonra arabayı oradan alırsın.”

Yolu tarif ederken birden adamın sırf tören için gelip gelmediğini merak ettim. Yorgunluktan çöken bedeni ve göz altlarındaki morluklar uzun saatlerdir araba kullandığına işaret ediyordu. Sadece tören için gelmiş olması garip kaçırdı. Kimse bir tanrıça için bu kadar yorulmazdı. Aklımdakileri adama da sorduğumda başını iki yana salladı.

“Memfis’e gidip beni tapınakta işe alması için Ian Starkuv ile görüşeceğim.”

İşte, şimdi ilgimi çekmişti bu yabancı. “Belli bir şey var mı? Nerede çalışmak istiyorsun?”

“Ne iş olursa yaparım. Biraz uzaklaşmak lazım bazen ve bunun için en iyi yol da adımları unutana kadar çalışmak.”

Sorularıma devam etmeyi planlasam da aniden arabanın önüne çıkan üç adamla Hector, ani bir fren yaptı. “Sizi bu gece bana sırayla mı gönderiyorlar?” diye bağırdıktan sonra arabadan indiğinde şaşkınca olanları izliyordum. Bu üç adamı daha önce hiç görmemiştim ama ifadelerinin insancıl olmadığını düşünüyordum. Üçü de ortalamanın üzerinde bir boya sahipti ve aralarından ikisi, birbirine öyle çok benziyordu ki ikiz olabilirlerdi. Hector ile bir şey konuşuyorlardı ama sesleri kısık olduğu için duyamıyordum.

Merak içinde onları dinlemeye çalışırken Hector’ın aniden birine yumruk atışıyla gözlerim irileşti ve arabadan indim. Dört adam, sebebini anlayamadığım bir tartışma içine girerken onlara doğru ilerleyecektim ki arkası dönük olan Hector, kızıl saçlı olanı gelişigüzel benim olduğum yere fırlattı. Adam savruluşun hızıyla elime çarpıp tırnağımı kırarken dudaklarımdan büyük bir çığlık döküldü. “Aptal! Dikkat etsene,” deyip yerde yatan adamı topuklu ayakkabımın sivri ucuyla tekmeledim. “Tırnağımı kırdın!”

Sabah özenerek oje sürdüğüm ve manikürünü ihmal etmediğim, uzun fakat artık kırılmış tırnağıma üzgünce bakarken sinirimden şuraya oturup ağlayacağımı çok iyi biliyordum.

Adamdan acı dolu bir inleme sesi geldiğinde zevkle gülümsemem ancak bana doğru gelen ikizlerden birini gördüğümde gülümsemem yarıda kesildi. Adam öfkeyle bana doğru atılırken elleri saçlarımı kavramış, maşalı tutamlarımdan birine asılmıştı. Adama bir tekme atıp büyü gücümle uzağa savurduğumda kızgınca bağırdım: “Önce tırnağım, şimdi de saçım mı? Sizin derdiniz ne?”

Hector’ın garipseyen bakışları bana dönerken, “Ne var?” diye âdeta çemkirdim. En son ayakta gördüğüm diğer yabancı adam, şu anda Hector’ın ayaklarının dibinde yatıyordu.

“Ben burada üç kişiyle dövüşüyorum ve sen tırnağının derdine mi düşüyorsun?”

“Senin derdine mi düşmemi isterdin?” diye sorarken arkasındaki adamın ayaklandığını fark ettim. Ben bir şey yapamadan Hector elini havaya kaldırdığında bir saniye sonra yolun kenarındaki tabelaya çarpma sesi duyuldu. Hector gözleriyle etrafı taradıktan sonra, “Arabaya bin,” dedi.

Onun söylediğini yapıp arabaya bindiğimde bu adamların ne sorunu olduğunu merak etmiştim. Hector’a sorularımı peş peşe sıralayacakken çalan telefonum buna mâni oldu. Çocuk gibi kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. Küçük çantamdan telefonumu çıkarırken Aytun’un aradığını gördüm. Aytun, sevgilisinin yanındayken niye arıyordu ki? Merakla aramayı yanıtladığımda Ayliz’in sesi arabanın içine doldu: “Simge!” Telaşlı mıydı o?

“Ne oldu?”

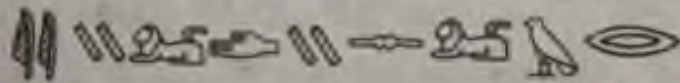
“Aytun bir rüya görüyor ve bir türlü uyandıramadım. Sürekli sayıklıyor.”

“Ne diyor?”

Ayliz birkaç saniye duraksadığında nefesimi tuttum. Uyuduğu her an Ruhsuz Kemikler kâbus görmesini sağladığı için birçok saçma şey sayıklamıştı. Çoğundan bir şey anlamamıştım ama Ayliz’i bu kadar tedirgin edecek ne söylemiş olabilirdi? Hatta bir an telefonu kapattığını bile düşündüm.

“Babasını öldürdüğünü söylüyor. Ondan özür dileyip duruyor.”

Yıldızlar

BÖLÜM 6

Kâbuslar, korku dolu anlarımızın bilinçaltımıza kazınmasıyla oluşurdu. Zihnimizin gerisine itekleyip unutmak istediğimiz anıların, en savunmasız olduğumuz anlardan birinde gün yüzüne çıkmasıydı. Kâbuslar, bizim içimizde yetiştirdiğimiz düşmanlarımızdı.

Uzun bir süre çaresizliği kabul ederek yalnızca bekledim. Aytun'un kâbusunun bitmesini beklemekten başka bir çarem yoktu, zira bu kâbuslar Ruhsuz Kemiklerin ona bir armağanıydı ve bitene dek onu uyandırmanın hiçbir yolu yoktu. En azından Simge böyle söylemişti. Ona söylediğim şey hakkında en ufak bir yorumda bulunmamış, sadece kendiliğinden uyanacağını söylemişti ve telefonu kapatmıştı.

İlk defa Aytun'un kâbus görmesini önleyememiş, onu kötü hatırlarının kuşatmasından kurtaramamıştım. Bunun ne kadar berbat hissettirdiğini asla dile dökemezdim. Yanı başımda gördüğü lanet kâbus nedeniyle tüm bedeni terlemişti ve sayıklayıp duruyordu.

Kuşkusuz babasıyla ilgili bir şey görüyordu. Sürekli ondan af diliyor, yaptığı şey için ne kadar üzgün olduğunu söyleyip duruyordu.

Babası hakkında bildiklerim sınırlıydı. Simge öldürüldüğünü söylemiş, rahip ise bir hain olduğunu savunmuştu. Her iki türlü de Aytun'un bu olaydaki yerini anlamıyordum ve bu nedenle büyük bir merak hissine kapılıyordum. Aytun babasını nasıl öldürebilirdi ki? Böyle bir şeyin oluru yoktu.

Bunu alenen soramazdım ancak merakımı nasıl dizginleyeceğimi de bilmiyordum. Aytun uyandığında, "*Babanı sen mi öldürdün?*" diye soramazdım ki... Onu çok sevdiği belliydi, zira Amenta'ya gittiğimiz zaman babasını görme umuduna sıkıca tutunmuş, kısıtlı vaktini de bunun için harcamıştı. Babasını öldürmüş olması imkânsızdı.

Derin bir nefes aldım ve onu bir nebze olsun rahatlatmak amacıyla saçlarıyla oynamaya başladım. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum ama Aytun'un nefesi düzene girmeye başlamıştı ve sayıklaması son bulmuştu. Gri gözlerini örten göz kapaklarını araladığında boş bir şekilde yüzüme baktı. Artık suratımda ne gibi bir ifade varsa rüyasının içeriğini bildiğimi anlamıştı. Çarşafı elinin içinde sımsıkı kavrarken kül rengi yüzüne bakıyordum. Bakışlarını benden kaçırmak adına yan döndüğünde sırtının terden sırılsıklam olduğunu gördüm. Çok kötü görünüyordu, âdeta dağılmıştı.

"Aytun?" dedim yatıştırıcı bir sesle. Onun ini gözleriydi. Ay, ateşte yanıp siyaha bulandı. Geriye kalan küller iblisin cehennemine doldu. Az önce Aytun'un gördüğü kâbus, onun ve zihninde yuvarladığı geçmişinin arasında bir sır olarak kaldı.

Kızarık gözlerini kırpıştırıp yatakta doğruldu ve hızla ayağa kalktı. "Sen uyumana devam et. Ben hava almak için dışarı çıkacağım," derken sesi oldukça donuktu.

Yanıt vermemi beklemeden dışarı çıkarken omuzlarımı düşürdüm ve arkasından üzgün gözlerle baktım. Benden kaçıyordu. Ruhsuz Kemikler karşısında aklanmıştı ancak içlerinden birini yok ettiği için bir süre bu kâbuslardan kurtulamayacak gibi görünüyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmediğim için yatakta kalırken kalbim ve her bir hücrem peşinden gitmek, onu sıkıca sarıp sarmalamak istiyordu. Bu isteğe direnemeyen ayaklarım beni ona götürmek için hareketlendi.

Ilık rüzgârın oynattığı tüllerden birini açarak Aytun'a bakındığımda onu suyun içinde gördüm. Pantolonu yerdeydi ve sırtı bana dönüktü. Bir an için yanına gitmeyi düşünsem de üzerimdeki bu elbiseden başka giyebileceğim bir şey yoktu. Elbiseyi çıkarabilirdim ancak o zaman da sadece iç çamaşırlarımla kalırdım ve... Tereddütle Aytun'a bakarken şu an yalnız kalmak istemeyeceği ve bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Utancı bir kenara bırakıp elbiseyi çıkardım, onunkilerin yanına bıraktım. Suyu girdiğimde ılık olması iyi gelmişti. Birkaç adım daha attığımda Aytun, başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Bakışları yorgunluk barındırıyordu. "Uyumayı söylemiştim."

Burukça gülümsedim. "Ve ben de sana cevap vermemiştim," deyip yanına kadar ilerledim. Su göğsümün tam altına kadar geliyordu ve aramızdaki boy farkı nedeniyle onun bedeninin üst kısmının neredeyse tamamı açıktaydı. "İzler tamamen geçmiş gibi görünüyor," deyip ikimizin dikkatini de başka bir yöne çektim.

"Çünkü maharetli bir sarışının elleri değdi," derken sesi, az önceye nazaran daha canlı çıkıyordu.

Ona sokulurken birbirine değen tenlerimiz âdeta alev almıştı. Bana sarılırken sıcak nefesini saçlarıma üflledi. "O sarışın senin için tekrar döndü ve bir gün süren çöl yolculuğu geçirdi."

"Çöl mü? Geldiğinde kendini çölde mi buldun?" Ses tonundan garipsediğini anladım.

"Evet. Açıkçası ilk geldiğim zamanki gibi piramidin yakınında olacağımı sanıyordum ama bu defa çöldeydim. Bir tüccara rastladım ve develeriyle yolumu bulmamda yardımcı oldu."

Aytun geri çekilip yüzüme baktığında gözlerinde tuhaf bir ifade oluşmuştu. "Kimmiş bu tüccar?"

Umursamaz bir edayla dudak büktüm. "Bilmiyorum. Adını söylemedi, sadece Memfis'te yaşadığını biliyorum. Normalde daha geç gelecekmiş ama şu yeni tanrıçanın geldiğini görünce fikrini değiştirdi ve törene yetişmek hemen yola çıktı. Beni de Teb'e kadar getirdi."

"Tanrıça geldiğinde burada mıydın?"

"O inerken ışıktan dolayı pek izleyemedim gerçi ama evet."

"Bir tanrıçanın yeryüzüne inışı insanları kör edebilecek kadar güçlüdür. Bu yüzden ona bakamazsın." Bilgilendirmesini yaptıktan sonra asıl takıldığı noktaya yeniden döndü. "Sana yardım eden tüccarı törende gördün mü peki?"

Aytun'un sorusuna karşılık olarak başımı iki yana sallayarak reddettim. "Kimseyi görme fırsatım olmadı ki. Sen beni hemen gönderdin."

İki kaşını da kaldırırken, "Neftis'in olduğu ortama elini kolunu sallayarak girecek kadar aptalsın, Ayliz. Ne yapmamı bekliyordun? Seninle orada dans etmemi ya da yanında gelip sarılmamı mı?" diye sordu. Azarlayan ses tonu yüzünden hınçla kollarının arasından sıyrıldım ve koluna vurdum. Kaba davranışlarıyla beni bastırarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsa feci şekilde yanıliyordu. "Hayır ama en azından o mesaja iyi bir cümle sığdırabilirdin ya da bana gelmemeliydin demeyebilirdin."

Bana tepeden bir bakış atan Aytun, "Ama gelmemeliydin," diye dırdettiğinde öfkeyle dudağımı ısırđım ve diklendim. "Bu tepkiyle karşılaşacağımı bilsem emin ol ki adım atmaz, kendi dünyamdan yakışıklı bir çocuk bulup evlenirdim."

Alayla sahte bir kahkaha atsa da gri harelerinin gerisinde derin bir öfke oluşmuştu. "Sevgili seçiminde ne kadar berbat olduğunu, seni zehirleyen o piçte görmüştüğ. Eş seçiminde başına neler gelirdi, tahmin bile edemiyorum." Elini belime koyarak tek hamlede bedenlerimizi birleştirdi. "Ayrıca bir daha benden başka bir erkeğin adını dudaklarının arasına alırsan o dilini keserim, sonra da o adamı öldürürüm."

Şaşkınca bakakaldım. Kıskançlığını ilk kez bu kadar belli ediyordu. Resmen içindeki caniyi ortaya çıkarmıştı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Başını hızla salladı. "Hayır, sadece yapacağım şeyi söylüyorum. Kıskanç yönümle tanışmak isteyeceğini pek sanmıyorum. O yüzden beni kızdırmak için bile olsa kıskandırmaya çalışma."

"Senin kıskançlığını bilemem ama eğer Maat'ın teklifini kabul etseydin sen benimkiyle tanışacaktın. Neftis genç görünüyor olabilir ama sonuçta yaşlı bir kadın olduğunu biliyoruz. Maat ise hem fiziksel hem de yaş olarak genç! Ve sarışın!"

Gözlerimi kısarken hiddetle konuşmaya devam ettim. Zira Aytun bu sözlerimi beğendiğini belli ediyordu ve zihnini meşgul tutabilmem önemliydi. Ayrıca tanrıça hakkında sahiden böyle düşünüyordum.

"Tek umursadığım sarışın sensin. Hatta tek umursadığım kadın. Ne Maat ne de bir başkası... Hiçbiriyle ilgilenmiyorum. Benim için sadece sen varsın, sadece seni istiyorum ve bu hep böyle olacak." Dudaklarına serseri bir gülüş yerleşirken gözleri parladı. "Ama kıskançlığını merak etmedim desem yalan söylemiş olurum."

Neler yapacağından biraz bahsetmeye ne dersin? Ön gösterime hayır demem.”

“Kesinlikle hayır,” dediğimde üstelemedi ve gözlerini bedeni-me indirdi. Bakışları sütyenimin açıkta bıraktığı yerlerde dolaşırken yutkundu. “Sen üşümeden sudan çıksak iyi olacak.”

Dudağımı ısıtırıp aniden ağırlaşan havanın üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalıştım. “Olur,” diyecekken arka tarafta, gökyüzünden aşağı inmekte olan parlak şeyleri gördüm. Siyaha yakın gökyüzünde binlerce ışık vardı ve çok geçmeden bunların yıldız olduğunun farkına varmıştım. “Bu...”

Kadife bir sesle, “Yıldızlar, Maat’ın tapınağının tepesini süslemek için aşağı iniyor. Orası saflığın temsilcisi olacak ve bunun için...” derken sözünü kestim. “Onun kadar saf ve temiz olan yıldızlar yardımcı oluyor.”

Büyülenmiş gibi gökyüzünü izlerken gözlerim denize takıldı. Yıldızların haddinden fazla parlak olan ışıkları oraya yansıtıyordu ve bu muhteşemdi! Işıklar belirli bir noktaya indikten sonra arka tarafımıza doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Çok yakınımızdaydılar. Öyle ki uzansam dokunabilecekmişim gibi geliyordu. Başımızın üzerinden geçen bir sürü yıldız izlerken Aytun’un gözlerini üzerimde hissederek ona döndüm. Bana bakıyordu.

“Ne oldu?”

“Hiç.”

“Benim yerime yıldızları izlemen gerekiyor. Hem şu anda bir dilek tutarsak gerçekleşir.”

Omuz silkerken başını eğdi. “Herkes büyülendiği şeye bakmalı, ayrıca benim dileğim şu an tam yanımda.” Gözleri dudaklarımda oyalanırken, “Öp beni,” diye emir verdi.

"Aytun..."

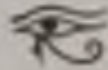
"Haydi, sarışın... Öp beni," diye belirttiğinde istediğini yaptım ve hafif aralık olan dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bu nazik bir öpücük değildi, aksine oldukça tutku doluydu. Geri çekildiğimde alnımı çenesine yasladım.

"Senden önce, benden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bana inanabileceğim, tutunabileceğim şeyler ver ki yeniden var olayım. Kalbimi senin için güzelleştir. Sen beni sarıp sarmaladığında tüm hüznüm yok oluyor. Beni mutlu etmeyi bırakma."

"Seni sobeleyeyim mi yani?"

"Sen beni çoktan sobeledin. Ama ben yeni bir oyun, yeni bir saklambaç istiyorum. Beni kendi kalbinde sobeledin ama ben senin kalbimde sobelenmeni istiyorum."

Ona buruk bir gülümseme gönderdim ve elini tutarak kalbimin üstüne getirdim. "Sence de sobelemedin mi?" diye sordum dokunuşuyla hızlanan kalp atışlarımı hissetmesini isterken.

Sabah uyandığımızda Aytun'un kollarının arasında güne başlamak paha biçilmezdi. Uzun zamandır onunla aynı yatakta uyanmayı istiyordum ve nihayet bu isteğim gerçekleşmişti. Onsuz kaldığım günlerde, şimdi yanağımda atan kalp atışını hissetmeyi deli gibi arzulamıştım. Kollarının arasından çıkıp elbisemi düzeltirken kendi bedenimde onun kokusunu almıştım.

Aytun da uyandıktan sonra onların yeni evine doğru yola koyulmuştuk. Fark ettiğim kadarıyla ev, Piramit bölgesine uzak noktalardan birindeydi. Evin etrafı yine boştu ancak eski evlerinde olmayan bakımlı bir bahçesi vardı. Envaiçeşit renkli çiçek ekilmişti. Hepsinin birbirinden hoş kokuları burnumdan içeri sızarken mest olarak gülümsedim.

Arabadan inip ilerlediğimiz esnada kapı açıldı ve sırttan bir Simge, görüş alanımıza girdi. Yorgun gözüküyordu ancak bunu sevimli gülümsemesiyle kamufle etmeye çalışmıştı. Neler olduğunu sormak istesem de içimden bir ses bunu Aytun'un yanında yapmamam gerektiğini söylediğinden sessiz kaldım.

"Tekrar hoş geldin, Ayliz," diyerek sarıldığında ona karşılık verdim ve kolumu ona dolayarak eve girdim. Aslında dekorasyon açısından diğer evden pek farklı sayılmazdı. Yine koyu tonlar ağırlıklıydı ancak tavan epey yüksek olduğundan boğucu durmuyordu. Siyah ve gri renkli mobilyaların hâkim olduğu salonda, bu defa bir duvarı komple kaplayan kitaplık vardı. Sanırım eski eve dair en çok özleyeceğim şey, boydan boya olan pencere ve manzaraydı.

Simge duvarda olan bakışlarımı takip ederken kıkırdadı. "Bana da hâlâ garip geliyor. Yıllardır alışmışım o ferahlığa, burayı yadırgadım ama dert etme," derken yüzüne hain bir ifade yerleşti. "Sizin odanızda aynı pencereden var. Aytun benim odama da yaptıracağına dair söz verdi. Umarım bu sözünü hatırlatmak zorunda kalmam."

Bu cümlelerin altında yatan imayı seçtiğimde yüzümü ateş basmasına mâni olamamıştım. Başımı başka yöne çevirirken içimden Simge'ye saydırmayı da ihmal etmedim. İkiziyle beraber olabilirdim ancak sürekli o hınzır ifadesiyle beni utandırması hoş değildi.

Aytun ayaklanırken ikimize baktı. "Ben piramide gidiyorum. Neftis'e yeniden lider olmak istediğimi söyleyeceğim. Bu sırada siz de uslu durursunuz umarım," deyip uyardı.

"Merak etme, kardeşim. Evde olacağız ama belki bir ara alışverişe gidebiliriz. Ayliz'e bu havalar için giyecek bir şeyler almamız gerekebilir. Sonuçta altı ay boyunca yazı yaşıyoruz ve benim kıyafetlerim ikimiz için yeterli değil."

Simge'nin üzerinde yürümesi zor olan yüksek topuklu ayakkabılarını ve her an acaba açılacak mı diye endişe ettiğim eteklerini sevmiyordum. "İnan, ben de altı ayımı senin kokoş kıyafetlerinle geçirmek istemiyorum."

Saçını geriye doğru savururken, "Gün gelecek o kokoş diye küçümsediğin kıyafetlerime ihtiyaç duyacaksın Ayliz," dedi.

"Tüylü kıyafetlerinle hayatımın geri kalanını geçirmektense çıplak dolaşmayı yeğlerim."

Simge alaycı bir kahkaha attı. "Ah, kesin yaparsın bunu."

Aytun, birbirimizle uğraşmamızı kendine zaman kaybı olarak görmüş olacak ki devam etmemize müsaade etmeden, "Memfis'e gidin ve belalardan uzak durun," dedi. Dikkatlice bana bakıyordu. Gözlerimi kaçırdığımda Ayton, başını geriye atarak ofladı. Ne yapayım? Ben belayı değil, bela beni buluyordu her seferinde ve bu yüzden söz veremezdim.

Benden ümidini kesmiş olacak ki uyarılarını ikizi için tekrarladı: "Simge, sarışını beladan uzak tut, lütfen. Sana güveniyorum." Simge sırtıırken başını dizlerime koyarak uzandı ve göz kırptı. "Hiç merak etme sen. Ayliz emin ellerde." Ardından bakışlarını bana çevirip, "Aradan geçen iki ayda hiçbir şeyin değişmediğini görmek çok güzel. Ayliz de geri döndüğüne göre olaylı yaşantımıza geri dönebiliriz," diye ekledi sinsice.

Aytun, gözlerini kapatarak başını salladı. "Kime emanet ediyorum ki?" dediğinde bizimle konuşmaktan çok kendi kendine yakınıyor gibiydi. Yukarı çıkarken Simge'yle göz göze geldim. Elini yumruk yapmış, gerginliğini saklamak için yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti. "İyi misin?"

Bir an ortamda ölüm sessizliği olsa da Simge, "Elbette. Neden?" diye sordu. Bu kız nasıl görüldüğünün farkında değil miydi?

"Durgun görünüyorsun."

Derin bir nefes alırken ellerini karnında birleştirdi. Uzandığı yerden bana bakarken dudaklarını ısırdı. "Zor ve yorucu bir gece geçirdim. Seni bıraktıktan sonra yolda bir arabaya çarptım. Sahibiyle konuşurken Menes geldi, yine saçmalayınca kendimi tutamadım ve arabasına çarptığım adamla sevgili olduğumuzu söyledim. Sonra karşımıza üç tane adam çıktı. Hector onlarla kavga etti ve tırnağım kırıldı..."

Simge, maratondaymış gibi kendini kaptırıp hızlı cümlelerle olaylı akşamının özetini geçerken şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Adamın arabasını tamir etmeleri için bir yere bıraktım. O sırada birlikte törene gittik, biraz konuştuk ve adam beni eve bıraktı. Bugün de Memphis'e gidecek. Ian'ın yanında çalışmak istiyormuş."

Yüzümü buruştururken, "Adam sevgili olduğunuz yalanına ne tepki verdi?" diye sordum.

"Vermedi. Doğru dürüst üzerinde durmadı bile. Genel olarak şu andan ve gelecekten konuştuk. O işi istiyor ve Ian'a söylersem bir şeyler ayarlar ancak başaracak mı, görmek istiyorum. Ian ve Aytun, yardımcıları konusunda çok seçiciler, tam anlamıyla güvenmeden kimseyi almazlar ve Hector güvenilir biri mi, merak ediyorum." Sorgulayıcı bakışlarımı gördüğü an işaret parmağını havaya kaldırıp salladı. "Sakın bana neden güvenilir olup olmadığını merak ettiğimi sorma. Çünkü bu sorunun cevabı bende bile yok."

Güldüm ve sormadım. Aklıma Ian gelirken onu en son piramitte gördüğüm aklıma geldi. Bir daha haber almamıştım ve doğruyu söylemek gerekirse nasıl olduğunu merak ediyordum. "Ian nasıl?"

Simge omuz silerken, "Çok yorgun. İki aydır Aytun'un işlerini de o hallediyor ve ağır gelmiş olmalı. Sonuçta tek yetki ondaydı. Hem benimle ilgilendi hem de Aytun'a ulaşmaya, onu kurtaracak bir yol bulmaya çalıştı. Tüm bunların yanında kraliçenin yokluğunda yönetmesi gereken bir ülke vardı," dedi.

"Aralarındaki bağı anlamıyorum. Birbirlerine öylesine nefret dolular ki bir gün birbirlerine yardım edecekleri hiç aklıma gelmezdi," dedim dudak bükerken. İçimden geçenler tam olarak böyleydi ve bu düşüncelere sahip olmak için sağlam nedenlerim vardı. İlk zamanlar Ian, aralarındaki ilişkiyi üstü kapalı bir biçimde anlatmıştı. O konuşmalardan birbirlerinden ölesiye nefret ettikleri sonucunu çıkarmıştım ve buna rağmen Ian'ın ona yardım etmesi şaşırtıcıydı.

"Ne olursa olsun kuzenler. Bir noktada aynı kanı taşıyor sayırlılar ve iki ay önce ikisini ittifak kurmaya iten ortak noktaları vardı," deyip imayla bana baktığında kast ettiği şeyi anlamıştım. "Her neyse... Hector konusunda bana da yardımcı olacağına inanıyorum. Geçmişinden kaçmak isteyen bu adam beni biraz ürküttü açıkçası. Bu noktaya gelene dek zor şeyler yaşamış olmalı." Gözleri duvara kaydığında takındığı düşünceli ifadesi aklımı karıştırmıştı. Birkaç saattir tanıdığı bir adama duyduğu merak fazlaydı.

"Madem seni ürküttü, neden şu anda onu düşünüyorsun?"

Gözlerini bana çevirdiğinde anlık olarak paniklediğini görmek daha da şaşırtmıştı. Yoksa adamdan etkilenmiş miydi?

Dudağını büzerken, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Menes'in seni rahat bırakacağından emin misin peki? Bu sevgililik olayı onu durdurmaya yetecek mi?"

Ayaklanırken, "Yetmek zorunda. Yoksa Aytun'a söyleyeceğim. Haydi, yukarı çık, odanızı görmüş olursun. Birkaç saat sonra da alışverişe gideriz," dedi.

Onu onaylarken birlikte üst kata çıktık. Bu evin merdivenleri daha dikti ve istemsizce tırabzana tutunmak zorunda kalmıştım. Dar koridora çıktığımda eski eve nazaran daha fazla oda olduğu dikkatimden kaçmadı. Simge, koridorun en sonundaki kapıyı işaret ederken, "Sizin odanız orası," dedi. "Ben biraz uyuyacağım. Sen kafana göre takıl, birkaç saate çıkarız."

Solumuzdaki odaya giren Simge'nin ardından bakıp gösterdiği odaya yöneldim. Aytun'un ne durumda olduğunu bilmediğim için kapıyı tıklattım ve "Gel, sarışın," dediğini duyunca içeri girdim.

Girişte boylu boyunca dolap vardı ve sol tarafından ışık geliyordu. Böylece yatağın arka tarafta kaldığını anlamıştım. Dolabın önündeki küçük koridordan geçip asıl odaya girdiğimde şaşırma-mıştım. Aytun'un eski odası da siyahtı ve bu kez farklı olmasını beklemek saçmaydı. Tavan yüksekti ve sağ tarafımda, eski evdeki gibi boydan boya pencere vardı. Manzarası ise tamamıyla ağaçlık alana bakıyordu. Tıpkı küçük bir orman gibiydi. Bir kez daha şehirden uzak olduğumuz gözüme çarpmıştı. Nil'in bereketli sularından nasibini alan bir bölgedeydik.

Yatağın başında siyah desenli bir plaka ve başucunda tavandan aşağı inen iki tane avize vardı. Oda gayet zevkli döşenmişti.

Aytun, üzerini değiştirmiş, yatağın karşısındaki büyük aynada saçlarıyla uğraşıyordu. İki ayda saçları epey uzamış, neredeyse çene hizasına yaklaşmıştı.

"Beğendin mi? İkimizin zevkine uygun olsun istedim ancak zaman kısıtlı olduğundan pek mümkün olmadı. Evin eski sahiplerinin tasarımı. Ben sadece yatağı değiştirdim."

"Beğendim, güzel duruyor." Ne yapacağımı bilemediğimden ayakta duruyor ve odayı incelemeye devam ediyordum. Yanına gidip elimi saçlarının arasına daldırdığımda başını karnıma bastırdı. "Saçlarını kestirecek misin?"

"Evet. Bugün halledeceğim. Sen de istersen duşa girebilirsin. Simge, dolaba senin giyecek birkaç şey bırakmış," dedi arkamızda kalan kapıyı işaret edip.

"Girerim şimdi."

Aytun, ayna karşısındaki işini bitirmiş olacak ki bana döndü ve dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz, güzelim," diyerek odadan çıktığında birkaç saniye daha bekledim. Banyoya ilerledikten sonra gördüğüm küvete mutlulukla baktım. Her zaman küvetli bir banyo istemiştım ancak hiç mümkün olmamıştı ve bu hayalim şu an tam karşımda duruyordu. Sırıtarak içini doldurdum ve kenarda duran jellerden döktüm.

Küvette huzurla mayışırken Simge'nin gelmesiyle duştan çıkıp odaya geçtim. O hazırlanmaya giderken ben de hazırlanıp aşağı indim. Alışveriş yapacağımızdan kıyafet tercihimin rahat şeylerden yana kullandım. Koyu renk kot ve beyaz, askılı bluz giydim. Saçlarımı da salaş bir örgü yaparak ensemde topladım.

Simge'nin de gelmesiyle arabasına binip Memfis'e giderken artık yolları iyice öğrendiğimi anladım. Arabayı uygun bir yere bıraktıktan sonra mağazaların olduğu caddeye girdik. Genel tercihimiz yazlık ve günlük kıyafetlerden yana olurken Simge, ileride gördüğü mor bir elbiseyi alarak yanıma geldi. Elbise satendi. Askılarında fıfır detayı ve önünde derin bir yırtmaç vardı. Onun haricinde gayet sade duruyordu.

"Bunu denesene."

Elbiseye dokunup yumuşak dokusunu test ederken, "Bunu nerede giyeceğim ki?" diye sordum.

Simge, omuzlarını silkerken elbiseye bakıyordu. "Haftaya doğum günümüz var ve her sene okuldan arkadaşlarımı çağırıp parti yaparım. O gün giyebilirsin."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bu bilgiyi nasıl unuttuğumu merak ediyordum. İlk geldiğim dönemlerde Simge, birkaç ay sonra doğum günleri olduğunu söylemişti ama o kadar olayın arasında aklımdan çıkmış olmalıydı.

Hem ben Aytun'a ne hediye alacaktım?

İyi de Aytun doğum gününü kutlayan biri miydi ki? Bu tarz partiler pek ona göre değildi, daha doğrusu gözümde canlanan o sahneye Aytun'u yakıştıramamıştım. Fazla garip duruyordu.

"Aytun da o partiye katılıyor mu?"

"Genelde beni kırmamak için katılıyor. Gecenin sonuna doğru ortada olmasa da yanımda durur. Ki bu sene seni yalnız bırakmayacağına eminim ve sen de partiyi erkenden terk etmek gibi bir salaklık yapmayacağın için Aytun da sonuna kadar bulunacak."

"Partilerden hoşlandığımı söyleyemem ve eğer canım sıkılırsa beni orada tutmaya kimsenin gücü yetmez. Aytun'u da alıp giderim."

Simge *umutsuz bir vakasın* dercesine yüzüme baktı ve gözlerini belertti. "Bunu yapmayacaksın, Ayliz. Aksi hâlde tırnaklarımı pençe gibi suratına geçiririm," diye etkili ama eksik bir tehdit savurduğunda güldüm.

Dalga geçerek, "Önce şu kırık tırnağını düzelttirmeye ne dersin?" dediğimde sağ elini kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Sanırım haklısın. Şu tırnakla ben bile kendimi ciddiye alamıyorum. Buradan çıktıktan sonra kuaföre gidelim."

Simge kendi kendine konuşurken içten içe telaşa girmiştim. Eğer Aytun doğum gününü kutluyorsa ona ne hediye alacaktım ki?

"Haydi, şu elbiseyi dene," diyerek düşüncelerimi dağıtan Simge'yi onayladım ve askıyı elime alarak kabine girdim.

Aceleyle elbiseyi giyerken üzerimde gayet hoş durduğunun farkındaydım. Belime tam oturmuştu ve yırtmacının boyu da gayet makuldü.

“Ayliz, sıkıntıdan patladım burada. Artık çıksan nasıl olur?”

Kabinin kapısını açıp dışarı çıktığımda Simge'nin yüzündeki memnuniyet ifadesi görülmeyecek gibi değildi. “Bunu kesinlikle alıyoruz. Aytun moru çok sever ve sen de bu rengi kaldırabilen nadir kadınlardan olduğun için şanslısın. Seni çok beğenecek,” dedi sanki bir sır verir gibi.

“Ben de beğendim ve bu, denediğim son şey. Daha fazla enerjim kalmadı, Simge,” dedim bezgince iç çekerken. Simge'nin bir limiti yoktu ve onun hızına ayak uyduramıyordum.

“Tamam, tamam,” deyip ellerini havaya kaldırdı. “Zaten sadece iç çamaşırını alacağız.”

Yan tarafta duran poşetlerle bakiştım ve ilk olarak onları hallettiğimizi hatırladım ancak Simge unutmuş gibiydi. “Aldık ya.”

Mimikleri hinlikle dolarken kıkırdadı. “Daha gösterişli ve kullanışlı şeylerden bahsediyorum.”

“Canım bunun kullanışlısı mı olur? Ayrıca şu suratının hâli ne? Niye gülüyorsun?”

“Senin için değil, saf kız. Aytun için kullanışlı anlamında dedim.”

Yüzüm renkten renge girerken utançla başımı eğdim. Bu konuları bir başkasıyla konuşmak kesinlikle çok iğrençti. Simge değişen tepkilerime bakarken, “Sizin aranızda bir şey geçmedi mi?” diye merakla sordu. Alacağı cevap onu fazlasıyla şaşırtacağı benziyordu.

“Hayır.”

“Şu an şoktayım. Birlikte kalıyorsunuz ve bir şey olmadı mı? Dün gece bile mi? Bari o romantik mekânın hakkını verseydiniz,” diye söylendi sitemle.

“Olmadı ve lütfen, bu konuyu açma. Gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Başını sallarken dalgınca mırıldandı: “Açmam ama cidden çok şaşırdım. Yani Aytun’un mazisi ortada ve sizin ileri gitmemenize şaşırdım.”

Aslında ona eğer bizi basmasaydı ileri gideceğimizi söyleyebilirdim ancak elbette bunu yapmadım. Aksi hâlde Simge’nin alaycı tavrını kaldıramadan intihar ederdim. Gerçi Aytun’un mazisini duyunca kendimden önce onu öldürme isteği galip geliyordu ya, neyse...

“O zaman eve gidiyoruz?” dedim sorarcasına. Konuyu kapatmak en mantıklı seçenektir.

“Aslında bir tapınağa gitsek? Hector ne yaptı, merak ediyorum.”

Sabahtan beri dilinden düşürmediği adamı görme fırsatını yakalamışken reddetmem imkânsızdı. Simge onunla bu denli ilgilendiyse altından bir şeyler çıkacak gibi geliyordu ve olay yerinde gözlem yapmak iyi olacaktı.

Vakit kaybetmeden eşyaları arabaya yerleştirip tapınağa doğru yola çıktık. Tapınak, şehre çok uzakta değildi ve bir diğer merak ettiğim şey Ian’ın da orada olup olmadığıydı. Karşılaştığımızda ne diyecektim, bilmiyorum ama onu görmek istiyordum. Ona duygusal anlamda karşılık veremezdim, zira Aytun yeterince kalbimi doldurmuştu ancak iyi bir insan olduğunu da göz ardı edemezdim. Kaldı ki Ian’ın arkadaşlığını seviyordum. Arabanın durmasıyla aşağı inerken Simge etrafa bakınıyordu.

“Şu sahte sevgilin ortalarda mı?”

“Hayır ama bugün burada olması lazım. Belki içeridedir. Sen Ian’ın yanına git, ben de onu bulayım, olur mu?”

Beni Ian’ın yanına sepetleyerek yalnız kalmak istediğini anladığımda başımı salladım. “Tamam ama bulunca bana haber ver. Uzaktan da olsa seni bu duruma düşüren adamı görmek istiyorum.”

“Kimse beni bir yere düşürmedi, tatlım.”

Asabi bir inatla sarf ettiği sözlerin üzerine keyifle güldüm ve “Bir yere değil zaten, birine düşmüşsün, Simge,” dedikten sonra tapınaktan içeri girdim.

Memfis Tapınağı, şehir merkezine çok yakındı. Eski yapı, canlı ve modern şehrin görüntüsüne uyum sağlayamadığı için yanında başka yapılar yoktu. Tapınağın avlusuna dik ve uzun merdivenlerle çıkılıyordu. Kare biçimindeki avlunun orta kısmının üstü açıktı. Yan kısımları geniş sütunlarla gizlenmişti ve aralıklı olarak yer alan kapılardan, dua edilen odalara girildiğini biliyordum. Avlunun ortasında bir gölet vardı. Sütunların önünde koç başlı Sfenks heykelleri vardı. Bunlar kişisel dindarlığı savunan Tanrı Amon’un bir sembolüydü.

İlk olarak Antik Mısır’da rastlanan Sfenksler, Yunan mitolojisinde de büyük önem taşımış hatta ismini Yunancadan almış. Benim dünyamda, Gize’de bulunan Sfenks heykeline Antik Mısır’da ne isim verildiğini bilmiyorduk ancak Arapça ismi olan Ebu el-Hôl, “Dehşetin Babası” anlamına geliyordu. Acaba Gize’de bulunan Sfenks burada da var mıydı?

Sfenkslerin ön iki ayak pençesi arasında tanrının resmi görünüyordu.

Bu tapınağa daha önce bir kez gelmiştim ve o zaman Sophia, Nigraları halkın üzerine salmıştı. Kraliçenin yokluğunu fırsat bilip şehri yağmaladıklarında Ian ve yardımcıları onları durdurmuş-

lardı. O günden hatırladığım kadarıyla sütunların arka tarafında kalan Ian'ın odasını bulmaya çalıştım. Birkaç yanlış koridor denemesinden sonra aradığım odayı bulunca zaferle gülümsedim ve kapıyı tıklattım.

Ian'ın, "Gel," diyen boğuk sesini işitince kapıyı açtım ve odaya girdim. Burası klasik bir çalışma odasıydı. Masanın arkasında raflar ve rafların üzerinde Mısır tanrılarının bibloları vardı. Önündeki kağıtlara konsantre olmuştu ve bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırmadan, "Ne var? Acil olmadığı sürece rahatsız etmeyin demiştim," diye sordu.

"Rahatsız olacaksan anında çıkarım," dememle kalemi tutan eli dondu kaldı ve saniyeler sonra usulca başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde dudakları aralanırken ayaklandı ve birkaç adımda yanıma vardı. "Ayliz!" deyip kollarını bana dolarken bu hareketinin dostça olduğuna kanaat getirerek sarılışına karşılık verdim.

"Ta kendisi!"

Geri çekilip dikkatle yüzüme baktığında ifadesi donuktu. Hızla cümlelerini sıraladı: "Gelmeyeceğini ummuştum. Aytun seni göndermek için yığınla şey yapmışken senin bununla zıt düşmemeni istemiştin. Kendini nasıl bir tehlikenin içine attığından haberdarsın, değil mi?"

"Her şeyi göze alarak geldim, Ian. Çünkü asıl aidiyet hissettiğim yer burası ve bu histen kolay kolay vazgeçemedim." *Ve Aytun'a olan hislerimden...*

Başını iki yana salladı ve gülümsedi. "Sen bu dünyaya değil; Aytun'a geldin, Ayliz. Bunu gizlemek için başka şeylerin arkasına sığınma. Seçim yaptığın belli."

Ian'ın bana karşı hisleri olduğu ortadaydı, bunu gördüğümü inkâr edecek durumda değildim ancak karşılık veremeyeceğimi

biliyordum. Her ne kadar şu üzgün hâli zoruma gidip kalbimi sızlatsa da aramızda bir şey olamazdı. Hisleri karşılıksızdı ve hiçbir zaman beklediği karşılığı bulamayacaktı. Başımı yana eğip özür dilercesine baktım. “Ben seçimimi en başında yapmıştım, Ian. Seni üzme istemiyorum ama ben onu seviyorum. Sana ümit verecek bir davranış sergilemedim.”

Hüzün dolu gözlerini kaçıırken, “Biliyorum. Ben de senden ümit vermeni beklemedim zaten ama keşke ilk karşılaşmamızda gitmeseydim demekten kendimi alamıyorum. Seninle daha fazla konuşma imkânımız olsaydı bana âşık olabilirdin. Benimle olabilirdin,” diye devam etti ızdırap dolu sesiyle.

Kendine daha fazla acı çektirdiğini görmemek için, “Ama olmadı ve olmayacak,” dedim gözlerimi yere indirirken. Buraya sadece onu görmek için gelmişim ama olaylar, kontrolüm dışında bambaşka yerlere gidiyordu ve bunları konuşmaktan hoşnut değildim. Ian’ı istemedenden de olsa üzüyordum. “Artık gitsem iyi olacak. Simge beni bekliyor.”

Arkamı dönecekken iri eli kolumu kavradı. “Biraz daha kal-san?” diye sorarken bunu gerçekten istediği belliydi ancak varlığım sadece onu üzmeye yarardı.

“Simge’ye acele edeceğimi söyledim. Daha sonra görüşürüz.”

Derin bir nefes alıp isteğimi kabullenirken konuştu: “Birkaç gün sonra Sophia’nın davası görülecek. O zaman görüşürüz.”

“Sophia?” diye sordum merakla. Bu ismi duyunca aklıma tek bir kişi geliyordu. Nigraların lideri ve uykumu gasp edip beni bir Nigraya çevirmek isteyen kadın...

“Nigraların aylar önce yaptığı saldırıdan o sorumlu ve herkes şahit oldu. Kraliçe artık uyandığına göre cezası verilecek ve Ruhlar Şehri’ndeki koruma kalkacak.”

"Peki, ben neden orada olacağım?"

"Büyü yapabilen herkesin orada bulunması zorunludur."

Gözlerimi devirirken, "Neftis ve sıkıcı kurallarından biri daha. O zaman sonra görüşürüz," deyip Ian'ın odasından çıktım ve Simge'yi aramaya başladım. Onu tapınağın avlu kısmında uzun boylu bir adamla konuşurken bulduğumda adımlarımı hızlandırdım. Yanlarına ulaştığımda Simge, gülümseyerek adama bakıyordu. Beni görünce çaktırmadan göz kırptı ve "Hector, Ayliz ile tanış. Kendisi benim en yakın arkadaşım olur," dedi.

Hector denen adam, başıyla ufak bir selam verirken dikkatini Simge'den ayırmamıştı. "Koro hâlinde gezmeyi seviyorsun demek. Beni görmek için daha kaç kişiyi buraya topladığını merak ettim doğrusu."

"Ne? Tabii ki hayır. Ayliz, Ian ile görüşmeye gelmişti ve ben de onu beklerken seni gördüm." Kollarını birbirine bağlarken adama küçümseyici bir bakış atıp yalanına devam etti: "Karşılaşmamız tamamen tesadüf."

Hector da ondan geri kalmadan aynı küçümseyen bakışı atarken, "İnandım say," dedi. Simge, tutarlı yalanlar söylüyor olabilir-di ama anlaşılan o ki adamı inandırmaya yetmiyordu.

"Bu senin sorunun, yabancı. Seninle bilerek karşılaşmayı sağlayacağım kadar önemli biri değilsin," deyip bana dönen Simge, istediğini elde edememiş gibi görünüyordu. "Konuştunuz mu? İşin bittiyse gidelim artık. Burası beni basmaya başladı," dedi elini sallayıp yüzüne hava verirken.

"Evet, gidebiliriz," dememle tekrar Hector'a dönüp çenesini havaya dikti. Alayla, "Sana sınavında başarılar. Gerçi daha gerçek ile yalan arasındaki farkı ayırt edemediğin için şansın olmadığını düşünüyorum ama neyse... Morâlini bozmayayım. Umarım işe alınırsın," dedi.

Hector, heybetli kollarını gövdesinde birleştirirken kasları daha da belirginleşmişti. Simge'nin gözleri oraya kayarken kısa bir an yutkundu.

"Bu konuda çok yetenekli olduğum için sana inanmadım ya zaten. İnsan davranışları üzerinde çok dikkatliyimdir ve sen kendini fazla açık ediyorsun. Yalan söylerken gözlerini kısıp yanaklarının içini ısıırıyorsun. Ayrıca parmaklarını kütletiyorsun."

Simge'nin alay dolu bakışları dondu. "Sen bunu..."

Mavi gözlerini bilmişlikle kırpı. "Dün gece, eski sevgiline yeni sevgilin olduğumu söylerken seni iyi incelemiş olmalıyım."

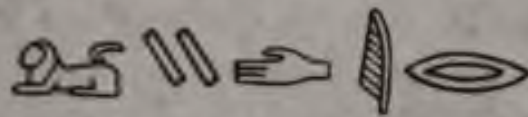
Hector, son sözlerini söyledikten sonra yanımızdan ayrılırken Simge, öfkeyle derin bir nefes aldı. "Lanet olsun, çok ama çok seksi bu adam! Yüce Ra, bana acilen yardım etmelisin yoksa adamın üzerine atlayacağım."

Dudak bükerken adamın arkasından baktım. Gülerken Simge'nin koluna girip beraberimde onu da götürmeye çalıştım. "Adam tepkilerine kadar dikkat etmiş, Simge," dedim gülmeye devam ederken. Adamın karşısında dumura uğramış hâli gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.

"Adam taş!"

Başımı sağa sola sallayıp onunla dalga geçerken, "Bir de düşmedim demiyor musun?" dedim.

Lider

BÖLÜM 7

Masadaki papirüsleri eliyle savuran Neftis sinirle çığlık attı. Uyuduğu altı ayda rahibin ölmesi yetmemiş gibi bir de tüm kontrolünü kaybetmiş, olanlara engel olamamıştı. Her sene altı ayını Ay Düğümü lanetini kuvvetlendirmeye ayırıyordu ancak şimdi o lanetin en büyük iki yardımcısı hayatta değildi. Elijah ona ihanet etmiş, belki de kendi emelleri için bir ordu kurmuştu. Rahip ise onun oluşturduğu tür yüzünden hayatını kaybetmişti. İki dünya arasındaki geçişin sembolü olan duvardaki büyü, belki de artık eskisi kadar sağlam değildi. O saldırı birinci Sirius doğum ayından dört ay sonra, kasımda yapılmıştı. Neftis ise laneti aralık ayının başında yapmıştı. O ikisinin ölümü yüzünden zayıflayan lanet yeniden güçlendirilmişti. Yaptığı bu hesaplamayla derin bir nefes aldı. Laneti yenilemek için bir daha uyuyuş yapması herkes tarafından dikkat çekerdі. Bu sene erkene alması zaten halk tarafından merakla karşılanmış, birçok kişi tarafından türlü teoriler üretilmişti. Yeni bir dedikoduya mahal vermek istemiyordu.

Ayağa kalktı ve yere savurduğu kâğıtları ezerek geniş odasının ortasındaki nar kâsesine uzandı. Avucuna birkaç taneyi aldıktan sonra adımlarını balkona yönlendirdi. Piramidin ön tarafında panayırılar kurulmuş, boş arazi insanlarla dolup taşmıştı. Görevli büyücüler çeşitli maharetlerle çocuklara ve insanlara gösteri yapıyordu. Halk, o büyücülerin insan olduğunu, sadece belli zamanlarda Neftis sayesinde büyü güçlerine sahip olduğunu zannediyordu. Neftis şerefine verilen yemek ziyafetleriyle halkın fakir kesimi doyuyor, kraliçelerine minnet ediyordu. Teb'in tam ortasında kalan altın heykelinin önüne hediyeler bırakıyorlardı. Kayıt tutan kâtipler, şehir temsilcileri olarak ayrılıyor, insanların dertlerini dinleyip çare buluyorlardı.

Uyanmasının ardından yapılan törenler, yeni tanrıçanın gelişile eş zamanlı olduğu için tüm halk mutluydu ve günlerce kutlamaya devam edecekler gibi görünüyordu. Normal zamanda olsaydı halkın bu sevgisi karşısında memnun olurdu fakat şu an, bu coşkunun tek sebebi olmadığını bilmek sinirini bozuyordu. Sanki tahtına bir ortak çıkmıştı. Hissettiği şey tam olarak buydu. Aynı zamanda kendisini dışlanmış da hissediyordu. Asırlardır yeryüzüne yeni bir tanrı veya tanrıça göndermeyen Ra'nın neden Maat'ı yarattığını bir türlü anlamıyordu. Zamanında kara büyüye bulaşıp Mısır'ın kralını ve kraliçesini başka dünyaya yolladığında dahi ona sırt çevirmemişti. Şimdi ne değişmişti?

Sinirden titreyen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tüm Mısır'ın kraliçesi Neftis," diyen cılız sesi duyduğunda arkasını döndü, başyardımcısı Rena'ya baktı. Minyon tipli, esmer bir kızdı Rena. Üzerindeki uzun, siyah elbise cılız bedenini öne çıkarıyordu. Yaşı küçüktü. En fazla on beş yaşında olmalıydı ancak öyle marifetliydi ki ilk görüşte kraliçenin dikkatini çekmişti ve bu kızı başyardımcısı yapmıştı. Rena, üst kademedeki soylu bir ailenin ortanca kızıydı ve Neftis, onu töreninde lahdine çiçek atarken fark etmişti. O günden beri yanından bir an olsun ayırmamıştı.

Neftis, rahatsız edilmek istemediğini söylediği hâlde kızın neden geldiğini anlayamamıştı. Bu nedenle sorarcasına gözlerini üzerine dikti.

Rena, "Biraz rahatlamanız için süt banyonuzu hazırlattım. Aynı zamanda eğer isterseniz diye de kuaförünüzü çağırdım. Belki biraz değişiklik yüzünüzü güldürür," dedi efendisinin yeni tanrıçaya üzülüğünü bildiğinden.

Neftis, duyduklarıyla derin bir nefes aldı ve dolgun dudaklarını kıvırdı. Yardımcısı, ona neyin iyi geleceğini her zaman çok iyi biliyordu. "Gelsin, saç rengimi değiştirmek istiyordum ben de."

Sabahın erken saatleri olduğu için henüz hazırlanmamıştı. Bu yüzden üzerindeki sabahlığı çıkarıp devasa odasının köşesindeki süt havuzuna girdi. Başını geriye attıktan sonra kuaförü olan kadın önünde saygıyla eğildi. "Dünyamıza yeniden hoş geldiniz, kraliçem. Çok güzel görünüyorsunuz ama sizi daha fazla nasıl güzelleştirmemi istersiniz?"

"Saç rengimi eskisi gibi yap."

Kuaför, "Sarı mı?" dediğinde Neftis başını iki yana salladı. Tanrıça Maat da sarışındı. "Hayır. Karamel rengi yap," dedi ve geriye yaslanarak gözlerini kapattı.

Çok zaman geçmeden istediği şeyleri yapan kuaför, bakması için bir ayna uzattı. Uzun saçlarını kestirmişti. Artık göğüs hizasına geliyordu. Mavi gözleri yorgun bakıyordu. Aylardır yaptığı büyüler onu yorgun düşürmüştü fakat bu duruma hayıflanmaya hakkı yoktu. Kara büyüye el sürdüğünde başına gelebilecek her şeyi kabul etmişti. Şimdi de sızlanmayacak, kendini toparlayacaktı.

Banyonun etrafındaki tülleri uzaklaştıran Rena eğildi ve "Kraliçem, lider... Ah yani, Aytun Karavera geldi," dedi sona doğru mahcup olarak. Mahkemenin ardından Aytun'un liderliğinin

düştüğünü biliyordu fakat senelerin alışkanlığını üzerinden atamıyordu. Korkuyla beklerken içten içe Neftis'in ona kızmamasını umdu.

Neftis, memnuniyetle gülümsedi ve omuzlarına masaj yapan hizmetkârlarını zarif bir el hareketiyle uzaklaştırdı. Anlaşılan o ki Aytun akıllıca davranmış, Maat'ın teklifini kabul etmek gibi bir gafflete düşmemişti. Yıllardır Neftis'ten sonra o geliyordu. Liderlik sıfatının ona sağladığı tüm imkân ve haklardan sonuna kadar yararlanmıştı. Bu rütbe saygınlığını artırıyordu ve Neftis, bunlardan kolay kolay vazgeçemeyeceğinden emindi. "Al içeri. Çıkın siz de," dedi odadakilere.

Herkes birer birer çıkarken Aytun odaya girdi. Üzerinde kahverengi, geleneksel, deri bir kıyafet vardı. Bu, asırlar önce ülkenin en önemli savaşçıların kıyafetiydi. Diz kapaklarında biten deri elbisenin üzeri altın işlemelerle doluydu. Omuzlarından aşağı sarkan kahverengi pelerin yere kadar uzanıyordu. Savaşırken kolunu koruması için bileklerinden dirseğine kadar altın bileklik takılıydı.

Neftis, Aytun'un bu hâlini gördükten sonra bir kez daha modernliğin hoşuna gitmediğini fark etti. Ona göre ülke, geleneksel şekilde yöneltilmeliydi fakat rahipleri diğer ülkelerden geri kalmamak için modern dünyaya ayak uydurmayı teklif etmişti ve o da mecburen kabul etmişti.

Aytun meraklı gözlerle Neftis'i ararken gülümseyerek ve bilhassa ses çıkarmaya özen göstererek sudan çıktı. Teninden yere damlayan süt zerrelere aldırmadan Aytun'a yaklaştığında gri gözlerinin gözlerinden başka yere kaymadığını fark etmişti. Aytun, boğazını temizleyerek hızla arkasını döndüğünde Neftis, tek kaşını kaldırdı.

"Affedin, kraliçem. Rena girebileceğimi söylediğinde müsait olduğunuzu düşünmüştüm."

“Müsaitim zaten, asker. Dön bana,” dedi itiraz istemeyen bir tınıyla. Aytun emredileni yapıp yeniden ona döndüğünde Neftis gülümsedi ve Aytun’a biraz daha yaklaştı. Uzun tırnaklarını zarafetle omzunun üzerindeki pelerinde gezdirdi. Bakışlarını yerden kaldırmayan liderin dikkatini çekmek için konuştu: “Neden gelmiştin?” diye sorduktan sonra arkasını döndü ve parmak uçlarında tahtına ilerledi. Islaklığa aldırmadan tahta oturdu ve vücudunu ön plana çıkartarak saçlarını geriye attı. Lakin Aytun’un bakışları asla vücuduna değmiyor, gözlerinden ayrılmıyordu.

“Yeniden lider olmak istiyorum, kraliçem. Bu sebeple geldim.”

“Dün törende Maat’ın yanında olmaktan mutlu gibiydin, Karavera. Bir gün içinde ne değişti?” diye sorduğunda yalnızca tek bir an için suspus olduğunu fark etti.

Aytun, derin bir nefes aldı. “Ben sadece tanrıçayı yakından gözlemlemek istedim. Onun hakkında ne kadar bilgi edinirsek o kadar iyi. Böylece Ra’nın onu neden yarattığını anlarız diye umdum.”

Aytun’un kararlı sözleriyle yumuşayan Neftis’in gülüşü sert yüzünde güzel bir ayrıntıya dönüştü. Lideri, düşmanına yakın olmak için oradaydı yani. “Anladın mı peki, nedenmiş?”

“Tanrıçanın gelişi, yeni tür ortaya çıkmaya başladıktan sonra gerçekleşti. Nedense bu konuyla bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Belki de o türü oluşturan kişi bize çok yakın, piramidin içinde ve bize yalan söylüyor. Doğruluk tanrıçası olmasını bununla bağdaştırabiliriz belki. Bunu ortaya çıkarmak için gelmiş olabilir.”

Aytun’un söyledikleriyle derin düşüncelere dalan Neftis başını salladı. Elijah’ın tek olduğunu zannetmiyordu. Yeni bir tür oluşturmak kara büyü isterdi, sonsuz güç kaynağına ihtiyaç duyardı. Elbet birinden yardım almıştı ve Neftis, o kişiyi bulacaktı. Ancak Aytun’un söyledikleri bir çekiç gibi kalbine inmişti. Liderin de

söylediği gibi tanrıça adaleti ve doğruluğu sağlamak için geldiyse sadece bu olay için değildi. Ra, kendisinden ümidi kestiyse her şeyi açığa sersin diye onu yollamış olabilirdi. Düşünceleri ortadan ikiye ayrılırken, "Belki de ortaya çıkarmak istediği gerçek o değildir," diye mırıldandı kendi kendine. Aytun'un ona anlamaz gözlerle baktığını fark ettiğinde havada asılı kalan sessizliği, sesini yükselterek kesti. "Yeni türle ilgilenme görevini Ian'a verdim. Tüm detayları araştırarak ve gerekli bilgileri bize aktaracak. Gerekirse ona yardım edersin ama senin görevin bundan sonra daha büyük olacak." Bakışları zalimleştirdi. "Sophia'yı istiyorum, Aytun." Sesi fazlasıyla kindardı. "Yokluğumda öldürdüğü muhafızlarımın ve halka zarar vermesinin bir bedeli olmalı. Bunca zaman Nigraların öfkelerini bastırıldığını düşünmüştüm ama alttan alttan onları ayaklandırıyormuş. Uzun zamandır bir isyan içinde olduğunu tahmin ediyordum zaten ama yerli halka zarar vererek sınırını aştı. Tahribatı nasıl düzelttiniz?"

"Nigraların çoğu o gece öldürüldü. Geri kalan azınlığı mahzenlerde tuttuk. Etrafı onlardan temizledikten sonra Memfis civarında yaşayan büyücüler, zarar gören halkı iyileştirdi ve hepsinin hafızasını sildi. Hiç kimse o güne dair bir şey hatırlamıyor. Herkes kontrolden geçti."

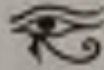
"Güzel. Senden istediğim şey şu: Birkaç gün sonra Sophia'yı cezalandıracağım ve Nigralar bunun üzerine bir ayaklanma daha çıkarabilir. Bilirsin ki ölümler her zaman daha büyük sıkıntıları beraberinde getirir. Sophia'yı öldürmek için birkaç gün bekleyeceğim ki panikle yanlış kararlar alsın. Beni tahttan indirmek için çoktan kendine yandaş aramaya, şehirdeki diğer türlerle ittifak kurmaya başlamıştır. Onların kim olduğunu öğren, kim dost kim düşman anlayalım. Ardından da Osiris'in çalınan mızrağını aramaya başla. O mızrak hem çok değerli hem de çok tehlikeli. Ait olduğu yere ulaşmasını sağla ve bundan sonra güvende olduğundan emin ol," dedikten sonra ayağa kalktı ve yatağına ilerledi.

Üzerine sabahlığını giydikten sonra narları yere dökerek kâseyi aldı. Mavi gözleri parlarken kâsenin içi suyla dolmuştu. Sol elinde kâseyi tutarken diğer eline bir hançer aldı ve Aytun'un önünde durdu. Aytun, yan dönüp pelerinini açtı ve kolunun üst kısmındaki dövmeyi açığa çıkardı. Neftis, hançerin ucunu dövmeye bastırıp akan kanları kâsenin içinde topladı. Hançerle suyu ve kanı karıştırırken sesini yükseltti.

"Aytun Karavera. Nil Nehri'nin berrak sularıyla yaşam kaynağın birbirine karıştı. Yeminini et."

"Yüce Ra'nın, Nut ve Geb'in gazabı üzerimde olsun ki ömrümü görevime adayacağım. Kutsal meşale yolumu aydınlatsın; Nil'in suları ruhumu temizlesin ki şanslı bir asker olmak için çabalayacağım."

Aytun'un cümleleri bittikten sonra Neftis, kâseyi dudaklarına götürdü ve nefes dahi almadan tüm karışımı içti.

Odasına doğru yürüyen Aytun, bir yandan da Simge ile mesajlaşarak ne yaptıklarını öğreniyordu. Ayliz'in ilk günden başını belaya sokmasını istemediği için ara sıra kontrol etmek iyi olacaktı. Simge eve geçtiklerini yazdığı anda derin bir nefes alarak telefonu cebine koymak için yeltendi fakat anında yere düşen telefonu bir anlığına unuttuğu kıyafetini yeniden hatırlatmıştı. Etrafını kolaçan ettikten sonra yere eğildi ve telefonu aldı. Süslü kemerine telefonunu sıkıştırdıktan sonra içinden bir kez daha üzerindeki saçma kıyafete küfür etti.

Sırf bir kez daha bu antik çağlardan kalma eziyeti yaşamamak için hakkında mahkeme kurulmasına engel olacaktı. Odasına girer girmez pelerini yere attı ve günlük kıyafetlerini giydi. Tişört ve pantolon kadar rahatlatan bir şey yoktu. Ah, bir de sarışın kadar...

Masasına oturup rahatlamak için kendine birkaç saniye verdi. Ardından çekmecesinde olan kremlerden birini alarak az önce Neftis'in yaraladığı yere sürdü. Beyaz tişörtüne kan bulaşması en son isteyeceği şeydi.

Sandalyesinde geriye yaslanarak çekmecesini açtı ve kapağın arasına sıkıştırdığı kahverengi defteri aldı. Bu defter, Aytun'un eğitim yıllarından kalmaydı. Öğrenciyken denediği, karıştırdığı ve tesadüf eseri bulduğu tüm büyüleri unutmamak için not etmişti. Eğitimcileri ve rahipler, her ne kadar büyüleri karıştırmanın tehlikeli olduğunu söylese de Aytun, hiçbir zaman söz dinleyen bir öğrenci olmamıştı. Gizlice büyüleri ve kelimeleri karıştırır, kendine yeni büyüler edinirdi. Fakat bu büyüler bazen öyle tehlikeli olurdu ki Aytun, yanlışlıkla birine zarar vermekten çekinirdi. Bu yüzden çok darda kalmadığı sürece yapımı zor olan bu büyülere başvurmazdı ancak az evvel ona verilen görev bir istisnaydı.

Kılık değiştirerek Nigraların yuvasına giremezdi. Sophia veya yüksek kademeli bir kara büyücü onu hissederse işin içinden sıyrılmak kolay olmazdı. Binlerce kara büyücünün bulunduğu bölgeye tek başına, savunmasız girecek değildi. Bu yüzden kendi oluşturduğu alfabeyle yazdığı defterindeki büyülerden birini kullanacaktı.

Bu, Aytun'un ilk yaptığı büyüydü. Daha çocukken evrenin en güçlü ve en acımasız büyüsunü keşfetmiş hatta bunu kullanmıştı. Sadece bir defa, ilk bulduğunda denemişti ancak sonuçları ağırdı ve bunun için birinden yardım alması gerekiyordu. Defterin kapağını kapatarak telefonunu eline aldı ve birini arayarak kulağına götürdü. "Yardıma ihtiyacım var. *Metis Imprum*'u kullanmam gerekiyor."

Karşı taraftan gelen ses oldukça ciddiydi. "Kim için gerekli? Son yaptığında neler yaşadığını hatırlıyorsun, değil mi? Bu acıya degeceğine emin misin?"

"Neftis, Sophia'nın planlarını öğrenmemi istedi. Bu büyüü yapmadan konseye katılmam imkânsız."

"Tamam, hemen geliyorum."

Karşıdaki kişi telefonu kapattıktan sonra Aytun, odanın kapısını kilitledi ve kitaplığı çekerek arkasındaki gizli geçidi araladı. Karanlık odaya girip duvardaki meşaleleri yaktı. Bu oda kare biçimde ve küçüktü. Yerde bir masa ve çeşitli otlarla dolu kâseler vardı. Bir tarafta ise boyalar ve fırçalar diziliydi. Tişörtünü çıkarıp yere koydu ve defterini de açarak fırçaları eline aldı. Defterindeki anlamsız gibi görünen ancak onu koruyacak şekilleri birer birer göğsüne çizmeye başladı. Sembollerin sonuncusunu henüz yeni bitirmişti ki duyduğu adım sesleriyle başını hızla kaldırdı. Gelen kişiyi gördüğünde rahatlayarak yeniden önüne döndü. "Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum."

"Bilirsin ki kilitli ve saklı olan şeylere zaafım var. Basit bir büyüü yıkıp içeri girmek zor olmadı." Genç adam gözlerini yerdeki büyü gereçlerinde gezdirirken derin bir nefes aldı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Çok tehlikeli. Uyum sağlayamayabilirsin, beden seni birden dışarı atabilir ve kötü ruhlar..."

"Hepsini biliyorum, Ian. Farkındaysan bu büyüü ben oluşturdum. Tüm risklerden haberim var. Sen beni geri çağırdığın sürece sorun olmayacak. Semboller beni konseyden birinin zihnine girene kadar koruyacak. Sıkıntılı kısmı beni zihinden çekip çıkarman. O başıboş ruhların arasından beni almalısın ve bunu tam zamanında yapman gerekiyor."

Ian, son derece özgüvenli bir şekilde başını salladı. Kötü ruhları nasıl insanlardan uzak tutabiliyorsa, Aytun'u da kötü ruhlardan uzak tutabilirdi. "Bunu bir kez yaptım. Bir kez daha yaparım."

Aytun başını salladıktan sonra boş, büyük bir kâseyi alarak içine iki tane çivi attı. Çivi görünmeyene kadar cıva ve su ekledi.

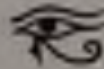
Ellerini karıştıma soktu ve "*Eccipee atene rasimam metis imprum,*" diye mırıldandı. Karışım fokurdamaya, çivileri yüzeye itmeye başladığında Aytun Ian'a döndü. "Beni geri getirmeyi unutma sakın, kuzen," dedi alayla. Ian'ın ise akli bambaşka yerdeydi. "Aylız geri gelmiş."

Aytun, alaycılığını anında üzerinden atarak ciddileşti. "Umarım bu yüzden beni o bunak ruhların içinde bırakmak gibi bir hata yapmazsın," deyip çivileri çıkardı.

Ian, keyifsiz bir kahkaha attı ve Aytun'un yanına oturdu. "Senden ne kadar çok kurtulmak istediğimi biliyorsun ama yokluğunda tüm işlerle tek başıma ilgilenmek beni yordu. Bu yüzden bir süre dinlenmek istiyorum. Senden kurtulma fikrine daha sonra yeniden döneceğim."

Aytun, Ian'ın söylediklerini umursamadan çivilerden bir tanesini avucunun içinde sıkıca tuttu. Diğerini ise eline batırdı ve anında gözleri kapandı.

Ian, Aytun'un yere düşen bedenine bakarken derince iç çekti ve ayağa kalktı. Masanın altından yeni bir kâse çıkartıp yerdeki ipin iki ucunu içine soktu ve "*Theoeto,*" diye fısıldadı. İpin uçları aniden alev aldı ve birkaç saniyenin ardından yeniden söndü. İplerden birini Aytun'un sağ bileğine, diğerini ise kendi bileğine doladı ve gözlerini kapattı. Kötü ruhların eline düşen Aytun'u bu ip sayesinde geri döndürecekti.

Aytun, sanki ilk nefesiymişçesine derin bir nefes alarak misafir olduğu bedende canlandığında etraftan birkaç meraklı bakış ona dönmüştü. Önündeki Nigralara aldırmadan gerginlikle cüppesinin başını yüzünü kapatacak şekilde örttü ve merkez olarak adlandırdıkları sarayın içinde yürümeye başladı. Tam bu saatlerde Sophia ve konsey üyeleri toplanmış olmalıydı. Merkezdeki muh-

birinden öğrendiği kadarıyla her salı günü toplanıyorlardı. Ve Aytun'un şu an içinde bulunduğu beden de o konseyin bir üyesiydi.

Kasvetli sarayın dik merdivenlerini çıkarken bir yandan da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir bedeninin içinde izinsizce misafir olmak onun hem gücünü tüketiyordu hem de fazlasıyla zorluyordu. Kendi bedeninden çıkıp bu bedene girene dek ruhu Araf olarak adlandırılan boşlukta bir yolculuk yapıyordu. Araf, iblislerle ve saf kötülüğe sahip lanetli ruhlarla doluydu. Eski dönem tanrı ve tanrıçaları tarafından cezalandırılan ruhların son durağıydı. Bizim dünyamızda geçen bir saniye Araf'ta geçen bir saate bedeldi. Bu yüzden kısa görünen yolculuk, onun için epey uzundu.

Araf'taki ruhlar açtı ve yanlılıkla büyü yaparken orada kaybolan ruhlardan beslenirlerdi. Bu nedenle Aytun zihin ele geçirme büyüsunü kullanmazdı fakat şu an durum farklıydı. Sophia, Ayliz'in kim olduğunu biliyordu ve dara düştüğü anda, kendini kurtarmak adına bu bilgiyi Neftis ile paylaşmaktan kaçınmayacaktı. Aytun, buna engel olmak için Neftis ulaşmadan onu ortadan kaldırmak zorundaydı.

Ellerinde bir hareketlenme olduğunu hissettiğinde başını eğdi ve kolunu kaldırdı. Elleri titriyordu. İçinde bulunduğu beden onu istemiyor, dışarı atmak için elinden geleni yapıyordu. Elini sıkarak titremeye engel oldu. Henüz dışarı çıkmak için zaman vardı. Bedene giriş kolaydı ancak çıkışı o kadar kolay olmuyordu ne yazık ki.

Büyük bir kapının önüne geldiğinde duraksamadan içeri girdi. Devasa salonun ortasında ince, uzun bir masa vardı, etrafında tam on kişi oturuyordu. Sophia, masanın başındaki tahtındaydı. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Yüzünü gizlemek adına başına dantel bir duvak örtmüştü. Duvağın üzerineyse altın ve zümrüt taşlarla süslenmiş bir taç takmıştı. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı ve iri kahverengi gözleriyle baktı.

“Gel, Gebapis. Tamamlandığımıza göre toplantıya başlayabiliriz, yandaşlarım.”

Aytun, içinde bulunduğu bedenin adının bu olduğunu anladı. Masanın kenarındaki boş sandalyeye geçtikten sonra bir kadın söze atladı. Bir Nigra'ydı. Nigraların yüzü bembeyaz olurdu. Derisinin altına saklanan kırmızı, mor damarları ise teni saydammış gibi görünürdü. Kara büyüü seçenler bu yüzden çirkin ve korkutucu görünürdü işte.

“Kraliçe uyanalı günler oldu. Uyuyuş döneminde yaptığımız saldırıyı göz ardı etmeyecektir. Bundan nasıl kurtulacağız?”

Sophia'nın dantelli duvağının arkasında kalan dudakları kıvrıldı. “Merak etmeyin. Neftis bize dokunamadan biz çoktan şehri ele geçirmiş olacağız.”

“Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun? Altı aydır Tanrı Ra'nın yanında. Her sene ondan yeni güçler alarak güçlendiğini biliyoruz. Şu an büyüü çok kuvvetli. Onu yenmek için sayımız yeterli değil. Hem salgın hastalıkta hem de yaptığımız ayaklanmada birçok kişiyi kaybettik. Neftis'in muhafız ordusunun karşısında durabilecek hâlde değiliz.” Yaşlı bir erkek Nigra konuştuğunda konseyden onaylayan mırıltılar yükseldi. Anlaşılan o ki yeni bir saldırı düzenlemeye cesaret edemeyeceklerdi.

“Ayrıca şehir hâlâ karantinada. Yeni türün ortaya çıkışını bize bağladıklarından beri buraya hapsedildik.”

Sophia'nın yanında oturan kızıl saçlı, en fazla yirmilerinin başında olan bir kadın, “Sanki daha önce dışarıda özgürdük. Eminim ki bu salgını da bize bulaştıran Neftis'tir,” diye çıkarım yaptı. “Böyle esaret içinde yaşamaktansa o kadını öldürmeye çalışırken ölmeyi tercih ederim.

Konseyden bu defa itiraz nidaları yükselirken Sophia, elini masaya vurdu ve ayağa kalktı. "Karantina büyüünü Aytun Karavera yapmıştı. Dışarıdaki muhbirimize haber uçur, Joseph. Gün doğumunda lideri ortadan kaldırsın. Kızıl Göl ve Donuk Göl sakinleri de bu defa bizim arkamızda. Neftis'i yenmemiz için bize yardım edecekler." Sesi daha fazla itiraz kabul etmediğini belli ediyordu.

"Peki ya Çölün Efendisi? Zamanında sana destek vereceğini söylemişti. Hâlâ aynı fikirde mi?"

"Evet. Tanrı Seth de bizim tarafımızda. Neftis'i yenebilecek kadar güçlüyüz. Bu noktaya kadar gelmişken kendinizi bırakamazsınız. Şu an daha fazla birlik olmamız gerekiyor. Mısır'ı bundan sonra biz yöneteceğiz. Kendinizi bu fikre alıştırsanız iyi edersiniz. Samien, sen Kızıl Göl sakinlerine haber ver. İki gün sonra ayaklanacağız. Serkehu, sen de Donuk Göl'e git. Gebapis, sen iskeletleri ortadan kaldır. Onlar Neftis'e oldukça bağlılar. Hiçbiri bize yardım etmeye gönüllü olmadı."

Aytun, Sophia'nın içinde bulunduğu bedene söylediğini fark ettiğinde hızla başını öne eğdi. "Elbette, kraliçem," dediğinde ağzındaki ekşimsi tattan yutkunarak kurtuldu. Neftis'i sevmiyor olsa da senelerin getirisi olan bir alışkanlık vardı. Ondan başka kimseye kraliçem diye hitap etmemişti ve tahminince asla da edemeyecekti. "Ben de sizinle bu konuyla ilgili konuşmak istiyordum zaten."

Sophia, başını salladı ve gözlerini konseyin geri kalanının üzerinde gezdirdi. "Bugünlük yeter. Yarın da bir toplantı yapacağız. Görevlendirdiğim kişiler yarına kadar söylediklerimi yapsınlar. Ne kadar hızlı olursak bizim için o kadar iyi olacak." Elini havaya kaldırarak kapıyı işaret etti. "Gidebilirsiniz."

Konsey üyeleri teker teker cüppelerini başlarına örtüp salonu terk ederken Aytun da ayağa kalktı ve Sophia'ya yanaşmaya başladı fakat bu sırada salonun kapısı sertçe aralandı. Kraliçe Neftis

tüm hiddetiyle odaya girdiğinde Aytun oldukça şaşırmıştı. Burada ne işi vardı onun?

“Sen gidebilirsin, kara büyücü.”

Neftis, Aytun’a bakmadan konuştuğunda tereddütle duraksadı. Sophia’yı tam şu an öldürebilirdi fakat o zaman Neftis, bu büyüden haberdar olurdu. Bu büyü oldukça güçlüydü. Bu yüzden Aytun, Neftis’in eline geçmesini istemiyordu.

Birkaç ay önce keşfettikleri tür, bedenleri ele geçiriyordu ancak birinin zihnini ele geçirmek, bedenini ele geçirmekten çok daha önemliydi

Sessizce odadan çıktı ve aklındakileri boşaltmak için sakin bir köşeye geçti.

Birkaç saniye derin nefesler alıp verdi. Araf’ta yapacağı yolculuk için kendini hazır hissetmesi gerekliydi. Avucundaki çiviye sakince çekip çıkarttığında içinde bulunduğu bedenin gözleri kapandı ve gürültüyle yere yığıldı.

Aynı anlarda ise Sophia gür sesiyle Neftis’e doğru, “Ne oluyor, kraliçe? Kim sana böyle izinsizce dalmana izin verdi?” dedi. Neftis’in arkasından iş çevirmek başka, yüzüne bakarak konuşmak başkaydı. Nefesleri sıklaştıkça korkuyla bir adım geri gitti ama uzun elbisesinin eteğine bastığında sendeledi. Kendini son anda durdurmuş olsa da panikleyen hâliyle kadını güldürmüştü.

Neftis, dudaklarındaki gülüşü silmeden üstten bir bakış attı. “Benim topraklarımda nefes aldığını ne çabuk unutuyorsun, Sophia? Kendi ülkemin sınırları içindeyken hiç kimseden izin almam.”

“Burası Ruhlar Şehri. Senin Mısır’ındaki çoğu kural burada işlemez.”

"Yokluğumda fazlasıyla cesaret edinmişsin kendine. Ne o, yoksa kaybedecek bir şeyin kalmadığını mı fark ettin?" Tek kaşını meydan okurcasına kaldırdı ve Sophia'nın korktuğunu anladığını ima etti.

Sophia, onu hiç kale almıyormuşçasına tacını çıkarıp masanın üzerine koydu. Ardından yüzündeki duvağı çıkardı ve gür saçlarını düzeltti. Siyah saçlarının arasından görünen teninin saydamlığı onu çirkin yapmak yerine sanki daha da çekici göstermişti. Dolgun kırmızı dudaklarını dişledikten sonra Neftis'in gözlerinin içine bakarak tacını yeniden taktı. Arkasındaki duvarda devasa bir ayna vardı. O aynaya dönerek tacını düzeltirken, "Bu kadar sinirlendiğine göre sana gönderdiğim hediye almışsın ama ben, onun aramızdaki sorunları halledeceğini düşünmüştüm," dedi. Sahte bir edayla alt dudağını sarkıttı ve omuz silkti.

Neftis, onun kışkırtıcı hareketlerini görmezden gelerek buraya geliş amacına odaklandı. "Mızrağı nereden buldun?"

"Yardımcılarım ormandan geçerken rastlamışlar. Elime geçer geçmez ne olduğunu anladım ve senin de aradığını bildiğim için ait olan yere ulaşmasını sağladım."

"Sen bana ulaşmasını amaçlayarak göndermedin. Beni alttan alttan tehdit ediyorsun. Osiris'in mızrağını Seth'in çaldığını biliyorum. Bu mızrağın senin eline geçmesi, birlik olduğunuzu gösteriyor ve sen de bu durumu bana bildirmek istedin. O küçük aklından neler geçtiğini çok iyi biliyorum. Boşuna beni kandırmaya çalışma." Ona kanmadığını belirtircesine başını iki yana salladı.

Sophia'nın sabrı kalmamıştı. Senelerdir Neftis hakkında bildiklerini söylememesi karşılığında birçok şey kazanmış olabilirdi ama artık yeterli gelmiyordu. Aldıkça daha fazlasını istiyordu. Karşısındaki sesini çıkarmadığında daha fazlasında hakkı olduğunu düşünüyordu. Bu nedenle sırada taht vardı. Şu ana dek her

istegine ulaştığı için bunun da gerekleŖeeēine inanıyordu. Derin bir nefes alarak kendi kendine cesaret verdi.

“Zeki bir kadınsın, Neftis. ölümsüzsün, güçlüsün ve korkutucusun. Ama tüm bu özelliklerinin sadece zekândan kaynaklandığını düşünmek beni aptal yapar. Zeki olduēun kadar şanslısın ve hangi hamleyi nerede yapacağını çok iyi biliyorsun. Bu yüzden hep kazandın. Kardeşin ve sevdiğin adamdan bu sayede kurtuldun. Tahtın diēer varislerini ortadan kaldırdın. Onları kemik yığını hâline getirdin. Bizleri ve kendine düşman olarak gördüğün herkesi Ruhlar Şehri’ne hapsedtin. Etrafında senden güçsüz ve seni seven insanları bıraktın sadece. Cesursun ama aynı zamanda bir o kadar da korkaksın. Kazandığın her şeyi kaybetmekten korkuyorsun ve aslında haklısın. Çünkü kaybedeceksin.”

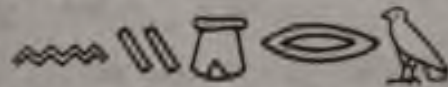
Bu söyledikleri Neftis için bardağı taşıran son damlaydı. “Sen kimsin de benimle böyle konuşmaya cüret ediyorsun?” diye âdetâ haykırdığında gökyüzünden büyük bir gök gürültüsü duyuldu. Ardı ardına birkaç şimşek akarken Neftis, derin nefesler alıp veriyor, kendini tutmaya çalışıyordu.

“Ben Sophia. Nigraların kraliesiyim. Senin büyük sırrını bilen az sayıda kişiden biriyim. Zaten benim yaptıklarına bu yüzden ses ıkarmadın. Herkese gerçekleri anlatmamdansa güçlenmeme izin verdin. Bir zamanlar tehdit ettiēin küçük kız artık büyüdü, kraliçe ve çok kısa zamanda seni tahtından edecek. Bir düşünsene... Dünya üzerinde kara büyüye bulaşan tüm Nigraların gereēi öğrendiğini... Hepsi zaten senden nefret ediyor. Bu, onlar için sadece bir bahane olur.”

Neftis, gözlerini kapatarak derin nefesler alıp verdi. Haklıydı. Sophia’ya bu gücü de cesareti de o vermişti ama elinden alması uzun sürmeyecekti. “Evet, bunu göreceēiz,” dedi ve hışımla odadan ıktı.

Neftis, piramide dönmek yerine çöle gittiğinde elindeki hasır sepeti yere bıraktı. Sepetin içinden duyulan tıslama sesiyle dudaklarında önleyemediği bir gülümseme oluştu. Sepetin kapağını kaldırdığında dışarı çıkmak için can atan yılan kendini özgürlüğüne kavuşturdu. Kumların üzerinde, Neftis'in etrafında tam bir tur attı ve sonra da başını eğerek durdu. Neftis dizlerini yumuşak kumlara yasladı ve yılanın başını okşadı. "Bugüne kadar birlikte nice şeyler başardık. Her daim benim yoldaşım oldun." Yılan kuyruğunu kıvrırdı. Neftis, başını kaldırıp ileride duran binaya baktı. "Şimdi birini yok etmek için sana ihtiyacım var. En başından ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ama o zamanlar yardımına ihtiyacım vardı. Ona verdiklerimle yetinmeyeceğini biliyordum. Özellikle de Ra'nın onu cezalandırmasından sonra. Ama yine de uslu duracağını ummuştum. Bu yüzden yıllardır yaptıklarına ses çıkarmadım ama şimdi dengeler değişiyor. Sirius'un parlaklığı, havadaki nemin artması... Bunların hepsi beni endişeye sürükliyor," derken sanki yılana anlatmıyor, kabullendiği şeyleri dışa vuruyor gibiydi. "Ay Düğümü lanetini eskisi kadar kuvvetli hissedemiyorum. Bu yüzden Seth'i öldürüp duvardaki büyüü yenilemek zorundayım. Böylece kimseden medet ummama gerek kalmayacak." Gözlerini yılana indirdi ve "Şimdi gidip zehrinle Seth'i öldür, yılanım. Sonra da evine geri dön," dedi.

Nigra

BÖLÜM 8

Zaman akıp giderken günler bizim için olağan rutiniyle, olaysız bir şekilde devam ediyordu.

Aytun, Neftis'e Maat'ın yardımcılık teklifini reddettiğini ve yeniden lider olmak istediğini söylemişti. İşinin başına döndüğü için her gün düzenli olarak Teb'e gidiyordu. Simge ise iki ay önce okuldan mezun olduğu için nerede çalışacağına karar vermeye çalışıyordu. Doktor mu olacaktı yoksa teyzesi Elbi'nin kocası gibi şifacı mı olacaktı, henüz karar verememişti. Sürekli Aytun ve benden fikir istiyor, hangisini seçeceğine dair yol göstermemizi istiyordu ancak bana kalırsa bu tercihi kendisi yapmalıydı. En son dün akşam bizi yine bu sorularla zorladığında Aytun, doktorlukla başlamasını ve eğer sevmezse şifahaneye geçebileceğini söyleyerek olaya son noktayı koymuştu. Karavera soyadı onlara her kapıyı rahatlıkla açtığından Simge de bu imtiyazdan faydalanmaya karar vererek hepimize rahat bir nefes aldırmişti.

Ben ise genellikle günlerimi evde ve Aytun'un çalışma odasında geçiriyordum. Kendi dünyasındaki sevdiği yazarların kitaplarını okumam için getirmişti. Yaklaşık altı aydır sürekli Eski Mısır di-

linde konuştuğum için kitapları okurken zorluk çekmiyordum. Eski Mısır dilini üniversitede Gülfem abla sayesinde öğrenmiştim. Derslerden sonra amfide bana ders verirdi. Rosetta taşı sayesinde hiyeroglifleri ve Eski Mısır dilini çözebilmiştik ama elbette ki eksik kısımlar vardı. Gülfem abla ise sanki orada doğmuş gibi akıcı konuşurdu. Bunun sebebini şimdi anlıyordum.

Günlerim sadece kitap okumayla değil, Aytun ve Simge'nin büyücülük okulunda aldıkları eğitimi evde almamla da geçiyordu. Aytun, benim herhangi bir büyücüyle eşit bilgilere sahip olmam için bir sürü kitap getirmişti. Yatağın içinde o kitaplardan birini evirip çevirip incelerken bir yandan da ara sıra Aytun'un hazırlanmasını izliyordum. Sabah uyanır uyanmaz işleri olduğunu ve gitmesi gerektiğini söylemişti.

"Bugünkü planın ne?" diye bana laf attığında oturduğum yerde dikleştim ve başımı kitaptan kaldırmadan, "Evde ders çalışmayı planlıyorum," dedim. "Sonra da doğum gününüz için hazırlık yapacağım. Simge bir ekip ayarladığını söyledi. Onlar yardım için gelecekmış."

Başını çevirip manidar bir bakış attı. "Haberim var, bana da söyledi. Onlar gelene kadar şu büyülere çalış. O kitapları bulmak için neler çektiğimi duysan inanmazsın."

"En fazla bulmak için birkaç dolap karıştırmışsındır. Başka ne yapacaksın ki?"

"Bu kitaplar Simge ve benim değil. Her büyücü, mezun olurken tüm büyüleri öğrendiği için kitapları okula teslim eder. Bunları bulmak için birkaç küçük çocuğu yakaladım ve ellerinden kitapları alıp hafızalarını sildim. Bu sayede diğer bir çocuğa eğitim hakkı tanımış oldum," dedi alayla sırıtırken. Bana çocuk muamelesi yaptığını görmezden gelip kitapları başka çocuklardan almasına takılmıştım.

“Nasıl aldın? Öylece verdiler mi?”

“Hayır ama biraz rüşvet verdim ve sonra beni hatırlamamaları için hafızalarını sildim.”

Aytun’un o hâli aklıma geldiğinde gülmemek için dudağımı dişledim ve aklıma takılan bir başka soruyu dile getirdim: “Bu kitaplarda büyü yapmak için sözlere gerek olduğunu söylüyor. Her büyü için bazı...” ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. Ardından en basitini seçtim. “Sihirli sözcüklerin gerektiği yazıyor. Ama ben çoğu büyüde kullanmıyorum. Neden?”

Saçını düzeltmeyi bırakıp bana döndüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Aslında basit bir kilit açma büyüünde bile sözcükleri kullanıyorsun ama uzun zaman boyunca o büyüü sık sık tekrarladığın için gerek kalmıyor. Sürekli yaptığın büyülere alışıyorsun. Sadece istemen yeterli oluyor. Ama zorlu büyülerdeyse kullanmadan gerçekleştiremiyorsun.”

“Ama ben bu büyüleri sürekli yapmıyorum ki. Yine de sözcüklere ihtiyaç duymuyorum.”

“Seni diğer büyücülerle kıyaslamanın mantıksız olduğuna karar verdim artık. Sonuçta İsis’in ve Osiris’in soyundan geliyorsun. Taht üzerinde hak iddia edebildiğin için zorlanmadığını düşünüyorum. Çok yüksek rütbeli büyücülerin sözcüklere ihtiyacı yoktur.” Rahat bir tavırla bana doğru geldi ve yatağın ucuna oturdu. “Ama yine de dikkat çekmemek için bazı büyüleri öğrenmelisin. Sen teorik kısımları hallettikçe ben de yardımcı olacağım. Birlikte büyüler üzerine pratik yapacağız.”

Bileğimdeki tokayla saçlarımı topladıktan sonra yatakta dizlerimin üstüne oturdum. Kitabı bir tarafa bırakıp heyecanla ona bakarken, “İşte, buna asla hayır demem,” dedim. Aytun, bu hâlimi garipser gibi kaşlarını çatığında devam ettim: “Beni teyzene gönderdiğin zaman bir defa büyü çalıştırmıştın. O dönem sana her ne kadar kızgın olsam da tüm o vakitlerden keyif almıştım.”

Dudakları cılız bir tebessümle gölgelendi. "Bana çok kızmıştın, değil mi?"

"Beni kendi dünyama gönderdiğin zamanki kadar değil," diyerek alttan alttan asıl kızgınlığını söylediğimde derin bir nefes aldı. İki kaşını kaldırdı kaçarcasına. "Bu kadar sohbet yeter. Ben artık gidiyorum," dedi ayağa kalkarken. "Dikkatli ol ve lütfen, Simge'nin aklına uyarak kutlamayı abartma."

"Ben gösteriştten hoşlanmam. Tercihim her zaman sadelikten yanadır."

Uyarırcasına, "Ama Simge, şaşaaaya bayılır ve onda şeytan tüyü var. O yüzden senin aklına girmesi de çok uzun sürmez. Bir bakmışsın ikinci bir Simge vakası yaşıyoruz. Dikkatli ol derim yani," dedi.

Tek omzumu kaldırıp hemen edalı bir tavra büründüm. Tatlı bir sesle, "Sen beni merak etme. Henüz aklımı bulandıracak biri karşıma çıkmadı," diye söylendim.

Meydan okuyarak kaşlarını kaldırdı. Gülümsememek için yanaklarının içini ısırıldığını fark ettiğimde bana doğru eğildi. "Öyle mi dersin?" deyip dudaklarını dudağıma değdirdi. "Bir daha düşünmek ister misin?"

"Öhm... Düşündüm," deyip şirin şirin sırtım. Aytun bu hâlimi haklı olduğuna yorarken aniden sırtımayı kestim ve ciddileştim. Elimini omuzlarına koyup ıttırırken, "Artık işini halletmelisin. Akşam geç kalırsan *işlerim vardı* mazeretini kabul etmeyeceğim."

Aytun, hayalleri yıkılan bir çocuk gibi doğruldu ve gözlerini devirdi. Başını geriye doğru atarken belirginleşen âdemelmasına takılan gözlerime hemen uyarı sinyalleri gönderdim. "Yüce Ra, doğum günlerini kafaya takan bir ikizden sonra onunla aynı düşüncede olan bir sevgili, sence de fazla olmadı mı?"

"Memnun değilseniz kapı orada, sevgili liderim."

"Memnun olmadığımı söylemedin, sayın büyücü," diyerek oyunumu devam ettirdiğinde kıkırdadım. "Haydi, git artık. Ben de işlerimi halledeyim."

Aytun, kolundaki saate bakarak beni onayladı. "Gerçekten bu defa gitmem gerekiyor. Görüşürüz," deyip gittikten sonra kitabı yeniden elime aldım.

Bir süre basit büyüleri kitapta yazan sözcüklerle yapmaya çalışsam da sanki bu basit büyüler yetmiyordu. Bilmediğim, beni daha fazla meraklandıracak büyüleri yapmak istiyordum. Kilit açma, bir nesneyi havalandırma veya ateş çıkarmak elbette güzeldi ama büyü'nün keyfine vardıktan sonra yetmemeye başlamıştı. İç sesim *sanki tüm hayatını büyü yaparak geçirmişsin gibi davranma* diyerek beni bozmaya çalıştığında haklılığı karşısında diyecek bir şeyim kalmamıştı. Fazlasını istemeyi boş verip Ayton'un dediği büyülere çalışırken kapı çalmıştı.

Simge sabah bir hastaneye iş görüşmesi için gittiğinden dolayı doğum günü davetiyle ben ilgilenecektim. Koşturarak alt kata indim ve kapıyı açtım. Böylece saatler sürecektir davet hazırlıklarına da başlamış oldum.

Saatlerdir Simge'nin ayarladığı birçok kişi evi partiye uygun hâle getirmeye çalışıyordu ve sonunda gayet güzel bir iş ortaya koymuşlardı. Geniş salon Ayton'un isteği üzerine abartılmadan süslenmiş, ikram için oldukça lezzetli görünen atıştırmalıklar hazırlanmıştı. Gösteriştense uzaktı ancak bu hâliyle bile fazlasıyla şık görünüyordu.

Onlara ne hediye alacağımı düşünüp durmuştum ama bir türlü aklıma bir şey gelmemişti. Simge'den fikir almaya çalışmışım

ama o da buna gerek olmadığını, Aytun'un zaten hediyeleri sevmediğini söylemişti. Eh, hediye seçme konusunda ne kadar berbat olduğumu düşünürsem bu durum işime gelmişti.

Şimdi ise alışverişte aldığım mor elbiseyi değil de dolapta bulduğum bir başka mor elbiseyi giymiştim. Elbise askılı, degaje yakalıydı. Miniydi ve bir tarafında yaklaşık dört santimlik ufak bir yırtmacı vardı. Belime ve kalçalarıma tam oturan elbise gayet güzel görünüyordu. Hazırlandıktan sonra salona inmiştim ve Aytun'un gelmesini bekliyordum. Gece yarısı doğum gününü kutlamamıştım ve ilk kutlayan ben olmak istiyordum. Saçlarımı ensemden topuz yapmış, ayağıma gümüş renkli topuklu ayakkabılarımı giymiştim. Elbisenin içinde kendimi güzel hissediyordum ve sürekli aynaya bakıp nasıl görüldüğümü kontrol ediyordum.

Topuk seslerini duyunca başımı çevirdim ve Simge'nin ışıltıya bakan yüzüyle karşı karşıya geldim. Üzerine beyaz, kısa bir elbise giymişti. Elbise beline tam oturuyor, aşağı doğru bollaşarak kalçasının birkaç santim altında bitiyordu. Altın sarısı işlemeler ince bir askıyla omuzlarından sarkıyor, kahverengi saçları dalgalar hâlinde beline dökülüyordu. Gayet güzel ve göz alıcıydı. Etrafında bir tur atıp elbisesini gösterirken, "Nasıl olmuşum?" diye sordu.

"Harika görünüyorsun."

Bana uzaktan bir öpücük atıp, "Teşekkür ederim," derken kapı çaldı ve hızla oraya koşturdum.

"Aytun gelmiştir," dedikten hemen sonra kapıyı açtım ama karşımda bambaşka biri duruyordu. "Menes?"

Üzerinde lacivert bir takım elbise, elindeyse iki tane büyük hediye kutusu vardı. "Selam," deyip içeri giren adama şaşkınca bakıp peşinden ilerledim. Aynı anda evde Simge'nin yüksek sesi yankılandı:

“Senin ne işin var burada? Kim çağırdı seni?”

Menes bıkkınca nefes alırken, “Sevgilimin doğum gününe gelirken davet beklemem gerektiğini bilmiyordum,” dedi.

Arkalarında kalıp ne yapacağını bilemeden onları izlerken gecenin kötü bitmemesini diledim. Çünkü Menes bu tavırlarına devam ederse saatlerdir özenle hazırladığım gece, kanlı bir sonla taçlanacaktı.

“Biz ayrıldık, salak! Ayrıca geçen gece başka biriyle sevgili olduğumu söylemiştim.”

Menes başını iki yana salladı. Bu hâliyle Simge'nin tek bir sözünü dahi önemsemediğini göstermeye çalışıyordu. “Buna inanmıyorum. Sen, bize böyle bir şey yapmazsın. Haydi, seni affettim de ve aramızdaki soğukluk sona ersin.”

Simge'nin dudakları hayretle aralandı. “Soğukluk mu? Aramızda sadece soğukluk olduğunu mu zannediyorsun? Senden nefret ediyorum, Menes. Beni aldattın ve aramızdaki her şey bitti. Şimdi defol evimden!”

Arka taraftan ayak sesleri duyunca korkarak başımı çevirdim ve öfke dolu bir simayla karşılaştım. Aytun, Simge ve Menes arasındakileri tam şu anda öğrenmişti.

Zaman, her güne kendi imzasını atardı. O imza, içinde birçok olayı barındırırdı lakin bazıları öyle vurucu olurdu ki üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin unutamazdınız. Tıpkı şu an gibi. Akrep ile yelkovanın hareketleri duraksamış, onlar bile endişeyle bekliyordu. Korkuyla çerçevelenen hareketlerim Aytun'un üzerinde donakaldığında arkamdakilerin de suspus olduğunu fark etmiştim. Korkuyla öfkeden deliye dönen Aytun'u izliyordum. Neler yapacağını kestiremiyordum ancak hiç iyi şeyler olmayacağını bilincindeydim. Aytun'un gelişi salonda aniden buz gibi bir hava estirmişti ve hiçbirimizden çıt çıkmıyordu.

“Sen benim kardeşimi aldattın mı?” diyerek yanımdan fırtına gibi geçen Aytun’a yalnızca bakmakla yetinmiştim.

Menes’in üzerine atılıp birkaç yumruğu hiç zorlanmadan suratına indirirken Menes, bir hamle yapmıyor, başına gelecekleri endişeyle izliyordu. Sendeleyip yere düştüğünde Aytun, hızını alamamış olacak ki zaten kanlı olan yüzüne sert bir tekme attı. Menes yerde acıyla kıvranırken ona doğru eğilip konuşmaya başladı:

“Ben güvenip seni yanıma aldım ama sen arkamdan iş çevirdin, Menes. Kardeşimle birlikte olduğun yetmezmiş gibi onu aldattın,” deyip iki eliyle Menes’i yakasından kavrayıp ayağa kaldırdı. “Sana bir şey yapmıyorsam yıllarca yanımda olmandan dolayı ancak bir daha sakın gözüme gözükmeyin. Şimdi Teb’den gidecek ve asla geri dönmeyeceksin.”

Menes, yarı kapalı gözlerini açık tutmaya çabalarken korkmuş görünen Simge’nin yanına gidip elimi beline koyarak destek olmaya çabaladım. Aksi hâlde her an yere yığılacak gibiydi. Tüm vücudu zangır zangır titriyor, korkuyla ikizini izliyordu. Yanına geldiğimde başını bana çevirdi. “Ayliz, lütfen bir şey yap. Durdur onu.”

Simge’nin bu sözleri hâlâ onu sevdiği için mi söylediğini anlamamıştım ancak kendimi Aytun’a doğru ilerlerken buldum. Kaldırdığı sağ elini tutup ona vurmasına mâni olurken öfkeli gözleri bu sefer bana döndü. Öyle ürkütücü görünüyordu ki bir an için geri adım atmayı düşündüm fakat “Bu kadar yeter,” diyebildim. Gri gözleri kanlanmıştı.

Kaşları kalkarken suçlayıcı bakışlarını kardeşine çevirdi ve “Ne yeteri? Arkamdan iş çevirmişler resmen,” diye âdeta tısladı.

Haklı olduğunun farkındaydım ama durması gerekiyordu. Bu şekilde hiçbir şeyi çözemezdi. Orta yolu bulmaya çalışarak, “Kızgınsın, anlıyorum ama...” derken sözümü kesti.

“En çok güvendiğim insanların ihanetine uğradım, Ayliz. Hissettiğim şey basit, yakıcı bir kızgınlık değil sadece,” deyip elini benden kurtardı ve tekrar Menes’e döndü. Onu yakasından tutup kaldırırken gözleri tehditkârca kısılmıştı. “Bir daha buraya gelmeyeceksin, Menes. Seni Simge’nin etrafında görmeyeceğim, anladın mı beni?” Menes, perişan hâlde kafasını salladı. Ayakta durmaya mecali yoktu, beyaz gömleğinin neredeyse tamamı kanla kaplanmıştı. Tabiri caizse berbat durumdaydı.

“Şimdi defol git evimden!” diyen Aytun onu kapıya doğru savurunca tökezleyerek evden çıktı. Aytun’un dikkati bu defa Simge’ye yönelirken içli içli ağlayan kıza baktı. Bu kez nefret yoktu, safi hayal kırıklığıyla doluydu çehresi. Sesimi çıkarmadan onun konuşmasını beklerken bir yandan da yanımda duran kıza uzaktan destek olmaya çalışıyordum.

“Değdi mi?” diye sakince sorduğunda hepimiz bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunun bilincindeydik. “Söylesene, Simge. Menes, bana yalan söylemene değdi mi?”

“Ben... Ben emin olmak istedim. Senin karşına sevgiliyiz diye çıkmadan önce ondan ve ilişkimizden emin olmak istedim. Çünkü en ufak terslikte sizin dostluğunuz bozulurdu ve bunun için kendimi suçlu hissetmek istemedim,” dedi ağlayarak. Aytun’a doğru bir adım atmaya yeltendi ancak çatılan kaşları Simge’ye engel oldu. Olduğu yerde çaresizce durdu.

“Bu mu savunman? Bana yalan söylemeni bu şekilde mi aklıyorsun? Söyleseydin görüşmenize izin vermeyecek miydim? Sen mutluyusan ben de mutluyum deyip geri çekilirdim ama şu var ki sen, beni mutluluğuna ortak etmek istememişsin, kardeşim,” dedi son kelimeyi özenle vurgulayarak. “Sorun yok. Bundan sonra ne mutluluğunda ne de mutsuzluğunda olurum. İstenmediğim yerde kalmam.”

Aytun, Simge'yi derinden kıran sözlerini bitirdiğinde merdivenlere doğru ilerledi ve hızla gözden kayboldu. Onun gidişiyile sarsılarak ağlamaya başlayan Simge'ye sarıldım. "Sadece kırgın," dedim teselli etmek adına. "Söylediklerinin gerçek olmadığına eminim. Aytun ne olursa olsun senden vazgeçmez."

Simge, sözlerimi umursamadan daha şiddetli ağlamaya başladı. "Geçer."

"Geçmez, Simge. Sen onun ikizisin, her şeyisin. Kırgınlığı geçtiğinde yanına gelecek ve her zamanki gibi sana destek olacak."

Bir süre Simge'yle kalıp ona teselli verdikten sonra odamıza ilerledim. Simge, kapıda bekleyen bir muhafıza partinin iptal olduğunu ve eve kimseyi almamasını tembihlemişti. Ardından yalnız kalmak istediğini söyleyerek kendi odasına gitmişti. Onu yaralayan sözlerden kurtulmak istiyordu fakat bunu yapabilecek kişi Aytun'du.

Kapıyı tıklatma gereği duymadan bodoslama içeri daldığımda Aytun'un yatakta oturduğunu gördüm. Kolunu dizlerine yaslamış, ellerini de ensesine koymuş düşünüyordu. Topuklu ayakkabımın sesiyle doğrulurken ifadesizce bana baktı. "Simge nasıl?"

"Ağlıyor. Odasına gitti ve partiyi iptal ettiğini söyledi. Gecesi-nin mahvolduğu yetmezmiş gibi bir de kardeşinin ağır sözlerine maruz kaldı. Nasıl olmasını bekliyorsun ki?" dedikten sonra yanına oturdum ve suçlayıcı bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Gidip özür dile. Kızı haddinden fazla üzdün zaten."

Kaşlarını gergince çatarken inanamıyormuş gibi bir tavra büründü. "Yalan söylediği kişi benim ama yine de ben özür dileyeceğim, öyle mi?"

"Elbette. Simge sana ağır şeyler söylemedi sonuçta."

"Simge bana güvenmediğini, ilişkisini anlatacak değerinde biri olmadığını gösterdi, Ayliz."

“Yok öyle bir şey. Sadece Menes'ten emin olmak istedi. Sen isc...”

Aytun'un öfke dolu bakışları bu defa benim üzerimde gezinirken gözlerini kıstı. Aklına bir şey gelmiş ve bu hoşuna gitmemiş gibi duruyordu. “Bir saniye... Sen biliyor muydun?”

Neyi ima etmek istediğini ilk anda kavrarken dudağımı dişleyip gözlerimi ondan kaçırdım. Sessiz kalırsam belki sorusundan kurtulabilirim diye düşünüyordum ama bu pek mümkün değildi sanırım. Zira benim suskunluğuma rağmen sorusunu daha gür bir sesle tekrarladı:

“Sana biliyor muydun dedim, Ayliz! Cevap ver! Sen de mi bana yalan söyledin?”

“Yalan değildi,” diye mırıldandım. “Hiçbir şey söylememem yalan söylediğim anlamına gelmez.”

Hayal kırıklığını örtbas edercesine alayla güldü. Başını sallarken elini dağınık saçlarından geçirdi. “Benden gizledin ve ben bunu kabul etmiyorum.”

“İlişkileri olduğunu tesadüfen öğrendim, Aytun. Bunu senden saklamak istemezdim ama benim sırrım değildi. Söylemek bana düşmezdi,” dedim nafîle bir çabayla. Sırf gizlediğim için bana kızması beklediğim bir şeydi ancak bir suçum yoktu ki. Sadece Simge'nin isteğine saygı duymuştum ve o söyleyene dek ağzımı açmak istememiştim.

“Tabii ki düşerdi, Ayliz. Ben sana sevgilim dedim, evime aldım, kalbime davet ettim. Seni ailemden biri yaptıysam bunu benden gizlemeyecektin. Aile içinde sırlar olmaz.”

Kirpiklerimi kırıştıtırırken başımı öne eğdim ve kıvrılan dudaklarımı ısırdım. Ona sinirliyken bunu söylemesi sadece öfkemi azaltıyordu. Alttan almaya karar vererek elimi koluna koydum.

“Beni anlamalısın. Bu, sana Simge'nin söylemesi gereken bir şeydi. Ben sadece o bunu yapana kadar sessiz kaldım. Birkaç gün şehir dışına gitmiştin ya, oradan gelince anlatacaktı ama Menes'in ihanetini öğrendi. Sonrasında da söyleme gereği duymamış olmalı. Bu nedenle özür dilemen gerekli.”

“Özür dilemeyeceğim.”

Kolumu çekiştirip odamın içinde volta atarken kaşlarımı çatı-tım. Haklı olduğum hâlde alttan almaya karar veriyordum ancak o burnunun dikine gidiyordu. Eğer öyleyse ben de inat yapmasını iyi bilirdim. Sinirle yataktaki yastığımı aldım ve “Ne hâlin varsa gör,” diyerek odadan çıktım.

Simge yalnız kalmak istediği için boş odalardan birine gire-rek yatağa uzandım. Güzel geçmesini umduğum akşam âdeta hepimize zehir olmuş, hiç istenmeyen bir şekilde kalpleri kırmıştı. Aytun'a kızıyordum ancak durup düşününce tavırları normal geliyordu. Sonuçta Simge onun ikiziydi ve saklaması onu fazlasıyla üz-müş olmalıydı. Ama diğer yandan Simge de haklıydı. Aytun'a söylemeye karar verdiği an sevdiği adamın asıl yüzünü görmüştü ve bunun üzerine bitmiş bir şeyi söylemek istememişti.

Kara kara düşünüp ikisinin arasını nasıl düzeltereceğimi planlar-ken ne kadar süre geçtiğini hesaplayamamıştım. Uykum gelince esneyip gözlerimi kapattım ve düşüncelerime bir müddet ara ve-rebileceğimi umdum ancak tam dalamadan odanın kapısı açıldı ve çok geçmeden bir kol belimi sararak beni kucağına aldı. Göz kapaklarımı zorlukla araladığımda Aytun'un gözlerini gördüm.

“Ne yapıyorsun?” dediğimde başını bana çevirdi ve alnıma yu-muşak bir öpücük bıraktı. Geri çekilmeden ılık nefesini yüzüme üfleyerek konuşmaya başladı:

“Ne yaşarsak yaşayalım, ne kadar kavga edersek edelim sakın bana arkayı dönüp gitme. Beni bir kez daha sensizlikle sına-

Aylız. Senin olmadığın günler benim için zifiri karanlıktan farklı değil ve bir kez aydınlığı bulmuşken tekrar o karanlığa gömülme-ye niyetim yok. Ayrıca ne olursa olsun başka bir yatakta uyumak da yok. Anlaştık mı?”

Gülümserken kalbimi ısıtan sözcükler sayesinde mest olmuştum. Kolumu boynuna dolarken, “Anlaştık,” diye mırıldandım. “Ama bunun için senin biraz daha az öküzlü olman lazım. Çok kabasın ve asla kadınların dilinden anlamıyorsun.”

Dudakları oyunbaz bir edayla çerçeveselendi. “Oysaki seni iyi anladığımı düşünüyordum. Mesela şu an benimle uyumak istiyorsun. Daha derinlerdeki düşüncelerime de ulaş dersen beni öpmek istediğini söyleyebilirim.”

Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. “Şu an asıl isteğim o değil,” dediğimde odaya girdiğimiz için beni yere bıraktı. Ayakları-
mın üzerinde dursam da kollarımı ondan çekmedim.

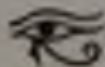
“Simge’den bahsettiğini biliyorum ama bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum. Ona çok sinirliyim. Belki daha sonra,” dediğinde ciddi olduğunu fark edip sustum.

Yüzüm asılırken, “Doğum gününü de kutlayamadım,” dediğimde duvardaki saate baktı.

“Günün bitmesine az var. Dilersen hemen kutlayabilirsin.”

Parmak uçlarımda yükselerek, “İyi ki doğdun, gecemin hâkimi,” dedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geç kalınmış bir kutlamaydı ama ilk doğum günüydü sonuçta. “İyi ki doğdun. Birlikte nice senelere.”

“Ve sen de iyi ki hayatıma girdin, sarışın.”

Derin uykumdan yanağımda gezinen dudaklar sayesinde sıyrılrken yavaşça gözlerimi araladım ve ay ışığıyla aydınlanan odada üzerime eğilen adama baktım.

“Ne yapıyorsun bu saatte?”

Aytun, ellerini iki yanıma koyarken gözlerimi ovalayıp ayılmaya çalıştım. Bu saatte hazırlanmış ne yapıyordu?

“Kraliçenin emriyle Sophia’yı almaya gidiyorum. Birkaç güne mahkemesi olacak ve kendince önlemler alamadan zindana götürmem gerekiyor. Ruhlar Şehri’ndeki koruma büyüsü kaldırıldı.”

“Peki, niçin sabah üçte?”

“Kalabalık bir grup olarak gideceğiz ve insanların gözüne çarpmak istemiyoruz. Nigraların varlığından haberleri olmadığını biliyorsun. Sen uyumaya devam et, sarışın. Birkaç saat sonra gelirim.”

Esmediğimde her an uykuya yenik düşecek hâldeydim. Aytun, yanağıma bir öpücük daha bıraktıktan sonra doğruldu ve arabasının anahtarını alıp odadan çıktı. Gidişinin ardından tekrar uykuma dönme niyetindeydim fakat Sophia ismi sürekli zihnimde yankı yapıyor, bana verdiği kâbusu hatırlamama yol açıyordu. O anlardaki karanlık ve korkuyu hâlâ derinlerde hissedebiliyordum.

Gözlerimi camdan ayırmazken duyduğum tıkırtılarla yerimde sıçradım ve ayaklandım. Aytun bir şey mi unuttu acaba diye düşünürken çoktan koridora çıkmıştım ama karşımda o değil, Simge vardı.

“Simge? Ne yapıyorsun?” dediğimde bana döndü. İfadesizce suratıma bakarken gözlerindeki gariplik dikkatimden kaçmamıştı. Yanına yaklaşıp elimi koluna koydum. “Neyin var senin? Eğer Aytun’un dediklerine takıldıysan merak etme. İsteyerek söylemedi ve senden özür diyecektir.”

“O artık kimin umurunda ki?” diye soran Simge'nin sesi çok uzaktan geliyor gibiydi.

“Ne demek bu?” dediğimde, “Sophia'nın sana çok güzel dilekleri, var Ayliz. Şimdi çekil önümden, Ruhlar Şehri'ne gideceğim,” diye karşılık verdi ve beni tüm gücüyle duvara doğru itti.

O an zihnime dolan düşünceler en iyi korku filmlerini dahi geçip gişe rekorları kırabilirdi.

Sophia, Simge'yi rüyasında ziyaret etmiş, onu bir Nigra yapmak istemişti. Bu sebepten ötürüydü davranışları, yabancılığı ve beni iteklemesi. Yerimden kalkmama izin vermeyen Simge, koşar adım evden çıkarken arkasından ilerlemek yerine hızla odaya döndüm ve bulduğum ilk ayakkabıyı giyip telefonumu ve Aytun'un diğer arabasının anahtarını aldım. Evden çıkıp arabaya binerken bir yandan da Aytun'u arıyordum ama cevap vermiyordu.

Bir noktadan sonra ona ulaşmaya çalışmayı bırakıp arabayla ilerlerken Simge'nin arabasını gördüğümde rahatlardım. Yolu bilmiyordum ve bu şekilde değil Simge'yi durdurmak, kendi yolumu kaybederdim. Simge'yi takip ederken onu nasıl vazgeçirebileceğimi düşündüm. Onlardan biri olması için Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ndeki birinden beslenmesi gerekiyordu ve benim yapmam gereken bunu önlemektir.

Ruhlar Şehri'ne yaklaştığımızda Simge arabasından indi. Ben de yolun kenarında durdum. Peşi sıra onu takip ederken, “Simge!” diye seslendim ancak bir anda etrafımı saran ondan fazla Nigra ikimizin arasına duvar örmüştü.

“Geri çekil, büyücü. O artık bizim,” diyen sesin kimden geldiğini seçemedim. Hepsinin yüzü kapalıydı ve giydikleri siyah cüppeler kim olduğunu ayırt edebilmem için en iyi seçenek değildi.

"Çok beklersiniz!" diye bağırdıktan sonra gözlerimi arkada duran Simge'ye çevirdim. "Simge, güzelim. Şu an bunu isteyerek yapmıyorsun. Lütfen, gidelim buradan. Söz veriyorum, bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağız ve her şey eskisi gibi olacak." Ona ulaşabilmek için ılımlı ve yumuşak konuşmuştum.

Simge, "Yanıliyorsun," dedikten sonra gözden uzaklaştı ve beni yalnız bıraktı. Nigralardan biri, "Karavera'nın beslendiğinden emin olun," diye bağırdığında aynı zamanda telefonum titremeye başladı. Onlardan uzaklaşıp telefonu açarken, "Aytun," dedim nefes nefese. "Sophia, Simge'nin rüyasına girmiş. Şimdi Ruhlar Şehri'ne girdi ve hastaneye gidip birinden beslenecek. Bir Nigra olacak. Ne olur bir şey yap."

"Ne diyorsun sen, Ayliz?"

"Çabuk durdur onu. Kendinde değil," derken Nigralardan biri cüppesinin altından büyük bir hançer çıkardı. Üzerime doğru gelmeye başladığında aramayı kapatıp telefonu cebime sıkıştırdım. Aytun, Simge'yi kurtarmalıydı. Beni değil...

"Kraliçemizin seninle ilgili çok daha iyi planları vardı büyücü ama vazgeçti. Artık sadece ölünü istiyor."

On kişi birden üzerime gelirken geriye doğru bir adım attım ancak sırtım birisiyle çarpıştı. Başımı çevirip bedeninin sahibine bakarken adı dudaklarımdan şaşkınlıkla döküldü. "Hector?" dedim daha birkaç gün evvel Simge sayesinde tanıştığım adamı gördüğümde.

"Al şunu," diyerek büyük bir hançeri elime tutuşturdu. Aynı sından kendinde de vardı ve bir türlü burada ne aradığını soramamıştım. Öylesine şaşkındım ki...

"Aldıktan sonra kullansan iyi olur. Çünkü şu kara böceklerin elinden kurtarmamız gereken bir kız var."

O sırada üzerimize atılan bir Nigra'yı savuştururken, "Saf saf bakmaya devam edecek misin yoksa şunlardan birini haklayacak mısın?" dediğinde kendime geldim ve koşan birine hançeri sapladım.

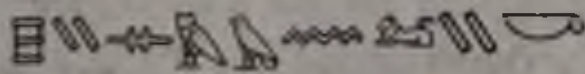
Korkmuyordum ya da pişmanlık duymuyordum. Sonuçta karşımdakiler insan değildi. İnsanlardan beslenen kötü bir topluluğun üyeleri idi. Üstelik Simge'yi de kendilerinden birine dönüştürmeye çalışıyorlardı. Onlara acımamalıydım.

Hiç düşünmeden arkada duranlardan birini büyü gücümle yakmaya başladım. Ona olanlar nedeniyle dikkati dağılan diğer iki kişiyi aynı anda yok eden Hector, çok geçmeden diğerlerine yaklaştı. Çoğunu o hallederken hançeri elimden bırakmış, büyülerimle onları daha çabuk etkisiz hâle getirdiğimin farkına vararak birkaçını yakmıştım.

Hector, son kişiyi de yok ettikten sonra bana döndü. "İçeri girip Simge'yi kurtarmalıyız."

Kapıya doğru ilerlerken aklıma gelen şeyle birlikte onu hızla durdurdum. "Bekle. Buraya soylu olmayanlar giremez. Senin için ölümcül olabilir." İşaret parmağımı kaldırarak kapının girişindeki Ç hançerlerini gösterdim. "Soylu olmayanları öldürüyormuş," dedim ancak Hector umursamadı, gayet rahat bir tavırla hiçbir şey olmadan içeri girdi. Gözlerimi şaşkınlıkla kırptıştırırken bu adamdan daha neler çıkacağını merak ediyordum.

Pişmanlık

BÖLÜM 9

Saşkınlık içinde hızlı adımlarla Çalıntı Ruhlar Hapishanesi'ne ilerlerken önümdeki adama bakmaktan kendimi alamıyordum. Elindeki hançerle son derece ürkütücü görünüyordu. Bu adamı yalnızca Simge'nin anlattığı kadarıyla tanıyordum ancak farklı bir havası olduğu su götürmez bir gerçektir. Hiç tedirgin olmadan o kapıdan geçmişti ve daha öncesinde Aytun'un söylediklerine bakarsak bir soylu olmalıydı. Nedense içimden bir ses onda daha fazlasının bulunduğunu söylüyordu ancak şu an buna takılamazdım, zira Simge tehlikedeydi ve öncelikli hedefim onu kurtarmak olmalıydı.

Çalıların arasından süzülürken Hector'a hitaben konuştum: "Hapishanenin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana dönmeden hızını bir kat daha artırdı. "Evet. Simge'yi birinden beslenmeden yakalayacağız."

"Peki, onu nasıl durduracağız?" diye sordum önüne çıkan yüksek otu hançerle keserken. Aytun'un tam olarak hangi bölgede olduğunu bilmediğim için yetişebileceğinden emin değildim ve bu nedenle Simge'yi nasıl engelleyeceğimi bilmiyordum.

“Şu an zihni puslu ve iç güdülerıyla hareket ediyor. Tek düşündüğü şey birinden beslenmek. Ondan önce davranıp kendine gelmesini sağlamak zorundayız. Bunun için şiddet kullanabilirsin, en iyi yöntem bu olacak. Gerçek Simge'ye ulaşmak zorundasın.”

Hector sözlerini bitirir bitirmez karşımıza çıkan binanın önündeki kızla göz göze geldiğimde koşmaya başladım. “Simge dur!”

Uzun saçlarını savuran rüzgâr yüzünü gizlese de ifadesinin kızgın olduğunu hissedebiliyordum.

“Gidin başımdan.”

Yavaşça ona yaklaşıırken, “Hiçbir yere gitmiyorum. Bu sen değilsin, Simge. Şu an Sophia'nın büyüsünün etkisindesin. Nigra'ya dönüşmek istemiyorsun. Gel haydi, hemen uzaklaşalım buradan,” dedim. Şu an tam önünde durup yüzüne bakıyordum. Elimi kaldırdığımda Simge, bana iğrenerek baktı.

“Defol git! Ben artık buraya aitim, onlardan biri olacağım,” deyip gözlerini kıstı. İrisleri parlarken kendimi aniden yerde buldum. Dişlerimi sıkarken öfkeyle ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım lakin bir şey yoktu. Onu bu rezil durumun içinden nasıl çekip çıkaracaktım?

Hector, yanımdan geçip Simge'ye doğru ilerledi. “Bana bak, Simge. Sen yalnızca bir büyücüsün, kendini insanların iyiliğine adayan bir doktorsun. Onlara kötülük yapmak istemiyorsun. İçeride olduğunu, beni duyduğunu çok iyi biliyorum. Tıpkı bu kara büyünün etkisinden kurtulacağını bildiğim gibi. Şimdi derin bir nefes al ve kır şu büyü.” Hector'ın bakışları derinleşirken elini Simge'nin koluna koydu ve başını eğdi. “Haydi, artık uyan şu lanet kâbustan!”

“Siktir git!” diye bağırarak Simge kollarını ittirdiğinde Hector, kolunu daha sert bir şekilde sıktı. Gözleri öfkeliydi, bir şeylerin farkına varmasını sağlamak istiyordu.

"Bana bak! Nigra olmayı istemiyorsun, onlardan nefret ediyorsun. Haydi, kendine gel artık."

Simge'nin öfkeli ifadesi artçı bir depremle sarsıntıya uğrarken Hector, omuzlarını gevşetti ancak elini onun üzerinden çekmedi. "Kötü biri değilsin, onlardan biri olmak istemiyorsun."

Simge, kirpiklerini kırıştıtırırken birden gözleri kapandı ve yere yığılacak hâle geldi fakat Hector'ın kolları buna müsaade etmemiş, onu tutmuştu. Ayağa kalkarken geriden duyduğum koşma sesleriyle başımı arkaya çevirdim ve nefes nefese koşan Aytun ile karşılaştım. "Simge!"

Gözleri beni es geçip ikizine ve onu saran Hector'a kayarken kaşları çatılır gibi oldu ancak endişesi daha baskın gelmiş olmalı ki hızını düşürmeden Simge'ye doğru atıldı ve onu kollarının arasına çekti. Hector, geri çekilip sabit bir yüz ifadesiyle ikisini izlerken derin bir nefes alıp yanlarına gittim.

"Güzelim, aç gözlerini. Sana söylediklerim için çok özür dilerim. Hiçbirini isteyerek söylemedim. Sen benim canımsın, bunu nasıl yaparım ki?"

Simge, yavaşça gözlerini aralayıp korkuyla Aytun'a bakarken omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. Kollarını boynuna dolayıp yüzünü gizlerken her geçen saniye ağlayışı şiddetleniyordu. "Ben... Ben çok üzgünüm. Kimseye zarar vermek istemedim. Sanki biri bedenimi ele geçirmiş gibiydi ve kontrol edemiyordum."

"Kimseye bir şey yapmadın, güzelim. O yaratıklardan birine dönüşmedin."

Simge, burnunu çekerken boynunun arasından çıkarak bana kaçamak bir bakış attı. "Ayliz'e zarar verdim ama. Onu iki kez ittim ve Nigraların önüne attım." Sesi, annesinin en sevdiği tabak takımını kırmış da suçluluk duygusuyla özür diliyor gibiydi.

İçini rahatlatmak istercesine gülümsedim. “Ben iyiyim Simge, bir şeyim yok. Kendinde olmadığını biliyorum. Hem o Nigralar-dan da kurtuldum.”

Aytun’un bakışları yırtıcı bir hâl aldı ve bana döndü. “Nasıl kurtuldun?”

“Hector sayesinde,” diyerek tepemizde dikilen adama bakış at-tım. “Onun yardımıyla kurtuldum ve Simge’yi kendine getiren de oydu.”

Aytun’un biçimli kaşları olağanca şiddetiyle çatılırken Hector’a döndü ve “Sen kimsin ve burada ne işin vardı?” diye sordu.

Hector’ın yüzü kasılırken meydan okuyan bir ifadeyle Aytun’a bakmaya başladı. Bu tanışmanın burada olması çok yanlıştı. O nedenle hızla araya atıldım. “Eve gitsek ve siz orada konuşsanız nasıl olur? Simge iyi görünmüyor, ayakta duracak hâli kalmadı. Daha fazla burada kalmasın.”

İki adam bakışmasını keserek Simge’ye döndüklerinde içten içe bu durumu sorguladım. Aytun’un endişesini anlıyordum an-cak Hector’a ne oluyordu? Simge için bu denli çaba göstermesi nedendi?

“Haklısın,” diyen Aytun, Simge’yi nazıkçe kucağına alırken Hector’a yandan bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. “Bizi takip et, evimde konuşalım.”

Hector’ın sessiz kalışını onayladığına yorarken ilerlemeye başla-dığında onu takip ettim. “Diğer arabanla geldim. Şehrin dışında.”

“Tamam.”

“Sophia’yı yakalamadın mı? Simge’ye nasıl ulaştı ki?”

“Biz Ruhlar Şehri’ne geldiğimizde kaçmaya başladı. Onu bul-maya çalıştığım esnada yapmış olmalı. Bunu kraliçeye bildirece-

ğim ve cezasının artacağından emin olmaya çalışacağım. Sophia basit, işkencesiz bir ölümden çok daha fazlasını hak ediyor.”

Tedirgince kesik bir nefes aldım ve “Hemen durdurulması daha iyi olmaz mı?” diye sordum. “Sonuçta yaşadığı süre boyunca tehlikeli olmaya devam edecek. Sizden kaçarken bile Simge’ye bunu yapabildiyse zindanda olduğu zaman çok daha kötüsünü yapabilir.”

Aytun, omzunun üzerinden kısa, güven verici bir bakış attı. “Merak etme. Bunu engelleyecek büyülere sahibiz.”

“Madem onun büyü yapmasını engelleyebiliyorsunuz, neden bu kadar ilerlemesine izin verdiniz ki?”

“Tüh, nasıl aklıma gelmedi benim?” dedi alayla. “Bu büyülerini uzaktan yapamıyoruz.”

Sessiz kaldığım esnada çoktan kullandığım arabaya ulaşmıştık. Aytun, Simge’yi arkaya oturtuktan sonra ben de yanına geçtim ve onun binmesini bekledim. Bu sırada Hector da kendi arabasına binmiş, bizi bekliyordu.

Eve kadar sessiz bir şekilde ilerlemiştik. Aytun inip Simge’yi kucaklamak için bir hamle yaptığında Simge onu durdurmuş, yürüyebileceğini söylemişti. Hector’a kısa bir bakış atıp durduğunda bir şeyler konuşmak istediğini anlayıp Aytun’un elini tuttum ve onu zorla yürüttüm. “Haydi, biz içeri geçelim. Belli ki Simge ona teşekkür edecek.”

Kaşlarını çatarken başını arkaya çevirmeye çalıştı ama adımlarımı hızlandırarak buna engel oldum.

“Nereden tanıyor bu adamı?”

“Geçenlerde Simge arabasına çarpmış, orada tanışmışlar.”

“Hiç tanımadığı birine bu kadar hızlı güvenmek...” derken gözlerimi devirdim ve kapıyı açarak eve girdim. “Hector, Simge’nin ve

biraz da benim hayatımı kurtardı farkındaysan. Tek başıma onca Nigra ile başa çıkamayabilirdim ve Simge birinden beslenip Nigra olabilirdi. Bunu önleyen o oldu. Hepimizin ona teşekkür borcu var.”

Aytun, uzun bacaklarının sağladığı avantajla hızla koltuğa oturdu ve gözlerini etrafta gezdirdi. “Farkındayım, sarışın ve bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacağım.”

“Aklında bir şeyler var mı?” dedim yanına kurulurken. Sarılma girişimine girmemiştım, zira birazdan Hector ile Simge gelecekti ve onların yanında sarmaş dolaş olmak tercih edeceğim bir eylem olmazdı.

Başını iki yana sallayarak göz kırptı. “Şu an için yok ama bulacağımdan eminim.”

Aytun sessiz kaldığında evin kapısı açıldı ve Simge usulca içeri girdi. Ayağa kalkarken Hector’a karşıdaki koltuğu işaret edip, “Otur, lütfen,” dedim. Simge de bir yere otururken Ayton’un endişeli bakışlarının hedefi olmuştu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim, Ayton. Sadece biraz yorgunum ve Sophia’ya karşı nefret doluyum.”

Burun kıvırdım ve “Ben de,” diye fısıldadım. Ardından tüm dikkatimi Simge’ye yönelttim. “Bir şey istiyor musun?”

“Hayır. Böyle iyiyim,” deyip bacaklarını kendine çekerken Hector’ın gözleri ona kaydı. Düz bir şekilde Simge’yi izlerken hepimiz suspus olmuştuk. Ta ki Ayton’un telefonu çalana kadar.

“Ne var?” diyerek telefonu açtığında istikrarlı bakışları anında öfkeyle bürünürken sesini yükseltti. “Memfis’e değil, merkezdeki

zindana götürmeniz gerekiyor, aptallar. Her dakika sizin başınızda duramam ben, bir şeyleri kendiniz düşünüp halletmelisiniz.” Karşı tarafı dinleyip her saniye daha çok hiddetleniyordu. “Bakın, beş yaşındaki bir çocuğa anlatır gibi söylüyorum. O kulaklarını kesmemi istemiyorsan Sophia’yı oradan çıkar ve piramidin içindeki zindana kapat. Ayrıca etkisiz hâle getir.”

Telefonu sinirle kapatıp kenara fırlatırken derinden bir oflama döküldü dudaklarından. “Sikerim sizin yapacağınız işi.”

“Neden bunlarla sen uğraşıyorsun ki? Ayak işlerine sen bakmazdın.”

Simge’nin fazlaca garipseme içeren bu sorusu karşısında Aytun, tek kaşını kaldırıp ona döndü. “Normalde bunlarla yardımcımın ilgilenmesi gerekiyor ama biliyorsun ki artık o yok. Hâliyle birini bulana kadar bu işlerle de ben uğraşıyorum.”

İma dolu sözler nedeniyle Simge’nin susacağını düşünsem de o, beni yanıltarak Hector’a döndü ve bakışları aniden ışıldadı. “Aslında,” diyerek söze başladığında hepimizin bakışları ona döndü. “Yardımcı bulmana gerek yok bence. Zaten Hector da iş arıyordu ve eminim ki Teb’in liderinin yanında çalışmak ister.” Gözleri Hector’ın üzerindeydi. “Senin için Ian ya da Aytun fark etmez diye düşünüyorum.”

“Ian mı?” diyen Aytun, anında katı ve sert görüntüsüne bürünmüştü. “Onunla mı çalışacaksın?”

Hector, Aytun’un bu tepkisinden zerre etkilenmeyerek başını salladı. “Evet. Memfis tapınağındaki yardımcılık sınavına girdim.”

“Bir liderin yardımcısı olmak çok fazla sorumluluk gerektirir. Gördüğün gibi belirli bir çalışma saatin olmayacak ve çok çalışman gerekecek.”

Hector, rahat bir tavırla geriye yaslandı. "Benim isteğim de çok çalışmak."

"Sınav sonucun ne?"

"En sona iki kişi kaldık. Lider son bir sınav daha olduğunu söyledi."

Aytun, düşünceyle birkaç saniye boyunca Hector'ı süzdü. Menes'in gidişiyle boşalan yere onu alacak mıydı, bilemiyordum. Simge de benim gibi merakla Aytun'un vereceği cevabı bekliyordu.

"Benimle çalışmak istersen, son sınavını sevgilim ve kardeşimin hayatını kurtararak geçtin. Kabul edersen seni Ian'dan daha çok çalıştıracağıma emin olabilirsin."

Hector, kararsızlıkla Aytun'a bakarken Simge, dudağını dişledi ve kaygıyla vereceği cevabı bekledi. Bu teklifi Hector'a yakın olmak için yapmış olabilirdi. Adamın onu etkilediği aşikârdı. Ama Simge onu etkiliyor muydu, işte bundan hiç emin değildim.

Hector başını usulca salladı ve "Bana uyar," dedi. "İş arıyorken bu teklifi geri çevirmeyeceğim. Kaldı ki Ian'ın son sınavını geçip geçemeyeceğim belli değil."

"Güzel. Burada mı yaşıyorsun?"

Başını iki yana salladı Hector. "Teb'e yeni geldim. Daha önce Astrapol'de yaşıyordum."

"Burada evin yok mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ, sana kalacak bir yer ayarlayacağım. Sabah erkenden piramitte, odamda ol. Görevlerin ve işleyiş hakkında bilgi vereceğim."

Hector, "Tamam," diyerek ayağa kalktı. "Sabah orada olurum. Artık gitsem iyi olacak."

“Seni geçireyim.” Simge de peşinden ayaklandı.

“Sen yorulma, ben geçiririm,” dedim ama kaşlarını kaldırıp engelledi. İkisi kapıya doğru giderken Aytun’a döndüm. “Şanslısın ki kısa zamanda bir yardımcı buldun.”

“Yardımcılık sınavları zordur ve herkes geçemez, sarışın. Hector, son sınava kadar gelebildiyse onu Ian’a kaptırmak salaklık olur. Tamamen stratejik bir teklifti ancak ikizimle aralarındaki yakınlık canımı sıkmadı değil,” dedi şüpheli yaklaşarak. Anlaşılan Simge ve Hector’ın arasındaki ufak kıvılcımlar kimsenin gözünden kaçmıyordu.

Simge, yeniden yanımıza geldiğinde elinde büyük bir hediye paketi tutuyordu ve arasından beyaz renkli bir elbise görünüyordu. Yüzünde büyük bir mutluluk varken, “Canım ikizim!” diye şakıdı. “Bu güzel elbise için teşekkür ederim, çok zevklisin.”

Aytun tek kaşını havaya kaldırırken, “Elbiseyi doğum günün için kendin seçtin, farkındasın, değil mi? Mail atıp *bana bunu al* dediğini hatırlıyorum,” dedi. Gülmemek için dudağımı dişlerken Simge’nin bunu yaptığına şaşımamıştım. Kesinlikle ondan beklediğim bir hamleydi.

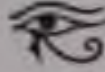
“Olsun, yine de benim ikizim olduğun için çok zevklisin,” diyen Simge, Aytun’un cevabını beklemeden koşar adım yukarı çıktı.

Onun gidişiyle, “Artık yatsak nasıl olur? Son altı saatimiz falan bayağı olaylı geçti ve gerçekten yorulдум,” dedim.

Aytun, Simge’nin yokluğunu fırsat bilip beni kucağına aldı ve fısıldadı: “Birkaç saat uyuduktan sonra gideceğim ve Sophia’nın en ağır cezayı alacağından emin olacağım. Şanslı günümdeysen tüm gün ona işkence çektireceğim ve bu nedenle geç geleceğim.”

Odaya girdiğimizde beni yatağın üzerine bıraktı ve ardından kendi de geldi. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatırken tüm

o hararetli geçen saatlerin yorgunluğunu onunla beraber atacağımı çok iyi biliyordum.

Kapının çaldığını duyunca elimdeki fincanı sehpaye bırakıp ayağa kalktım. Çoktan akşam olmuştu ancak Aytun, geç geleceğini söylediğinden bu kişi Simge olmalıydı. Nitekim kapıyı açtığımda yanılmadığımı görerek gülümsedim.

"Çok kötü görünüyorsun," dedim yorgunluktan yürüyecek hâli kalmamış olan Simge'ye.

"Bittim, rükendim. Çalışmak gerçekten zormuş. Sabahtan beri tek düşüncem okulu erken bitirmekle hata ettiğim yönünde."

Önümünden geçip kendini koltuğa attığında kahkaha atarak peşinden ilerledim. "Ya da daha az yorulacağın bir meslek seçebilirdin."

Hayıflanarak saçlarını kabarttı. "Emin ol, bu kadar yorulacağımı bilseydim düşünceni önemserdim. Gece az kalsın o iğrenç böceklerden biri oluyordum ama sabah işe gittim. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Neyse, işi bir kenara bırak da Hector olayını anlat bakalım. Neler konuştunuz? Adamı resmen Aytun'un yanında işe aldirdın."

Simge gözlerini kırptırırken seslice nefesini bıraktı. "Biliyorum, saçma bir hareketti. Ian'ın yanında çalışması da işime geliyordu ama çalışırken vakit bulup sürekli Memfis'e gidemem ki. Aytun'un yanında, Teb'de olursa daha sık görüşürüz diye düşündüm." Bakışlarına denk geldiğinde elini havaya kaldırdı. "Sakın bana onu görüp ne yapacaksın deme çünkü bunu ben de bilmiyorum. Sadece... İstiyorum işte," dedi omuz silkerken. "Hector'dan etkilendiğimi inkâr etmiyorum ama bu doğru mu, emin değilim. Sonuçta Menes ile ilişkim biteli çok olmadı ve hemen bir baş-

kasıyla olmak, eski şıpsevdi hâllerime dönmek istemiyorum ama adamı iki üç kere görmeme rağmen kendimi ondan uzak tutamıyorum. Sonunda üzüleceğimi, pişman olacağımı biliyorum ama yine de kendime mâni olamıyorum. Yanlış geliyor, evet ama sanki en büyük doğrum da bu olacak. Bu sefer farklı olacak gibi hissediyorum.”

Anlayışla gülümserken uzanıp destek olmak istercesine elini tuttum. Hissettiği tedirginliği anlayabiliyordum. Zamanında aynı şeyleri ben de yaşamıştım. “Bazen gerçek hislere ulaşmak için risk almak gerekir. Senin için kimin doğru, kimin yanlış olduğunu bilemezsin. Tanıdığın, uzun zamandır hayatında olan biri sana en büyük yanlış yaptıracaktır, aynı zamanda bir başkası aniden tek doğru olup çıkar. Bana bak mesela. Senin için bir örneğim. Bura ya geldiğimde Murat ile sevgiliydim ama o bana ihanet etti. Hatta beni öldürmeye çalıştı. Ben ise Aytun’a âşık oldum.”

Simge kaşlarını kaldırdı ve sorgulayan bir biçimde baktı. “Tavsiyen nedir?”

“Menes’i aklından çıkar. Tamamen kafanın içinden uzaklaştır. Onu ve sana yaşattıklarını unutmalısın. Kırgınlığın, yerini kızgınlığa bırakıp yavaşça yok olmalı. Hector’a güvenebilir miyiz, bilmiyorum. Bunu zaman gösterecek. Sen sadece oluruna bırak.”

Yeşil gözleri buğulanırken başını yere eğdi. Üzerinde bıkkınlık ve korku vardı. Yeni bir şeye adım atmaktan çekiniyor, tekrar aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordu. “Ben artık üzülme, kırılmak istemiyorum. Bir şeyler olsun diye hep ben çabaladım. Yapıcı olmaya çalışan taraf ben oldum. Karşıma çıkanlarsa benim yaptıklarımı tek bir hamleyle yakıp yıktılar. Şimdi de birileri benim için uğraşsın istiyorum.”

“Güzel şeylere ulaşmak için bazen kötü olaylara kucak açmak zorunda kalabiliriz. Bir ilişkide hiç üzülmeceksin diye bir kural

yok. Zaten böyle bir durum mümkün değil. Önemli olan o kişi senin üzüntüne değecek mi?"

Başını sallayarak beni onayladı ama yüzündeki tedirginlik varlığını koruyordu. "Hector iş mevzusundan memnun mu, bilmiyorum. Dün akşam giderken gayet resmîydi. Sadece çalışmak istediğini söyledi. Bir de teşekkür etti."

Tek kaşım havalanırken gözlerimi kısıtım. "Neden bu kadar çalışmaya hevesli ki? Arabasına bakılırsa durumu iyi görünüyor."

Aniden dalgınlaşırken, "Bir şeyleri unutmak istiyor ama ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Yine de öğrenmeye kararlıyım."

Ayağa kalkıp, "İyi o hâlde. Sen öğrenmeye başlasan iyi edersin. Ben duşa gireceğim," dediğimde yüzüne muzır bir ifade yerleşti.

"Aytun için hazırlık mı yapıyorsun?"

"Hayır, tabii ki. Sadece duşa gireceğim. Kötü düşüncelerini kendine sakla, lütfen."

"Hı hı!"

Simge'nin fesatlığına aldırış etmeden merdivenlere yöneldim. Sabahtan beri duşa girme düşüncem vardı ama üşendiğimden erteleyip durmuştum. Odaya girip dolaba yöneldiğim esnada duyduğum iç çekişle gözlerim irileşti. Başımı hızla arkaya çevirdiğimde odada benden başka birinin olduğunu kavramam uzun sürmemişti. Kalbim korkuyla çarparken sessizce adım attım ve o anda, "Baba," diye mırıldanan Aytun'un sesi kulaklarıma doldu. Rahat bir nefes almama bile fırsat kalmadan onun için endişelenirken yatağa doğru ilerledim.

Eve ne ara geldiğini bilmiyordum ancak yatış pozisyonundan uzun bir süre geçtiği anlaşılıyordu. Bana hiç hissettirmeden gelip uyuması ne derece mümkündü ki? Bu gereksiz ayrıntıları düşün-

meyi daha sonraya erteleyerek yatağın başına geçtim ve elimi Aytun'un saçlarının arasına daldırdım.

"Aytun, uyan," deyip yavaşça sarstım ama o hâlâ *baba* diye sayıklamaya devam ediyordu.

"Baba, beni affet, lütfen."

Omuzlarına baskı uygulayıp daha sert sarstığımda da bir şey değişmemişti.

"Baba, oraya gitme. Özür dilerim, gel haydi. Gel!"

Son cümleyi bağırarak söyledikten hemen sonra gözlerini açtı ve birkaç saniye boş boş başında dikilen bana baktı. Saçları nemliydi ve yüzü terden ıslak duruyordu. Alnının ortasındaki çizgi derinleşmiş, kaşları çatılmıştı ve göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu.

Sadece, "Aytun..." diyebildiğimde gözlerini tekrar kapattı ancak yatmaya devam etmedi. Doğrulup yatağın diğer ucundan kalktı ve dolabı açıp içinden büyük bir içki şişesi çıkardı. Kapağını açıp büyük bir yudumu genzinden aşağı misafir ederken korkuyla onu izlemeye devam ettim.

"Hâlâ neden saçma sapan, aslı olmayan kâbusları görmeni sağlıyorlar ki?" diye sorduğumda tek amacım bir nebze olsun kafasını dağıtabilmekti ama hataydı. Büyük bir hata yapmıştım. Ve bunu o elindeki şişeyi karşısındaki duvara atıp parçalayınca da anlayamıştım.

"Aslı olmayan mı? Onların tek yaptığı unutmaya çalıştığım anıları tekrar hatırlatmak!" Öyle bir bağırmıştı ki parmaklarım dahi titredi. Öyle kırgın bir sesle söyledi ki hunları yüreğim sızladı. "Hepsi gerçek. Rüyamda gördüklerimin hepsi yaşandı, Ayliz. Babam gözlerimin önünde yandı." Derin bir nefes aldı. Sesinin yüksekliği şimdi azalmış, en acı ızdırabı da içine çekmişti. "Babama ben öldürdüm."

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez hâlde bilinçsizce ayağa kalktım, yerdeki cam kırıklarına basarak yanına ulaştım. Elimi koluna dokunduracağım sırada geriye doğru büyük bir adım atıp sırtını duvarla bütünleştirdi. “Dokunma. Ben babasını öldüren, iğrenç bir insanım. Yanımda olmak istemezsin.”

“Aytun... Sen böyle bir şeyi yapmış olamazsın. Ona zarar vermemişsindir. Bunlar yalan,” dedim arsız bir çabayla. Onun babasına zarar verme ihtimaline dahi inanamazken öldürdüğünü söylemesine asla ikna olmazdım. Dirayetli durmaya çalışarak yutkundum. “Gerçek değil, tamam mı?”

İnatla başını iki yana salladığında karşımda genç bir adam değil de on yaşında, suçlu, küçük bir çocuk var gibiydi. “Gerçek. Yaptım. Ölmesine ben sebep oldum.” Yavaşça yere oturduğunda ben de dizlerimin üzerine indim ve tüm itirazlarına rağmen yüzünü avucumun içine aldım.

“Bana bak ve sakinleş. Derin bir nefes al,” dedim onu zorlayarak. Söylediğimi yaparken yumuşak hareketlerle yanağını okşamaya devam ediyordum. “Şimdi anlat bana neler olduğunu. Babanın nasıl öldüğünü anlat.”

Dişlerini sıktı ve gözlerini kaçırdı. “Yapamam.”

“Yaparsın. Başını dizlerime yasla ve anlat.”

Kararsızlığını sonlandırmak için başını eğdiğimde bana uyarak dizlerime yattı. Parmaklarım saçlarının arasında gezinirken uzun bir soluk aldım. Aytun için endişeleniyordum. O böylesine kırılganlıkta içimdeki ağırlama isteğini bastıramıyordum. Gözümde her zaman güçlüydü ve böyle zayıf anlarında kendimi yenilmiş hissediyordum.

“Resim yeteneğim çocukken de iyiydi ve babam, bu konuda çok üzerime düşerdi. Sürekli çizmem için malzemeler alır, sık sık

resim yapmamı isterdi. Annemden sonra bizimle mutlu olmayı başarmıştı ve üzülmesin diye her istediğini yapardım. Artık sadece bizim onu mutlu edeceğimizi çok iyi bilirdim. O dönemler babam ülkedeki tek liderdi ve dedemden ona kalan görevi, yıllardır en iyi şekilde yerine getiriyordu. Ama son zamanlarda bir şeyler değişmeye başlamıştı. Çocuk aklımla ben bile hissedebiliyordum. Mütemadiyen tedirgindi, hep ataktaydı. En ufak seste silahını alıp dışarı çıkardı ama bir türlü ne olduğunu anlamazdım.” Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Eğilip şakağını öptüm ve devam etmesi için ona biraz zaman verdim. Anlatmak zor geliyordu ama içinde tutmak çoğu zaman daha kötüydü. Bu yüzden anlatması için ısrar edişim. Her ne için suçluluk duyuyorsa kendini aklamalı, vicdanını rahatlatmalıydı.

“Resim dersi aldığım hoca, bir gün tuzak çizmemi istedi. Eğer bir gün ben de babam gibi lider olursam ülkemi düşmanlardan korumalıydım. Bu yüzden düşmanları yok etmeye yarayacak bir nesneye ihtiyaç vardı. Ben de çizdim. Onun nelere yol açacağını bilmeden çizdim ve hocaya verdim. Aradan birkaç ay geçti. Tabii bu esnada o resmi çoktan unuttum. Babam da iyice temkinli hâle gelmişti. Eve çok geç saatte geliyor, erkenden işe gidiyordu. Bizi okula teyzem bırakırdı o zamanlar. Yine o götürdü ama çok kalmadan işi olduğunu söyleyerek gitmişti. Daha okul bitmeden bir hoca geldi ve tüm sınıfı bir yere götüreceğini söyleyerek hepimizi topladı, çöle getirdi. Tam on tane orta boy piramit vardı. Onların biraz ilerisinde halk toplanmış, hainler diye bağıryorlardı. Ne olduğunu anlamadan bizi ön sıraya getirdiler. O zaman anlamıştım neler olduğunu. Birileri kraliçeye ihanet etmişti ve o da cezalandıracaktı. Buraya kadar her şey normaldi ama neden bizi okulumuzdan aldılar ki diye düşünüyordum. Çocukların katılması yasak değildi ama ilk kez okuldan alınıp oraya getirilmiştik. Simge bana bakıyor, ben Ian’a bakıyordum. Üçümüz de bir şey anlamıyorduk. Çok geçmeden Neftis geldi. Her zamanki tahtına oturdu ve yük-

sek sesle konuşmaya başladı. Hâlâ aklımdadır o konuşması, Ayliz. Hâlâ bazı geceler o sesi yankılanıyor zihnimde ve o anı tekrar tekrar yaşıyorum. Dedi ki, *'Bana ve tahtıma ihanet en büyük suçtur. Kim olursa olsun bu ihaneti cezasız bırakmam, en kötü koşullarla ölmesini sağlarım. Sizler de buna tanık olun ki onların izinden gitmeye cüret etmeyin. Astrapol ülkesinin bize yaptığı saldırının arkasında en güvendiğim adamlarım varmış.'*

Sessizleştğinde devamında gelecek şeyleri tahmin ediyordum. Daha önce rahip, babasının bir hain olduğunu söylemişti. O hâlde o gün öldürülenlerden biri de babası olmalıydı.

"Daha sonra muhafızlar on kişiyi getirdiler. Hepsinin arkası dönüktü ama daha ilk bakışta babamı tanımıştım. *Baba* diye bağırarak ona gitmeye çalıştım ama birkaç muhafız kolumdan tutarak engel oldu. Neftis *'Mahkumları çevirin'* diye bağırınca babam bize dönmüştü. Endişeliydi. Ama kendi için değil, bizim için. Eminim ki onsuz ne yapacağımızı düşünüp duruyordu. Ölüm umurunda değildi yoksa. Ama benim umurumdaydı. Bu nedenle bağırmaya devam ediyor, ona ulaşmaya çalışıyordum. Tabii boşunaydı. Kimse babama gitmeme izin vermedi. O sırada kraliçe konuşmaya devam ediyor, onları nasıl bir ölümün beklediğinden bahsediyordu. *'Bu piramitler özel olarak yapıldı. Bana ihanet eden bu insanlar içine girecek. Tek bir çıkış var ve onların ardından kapıyı kapatacağız, oraya tamamen hapis olacaklar. Ardından piramitleri dışarıdan yakacağız. Taşlar çok özel bir büyüyle oluşturuldu. İçeride alevi anbean hissedecekler ama yanma işlemi uzun sürmeyecek. Taşlar eriyip, piramit yok olduğunda eğer alev onlara ulaşamamışsa kurtulacaklar ve sürgün edilecekler. Ama eğer alev ulaşmışsa yapacak hiçbir şey yok,'* dedi. O an donakaldım, Ayliz. Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. İlk kez ne yapacağımı bilememiştim. Bu benim çizdiğim piramitti ve kimsenin kurtulma imkânı yoktu. Çünkü taşların sıcaklığı tenlerini yakacaktı ve taşlar eriyerek onların üzerine dökülecekti.

Babamın oradan kurtulma şansı yoktu ve nitekim olmadı da. Ben ne kadar bağırırsam bağırayım ona ulaşamadım.”

Aytun’un gözlerinden sıcak bir damla parmak uçlarıma temas edince gözlerimi kapatıp başımı duvara vurdum. Canım acıyordu, kalbim sanki birinin acımasız ellerinde oyuncak olmuştu. Cani eller nefesimi kesiyordu. O ilk kez ağlıyordu ve gelmiş geçmiş tüm acılarımı toptasam şu an hissettiğim şeyin yanına dahi yaklaşılmazdı.

Kendi gözyaşlarımı tutamazken Aytun, iç çekti ve boğuk bir sesle devam etti: “Babam, o piramide girdi ve gözlerimin önünde öldü. Onu ben öldürdüm, buna ben sebep oldum. O lanet tuzağı çizmeseydim belki acı çığlıklarını duymayacaktım. Belki babam hâlâ yanımızda olacaktı. İşte, bu yüzden ben kendi babasının katili olan o adamım, Ayliz. O öldükten sonra aylarca kendimden nefret ettim, kimseyle konuşmadım. Daha sonra bu nefreti başka biriyle paylaşmaya karar verdim ve çok çalıştım. Babamı hain diye nitelendiren herkesle ödeşmek için çok çalıştım. Neftis’in gözüne girdim. Babamın ölümüyle ilgili ona hesap sormadım, aksine *hainler cezalandırılmalı* dedim. Gözünün içine baka baka bunu söyledim ki güvenini kazanıp intikamımı alayım. Yıllardır ona sadık biriymişim gibi rol yapıyorum. En güvendiği insan oldum, bu ülkede gelebileceğim en yüksek rütbeye ulaştım. Ve bunları ilk fırsatta babamın intikamını alabilmek için yaptım. Zamanı geldiğinde ben de tıpkı babam gibi onun gözünde hain olacağım.”

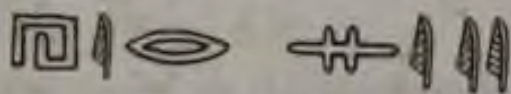
Son cümleyi söylerken ses tonu zalimleşti, yankısı zihnimde hiç gitmeyecek devinimlere gebe kaldı. Aytun şu an öyle nefret yüklüydü ki beni bile korkutmaya yetmişti. İntikam ateşiyle yanıyordu senelerdir. Bunu onca zaman içinde tutabilmesi bile mucizeydi. Şu lanet liderliği, rütbe ve güç sahibi olmak için değil, Neftisten intikam almak için istemişti.

Acıyla dudağını dişledi ama yerinden kalkmak için bir hamle yapmadı. "Sana buzdan bir kalp vadediyorum. Tüm bunlara rağmen yine de yanımda mısın, Ayliz? Babasını öldüren bir katille olmaya, her gece onunla uyumaya devam edecek misin, söylesene. Bir katile kalbinde yer verecek misin?"

Kalbimde sana ayırdığım yer öyle geniş ki sevgilim, kim olduğun umurumda bile değil. Beni tek ilgilendiren, karşımda gördüğüm adam.

"Sen yalnızca pişmanlık içinde kavrulan, babasının ölümünde kalmış küçük bir çocuksun. Benim gözümde her şeysin ama bir katil değil. Sen katil değilsin, Aytun. Dizlerimde yatıp ağlayan bu adam katil olamayacak kadar masum, bunu düşündürmeyecek kadar nefret dolu. Katil olsan kendinden intikam almak isterdin, Neftis'ten değil."

Her Şey

BÖLÜM 10

Aytun'un annesi Sedef Karavera da tıpkı benim gibi bu dünyaya gelen bir kadındı. Aytun'un dedesi ve babası sayesinde kraliçeden saklanırken, çocukları doğduktan sonra Neftis'in bir şeylerden şüphelenmeye başladığını anlamıştı ve bunun için çareyi kaçmakta, eski dünyasına geri dönmekte bulmuştu. Kraliçe ondaki farklılığı sezmiş olmalı ki son zamanlarda Sedef'e karşı tavırları değişkenlik göstermişti. Onun gidişinden birkaç yıl sonra ise Aytun'un babasını hainlik yaptığı için öldürmüştü ve bu durum aklıma tek bir senaryo getiriyordu:

Neftis, Sedef'in kim olduğunu, ne amaçla geldiğini öğrenmişti ve Djoser'i, bunu gizlediği için hainlikle suçlayarak öldürmüştü. Halka, asırlar öncesinde Osiris ile İsis'ten kurtulmak için Ay Düğümü lanetini yaptığını ve Djoser'i de Sedef'i sakladığı için öldürdüğünü açıklayamayacağı için hain damgasını yapıştırmış olmalıydı.

"Neflis'ten öyle bir intikamımı alacağım ki değil babamı öldürmek, bunu aklından geçirdiğine dahi pişman olacak. On altı yıl, birinden nefret ettiğin hâlde planların uğruna ona yakın olmak için çok uzun bir süre, Ayliz."

Aytun, dizlerimden kalktığında biraz daha toparlanmış gibiydi ancak çehresinin altına gizlediği o narin, küçük çocuğu görebiliyordum. Ve harabeden oluşan o çocuğu görmek kalbimi derinden yaralıyordu. Destek olmak için uzanıp iri ellerini tuttum. Gözlerimle terli bedenini inceledim. "Duş alsan iyi olur."

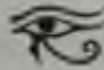
"Neden, hasta mı olurum?"

"Hayır, sadece seni bu hâlinle yatağa sokmam. Çarşafı sabah değiştirdim," dedim gülmemek için kendimi tutarken. Bu, elbette yalandı ancak Aytun'un keyfinin yerine gelmesi için gerekliydi. Gözleri sahte bir öfkeyle kısılrken çenesini dikleşirdi. "Senin yatağına girmeye çok meraklı değilim."

"Ve evet, bunu tartıştığımız zaman bile beni yatağa getiren adam söylüyor. Sahiden çok inandırıcısın."

Gözlerimi devirip ayağa kalktım ve ona bakmadan dolaba yöneldim. Rahat bir şeyler çıkarırken Aytun sessiz kalarak banyoya yönelmişti. Arkasından derin bir iç çekerken aklıma gelen şeyle tebessüm ettim.

Aytun'un vicdan azabını dindirmeye tek bir kişi hariç kimsenin gücü yetmezdi. Ve benim tek yapmam gereken o kişiyi bulmaktı.

Üzerime uzun, koyu mavi bir elbise giydiğimde hazır olduğumu düşünüp aynanın karşısına geçtim. Bugün Sophia'nın mahkemesi vardı ve cezası belirlenecekti. Bu törene gitmeyi istemesem de Aytun, kati bir dille beni yalnız bırakmayacağını, herkesin dikkatinin Sophia'da olacağını söyleyerek üstelemişti. Tüm itirazlarım

haya çıkarken hâlâ bu yaptığımızın mantıklı olmadığını düşünüyordum.

Daha öncesinde piramide gittiğimizde rahip beni fark etmiş, nebat bir enerji algıladığını söylemişti. Aynı şeyi Neftis'in de hissetmeyeceği ne malumdur? Ve Neftis tıpkı Sedef gibi beni fark ederse olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum. Bu nedenle de hiç rahatsız değildim ancak Aytun'un kendinden emin tavırları bu korkunun üzerine gölge düşürmeye yetiyordu. Aklında bir fikir olduğuna emindim. Zira beni en ufak bir tehlikenin bile içine sokmazdı ama en azından planlarından bana da bahsetse fena olmazdı.

Odanın kapısı açılıp Aytun içeri girdiğinde dudaklarımı büzdüm. Ona doğru döndüğümde gözleriyle üzerimi taradığını gördüm. Kaşlarını çatı. "Neden her renk sana yakışıyor, anlamıyorum." dediğinde ses tonunun altındaki hoşnutsuzluk oldukça belirgindi.

Başımı omzuma doğru yatırıp, "Beni güzel bulduğunu sanıyordum." deyip şımarıkça güldüm.

Uzun bacaklarını hareket ettirip bana doğru geldi. O kadar yaklaşıp ki şu an tek gördüğüm omuzlarıydı. "Evet, güzelsin ancak neden bunu herkes görsün ki? Zaten dikkat çeken bir doğallığın var, bir de üzerine makyaj ve kıyafet eklenince olağanüstü bir şey oluyorsun. O yüzden süslenme." İnce parmakları düz saçlarıma ulaşır kavradı ve ensemden tuttu. Ne yaptığını anlamak için yüzümü kaldırdığımda diğer elindeki toka gözüme çarptı. "Şu saçını da toplarsan daha memnun olacağım. Geçtiğin yerde kokumu bırakıyor ve bunu paylaşmayı sevmiyorum."

Tokayı nazikçe topladığı rutama tuttururken kaşlarımı çatıttım. "Ben sana saçlarını kestir diyor muyum? Hem dövmem..." diyerek enseme işaret ettiğimde sıkıntıyla soludu.

"Doğru, bunu unutmuştum."

Saçımı yeniden açarken, "Ayrıca keatir demiyorsun ama dereni keatırlım. İstemem yeterli. Sonuçta kıskanç bir kadın olduğumu söyledin ve ben sözünü ikiletmem," dedi.

Ashında inadına keatırmaeını söyleyebilirdim ancak düşününce saçlarının arasında parmaklarını gezdirmek güzel oluyordu ve bundan mahrum kalmak istemiyordum. O yüzden, "Böyle iyi," demekle yetindim. "Asıl konuya gelirsek hâlâ beni götürmekte kararlı mısın?"

Yüzü ciddi bir ifadeye bürünürken elini cebine atıp ufak bir şişe çıkardı. Şişenin içinde siyah renkli bir sıvı vardı ve gerçekten kötü görünüyordu. Tadının da berbat olduğundan emindim.

"Bu karışım senin güçlerini birkaç saatliğine yok edecek. Daha önce rahibin seni kaçırdığında verdiği sıvıyla aynı ancak Simge, seni yorgun hissettirecek maddeleri çıkarttı. Güçlerin olmadan Neftis senin yanında dahi olsa bir şey hissedemez."

Tereddütle şişedeki sıvıya bakarken, "İşe yarayacağından emin misin? Ya da şöyle sorayım, bunu daha önce denediniz mi?" dedim.

Başını sallayarak onayladı. "Kısmen. Bununla ilgili birkaç kişide deneme yapmıştım ama sana vereceğim doz daha fazla. Hiçbir şeyi riske atmak istemedim. Haydi, dik şunu kafana. Yoksa geç kalacağız."

"Umarım zehirlenerek ölmem," dedim şişeyi elime alıp tıpasını açarken. Burnuma keskin bir koku dolduğunda suratımı buruşturdum. "Ölürsem kesinlikle seni rahat bırakmam, haberin olsun."

Eğlenerek tek gözünü kırptığında iç çekmemek için kendimi zor tuttum. "Eğer ölürsen seni Amenta'ya ziyaret etmeye gelirim. Malum, ölümler orada kapana sıkışmış durumda. Tendre'nin yardımına bakar."

Gözlerimi kırpttırıp çok meraklı görünümemeye özen gösterdim. "Oraya sadece Tendre mi götürebilir?"

"Hayır. Birçok Ruhsuz Kemik yapabilir ama hevesli olacaklarını sanmam. Çünkü hepsi duygusuz ama Tendre öyle değil. İnsani yanını hiç kapatmamış, bu sebeple herkesten ayrılıyor."

Düşünceler aklıma bir bir iliştiürken Aytun'un bir şey anlamaması için tepkisiz kalmaya gayret ettim. "Anladım."

Başıyla şişeyi işaret etti. "Haydi artık."

Siyah sıvıyı içtiğimde sadece genzimdeki yakıcı his kalmıştı. Midemin bulandığını hissetmeme rağmen içimde aman aman bir değişiklik olmamasıyla rahatlamıştım. Rahibin bana verdiği karışımla kendimi anında yorgun hissetmiştim ancak şu anda o bulgular yoktu ve bu da Simge'nin gerekli maddeleri çıkarttığını doğruluyordu.

Soran gözlerle bana bakıp herhangi bir değişim olup olmadığını anlamaya çalıştığında, "Gayet iyiyim," dedim.

"Güzel. O zaman gidelim. Simge aşağıda bekliyor."

Başımı sallayıp onu onaylarken, "Telefonumu almıyorum. Zaten yanımdasın," dedim.

"Mantıklı bir hareket. Hele ki yanımdan bir saniye bile ayrılmayacağını göz önünde bulundurursak," deyip elimi tuttuğunda gözlerimizi birleşen noktaya çevirip gülümsedim. Bu hareketi her daim kalbimi hızlandırmaya yarıyordu ve görünen o ki yaramaya devam edecekti.

Merdivenleri sakince inerken sıkkın bir şekilde bizi karşılayan Simge'yi gördüm. "Bir an sizi bırakıp tek başıma gitmeyi düşünmedim değil. Bu kadar oyalanacak ne vardı?"

Aytun, ikizine gözlerini kısarak karşılık verirken, "Seni tanımasam törene gitmek için can attığımı düşüneneğim," dedi.

Dudağımı ısırıp gülüşümü gizlemeye çalışırken Simge'nin bozulmuş ifadesiyle kendimi tutmam güçleşmişti. Muhtemelen Hector da orada olacağı içindi bu aceleci tavırları ancak bunu kendine dahi itiraf edemiyordu. Menes'i hızla hayatından çıkarması, yaşadıklarını unutmaya iyiydi ancak umarım bunu sağlayan adam, bu sefer hak ettiği değeri verecek biridir. Tıpkı Murat'tan sonra Aytun'un bana hak ettiklerimi verdiği gibi...

"Elbette tören için can atıyorum. Sophia, beni kendisi gibi olmam için Nigra'ya dönüştürmeye çalıştı hatırlarsan. Onun ceza aldığını görmek beni rahatlatıcak. En azından artık geceleri Sophia korkusu olmadan uykuya dalabilirim." Kaşlarını kaldırıp devam etti: "Şimdi gidebilir miyiz? Hem senin daha erken gidip bir şeyleri halletmen gerekmiyor muydu?"

Aytun, rahatça ellerini açtı. "Hector, yapılması gereken her şeyi gece halletmiş. Benim yapacağım bir şey yok o yüzden."

Dışarı doğru ilerlerken, "Yeni yardımcından memnun musun?" diye sordum.

"Şu anlık bir sorun yok. Çok çalışma huyunu sevdim. Kısa zamanda tüm işlere adapte olacaktır. Benim yükümü bayağı azaltacak gibi duruyor."

Yanımda yürüyen Simge'ye alaycı bir bakış attım. "Ne güzel. Hector böyle ilerlemeye devam ederse bayağı içli dışlı olacak gibiyiz."

Söylediklerimle gözleri irileşirken sırtarak göz kırptım. Bu kızla uğraşmak keyifli olacağı benziyordu.

Aytun'un arabasına ulaştığımızda Simge çoktan arkadaki yerini alıp bana gülmüştü. Aytun'un yanına oturduğumda arabayı ça-

lıştırdı. Çok geçmeden Teh'in sessiz bölgelerine ulaştığımızda sokaklarda birçok insan vardı. Daha doğrusu Nigraların varlığından haberdar olan soylular ve büyücüler...

Arabadan inip onların arasına karıştığımızda, "Bugün kimim?" diye sordum. Soran olursa kendimi ne diye tanıtacağımı merak etmiştim.

"Simge'nin en yakın arkadaşısn. Bir süreliğine bizde kalıyorsun."

"Anladım."

Anlaşılan ilişkimiz gizli kalmaya devam edecekti. Aslında Aytun, bunu gizleyecek biri değildi ancak bunu yapıyorsa bir bildiği vardır. Mesela onunla sevgili olduğumuzda dikkat çekeceğimi, bir noktadan sonra sorgulanmaya başlayacağımı biliyordu. Üzerimde oluşacak ilgiyi önlemek için de Simge'nin arkadaşı olduğumu söylemişti.

Aytun, "Simge, sen bir yere geçip otur. Benim birkaç işim var. Ayliz de benimle gelecek," dediğinde Simge yanımızdan ayrılmıştı. Biz ise piramide doğru ilerliyorduk.

"Ne işin var?" diye sorduğumda omzunun üzerinden başını bana çevirse de gözleri şahin gibi etrafı tarıyordu. Her an tetikte gibiydi.

"Sophia'yı mahkemeden önce kontrol etmem gerekiyor. Bu yüzden sen beni odamda beklerken ben de onunla ilgileneceğim."

"Odanda tek başıma duracaksam Simge'nin yanında kalmam daha mantıklı olurdu bence."

"Odama gelen geçen herkes giremez, sarışın. Benim haberim yokken tek bir kişi bile adım atamaz, rahat ol."

Bu söylediğinde haklıydı. Daha evvel birkaç defa geldiğim odasında bizi rahatsız eden olmamıştı. Başımı sallarken kalabalık insan selini gördüğümde istemsizce ona yaklaşıırken başımı eğip derin bir nefes aldı. Elini belime koymak için geriye doğru atmıştı ki aynı anda birkaç meraklı gözün bizde olduğunu fark ederek geri çekildi. Onlara sert sayılabilecek bir bakış attuktan sonra sesini yükseltti: "Daha hızlı yürür müsün?" dediğinde yalandan şaşırması gibi yaptım.

"Aytun Karavera, az önce kibarlık örneği mi sergiledi yoksa gözlerim yanlış mı görüyor?"

"Kaba hâlime dönmemi mi tercih edersin? Eğer öyleyse seve seve yaparım çünkü birine ricada bulunmak benlik bir davranış değil." Tek kaşını kaldırıp öyle bir gülümsedi ki yüreğim tekledi. Hızlanmak için bahane arayan kalbimi zapt etmek adına soluklandım.

"Gördüğün gibi kibarlık üzerimde sırtıyor."

"Evet, sana biraz büyük geldi bu kibar tavırlar. Bünyem de eski Aytun'a alıştığı için yadırgıyor."

"Peki, en çok hangi hâlimi seviyorsun?"

"Her hâlini," diye hiç düşünmeden cevap verdiğimde gülümsedi. Ve etrafımızda o an kimsenin olmayışını fırsat bilerek dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. Geri çekilip hiçbir şey olmamış gibi etrafı kolaçan ettiğinde piramidin koridorlarında ilerliyorduk. Aytun'un odasının olduğu koridora girdiğimizde sağ tarafımızda kalan duvarın önünde durdum. Burada Firavun Tutankhamun'un portresi vardı. Mezarının bulunuşu, dünyamda çeşitli senaryolar üretilmesine neden olmuştu. Aşınası olduğum abartılı göz makyajına bir de buradaki canlılığından bakarken Aytun'un da onun sakalına bakıp çenesini ovduğunu gördüm.

“Ne oldu? Sen de mi Tutankhamun gibi keçi sakalı bırakacak-sın yoksa?”

“Ben bir Firavun veya tanrı değilim,” dedi bu söylediğimi garipseyen gözlerle.

“İyi ki değilsin, aksi hâlde fazlasıyla zalim olacağından eminim,” diyerek dalga geçtiğimde odasının kapısını açtı ve başıyla geçmem için bir işaret yaptı.

“Biraz daha orada dikilirsen zalimliğimle yeniden tanışacağın-dan eminim.”

“Şu tehditlerin beni benden alıyor...”

“Kibar oluyorum, yaranamıyorum; eski hâlime dönüyorum, yine yaranamıyorum. Ne istiyorsun başımın belası, söyle bakalım?”

“İşlerini halletmeni ve bir an önce buraya dönmeni,” dediğim-de başını sallayarak odasındaki kapaklı dolaplardan birini açtı. Siyah dik yakalı, buradan bakıldığında dahi ağırlığını hissettiren bir pelerin çıkardığında kalçamı masaya yaslayıp onu izlemeye başladım. Askıyı bir kenara atıp, düğme yerleri gri iple işlenmiş pelerini üzerine giydiğinde ona bakakalmıştım. Dolabın altından sapı gri renkli ve en ucunda yakut, büyük bir taş olan kılıcı da eline aldığı anda dudaklarım aralanmıştı. Üzerinde yere kadar uzanan pelerin ve elinde kılıçla tam bir ölüm meleği gibi görünen Aytun'u izlerken yutkunarak kendime gelmeye çalıştım. Gözleri ve pelerinin işlemeleri öyle uyumluydu ki olduğundan daha çekici hâle bürünmüştü.

Aytun, hayran bakışlarıma aldırmadan kılıcı pelerinin içindeki kabzasına soktu ve yeniden bana döndü. “Sen burada beni bekle. Ben Sophia'ya bakıp yanına geleceğim,” dediğinde başımı sallayarak odadan gidişini izledim. Aytun gittikten sonra bir süre çalışma masasının üstünü kurcaladım. Parşömenlerde dikkat çekici

bir şeyler bulmak istesem de ülkeyle alakalı şeyler vardı ve bunların pek de ilgi alanımın yörüngesine girdiğini söyleyemezdim. Bu yüzden masanın üstünü boş verip kitaplığa yöneldim. Kalın kitapların içinde kendimi kaybolacakmış gibi hissetsem de ciltlerinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim ve bir tanesini aldım.

Kitabın mumyalama teknikleriyle ilgili olduğunu ilk sayfasından anlarken üstünkörü okumaya, bildiğimden farklı şeyler öğrenmeye başladım.

İlk olarak burun deliğinden bir metal çubuk beyne sokuluyor ve beynin burundan akması sağlanıyordu. Bağırsak, akciğer ve mide ise çıkarılan diğer organlar arasındaydı. Bunun için vücudun sol tarafında bir delik açılıyordu. Kalbin öte dünyada yargılama işleminde kullanılacağına inanılıyordu. Çünkü kalp, ölümden sonraki yaşam için gerekli olacak akıl ve duyguların merkeziydi. Bu yüzden çoğu zaman çıkarılmazdı. Kalp çıkarılsa bile ayrıca mumyalanıp geri yerleştirilirdi. Çıkarılan iç organlar dört adet kavanoza konuluyordu.

İnsan başlı tanrı İmsery, karaciğeri korurdu. Babun başlı tanrı Hapi, akciğerleri korurdu. Çakal başlı tanrı Duamutef, mideyi korurdu. Şahin başlı tanrı Kebehsenuf ise bağırsakları korurdu.

Kitapta yazılanları teker teker okurken aniden odanın kapısı açıldı ve ince bir kadın sesi, "Sayın lider, şunlara bakmanız gerekiyor," dedi. Çıkan gürültü sayesinde arkamı döndüğümde yeşil renkli elbisesinin içindeki Ivana'yı gördüm. Kahverengi saçlarını atkuyruğu şeklinde toplayıp taşlı bir toka takmıştı. Tokadan sallanan gümüş renkli ipler saçının arasına karışıyordu. Beni gördüğü an yüzündeki gülümseme soldu, laciverte kaçan mavi gözleri şüpheyle kısıldı. Odaya girip kapıyı arkasından kapatırken bıkkınlıkla gözlerini devirmeyi de ihmal etmemişti. "Senin burada ne işin var?" diye sorduğunda yavaş hareketlerle kitabı yerine koydum ve Ivana ile yaşadığım anlar birer birer gözlerimin önünden geçti.

Buraya ilk geldiğim ve Aytun'un da beni henüz kabullenemediği zaman Ivana ile *takılmıştı*. Bu düşünce midemi bulandırırken yüz ifademi sabit tutmak epey zordu. Murat'ın bana verdiği kara büyüye sahip bileklik yüzünden yaram iyileşmediğinde yardım istemek için Aytun'un odasına gitmiştim ama bana kapıyı Ivana açmıştı ve yarama aldırmadan beni kapıdan kovmuştu. İç sesim, *sırf bu yüzden mi nefret ediyorsun*, diye sorguladığında ona gözlerimi kısarak karşılık verdim. Her ne kadar en geçerli sebebim bu olsa da her dakika Aytun'a yakınlaşma çabalarına da ayrıca sinir oluyordum. Bildiğim kadarıyla Ivana güçlü büyücülerden biriydi ve Aytun için çalışıyordu. Mısır'da yer alan tüm türlerin içinde Aytun'un muhbirleri vardı ve Ivana'nın görevi o muhbirleri seçip irtibat kurmaktı. Bu yüzden sürekli yan yana geldiklerini biliyordum.

Uzun saçlarımı omzumdan önüme alıp kabartırken Ivana'ya gösteriş yapma amacıyla Aytun'un masasına oturdum. Yüzüme şirin ama samimiysizliği belli olan bir gülümseme yerleştirirken, "Ne için gelmiştin?" diye sordum.

Ivana, başını yana eğip hareketlerimi süzdü. "Aytun yok mu?"

"Mahkemedен önce Sophia'yı kontrol etmeye gitti. Bir şey varsa buraya bırak, Aytun geldiğinde bakar," dediğimde yüzünü eğip güldü.

"Ne zaman Aytun'un sözcüsü oldun da bana emir veriyorsun?"

"Ah, sen bilmiyorsun sanırım. Ben sözcüsü değil, sevgilisiyim." Ivana'nın yüzündeki gülümseme neşesini kaybetmezken elindeki dosyaları havaya kaldırdı. Anlaşılan o da benim gibi duygularını saklama konusunda iyiydi. "Ben zindana gidip bunları bizzat lidere teslim etsem iyi olacak." Odadan çıkmaya yeltenmişti ki aniden bana döndü. "İstersen sen de gel. Mahkemenin başlamasına çok az kaldı. Aytun bir de dönüp seni almakla vakit kaybetmesin. Sophia onun eski sevgilisi sonuçta, cezasından önce edecekleri sohbet

uzun sürer," dediğinde gözlerimin önünde beliren tehlike çanlarını umursamadan ayağa kalktım. Benimle tatlı tatlı konuşması, tabii ki zehrini bu şekilde akıtmak istemesi yüzündendi.

Karnıma bıçak saplanmış gibi iki büklüm olacakken son anda kendimi tutmayı başardım. Ivana, şu an sinirlenmemi ve öfkemi kontrol edemememi istiyordu. Ona istediğini vermeyecektim. Bu yüzden karnımın kasılışını umursamadan kapıdan çıkarken, "Sophia, onun eski sevgilisi değil," dedim.

"Bir zamanlar o ikisinin birlikte olduğunu bilmeyen yoktu." Ivana, sözlerini söyleyip önüme geçti ve hızlı adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Burnumdan derin bir nefes alıp duyduklarımı hazmetmeye çalıştım.

"Tıpkı bir zamanlar bizi bildikleri gibi..." diye duyamayacağımı düşünüp kısık sesle mırıldandığında dişlerimi sıktım. Ivana'yı tam şu anda büyüyle duvardan duvara çarpsam ne olurdu ki? Kendime sakın kalmak için telkinler verirken Ivana hâlâ rahatça yürüyordu. Merakla onu takip ederken piramidin dar basamaklarından inerek geniş bir alana ulaşmıştık. Etrafımızda koşuşturanlara bakarken Ivana bir duvarın önüne geldi ve muhafıza dönerek, "Lider'in yanına gideceğiz," dedi.

Muhafız ikimize de kısa bir bakış attıktan sonra parmağıyla kahverengi taşların üzerinde kare sembolü çizdi ve geri çekildi. Duvar gürültüyle ikiye ayrılırken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Mısır'ın gizli kapılarından gına gelmişti.

Ivana yine önümden ilerleyerek içeri girdiğinde gözlerime karanlığa alışması için birkaç saniye verdim. Burası dar koridorlu bir zindandı. Koridorun iki yanında duvarlar ve bu duvarlarda da ufak kapılar vardı. Ivana biraz daha ilerledikten sonra duraksayınca bakışlarını takip ettim ve aralık olan kapıya baktım. İçeriden Aytun'un sesi yükseliyordu. Kapıya yaklaştığımda da Aytun'un sırtı dönük ayakta durduğunu gördüm.

Düz bir sesle, "Olayların bu duruma gelmesine sen sebep oldun. Sophia. Şimdi boşuna ağlama. Neftis'in sana merhamet göstermeyeceğini ikimiz de çok iyi biliyoruz," dedi.

"Bir Nigra olmayı ben seçmedim. Bunu çok iyi biliyorsun. Yüksek rütbeli bir büyücü olmama çok az kalmıştı. Ayrıca bana Nigraları araştırma görevini veren sendin." Sophia, ağlamaklı bir sesle yarı bağıırıp yarı suçlayarak konuşuyordu.

"Ben sana *onları araştır* dedim. Onlardan birine dönüşmeni söylemedim, Sophia. Bu lanet şeye dönüşmek senin kendi isteğindi. Her seferinde Nigralara olan hayranlığını dile getiriyordun. Onlardan bir şey öğrenebilmek için her şeyi yapıyordun. Muhbiri mi büyüyle sorguya çekip her şeyi söylediğini ne çabuk unuttun? Sana ne kadar yapma desem de benim sözümü dinlemedin. Onlardan birini takip etmenin sonucu bu, biliyorsun."

"Yetişip durdursaydın o hâlde beni. Kardeşine nasıl yetişip beslenmesini engellediysen aynısını bana da yapsaydın." Kaşlarını çatarken Sophia'nın Simge ile kendisini aynı kefeye koymasına anlam verememişti.

Net bir sesle, "Sen bana o gün bir daha onlara bulaşmayacağına söz vermiştin. Bana verdiğin sözünü bozdun," dedi.

"Tuttum. Yemin ederim tuttum. Senin evinden çıktıktan sonra saat çok geç olmuştu. Arabama binip eve gidecektim, uyuyacaktım ve sabah kalktığımda da Nigralara dair yaptığım tüm araştırmaları yırtıp atacaktım. Eve gittiğimde yatağımın üzerinde bir not buldum. *Bizi bu kadar merak etmenin ödülü* yazıyordu zarfın dışında. Merak edip açtım. O notta yazılanlar öyle kötüydü ki bir an önce seninle paylaşmak istedim. Çünkü korkmuştum. Hemen seni aradım ama bir türlü telefonuna bakmıyordun. Son çareyi yeniden evine gelmekte buldum. Okuduklarımı sana söylemek için sabahı bekleyemezdim. Evinin önüne geldiğimde kapının

önünde bir Nigra gördüm. Bana doğru koştuğunda çığlık atarak sana seslendim. Kendimle ilgili hatırladığım son şey de bu zaten. Sonra Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ne gittim ve birinden beslendim. Gözlerimi açtıgımdaysa çoktan onlardan birine dönüşmüştüm." Sophia, artık kendini tutamayıp ağlamaya başladığında hıçkırıklarını işitiyordum.

"Sen gittikten sonra Neftis beni yanına çağırmişti. Evde değildim, Sophia. Orada olsam sana yardım ederdim. Notta yazan, bana söylemek istediğin şey neydi?"

"Onun artık bir önemi kalmadı. Ama beni kurtarırsan, Neftis'in mahkemesinden kaçırırsan her şeyi anlatırım. Neftis büyük bir şey gizliyor, Aytun ve bu işin içinde Seth de var. Tüm bildiklerimi sana da söylerim ama beni buradan çıkar." Sophia endişeyle, alelacele konuştu.

Aytun'un başını salladığını hissettim. "Yapamam."

"O kız için yaptın ama. Bu piramitten lan'ın yardımıyla o kızı kaçırdın. Bana neden yapmıyorsun? Onun kadar güçlü olmadığım için mi yoksa?" Aytun sessiz kaldığında Sophia devam etti: "Benimle bir kez bile uyumadın. Ne zaman sende kalmak istesem hep bir bahane bulup ya beni gönderdin ya da kendin gittin. Ama o kızı yatağına alıp, sarmaş dolaş uyuyorsun. Birkaç ay önce hayatına giren bir kız, neden senin için bu kadar önemli de onca tehlikeyi göze alıyorsun?"

Aytun yine sessiz kaldığında aralık olan kapıdan Sophia'nın siyah elbisesinin eteklerini gördüm. Ellerini Aytun'a doğru uzatıp parmak uçlarında yükseldi. Saçları dağınıktı, yüzünde günler önce yapıldığı belli olan bir makyaj vardı. Siyah farı akmış, yüzünün belli kısımlarına bulaşmıştı. Soluk bakan gözleri ümitle parladı ve ellerini Aytun'un yanaklarına yerleştirdi. "Her şeyi arkamızda bırakıp gidebiliriz. O kızın senin için önemi olmadığını biliyorum.

Neftis'i yenme planların için yanında tutuyorsun. Sırf babanın intikamını almak için o kızı kullanıyorsun. Beni buradan çıkar ve birlik olalım. Eskisi gibi yeniden beraber olursak o kızla Neftis'i yeneriz. Hem babanın intikamını alırsın hem de taht bizim olur." Dudakları kıvrıldı. "Üstünden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, ben hâlâ seni seviyorum. Bir an bile seni sevmeyi bırakmadım." Kalbim baskıyla sıkıştığında yüzümü buruşturdum. Bu söyledikleri sadece onun uydurmasıydı. Hem kendini bu şekilde teselli ediyor hem de Aytun'un kafasını karıştırmaya çalışıyordu. Hiçbir sözünün doğruluk payı yoktu. Olamazdı!

"O yüzden mi beni öldürtmeye çalıştın? Çok sevdiğin için mi?" dedi sorarcasına. Sesinde yoğun bir alay yüklüydü.

"Bana karşı durmayıp, yanımda olduğun her an seviyorum seni," deyip yüzünü Aytun'a yaklaştırmaya başladı.

Öfke ve kıskançlığın yoğun karışımı zırhını kuşanarak içime saldırdığında titreyen ellerimi yumruk yaptım. Öfke sanki damarlarımda geziyordu. O esnada tanıdık bir kadın sesi zihnimin içinde yankılandı. "Yap şunu. Uzaklaştır onu," dediğinde söylediğini yaptım ve kapıyı gürültüyle açtım. Elimi Sophia'ya doğru uzatıp duvara çarptığını hayal ettim. Ense kökümünden başlayıp belime kadar yılan gibi kıvranarak inen acıyı görmezden geldim. Gözlerim yanarken duvardan yüksek bir ses geldi. Gözlerim öyle kararmıştı ki bir an için şaşkınlıkla bana dönen Aytun'u tek bir bakışım ile durdurmuştum.

Sophia acıyla bağırıp yere düşerken Aytun, silkelenip beni kolumdan tuttu ve dışarı sürükledi. Koridora çıktığımız an kolumu bırakıp Ivana'ya yaklaştı. "Onu nasıl buraya getirirsin?" diye âdeta kükrediğinde Ivana gözlerini korkuyla kıstı.

"Ben... Ben, şey için," diye kekelerken Aytun başını eğdi ve çenesini tuttu. Ivana'nın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırmaya yüzü

bana dönük olduğu için parlayan gözlerini net görüyordum. Yaklaşık on saniye sonra gözleri normale döndü ve Ivana'nın ağzından siyah renkli bir duman çıktı. Gözleri bomboş bakarken Aytun, "Git," dedi ve Ivana ikiletmeden geldiğimiz yere ilerleyip gözden kayboldu. Aytun, o gittikten sonra Sophia'nın kapısını da kapattı ve yeniden bana döndüğünde, "Ivana'nın hafızasını sildim. Son bir saatini hatırlamayacak," dedi. Sonra gözleri dikkatle benim üzerimde dolanmaya başladı. "Karışımı içmedin mi?"

"İçtim."

"Peki nasıl büyü yaptın?" diye sorduğunda sakince derin bir nefes aldım.

"Bilmiyorum. Onun seni öpmek için yaklaştığını gördüğümde dayanamadım. Her şey birden gerçekleşti."

"Sophia'nın beni öpmesine asla izin vermezdim," diye kararlılıkla konuştuğunda başımı salladım. "Bu karışımdan yeniden içmeni istiyorum. Normalde büyü yapamaman lazımdı, içindekiler de buna yarıyordu," diye tereddütle beni süzerken, "Belki de etki etmedi," dedim.

"Ayliz, bunu kendimde test ettim. En düşük dozda olmasına rağmen basit bir büyüü dahi yapamadım. Senin de yapamaman gerekiyordu," dediğinde ben de şüpheye düştüm ancak çaktırmadım. Bazı zamanlar aklımda yankılanan sesi duyuyordum. Bazı zamanlarda ise hiç duymuyordum. Fakat duyduğum zamanlar kendimi daha güçlü hissettiğim yadsınamaz bir gerçektir.

Düşünceli hâlimi gören Aytun, elini uzatacakken birden geri çekildi ve hızla arkasını döndü. Ne yaptığını anlayamazken o kısacık saniyede elinde bir siyahlık olduğunu görmüştüm sanki. Kaşlarımı çatarak başımı eğdim ve elini görmeye çalıştım ancak hiçbir şey yoktu. Aytun gergin bir sesle Sophia'nın kapısındaki kilidi takarken de eline bakıyordum. Normal görünüyordu. Belki de bir anlı-

ğına benim gözüm kararmıştı. Aytun yeniden bana döndüğünde elimi tuttu sıkıca. Yüzündeki gergin ifade gözümünden kaçmazken, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bir şey yok," dedikten sonra önce zindandan, sonra da piramitten çıktık. Mahkemenin yapılacağı alana geldiğimizde etrafı inceledim. Burası arenaları andıran, üzeri açık bir taş yapıydı. Taştan oturma alanları yukarı doğru yükselirken orta tarafta büyük bir boşluk ve Neftis'in tahtı vardı. Aytun ile girdiğimizde kendine ön sıralardan yer bulup oturan Simge'nin yanına gittik. Etraf çok kalabalık sayılmazdı, anlaşılan henüz herkes gelmemişti. O anda Simge'nin de etrafına meraklı bakışlar attığına rastlarken durumu garipsemiştim. Haydi ben ilk kez geldiğimden bakıyordum, o ne yapıyordu?

"Simge? Birini mi arıyorsun?" diye fısıldadığımda Aytun'a kaçamak bir bakış attı.

"Evet. Eğer seksi sırtığı gördüysen yerini söyle. Çalışırken nasıl görüldüğünü merak ediyorum."

Açık sözlülüğü karşısında birkaç saniye donakalırken evdeki tavırlarının tamamen Aytun'dan saklamak için olduğunu farkına varabilmişim.

"Görmedim." Başımı sallarken Aytun'un yanımda ayaklandığını fark ettim.

"Ben birazdan döneceğim," deyip Simge ile beni yalnız bıraktığında bir işi olduğunu düşünerek önüme döndüm. Hâlâ etrafına bakmakta olan Simge'ye "İstersen gidip ara," dedim.

Başını bana çevirip iki yana salladı. Yüzünde kol gezen hafif bir hayal kırıklığı vardı. "Hayır, seni yalnız bırakamam. Ama Aytun geldiğinde Hector avına çıkabilirim." Açık renkli gözleri haince parlarken sırttım.

"Yakala, kaçırma avını," deyip kahkaha atarken yanıma oturan bedeninin varlığıyla oraya döndüm. İlandı. Üzerinde koyu mavi, uzun bir cüppe vardı ve bu hâliyle ürkütücü görünüyordu. Bakışlarımından ne düşündüğümü anlamış olacak ki gülümseyerek açıkladı: "Mahkeme sırasında görevliyim. O yüzden böyle giyindim," dediğinde içim rahatladı. "Siz de gayet şık görünüyorsunuz."

"Teşekkürler, kuzen. Sen de olmasan iltifat eden olmayacak."

Ian, başını iki yana salladıktan sonra ona sataştı. "Gecenin bir yarısı uykumdan kaldırıp, 'Kuzen, beni öv,' demediğin sürece iltifat ederim."

"O sadece bir kere olmuştu ve saate dikkat etmemiştim."

Ian, Simge'ye göz kırptıktan sonra yeniden bana döndü ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Onu izlerken aklıma gelen parlak fikirle gülümseyip Simge'ye eğildim. "Hazır Ian yanımdayken gidip Hector'ı bulmaya ne dersin?"

Simge, söylediklerimden hoşnut bir şekilde gülümserken yüzü aydınlanmıştı. "Sana bayılıyorum, Ayliz," dedi kısık bir tonda ve ardından sesini yükseltti. "Ben makyajımı tazeleyip hemen geliyorum. Ian, sen Ayliz'in yanındasın nasıl olsa?" diye sorarcasına konuştu.

Ian onu onaylayarak, "Buradayım," dedikten sonra Simge yanımdan ayrılmıştı. Gözden uzaklaştığını görünce Ian'a doğru eğilerek sesimi alçaltım.

"Ne olu..."

"Sus ve beni dinle. Öncelikle bu konuşma ikimizin arasında kalacak, Ian. Bana söz ver, lütfen."

Şaşkın bakan irisleri dikkatle yüzümü tararken dudaklarımda haddinden fazla oyalanmıştı. Rahatsızca yerimde kıpırdanarak geri çekildim.

“Söz.”

“Sana bir şey sormak istiyorum. Ruhsuz Kemiklerden Tendre'ye nasıl ulaşabilirim?”

“Tendre mi? Ne yapacaksın onunla?” dedi kafası karışmış bir şekilde. Sorduğum şeye bir anlam veremiyordu. Hoş, zaten anlamasını da beklemiyordum ve işime geliyordu. Bir şeyleri anlarsa yoluma taş koyardı ve bunu istemiyordum.

“Soru sormadan sadece nasıl ulaşacağımı söyleyen?”

“Ruhlar Şehri'nde Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nin arkasında, ağaçların arasında doğruca çöle açılan bir geçit var. Tendre'nin evi de orada. Zaten diğerlerinden ayrıışan bir yapısı var ve ona gitmek istediğin için istemsizce oraya yöneleceksin.” Soru sormuyordu ancak gözlerindeki merak ortadaydı. “Ayliz, eğer ters bir durum varsa çekinmeden bana söyleyebilirsin. Sana her konuda yardımcı olacağımı biliyorsun.”

Omuz silktim. “Her şey yolunda, lan. Sadece Tendre ile konuşmam gereken bir şey var ve biraz özel,” diyerek daha fazla kurcalamasına mâni oldum. Kaldı ki benden hemen sonra biri daha aynı şeyi farklı bir yolla yapmıştı.

“Yokluğumda işlerimi yapmış, kız kardeşimi korumuş olabilirsin, lan ama Ayliz, benim kırmızı çizgim. Bu yüzden defalarca tekrar ettiğim gibi ondan uzak dur.”

Aytun'un gölgesi üzerime düşerken aslında bu durumdan ne kadar memnun olduğumu fark ettim. Gölgesi dahi üzerime titriyor, benden başka yere değmemeye özen gösteriyordu. Biraz uzağımda olduğu için konuştuğumuz şeyleri duymadığını farz ediyordum. Zira duymuş olsa bu kadar sakin karşılamazdı ve ben de aklımdaki planları asla eyleme dökemezdim.

İlan, ayağa kalkıp başını dikleştirdi. "Madem kendine bu kadar çok güveniyorsun, neden Ayliz ile yan yana durmamı istemiyorsun? Yoksa beni tanıdıkça senden uzaklaşacağını mı düşünüyorsun?"

Bu gereksiz konuşmanın sonunda Aytun'un kendini tutamayacağını bildiğimden araya girme ihtiyacı hissettim. Zaten bahsi geçen konunun öznesi de bendim.

"İlan, sana daha önce de söylemiştim. Aytun benim için daha iyisini bulduğumda bırakacağım bir seçenek değil. Benim için en iyisi o ve bu düşüncem sonsuza dek değişmeyecek. Kabullensen iyi olur."

Hayal kırıklığıyla bana dönerken dudaklarına acı dolu bir tebessüm yerleştirdi. "Anladım, merak etme ama hâlâ fikrinin değişeceğini düşünüyorum," dedikten sonra Aytun'a sert bir bakış atıp yanımızdan ayrıldı.

Uzaklaşmaya başladığında Aytun, çenesini sıkıp yanıma oturdu. Öfkeyle soluyordu ve şu an bir şey yapmadıysa kraliçenin aşağıdaki alana girmesinden dolayı olduğuna emindim.

"Önüne dön Ayliz, bu konuyu daha sonra konuşacağız. Şimdi dikkat çekiyoruz," dediğinde söylediğini yapıp gergin bir şekilde önüme döndüm. İlan'ı yanımda gördüğü her an böyle asabileşiyordu. Pekâlâ, haklıydı. Sonuçta İlan, bana olan hislerini gizlemiyordu ve Aytun da bunu bildiğinden dolayı rahatsızlık hissediyordu. Bir gün sahiden dayanma sınırını aşacaktı ve o zaman Aytun'u tutamayacakmışım gibi geliyordu.

"Kraliçenin anlamayacağından eminsin, değil mi?" diye sordum tereddütle. Zira önümüzde yürüyen kadın oldukça zarif bir korkutuculuğa sahipti. Üzerinde bembeyaz, yere kadar uzanan bir elbise vardı. Üzerindeki tek aksesuar ise boynunun tamamını kaplayan mavi ve siyah taşlardan oluşan bir kolyeydi. Kollarında, bu noktadan seçemediğim dövmeler vardı ve tıpkı daha önce Uyuyuş Günü'nde Aytun'un bana yaptıkları gibi duruyordu.

"Anlayacak olsa şimdiye kadar çoktan anlardı. Rahatla o yüzden," dedi gözlerini tahtına giden kraliçeden çekmeden.

Altından yapılma büyük tahtına oturduğunda bana döndüğü için yüzünü net olarak görebilmiştim. Asırlardır yaşamasına rağmen yüzünde en ufak bir yaşlılık belirtisi yoktu. Hiç bilmesem aynı yaşlarda olduğumuzu bile düşünebilirdim. Omuzlarına dökülen karamel rengi saçlarını düzelterek gülümsedi.

"Hoş geldiniz, sevgili halkım. Bugün burada olmamızın nedenini hepiniz biliyorsunuz. Kendini Nigra türünün kraliçesi olarak tanıtip bana saygısızlık yapan Sophia'nın mahkemesi için buradasınız. Muhafızlar, getirin!"

Kraliçenin bağırışıyla bir sürü muhafız ortalarına aldıkları koyu gri elbisesi içindeki Sophia'yı getirdiğinde olduğum yerde dikleştim. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissederken aklıma yine görmemi sağladığı kâbus gelmişti. Sızlayan boğazıma elimi koyup ovuşturduğumda Aytun'un başı keskin bir hamleyle bana döndü.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey," dediğimde bakışlarını boynuma indirdi. Dişlerini sıkarken, "Sakin olmayı dene. Birazdan gideceğiz," dedi.

Başımı sallarken kraliçenin sesinin tekrar yükselmesiyle dikkatimizi oraya çevirdik.

"Yokluğumda Memfis'e yapılan saldırıdan senin sorumlu olduğun söyleniyor, Sophia. Teb'in ve Memfis'in liderleri, bu konuda Yüce Ra üzerine yemin ettiler. Bana yaptığın ihanetin cezası olarak Nil'in hırçın sularına atılacaksın. Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sophia, ölüm kararına rağmen kahkaha attı. Şu anda psikolojik rahatsızlığı olan biri gibi görünüyordu. "Sor bakalım çok sevgili liderlerine, o gece yanlarında başka kim varmış ya da senden ne gizliyorlar? Ruhsuz Kemik öldüren Aytun'a çok çabuk güvenmişsin."

Kraliçenin gözleri eliyle koymuş gibi Aytun'un yerini bulup üzerinde sabitlenirken düşünceyle gözlerini kısıtı. Hissettiğim gerginlik had safhadaydı. Bir şey anlayacak mı sorusu aklımı kurcalıyor, bir terslik olacak mı diye düşünmekten başım ağrıyordu. Birden Aytun'dan çektiği bakışlarını bana çevirdi ve gözleri daha da kısıldı. Midem kasılırken derin bir nefes aldım ancak bakışlarımı kaçırmadım. Gözlerinin içine ifadesizce bakmaya devam ederken, *lütfen, anlamasın*, diye içimden geçirdim. Kalbimde yer edinen boşluğa dolan korku, Neftis'in bana bakarak geçirdiği her saniyede artıyordu. Tavırları güçlü ve bir o kadar da kendinden emindi. Duruşundan zalim bir asalet akıyor, bulunduğu tahtın üzerine döktüğü kanların kokusunu buradan bile alıyordum.

Neftis daha fazla oyalanmadan tekrar Sophia'ya döndüğünde derin bir nefes aldım. Biraz daha soğuk bakışlarına maruz kalırsam kalbim duracaktı.

"Ben liderlerimin sadakatine sonuna dek inanıyorum. Aytun Karavera, Elijah meselesinde gereken neyse onu yaptı. Ama sen Sophia, bana ihanet ettin, halkıma zarar verdin. Bu yaptığının bedelini de kendi hayatınla ödeyeceksin."

Sophia'nın yüzü öfkeyle çarpılırken haykırdı: "O kız senin sonun olacak, Neftis. Gördüm. Kanlı ve intikamlı günler çok yakın."

Neftis'in, "*Hangi kız?*" diye sormasına kalmadan Sophia büyük bir çığlık attı. Acı içinde yere yığılırken, arkasında gözleri cılız bir ışıkla parlayan lan dikkatimi çekti. Sophia'dan gözlerini ayırmazken, "Kraliçem, izninizle infazı yapmak istiyorum. Sophia'nın yanlış tahminlerine daha fazla maruz kalmayın," dedi düz bir sesle.

Neftis, düşünceli bir tavırla başını sallarken, "Görürebilirsin, lider. Dileyen, Sophia'ya infaz alanına kadar eşlik edip ihanetçilerin sonunun ne olduğunu kendi gözleriyle görebilir. Unutmayın, sizin kraliçeniz benim ve benden başka birine itaat edemez,

benimle ilgili hain planlar içine giremezsiniz. Gün gelecek, tüm Nigraların sonu bu olacak," dedi ve geldiği noktadan giderek gözden kayboldu.

Kraliçe gider gitmez muhafızlar, yerde acıyla kıvranan Sophia'yı kaldırdılar ve Ian'ın peşinden infazın yapılacağı alana doğru ilerlediler. Halktan Sophia'nın sonunu görmek isteyen birkaç kişi ayaklansa da çoğunluk, yerinde oturmaya devam etti.

Aytun'a dönüp, "İzlemeye gidecek miyiz?" diye sorduğumda tek yaptığı, başını olumsuz anlamda sallamak olmuştu. Aceleci bir tavırla ayağa kalktığında ben de ayaklandım ve peşi sıra ilerlemeye başladım. Hızlı adımlarına yetişmek için kendimi zorlarken aniden durmasıyla suratımı sırtına çarpıp inledim.

Tam ağzımı açıp kızacakken, "Kraliçem," demesiyle kendimi tuttum. Aytun'un arkasından çıktığımda Neftis ile ikinci defa göz göze geldim.

"Aytun, Ruhlar Şehri'nde her şeyin yolunda olup olmadığından emin olmanı istiyorum. Ordunu topla ve tüm gece şehri dolaşın. Hiç kimsenin evinden çıkmasına izin vermeyin. Ayrıca tüm giriş çıkışların başına da adamlarını yerleştir. Bu gece oradan kimse çıkmayacak. Nigralar başlarında durduğumu bilsinler ve Sophia'nın infazını fırsat bilip ayaklanma çıkaramasınlar."

Aytun, başını öne eğerek saygıyla konuştu: "Emredersiniz, kraliçem."

Neftis'in gözleri Aytun'dan bana dönerken hareketlerinin narinliği karşısında kıskanmadan edememiştim. Evet, kadın kötüydü ama bu, zarif olduğu gerçeğine gölge düşürmüyordu.

"Sen kimsin?" dediğinde kendime rahat olmam gerektiğini hatırlatarak tebessüm ettim.

"Simge'nin arkadaşıym, kraliçem." Benden hemen sonra Aytun söze atıldı: "Bir süreliğine bizimle kalıyor. Simge'nin okuldan arkadaşı."

Gözlerini küstahça kısıp, "Adın ne?" diye sordu.

"Ayliz."

Neftis birkaç saniye daha beni süzdü ama devamını getirmeden tekrar Aytun'a döndü. "Görevini unutma. Sabah erkenden rapor bekliyorum senden."

Neftis'in gidişiyle Aytun, başını iki yana salladı. "Haydi, gidelim sarışın. Simge arabada bekliyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Arayıp daha fazla orada duramayacağını, arabaya gideceğini söyledi. O yüzden hemen yanına geldim zaten. İyi ki de gelmişim. Ian, akbaba gibi hemen başına üşüşmüş."

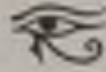
İyi bari, diye düşündüm. En azından Simge'nin Hector'la olduğunu görmemişti. Kalabalıktan uzaklaşınca durdum ve Aytun'un koluna dokunarak onu da durdurdum. Merakla bakarken, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet, oldu," diye karşılık verdim mırıldanarak. "Orada olanları gördüm. Neftis, kim olursa olsun ihaneti cezasız bırakmıyor, ona yanlış yapanın sonunun bu olduğunu söyledi. Sen de şu an onu kullanıyorsun ve günü geldiğinde intikam almak istiyorsun. Eğer işler ters giderse senin sonunun da bu olmasından korkuyorum. Sophia, onun en başından beri düşmanıymış fakat sen yıllardır onunlasın. Yüzüne gülüp arkasından kuyusunu kazıyorsun. Ona gerçekten ihanet ediyorsun ve sana karşı daha acımasız olacağından eminim. Ondan intikam aldığın an, geri dönüşü olmayan bir yola gireceksin." Yüzüm acıyla ve endişeyle kasılırken onu ikna edecek sözleri sarf etmeye devam ettim. Gerekirse bunun için yal-

varırdım. Yeter ki kendine bile isteyce zarar vermesin. "Ne olur, o hiçbir şey anlamamışken vazgeç. Daha sonra öğrenirse..."

Elini koluma koydu. "Ayliz," dedi kararlılıkla gözümün içine bakarken. "O, benim babamı öldürdü. Bu fikri bir çırpıda aklımdan atamam, burada on altı yıllık bir nefretten bahsediyoruz. Bu, o kadar kolay değil." Neşesiz bir gülüş yolladı. "Haydi, evimize gidelim."

Elini belime koyup beni ilerletirken aklımdaki şeyin doğruluğundan bir kez daha emin olmuşum. Aytun'un intikam fikrini aklından tamamen atması için bunu yapmak zorundaydım. Bedeli her ne olursa olsun...

Aytun, kraliçenin verdiği emri yerine getirmek için evden gittiğinde Simge de erkenden yatacağını söyleyerek odasına çekilmişti. Evdeki bu sessizliği fırsat bilip, Aytun'un arabalarından birini alıp Ruhlar Şehri'ne gelmiştim. Arabayı görünmeyecek bir yerde bıraktıktan sonra hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Tanınma ihtimaline karşı bordo pelerinin başlığıyla yüzümü iyice örttüm ve kapıdan yavaşça geçtim. Gergin bir şekilde etrafıma bakınırken, "Ruhlar Şehri'ne tekrardan hoş geldiniz, Ayliz Kılıç," diyen bir ses işitince onun tahmin ettiğim şey olmamasını dilemekten başka çarem kalmamıştı.

Arkamı döndüğümde gördüğüm şeyle yutkunup bugünkü tek şanssızlığımın bu anla sınırlı kalmasını diledim. Buraya ilk geldiğimde dans ettiğim iskelet tam dibimdeydi. İrkilip, geri çekilirken, "Merhaba," dedim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ruhsuz Kemiklerden Tendre'nin yanına gideceğim. Bu nedenle hapishanenin arkasındaki geçidi kullanacağım," dedim kararlı görünmeyi umarak.

"Dilerseniz size geçide kadar eşlik edeyim."

"Ah, hiç gerek yok. Kendim giderim."

"Lütfen, önden buyurun. Sophia'nın ölümünden sonra Nigraların ne yapacağı hiç belli olmaz, bu gece yalnız dolaşmanız sakıncalı," deyip kemikli elini bu taraftan dercesine uzattı. Yutkunup gösterdiği yönde onunla beraber yürümeye başladığımda gözlerim iskeletin ürkütücü bedenine kaymasın diye başka yerlere bakıyordum.

Çalıntı Ruhlar Hastanesi'nin arka tarafındaki ağaçların arkasında, renkli ışıklardan oluşan yuvarlak kapıya ulaştığımızda iskelet bana döndü. "Sizinle Tendre'nin evine kadar gelebilirim isterseniz."

"Hayır, gerek yok. Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," dedikten sonra eşiğe adım attım ve çıktığımda çöldeydim. Bu resmen ışınlanmaktı!

Etrafa bakındığımda sadece bir tane kulübe görmüş ve onun aradığım ev olduğunu tahmin etmiştim. Bu yüzden hızlı adımlarla ilerledim ve kapıya vurdum. Daha birkaç saniye geçmişti ki kapı açıldı ve Tendre göründü.

Üzerinde oldukça kaliteli duran, saten, siyah bir cüppe vardı. Yüzünü kapatan, altın rengi, parlak bir maske takmıştı. Suratının tamamını kaplayan maske, tıpkı bir iskelet simasını andırıyordu. "*İçeri geç, Ayliz Kılıç.*"

Zihnime fısıldadığı sözü dinleyip kulübeye girdim. "Senden bir isteğim olacak, Tendre," dedim doğruca konuya girerek.

Adam söylediklerime karşın masanın karşısındaki sandalyeyi işaret edince oraya oturdum.

"*Seni dinliyorum, cehennem ateşinin muhafızı,*" dedi zihnime doğru konuşarak. Bu hareketine hiçbir zaman tam anlamıyla alışamayacaktım, zira kafamın içinde bir sesin yankılanması hoş değildi. Hele ki o sesin sahibinin, İsis'in görevini bana yüklemesi...

Tendre karşıma geçip oturduğunda üzerindeki soluk renkli cüppeye baktım. Yüzü görünmüyordu ancak Aytun, daha önce her yerinin siyah iplerle kaplı olduğunu söylemişti.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim mırıltıyla.

"*Senin bu dünyadaki tek taht varisi olduğunu mu? Elbette biliyorum. Bizler her şeyi biliriz ve duyarız. Bu, Ra'nın bize bir mükâfatıdır.*"

"Her şeyi bildiğini varsayarsak bir sorum olacak. Sedef Karavera da tıpkı benim gibi İsis'in soyundan geliyor ve hâliyle Aytun ile Simge de öyle olmalı. Neden tahtın tek varisinin ben olduğumu söylüyorsun?" diyerek bir süredir aklımı kurcalayan soruyu sordüğümde merakla alacağım cevabı bekledim.

"*Çünkü sen Neftis'in yarattığı diğer dünyada doğdun; onlar ise burada. Osiris'in soyu o ikisinde daha baskın ilerliyor ve taht üzerinde hak iddia edebilmek için saf kan taşıyıcısı olmak zorundasın. Sedef Karavera o soyu devam ettiriyor olabilir fakat Djoser'in taht soyu ile ilgisi yoktu. Bu da Simge ve Aytun'u melez; seni de tahtın tek varisi yapıyor.*"

Her ne kadar usanmadan saatler boyu Tendre'ye merak ettiğim her şeyi sormak istesem de buna vaktim yoktu. Aytun tüm gece dışarıda olacaktı ama bir aksilik çıkarsa eve gelirdi ve beni göremediğinde bunu açıklayamazdım. Bu nedenle merakıma yenilmeden buraya asıl geliş amacıma odaklanmalıydım.

"Her şeyi bildiğine göre neden sana geldiğimi de biliyor olmalısın."

"Bunu tahmin ettiğimi söyleyemem."

"Aytun'u ve beni tekrar Amenta'ya götürmeni istiyorum. Fakat bu sefer birkaç dakikayla sınırlı kalmayacak. İstedığımız kadar orada kalacağız." diyerek emrivaki yaptığımda başımı dikleptirdim. Her ne kadar karşımdaki farklı türden biri olsa da Tendre'nin etrafına yaydığı bir huzur olduğunu inkâr edemezdim. Özellikle mahkemede Aytun'u kurtardığını bildiğimden epey rahattım.

"Bunu neden istiyorsun?" dediğinde iç çektim. Aytun içindi tabii ki.

"Aytun'un babasını görmesini, ölümünde onun bir suçu olmadığına ikna olmasını istiyorum." Ve bir de Neftis'ten intikam almaktan vazgeçirmek istiyorum.

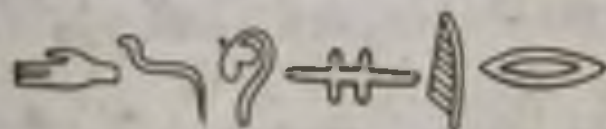
"İsteğini yerine getiririm ama bir karşılığı olur," dediğinde başımı salladım. Karşılıksız olmayacağını zaten biliyordum ve buraya gelirken kendimi her türlü bedele hazırlamıştım. Aytun, benim için gözü kapalı ölüme atlamıştı ve şimdiki durum da çok farklı sayılmazdı. İntikamından vazgeçmezse Neftis, ona hain damgası yapıştırarak ve bugün Sophia'ya verdiği cezanın daha beterini uygulayacaktı. Aytun ölecekti ve bunun olmaması benim elimdeydi. Bu yüzden, "Tamam," dedim yalnızca. Onun hayatı için her şeyi, her fedakârlığı yapardım.

Merakla Tendre'nin önüne sunacağı şartı bekledim.

Fakat zihnime dökülen tehlikeli sözcükler, benim için beklenmedikti:

"Bu gece, burada benimle birlikte olacaksın."

Djoser

BÖLÜM 11

Sevdiğimiz, değer verdiğimiz, bizim için önemli olan insanların mutluluğu uğruna kimi zaman özveride bulunurduk. Onların kendilerini iyi hissetmeleri için kendimizden bir şeyler eksiltir, onların noksan kısımlarına eklerdik. Çünkü bilirdik ki etrafımızdaki kişiler mutlu olduğu sürece huzurluyduk.

Benim yamalarım vardı. Başkalarını çoğaltmak için kendimden eksilttiğim yerlerim çiçeklerle kaplanmamıştı hiçbir zaman. Eksik kısımlarım zehirli sarmaşıklarla dolup taşmış, ihanetle çerçevelenmişti. Çoğaltmak için uğraştığım hiç kimse benim eksikliklerimi görmemişti. Birine yaptığım iyilik her zaman kötülük olarak bana geri dönmüştü. Ama hiçbir zaman akıllanmamış, uslanmamıştım. Karşıma çıkan her yeni kişiye güvenmiş, fedakârlık yapmayı sürdürmüştüm. Ben kendi merhametimin kurbanıydım.

Tendre'nin fısıltısı zihnimde yankılandığında, esasında isteyeceği şeye kendimi hiç de hazırlamadığımı fark ettim. Daha saniyeler evvel onun için her fedakârlığı yapacağımı söylemiştim ama bu çok fazlaydı. Bu kabullenemeyeceğim, bana tamamen aykırı olan bir eylemdi.

"Siz... Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" diye sordum usulca.

"Aytun'un ihanetten yargılanıp ölmesini mi istiyorsun?" Ruhsuzca konuştuğunda adının hakkını ne kadar iyi verdiğini anlamıştım. Buraya gelip ondan yardım istemem hataydı. Hızla ayağa kalkarken elimi küçük masanın üzerine koyup öfkeyle konuştum:

"Hayır ama ölmesini önlemek için ona ihanet etmeyeceğim. Böyle bir şeyi asla kabul etmiyorum. O kraliçeye ihanet etmesin derken ben ona bu kötülüğü yapmayacağım."

"Neden?" dediğinde benim gibi ayaklanmıştı.

"Cevap çok açık değil mi? Ona asla ihanet etmem."

Tendre başını kaldırırken cüppenin altındaki iplerle dolu tenini görmüştüm. Yutkunarak gözlerimi oradan uzaklaştırdım. *"Sadakat önemlidir, Ayliz ve sen, bu sınavı Aytun'un öğrenmeyeceğini bildiğin hâlde ihanet etmeyerek geçtin. Dilediğin zaman Aytun Karavera ile seni Ölümler Şehri'ne götürmeye hazırım."*

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Oyun muydu bu?" diye mırıldandım. Tendre, *"Oyun değil, sınav,"* dediğinde hissettiğim rahatlamayla sesli bir şekilde nefesimi bıraktım. İsteddiği şeyin gerçek olduğunu düşünerek bayağı korkmuştum ama sadece beni denemek istemişti.

"Aytun'un, senin için kardeşim Elijah'ı öldürmesi çok büyük bir fedakârlıktı ve aynısını senin yapıp yapmayacağını merak ettim. Ona ihanet etmedin ve bu, benim için yeterli. Aileni, Aytun'u korumak istiyorsun. Benim bir ailem yok. Zaten Ruhsuz Kemikler kendi içinde bir aile olamayacak kadar ruhsuz hissediyorlar. Her sene Uyanış Günü'nde, kraliçenin etrafını saran mumyalara içimizden birini kurban ediyoruz. Ben, ilelebet bunun pişmanlığıyla yaşayacağım. Ve senin bu sadakatın... Bu, sana bir hediye. Onu asla kaybetme, hep yanında taşı. Zamanı geldiğinde sadakatın sınanacak, o zaman da kararını sen vereceksin."

"Sadakatimi kim sinayacak?"

"Zamanı geldiğinde, dedim."

Tendre'ye ne kadar sinirlenmiş olursam olayım bir bedel ödemek zorunda kalmadığım için sevinmiştim. Sonuçta ne yapacağı belli olmuyordu ve bu sınav gayet makuldü. Yutkunup öfkemi atmaya çalıştım. "Aytun yarın tüm gün boş olacak. Sabah gitmemiz uygun olur," dediğimde Tendre başını eğdi.

"Sabah erkenden evinizde olacağım."

Tendre'nin sözlerinden sonra dışarı çıktığımda, *"Nasıl döneceğini biliyor musun?"* dedi. Başımı iki yana sallarken elini kaldırıp hafifçe salladığında önümde bir geçit açılmıştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıp geçide adım attım. Birkaç saniye sonra kendimi yeniden Ruhlar Şehri'nde bulduğumda acele ederek dışarı çıktım. Aytun'a yakalanmamak için hızla eve vardığımda üzerimi değiştirip yatağa girdim ancak aklım hâlâ ondaydı.

Vicdanının yükünü alması, onun suçsuz olduğunu söylemesi için babasına götürmek istemişim ama doğru bir şey yapıp yapmadığımdan bir türlü emin olamıyordum. Acaba olanlara karışarak haddimi mi aşıyordum? Sonuçta bu, onların aile meselesiydi ve Aytun, burnumu soktuğum için kızabilirdi. Cümlemin mantıksızlığı suratıma çarptığında tebessüm ettim. Bana, *ailemdensin* demişti, o hâlde karışma hakkını da vermiş bulunuyordu.

Hiç uyumadan sabahı zor etmişim, bir süre sonra Aytun sessizce kapıyı araladı. Yavaş adımlarla yanıma gelip saçlarımı geriye atarken, "Neden uyumadın, sarışın?" diye sordu.

"Seni beklemek istedim." Çehresindeki yorgunluk emarelerini yok etmek ister gibi parmaklarımı yüzünde gezdirdim. Gözlerindeki ışıqla bana bakarken, "Ne oldu?" diye sordu tebessümle.

"Senden bir şey istesem yapar mısın?"

Hiç düşünmeden, "Ne istersen," dedi.

Yattığım yerde doğrulurken elimi yüzünden çekmek zorunda kalmıştım. İkimiz de bu duruma olan hoşnutsuzluğumuzu belli ederken ilk tepki veren o oldu ve elimi tekrar yanağına yasladı. "Burada daha iyi."

Dikkatimi dağıtmamak için büyük bir uğraş verirken çok kızmamasını umdum. "Benimle bir yere gelmeni istiyorum ama lütfen, gidene dek hiçbir şey sorma."

"Güzelim, sahiden bu gizemli davranışlara gerek var mı?"

"Soru sorma, demiştim. Gelecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Elbette geleceğim."

Eve geldiğimde üzerimi değiştirmemiştim. Hazır bir şekilde yataktan çıktığımda Aytun kaşlarını çatsa da bir şey demedi. Sessizce aşağı indiğimizde salonumuzun tam ortasında duran Tendre'ye tebessüm ettim ancak bir yanım Aytun'un tepkisini de görmeyi deli gibi istiyordu.

"Burada ne yapıyorsun, Tendre? Sana evime izinsiz girme hakkını vermedim."

Tendre, yerinde kıpırdamadan dururken, "*Sen vermedin, Karavera ama Ayliz, o hakkı verdi.*" dedi.

Aytun'un bakışlarını sırtımda hissedince rahatsızca yerimde kıpırdandım. Ona soru sormamasını söylemiştim ama beni dinleyecek gibi durmuyordu. O sorgulamayı seven bir adamdı ve bir açıklama duymadan hiçbir şey yapmazdı. Arkamı dönerken boyunun uzunluğu yüzünden başımı kaldırdım. "Sadece bekle. Tendre'yi ben çağırdım, bizi bir yere götürecekt."

"Nereye?"

Ben cevap vermeye vakit bulamadan Tendre araya girerek, "Kı-mıldamayın," dedi ve ellerini yukarı kaldırdı. Bu hareketiyle geniş hatlara sahip cüppesi aşağı kayarak bileklerini açığa çıkarmıştı. Aytun'un dediği gibi eklem yerleri siyah bir iple çapraz olarak bağlanmıştı. Daha önce görmüş olsam da yeniden görmek beni dehşete düşürmüştü. Bunu ona hissettirmemeye çalıştım. Zira en ufak bir şey, bana yapacağı iyilikten vazgeçmesine sebep olurdu. Ki neredeyse sonuna geldiğim şeyi, elimin tersiyle bir kenara itek-leyemeyecektim.

Yer sarsılmaya başladığında tedirginlikle Aytun'un eline yapış-tım. Ne olursa olsun şu ortamda güvendiğim tek kişi oydu. Beni her şeyden, kötülüğün ihtimalinden dahi koruyacağını biliyordum.

Birkaç saniye geçmemişti ki ayağımın altındaki yerin dokusu-nun değiştiğini hissederek kapattığım gözlerimi açtım. Kasvetli şehir, daha önce geldiğim gibiydi ancak tek fark şu an bulundu-ğumuz yer, boş bir alan değildi. Daha çok ufak tefek kulübelerin olduğu, eve benzeyen yapıların tam ortasıydı.

Aytun'un tepkisini deli gibi merak ederken cesaretimi toplayıp elini tuttuğum adama döndüm. Şaşkınca etrafına bakarken gözle-rimiz kesişti ve muhtemelen yüzümde oluşan gergin tebessümden ne yaptığımı, buraya neden geldiğimizi anladı.

"Sen?" diye sorarken söyleyeceği şeylerin devamını getirmeyip dudaklarını sıkıca birbirine kenetledi.

"Sana bir söz vermiştim," dedim Tendre'nin yanıımızdaki var-lığını göz ardı ederek. Uzanıp diğer elini de tuttuğumda yüzünü görmek için başımı yukarı kaldırdım. "Seni babana getireceğimi söylemiştim, Aytun. Aramızdaki sözlerin önemini biliyorsun. Bi-rimiz söz verdiyse tutmalıdır."

Afallamış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum."

Güven vermek istercesine tuttuğum ellerini sıkıttım. "Ama ben biliyorum. Yapacağın tek şey gidip babana kavuşmak, onunla konuşmak," dedim lakin Aytun'un bakışları bunu onaylar gibi değildi. Nitekim konuştuğunda da ses tonu itirazını kanıtlıyordu. "Yüzüm yok. Yanına gitsem dahi nasıl kaldıracağım başımı? Nasıl *senin ölümüne ben sebep oldum ama yine de geldim* mi diyeceğim?"

Çaresizliği ve içten içe hissettiği korku karşısında onu teskin etmeye devam ettim. "Aytun, babanın ölümünde bir suçun yok. Bunu anlamak zorundasın."

Yalnızca baktı, baktı ve baktı... Gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden beni vurgundan vurguna, fırtınadan fırtınaya sürüklerken tek yaptığı şey kalbimi heyecanlandırmak olmuştu. "Haydi, git babana," dedim üzerimdeki etkisini bir nebze olsun azaltabilmek için. Zira bana yoğun bir şekilde bakmaya devam ederse dizlerim vücudumu taşıyamayacak kıvama gelecekti.

Başını Tendre'ye çevirirken yeniden ifadesiz hâline bürünmüştü. "Hangi ev?"

"*Önünde durduğun.*" diyen Tendre'den bakışlarını ayırıp tahta kapıya baktı.

"Neden hizi buraya getirmeye gönüllü oldun, Tendre? Neden bana yardım ettin mahkemede? Olaylar, mahkemeye sunduğun gibi gelişmediği hâlde bana yardım etmenin amacı neydi?"

Bunu, yani mahkemede türünü karşısına alıp neden Aytun'un tarafında durduğunu ben de çok merak etmiştim. Bildiğim kadarıyla Neftis'e ya da başka birine bağlılıkları yoktu; tamamen kendi içlerinde 'dışlananlar' topluluğu oluşturmuşlardı ve tüm sadakatterleri kendineydi. Bu sebeple de Aytun'u kendi türüne karşı koruması biraz garipti.

"Bunu sana söylemek zorunda değilim, Karavera. Canım istedi ve yaptım, daha fazla oyalanmadan babana gitsen iyi olacak. Zira burası Amenta ve siz yaşayanlar fazla canlısınız. Geçen her saniye, bedeninizden enerji çıkıyor. İşiniz bittiğinde iki elinizi toprağa koyup evinize dönmeyi istemeniz yeterli olacak," dedi ve ortadan kayboldu.

Aytun, gözlerini kısarak onun hiçliğe karıştığı yere bakarken, "Bir şeyler dönüyor ama elbette anlayacağım," dedi. "Ayrıca seninle de görüşeceğiz, Ayliz. Şu an öfkemi saklı tutmaya çalışıyorsam yeri ve zamanı olmadığından ama benden habersiz Tendre'ye gitmenin bir cezası olacak."

"Bunu daha sonra da konuşabiliriz bence," derken şirince gülümsemeyi ihmal etmedim.

Kimi zamanları içimize saklayıp asla dışarı vurmamak istemezdik. Kimi anlar bize özel, bize saklı kalmalıydı. En zayıf ya da en duygu yüklü olduğumuzu hissettiğimizde yalnız kalmak isterdik. Bizi kimse öyle görmesin diye düşünürdük. Bunlara istinaden Aytun ile babasını yalnız bırakmak istemiştik lakin Aytun, buna şiddetle karşı çıkmış, bir an bile yanından ayrılmamam gerektiğini sert bir dille belirtmişti.

Ondan habersiz Tendre'ye gidip bunu istediğim için feci şekilde öfkeliydi. Bir de Tendre'nin bana sunduğu şartı bilse ne olurdu acaba? Öğrendiği takdirde hem beni hem de Tendre'yi yok edeceğinden adım kadar emindim.

Tendre'nin bizi getirdiği küçük kulübenin önünde dururken Aytun'un kaskatı kesilen bedenine üzgün gözlerle baktım. İçinde yaşadığı çatışmayı çok net görüyordum. Bir yanı kaçıp gitmek isterken diğer yanı, kapıyı söküp içeri girmek istiyordu. Tek ihtiyacı olan biraz daha cesaretini toplayabilmesiydi.

"Haydi, gir içeri," dememle kapıya sertçe vurdu. Nefesimi tutup beklerken içeriden gelen adım seslerini işitmek kalbimin hı-

zını artırmıştı. Bir Aytun'a bir de kapıya bakan gözlerim odağını tamamıyla şaşırmıştı.

Saniyelerin ardından kapı açıldı ve orta yaşlı, üzerinde soluk gri, düz bir kıyafete sahip olan adam görüş açıma girdi. Aytun'u gördüğü an gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Sen? Aytun?" derken titreyen sesine karşın dudaklarımı ısırdım.

"Benim, baba."

Aytun, daha fazla vakit kaybetmeden aralarındaki ufak mesafeyi de yok edip kollarını babasına sardığında gülümsedim ve yaptığım şeyin doğruluğundan bir kez daha emin oldum. Aytun, her şeyi hak ediyordu.

"Sen... Sen nasıl geldin buraya?" Djoser, korkuyla geri çekildi. "Yoksa öldün mü?" diye sordu bariz bir endişeyle.

"Hayır, ölmedim. Gelmenin bir yolunu bulduk."

Çoğul konuştuğunda babasının yeşil gözleri bana kaydı, ardından ise kısıldı. Yüzümü titizlikle incelerken, "İçeri geçin," dedi ve kapının önünden çekildi. Aytun'un peşi sıra içeriye adım attığımda küçük evin sahiden de ne denli küçük olduğuna yakından şahit olmuştum.

Tek bir yatak, masa ve sandalye vardı. Mobilyaların üzerindeki eskimiş örtüler ile oda, çok paspal bir görünüme sahipti. Djoser Karavera, "Yatağa oturun," dediğinde söylediğini yaparak rahatsız yere yerleştim. O da tam karşımıza bir sandalye çekip oturmuştu.

"Simgе nerede, Aytun? Kızım nasıl?"

"Buraya geldiğimden haberi yok, baba. Daha doğrusu gelene kadar benim de yoktu," dedi bana yan bir bakış atarak. Daha sonra tüm dikkatini yeniden babasına çevirdi. "Gayet iyi. Bir hastanede doktorluk yapıyor." Djoser'in yüzünde geniş, samimi bir

gülmüştü. Işıklayan gözleri çok canlı bakıyordu. Sanki senelerdir bu haberi almayı bekliyor gibiydi.

“Peki, bu kız kim? Bizi tanıştırmaya niyetin yok sanırım.”

Anında üzerimde toplanan bakışlar karşısında gerilirken te-
bessüm etmeye çalıştım ama pek mümkün olmuyordu. Karşımda
sevdiğim adamın babası oturuyordu.

“Ayliz, benim şu an buraya gelmemi sağlayan kişi. Ayrıca be-
nim için çok özel biri,” dedi gözlerimin içine bakarken. Her defa-
sında bunu yaşayacak mıydım? Her seferinde bu griler beni içine
hapsedecek, kalbim yerinden sökülerek göğüs kafesime çarpıp
beni delirtecek miydi? Ama biliyordum ki ona karşı hissettiğim
duyguların ağırlığı asla hafiflemeyecekti. Üstelik her seferinde ar-
tarak beni kasırgalara sürüklerken itirazım olmayacaktı. Aytun,
benim felaketimdi ve ben ona delice âşıktım.

“Özel biri derken?” diye olayı iyice sorgulayan babasına döndü
ve başını yere eğerken gülümsedi.

“Baba neyi kast ettiğimi anladın. Neden diretiyorsun?”

Djoser de tıpkı oğlu gibi güldü. “Anladım ama belki de duy-
mak istiyorumdur. Ayrıca yanındaki kızın da bunu duymaya ihti-
yacı var gibi görünüyor.”

Adamın söyledikleri karşısında kızaran yanaklarımı gizlemek
için başımı başka tarafa çevirdim ancak üzerimdeki bakışlar yü-
zünden pek bir işe yaramamıştı. Aytun’un babasından bu sözleri
işitmek yeterince utanç vericiydi. Aytun’un dudaklarından kısık
sesli, serserice bir gülüş döküldüğünde göz kapaklarımı sıkıca ka-
pattım. Hayır, bu ana daha fazla devam etmemeliydik.

“Ayliz benim sevgilim.”

“Kendini tanıtmak ister misin, Ayliz? Oğlumu kendine âşık eden kızı merak ediyorum,” dediğinde hiç istemesem de ona dönmek zorunda kalmıştım ama bu sefer de ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne diyecektim? *Ben karınızın güçlerini verdiği ve gitmesine neden olan o kızımı* mı demeliydim? Yardım istercesine Aytun’a baktığımda içsel çatışmamı anlamış gibi babasına döndü. “Aslında Ayliz, senin çok iyi tanıdığın biri.”

“Ne demek bu?” diye soran Djoser’in kaşları sorgularcasına çatıldı.

“Annemin güçlerini aktardığı, diğer dünyada bulduğu kız, Ayliz.” Aytun başını dikleştirip, hesap sorarcasına bakmaya başladı. Djoser de olduğu yerde dikleşti. Gözlerindeki eğlenen parıltılar aniden solmuş, yerini derin bir ciddiyete bırakmıştı.

Aytun, dişlerini sıkarak büyük bir kızgınlıkla konuşmaya başladı. Babasına karşı hissettiği tüm çekingenlik yerini öfkeye bırakmış, öne geçmişti. “Gerçekten neyi amaçladığınızı merak ediyorum. Yıllarca annemin bizden nefret ettiği için gittiğini düşünmemize izin verdin. Neden bizi kandırdın?”

“Öğrenmişsin. Bu annenin isteğiydi oğlum. Onun arkasından yas tutmanızı, aramanızı istemedi. Nefret ederseniz her şey daha kolay olur diye düşündü. Zamanı gelince anlatacaktım her şeyi ama...” diyemeden Aytun, küfür ederek ayaklandı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı. Bir yanım arkasından gitmem gerektiğini söylese de yerimden kımıldamadan Djoser’e bakmaya devam ettim.

“Eşiniz hâlâ hayatta. O kadar zaman, çocuklarının yanında olması gerekirken benimle kalmak zorunda kaldı. Neden böyle bir şey yaptınız?”

Adamın gözleri ışıldarken oturduğu yerde bana doğru eğildi. “Sedef nasıl? Ne yapıyor orada tek başına? Onunla ilgili her şeyi anlat.”

Beklentiyle bakan adama tüm bildiklerimi aktardıktan sonra derin bir nefes aldım. Djoser feci hâlde dağılmış olsa da buraya asıl geliş amacımından bahsetmem gerekiyordu. Aytun da henüz gelmediğine göre acele etmeliydim. "Benim sizinle konuşmam gereken başka bir mesele var."

"Ne ile ilgili?"

"Oglunuzla," dedikten sonra kapıyı kontrol ettim. Hiçbir hareketlilik yoktu. "Ölümünüzü bana anlattı. Bunun için gerçekten çok üzgünüm ama Aytun, yıllardır kendini suçluyor. O piramidi çizdiği için sizi öldürenin o olduğunu düşünüyor. Bazı geceler vicdan azabı öylesine yoğun oluyor ki kâbuslarında o anı tekrar yaşıyor, sizden özür dileyerek uyanıyor. Bir suçu olmadığını söylüyorum ancak fayda etmiyor. Yıllardır intikam almak için Nef-tis'e sadıkmış gibi davranıyor. Size yalvarırım, onunla konuşun, intikamından vazgeçsin. Sonunun sizin gibi olmasından çok korkuyorum," dediğimde kapı açılmış ve Aytun içeri girmişti. Bakışlarından bir şey anlamadığına emin olurken rahatlayarak nefesimi verdim.

"Otur, oğlum. Seninle konuşmam gereken şeyler var."

Aytun babasının söylediğini yapıp karşısına oturduğunda Djoser söze girdi: "Bu, biraz geç kalınmış bir konuşma olacak ama elimizden başka bir şey gelmez. Neden öldürüldüğümü bilmiyorsun ancak öğrenmen gerekiyor. Annen de tıpkı Ayliz gibi gelmişti buraya. Farklı bir dünyadandı, Ay Düğümü lanetinin sonucuydu."

Gözlerimi Aytun'un üzerinden bir an olsun çekmeden tepkilerini izledim. "Ne diyorsun sen, baba?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tıpkı Ayliz gibi buraya gelmişti ve babam onu bulmuştu. Evimize getirdi, Sedef'i kraliçeden gizledi çünkü eğer öğrenirse kızı olacıklardan korkuyordu. Daha önce de Ay Düğümü sonucunda başka dünyadan gelenler olmuştu ve kraliçenin eline düşenler is-

tisnasız ortadan kaldırılmıştı. Babam, Sedef'in de diğerleriyle aynı kaderi yaşamasını istemedi ve onu elinden geldiğince gizledi ama şansa bak ki benden saklayamamıştı. Ona âşık oldum, liderlik babamdan bana geçtiğindeyse her şeyi göze alarak onunla evlendim. Bu, hayatımın en mantıksız ama en doğru kararıydı. Merkezde olması gerektiğinde güçlerini gizleyecek büyüler yapıyordum. Bu sayede Neftis'in karşısına çıkabiliyordu ancak bir zaman sonra, özellikle size hamileyken bazı şeylerden şüphelenmeye başladı. Sedef takip edildiğini hissediyordu, Neftis'in kötü bakışlarına maruz kalıyordu. Bu bizleri bazı şeyleri düşünmeye itti. Yaşlı bir rahibin yardımıyla olayların bir kısmını çözdük ancak hâlâ en başı muallâk."

Aytun, yüzünü sıvazlarken gergin bir sesle, "Tam olarak neyi çözdünüz?" diye sordu.

"Ayliz'in ve Sedef'in geldiği dünyayı Neftis oluşturmuştu. Bu, onun kara büyülerinden en güçlü olanıydı. Kara büyü yapılmasını yasaklaması ve Nigraları Ruhlar Şehri'ne hapsedmesi de bu yüzden. Yapılan her kara büyüde gücünden bir parça kopuyor, oğlum."

Aytun, hızla araya girerek babasının sözünü kesti: "Her kara büyüde onun gücünden güç gitmesi için kara büyü'nün kaynağının kendisinde olması gerekiyor."

"Zaten onda. Ölüler Kitabı'nı biliyorsun. Orada insanların ölümden sonraki yaşamları için yardımcı olacak bilgilerin yazdığı söylenir ancak bir tanrı veya tanrıçanın kitabı okuması çok daha farklıdır. Onlar için yüksek kademedeki büyüler ve kara büyüler vardır. Isis, evrende kara büyü'yü deneyen ilk kişiydi. Ra'nın gizli adını öğrenip güçlenmek için bir kobra yılanı yaratarak onu zehirlemişti. Panzehir yalnızca onda olduğu için Ra, hiç kimsenin bilmediği gizli adını söylemek zorunda kaldı. Isis'in büyü'sü saye-

sinde yılan, kara büyüü taşıyordu ve yok edilemezdi. Bir gece ansızın yılan yok oldu ve ben, bunu Neftis'in yaptığından eminim. Yılandaki tüm gücü kendine aktardı ve bu sayede İsis'in kılığına girip Osiris'le birlikte oldu. Anlayacağınız evrendeki en güçlü kara büyücü kendisi ve Nigralar kara büyü yaptığinde gücü zayıflıyor."

Saçlarımı geriye atarak birkaç saniye anlattıklarını hazmetmeye çalıştım. Neftis ile alakalı duyduğum her yeni bilgi, beni daha büyük bir şaşkınlığa sokuyordu. Ancak anlayamadığım, daha doğrusu takıldığım bir nokta vardı. Bu nedenle bize zaman veren Djoser'e döndüm. "Eğer Neftis de kara büyü yapıyorsa neden bir Nigra gibi görünmüyor ki? Onların yüzünün çirkinliğinin sebebin kara büyü olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Kara büyü yaptığinde dış görünüşünde herhangi bir değişiklik olmaz. Sonuçta İsis de kara büyüye başvurmuştu ancak yüzünde farklılık olmadı. Nigraların bu hâlde olma sebebi, Neftis'in kendisini gizlemek için yaptığı bir yanılsama büyü'sü. Herkese kara büyü yapan kişilerin öyle olacağını göstererek kendi üzerindeki şüpheleri ortadan kaldırmaya çalıştı ki bunda gayet başarılıydı. Ta ki ben her şeyi öğrenene dek." Oğlunun gözlerinin içine yoğun bir sevgiyle bakarken aklıma babamın gelmesine mâni olamamıştım.

Annemin tüm sevgisizliğine rağmen asker olan babam, bana karşı öyle sevgi doluydu ki biri karşıma geçip bana kimin çocuğu olduğumu sorsa anında babamın ismini söylerdim. Annemin benden nefret ettiğini bilirdi ama bunu değiştiremezdi, zira eşinin kendisini bile sevmesini sağlayamayan bir adamın çocuğunu sevdirmeye gücü yetmezdi. Bu yüzden de her zaman onun için yerimin farklı olduğunu bilirdim. Annemin gözünde ne kadar fazlalıksam babam için o kadar kıymetliydim. O ölene kadar en azından bir kişi beni canından çok seviyor diye avuturdum kendimi ama onu korkunç bir kazada kaybedince elimde hiçbir şey kalmamıştı. Babam gibi sevgisi de benden çok uzağa gitmişti.

"Beni bu yüzden öldürdü, oğlum. Kendiyle alakalı gerçekleri öğrendiğim için. Onu ifşa etmemden korktu. Çünkü insanların bana inanacağını biliyordu," diyen adamın sesi, beni babamın hâkim olduğu düşüncelerimden soyutladığında dikkatimi topladım.

"Ölümümde senin bir suçun yok. O resmi çizmeseydin de beni öldürecekti. Kendini üzmene, suçlu hissetmene değmez."

"Sana söz veriyorum, intikamını alacağım. Anubis'i bulup Ebedi Kapı'yı açtıracam ve Sirius'taki cennette hak ettiğin hayatı yaşamanı sağlayacağım. Bunun için her şeyi yapacağım."

Saatler sonra Ölüler Şehri'nden evimize döndüğümüzde Aytun'un çehresindeki rahatlamış ifadeyi gördükçe yaptığım şeyin doğruluğunu anlıyordum. Babasının söyledikleriyle vicdan azabından kurtulmuş, bir suçu olmadığını anlamıştı. O iyiydi, verdiğim sözü tutmuştum... Tek sorun babasının ölüm sebebini öğrendiği için hâlâ Neftis'ten intikam almak istemesiydi. Babasına güvende olacağını, aynı zamanda da intikamından vazgeçmeyeceğini söylemişti. Senelerdir yaptığı planı defalarca kez aklında kurmasından mütevellit, bunun lehine sonuçlanacağından emindi fakat ben değildim. O harekete geçmeden Neftis aklındaki planları öğrenip onu ihanetten yargılayacak diye ödüm kopuyordu.

Yorgun bedenimi yatağa atmak isterken Aytun'un odaya girmesiyle elimde pijamalarımınla öylece kalakaldım. Üzerimi çıkarmıştım ve sadece iç çamaşırlarım vardı. Panikle gözlerim irileşirken Aytun'un gözleri kısılarak üzerimde gezindi. Gri irislerindeki beğeniyi fark edince pijamalarımı, tam yüzüne denk gelecek şekilde kafasına fırlattım. Aytun'un memnuniyetsiz homurdanması kulağıma ilişirken kendimi yatağın içine soktum ve örtüyü de boynuma kadar çektim.

Aytun pijamaları yatağın öbür ucuna fırlatırken, "Sikerim ama böyle işi!" diye küfretti. "Kızım seni zaten daha önce bu hâlde, yarı çıplak gördüm. Hatta ikizim araya girmese daha fazlasını da görecektim, neden saklanıyorsun? Dokunamayacaksam en azından görevim. Bu kadar zalim olma."

Tamam, bu konuda haklıydı ama birden odaya girmesiyle panik yapmıştım. "Böyle konuşma," dedim hassasiyetle. Yakınlaştığımız geceyi aklıma getirmesi yanaklarımı kızartmıştı.

"Nasıl konuşmamı istersin, sarışın?"

Usulca, "Şu an hiç konuşmamamı tercih ederim, Aytun," dediğimde utandığımı fark ederek yüzüne sinsi bir sırıtış yerleştirdi ve yatağın köşesine oturarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Yüzünü boynun girintime getirip dudağıyla ufak bir öpücük bırakırken fısıldadı: "Hımm, demek konuşmadan anlaşılm diyorsun. Bana uyar."

Dudakları boynumda küçük öpücüklerle oyalanıp çıplak omuzlarıma doğru kayarken heyecanla soluğumu içime çektim. Öyle güzel hissettiriyordu ki konuşmadan anlaşma olayı çok manıktı gelmeye başlamıştı. Bence böyle de gayet güzel anlaşabiliyorduk. Güçlülükle kendimi toparlamaya çalıştım ve aşırı doz heyecandan ölmek için geri çekildim. Gözlerimi kaçırdığımda

Aytun bu hâlime güldü ancak uzaklaşmama izin vermeyerek yeniden üzerime geldi. "Neden kaçıyorsun? Hâlbuki az önce hâlimden memnun görünüyordun."

Saçlarımı az önce Aytun'un öpücüklerini sıraladığı boynumda toplarken, "Sana öyle gelmiş," dedim. "Ben hiçbir şeyden kaçmam."

Tek kaşını kışkırturcasına kaldırırken, "Kaçıp kaçmadığını çok yakında göreceğiz," dedi. "Şimdi hazırlan da piramide gidelim. Yapmam gereken birkaç işim var, ondan sonra tüm günüm sana ait."

Gözlerim parlarken, "Olur," dedim.

"Ama öncesinde yapmamız gereken çok önemli bir şey var."

Ne yapacağımızı anlamayarak bakarken Aytun, yataktan kalkıp dolaba gitti. Ufak bir çanta alıp yeniden yanıma dönerken çantanın içindeki malzemeleri yatağın üzerine koydu. "Piramitte Neftis ile karşılaşma ihtimaline karşılık dövmeni değiştireceğim. Soylu olmayan kesimden birinin piramide girişi yasak olduğu için dövmeni görmek isteyebilir. Dövmen her şeyi açık etmesin diye alt kademe soylu ailelere mensup bir dövme çizeceğim," dedi elinde boyaları tutarken.

Aldığı tedbir karşısında sadece, "Anladım," demekle yetindiğimde yüzüstü dönmem için bir hareket yaptı. Saçlarımı toplayıp dövmemi Aytun'un gözleri önüne serdiğimde yüzümü yan çevirerek onu görmeye çalıştım. Önce ten rengimdeki bir boyayı fırçaya döküp boynuma yaymaya başladı. Gıdıklanarak güldüğümde, "Uslu dur," diyerek beni uyardı.

"O fırça tenimde gezinerek beni gıdıklarken bu dediğini yapmak çok zor."

İnce parmaklarını çeneme değdirip yüzümü düz tutmam için bir hareket yaptığında dudaklarımı büküm. "Kımıldamadan dur ki rahatça çizeyim," dediğinde söylediğini yaptım ve başımı kaldırmadım. Aytun, birkaç dakika sonra işini bitirdiğinde, "Ben bir duş alayım," dedi.

Doğrulup, "Tamam," dediğimde yerinden kımıldamaması dikkatimden kaçmazken, "Ne oldu?" diye devam ettim.

"Beni yalnız bırakmak istemezsen banyomuz geniş, ikimiz de rahatça sığarız."

Kaşlarımı çatarken, "Defol git," diye bağırdım ama Aytun omuz silkip banyoya yönelirken kendimi gülmekten alamamıştım.

Gelmeyeceğinden emin olduğumda hızla ayaklandım ve dolabın karşısına geçip doğruca elbiselere bakındım. Madem bir şeyler yapacaktık, hoş görünmeliydim.

Kırmızı, kısa kollu, mini bir elbise gözüme çarptığında elime aldım ve uygun olduğunu düşünerek giydim. Elbisenin göğüs kısmı açık olduğu için farklı boyutlardaki birkaç kolyeyi taktım. Köşede duran siyah sandaletleri de giydiğimde neredeyse hazır sayılırdım. Çok hafif bir makyaj yaptığımda işim bitmişti. Yatağa oturup Aytun'un banyodan çıkmasını beklerken diğer yandan da Simg'e'ye mesaj atıp ne yaptığını sormuştum ancak yanıt vermemişti. Muhtemelen çok yoğundu.

O anda banyonun kapısı açıldı ve üzerinde sadece havlu olan Aytun'u görünce yutkunma ihtiyacı hissederek telefonu yatağa bastırdım. Artık hayranlığımı gizleyememiş olacağım ki Aytun'un dudaklarına küstah bir gülümseme yerleşti. "Şimdi bana yiyecekmiş gibi bakıyorsun diye ben de mi yatağın altına saklanmalıyım, sarışın?"

Dalga geçişiyle birlikte gözlerimi kısarken güldü. "Ya da bekle, havlumu büyüyle suratına atmalıyım ama eğer ben saklanamadan suratından atarsan karşında çıplak kalırım." Düşünür gibi eliyle çenesini sıvazladı. "Daha yararlı bir şey düşünsem iyi olur."

"Gereksiz konuşmayıp üzerini değiştirsen de gitsek nasıl olur? Seni aşağıda bekliyorum," deyip hızlı adımlarla odadan çıktım.

Kısa bir bekleyişin ardından Aytun geldiğinde piramide doğru yola çıktık. Daha önce bana verdiği karışımdan içtikten sonra odasına geçtik, o işlerini hallederken ben de kitaplara bakarak vakit geçirmeye çalıştım. Ruhsuz Kemikler listesini elime alırken en başta gördüğüm isimle kaşlarımı çattım ve karizmatik bir biçimde çalışan adama döndüm. "Tendre, kaç yüzyıldır Ruhsuz Kemik?"

Başını kaldırıp elimdeki kâğıda baktı. Bilmiyorum dercesine başını sallarken gözleri kararmıştı. "Aslında Tendre'yi hatırlattığın

iyi oldu. O mesele tamamen aklımdan çıkmıştı," deyip ayağa kalktı. Masanın etrafından dolaşip yanıma yaklaştı. "Anlat bakalım yaptıklarını. Onu nasıl buldun?"

Dudağımı dişlerken, "Ruhlar Şehri'ne gittim. Hapishanenin arkasındaki geçidi kullanarak evine gittim. Çok kalmadan da doğruca eve döndüm zaten. Yokluğumu bile fark etmedin," dedim.

Bana tepeden, şüpheli bir bakış attı. "Orada bir geçit olduğunu nereden biliyorsun? Sana daha önce çöle açılan o geçitle alakalı hiçbir şey anlatmadığımdan eminim."

Başımı sallayarak onu onayladım. Çünkü bana bu bilgiyi o vermemişti. "Sophia'nın cezalandırıldığı gün lan'a sorarak öğrendim."

Sinirle başını iki yana salladı. "Tek başına oraya gitmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin? Ya karşına bir Nigra çıksaydı, o zaman ne yapacaktın? Seni bazen gerçekten anlayamıyorum. Nasıl seni korumak için yaptığım her şeyi tek bir hareketinle yok edebiliyorsun?"

"Çabalarını başka ne zaman yok ettim, Aytun?" dedim tıpkı onun gibi sesimi yükseltirken.

"En başta evden kaçıp bir adamın eline düştüğünü ne çabuk unuttun? Ya da Simge'yle birlikte alışverişe gittiğiniz zaman karşılaştığın o yeni türdeki kadını?" Haklılığı karşısında sustuğumda sessizliğimden cesaret alarak devam etti: "Şu anki konumuz bu değil. Bana Tendre ile yaptığın anlaşmayı söyle. O iplik ve kemik yığıntısı, hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz. Kesin senden bir şey istedi. Ne olduğunu söyle."

Ona, *benimle birlikte olmak istedi*, desem muhtemelen sonucunu dinlemeden ikimizi de yok ederdi. Bu nedenle sessiz kalarak başımı başka tarafa çevirdim ancak Aytun'un eli anında çeneme değip tekrar kendine döndürmüştü. "Söyle. Ne istedi?"

"Sana yalan söylemek istemiyorum, Aytun. Bu yüzden sorma. Teklifini reddettim."

Sözlerimle yüzü gerilirken bir kez daha directti ancak verdiğim cevap yine olumsuzdu. Bunun üzerine başını aşağı yukarı salladı. "Ben seni konuşturmasını bilirim," deyip iri elini belime koyarak kendine çekti. Zaman kaybetmeden beni hızla öperken zihnimin uyuşmaya başladığını hissedebiliyordum. Ellerimi ensesine çıkarıp öpüşüne karşılık vereceğim anda geri çekildi ve nefes nefese yüzüme baktı. "Söyle, ne istedi?"

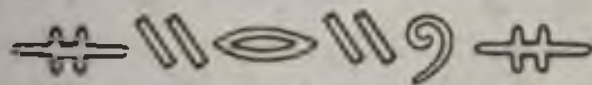
Usanmadan sormasına karşılık tüm irademi sıfırladım. "Sana olan sadakatimi ölçtü ve bunun üzerine yardımcı oldu," dedim olayı eksik de olsa anlatarak.

Kaşlarını çattığında gelecek olan şeyi bekledim. "Sen güzel bir cezayı hak ettin, cehennem ateşi."

Beni eskisinden daha tutkulu bir şekilde öperken bacaklarımdan tutup kalçamı masasıyla buluşturdu. Elbisemin eteğini yukarı sıyrırken bir türlü birbirimizden ayrılamıyorduk. Eğer sahiden vereceği ceza buysa bir ömür müebbet kalmaya razıydım. Titreyen parmak uçlarım tişörtünün uçlarına giderken açılan kapı sesini duyduğum an donakaldım. Aytun'un sırtı kasılırken benden hemen ayrıldı ve yan taraftaki kapıya baktı. İfadesinden gördüğü kişinin hiç hoşuna gitmediğini net bir şekilde kavramıştım. Korkarak başımı çevirdiğimde kraliçe Neftis'i görmemle hızla masadan indim ve tedirgince soludum. Zira bu odada dudak dudağa olduğum adam, beni bir gün önce Simge'nin arkadaşı diye tanıtmıştı.

Neftis tek kaşını kaldırıp ikimizi süzerken, "Demek Simge'nin arkadaşı. Sanırım bana söylemeyi unuttuğun önemli bir ayrıntı daha vardı, Aytun," dedi. "Ya da yalan söylediğin mi demeliyim? Bu gördüğümü benden neden sakladığını nasıl açıklayacağını çok merak ediyorum."

Sirius

BÖLÜM 12

Saşırdığım veya sinirlendiğim anlarda donakalırdım. Ne düşünmem gerektiğini bilemez, ne yapacağımı kestiremezdim. Bu zamanlarda konuşma yetimi kaybeder, yanımdaki insanlardan benim yerime konuşmaları için medet umardım. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Aytun, başını dikleştirip korkusuzca Neftis'e bakarken ne cevap vereceğini deli gibi merak etmeye başlamıştım ve sessiz kaldığı her saniye bu merak katlanarak artıyordu.

Kraliçe iri gözlerini açtı, kaşlarını küstahça havaya kaldırdı. Son derece otoriter bir sesle, "Açıklamanı dinliyorum, Aytn," dedi.

"Ayliz benim kız arkadaşım, kraliçem ancak o gün ortalık karıştı ve bunu sizinle paylaşmam için pek doğru bir zaman değildi. Anlayacağınız ortada yalan söyleme gibi bir durum yok. Sadakatimden asla şüpheyeye düşmenizi istemem."

Neftis, zehir yeşili elbisesinin eteklerini uçuşturarak odanın ortasına gelirken yutkunarak hareketlerini izledim. Gerçekte yap-

tıklarını bilmesem ona hayranlık besleyeceğimden emindim, zira kadının her hareketinden asalet akıyordu ve oldukça güçlü bir aurası vardı.

“Sadakatinden şüphe duymuyorum ancak bunu benden gizlemen ve sizi o şekilde görmem olayları biraz karıştırdı,” deyip iri gözlerini bana çevirdi. “Adın neydi?”

Az önce Aytun'un adımı söylemiş olmasına rağmen yeniden sorması beni asla dikkate almadığının göstergesiydi. Sinirlensem dahi sahte saygımı elden bırakmadım. “Ayliz, kraliçem,” derken stresten dolayı terleyen avuç içimi elbisenin sert kumaşına sürttüm.

Neftis, birkaç saniye boyunca uzun uzadıya beni süzdü ve “Umarım sevgilin bir soyludur, Aytun. Aksi hâlde onu evime, piramide sokman işleri karıştırır,” diye devam etti.

“Kuralları biliyorum, kraliçem. Özellikle soylu olmayan kişilerin buraya girişini ben yasaklamışken kurallara aykırı davranmam olanaksız.”

Aytun'un sözlerine inanmamış olacak ki, “Bana dövmeni göster,” diye üstelediğinde başka bir çarem yoktu. Aytun'un dövmeye bakmak isteyeceğini ön görmesine şaşırıırken arkamı döndüm ve saçlarımı yana çekerek dövmeyi açığa çıkardım. Birkaç saniye sonra kraliçenin, “Tamam,” demesiyle eski hâlimi aldım.

“Yüce Rahip öldüğü için onun yerine birini tayin etmeliyim, Aytun. Bunun için sana danışmak istedim. Aklında biri var mı?”

“Evet, kraliçem,” diyen Aytun'un sesi kadının ilgisini benden çekmek için biraz fazla yüksek çıkmıştı. Nitekim amacında başarılı olup Neftis ona döndüğünde derin bir nefes aldım. Kadının bakışları kendimi rahatsız hissettiriyordu. Ayrıca gözlerindeki kıskanç parıltıların nedenini de bir türlü anlamıyordum. Benim neyimi kıskanıyordu ki?

“Ruhlar Şehri'nin yakınlarında, ormanın içinde yaşayan bir rahip var. Size olan sadakatinden ve gücünden sonuna kadar emimim. Eğer uygun görürseniz size layık olduğunu düşünüyorum. Üstün tahminleriyle işimize yarayacaktır.”

Kraliçe, tek kaşını manidar bir ifadeyle kaldırdı. “Pekâlâ, o olsun. Tanrıça Maat, dünyaya gelişi şerefine yarın kendi tapınağında davet verecek. Seth de orada olacak. Bu yüzden kalabalık gitmek istiyorum. Herkes Mısır'ı asıl kimin yönettiğini, kraliçenin kim olduğunu görmeli. Davete rahip olmadan katılamam. Bu yüzden, rahip seçimini sana bırakıyorum ama unutma, lider,” deyip başını dikleştirdi. “Onun herhangi bir başarısızlığını senin başarısızlığın sayarım ve buna tahammülüm olmadığını, asla kabul etmeyeceğimi en iyi sen bilirsin.” Beyaz tacının süslediği saçlarını, bozmadan eliyle geriye doğru taradı ve bakışları yeniden benimle kesişti. Cam mavisini gözlerindeki kıskançlığı gizleyerek, “Ayrıca yarın yemeğe sevgilini de getir. Maat'ın mahkemede sana iş teklif etmesinin nedeni çok açıktı. Sevgilin olduğunu öğrenirse benim liderimden uzak durur,” dedi.

Benim liderim mi? Benim sevgilim neden bu kadının benim diye sıfatlandığı bir cümlede yer alıyordu ki? Tam olarak Maat cephesinde mi yoksa Neftis cephesinde mi savaşacağımı bilmiyordum. Bir Ayliz Kılıç, Aytun'u iki tanrıçadan nasıl koruyabilirdi?

Her şeye rağmen tepkilerimin değişmemesi için gayret ederken damarlarıma yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Uzun zaman sonra ilk defa birini sahiplenmiş, benim demiştim ama şimdi bir kadın, gözlerimin içine baka baka o iyelik ekini kullanıyordu. Belki bu yaptığım gereksiz bir kıskançlıktı ancak rahatsızlık veren bu hissin oluşmasına engel olamamıştım.

Aytun'un da tıpkı benim gibi gerildiğini çenesini sıkmasından anladım. “Tanrıça Maat'ın teklifini bir daha düşünmemek üzere reddettim ancak yine de istiyorsanız davete Ayliz ile katılırım.”

Neftis'in gözleri Aytun'un üzerinde dolaşırken, "Ayrıca bugün Rena yok. Hazırlanmama yardım edecek doğru düzgün kimse de yok. Herkes sinirimi bozdu ve yolladım. Bana yeni yardımcıları lazım," dedi.

"Hemen ilgileniyorum. Size birkaç kişiyi bulacağım."

"İşim acele, Aytun. Akşam için hazırlanmam gerekiyor," derken bana yandan bir bakış attı. Kıyafetlerimi süzerken, "Sevgilin zevkli birine benziyor. Gelip bana yardım etsin," dedi ve bir cevap beklemeden odadan çıktı.

Gözlerim korkuyla irileşirken duyduklarımı tam olarak algılayamadığım için Aytun'a baktım. İşaret parmağımı Neftis'in az önce çıktığı kapıya çevirirken, "Ne dedi o?" dedim. "Kendisine yardım etmemi mi söyledi?"

Aytun, başını geriye atarak küfretti. Ellerini ensesinde birleştirip bana umutsuzca gözlerini diktiğinde histerik bir kahkaha attım. "Beni o kadının yanına tek başıma göndermeyeceksin herhalde."

Aytun sessiz kaldığında dudaklarım da şaşkınlıktan dolayı aralandı. Kirpiklerimi kırpıştırıp elimle burun kemerimi sıktım. "Aytun, lütfen aklındaki şeyin bu olmadığını söyle. Kalabalık içindeyken bile Neftis'i gördüğüm zaman tedirgin oluyorum ben. Tek başıma ne yapacağım?" dedim yakınırcasına.

"Bir şeyler düşünüyorum izin verersen," deyip birkaç saniye duraksadı. Ardından yavaşça bana döndü. "Mecbur gideceksin. Kraliçenin emri, bundan kaçamayız."

"Ama..." deyip itiraz methiyelerini sıralayacakken odanın kapısı tıklatıldı ve içeri zayıf bir muhafız girdi. Başlığını tutup Aytun'un önünde eğildi. "Lider, Kraliçe Neftis size bir emir vermiş. Onu yapmamı buyurdular."

Aytun başını sallayıp, "Dışarıda bekle bir dakika," dedi. Adam gittikten sonra elimi tuttu ve gözlerime bakmak için başını eğdi. "Bak şimdi, sarışın. Neftis'in yanına gideceksin. Seninle ilgili sorular sorarsa daha önce hazırladığımız senaryolardan birisini seç. Büyü yapmanı isterse, büyü yeteneğin olmadığını söyle. Elini çabuk tut, gözüne batma ve sonra hemen buraya gel."

"Aytun... korkuyorum," diye fısıldadım. Neftis kadar acımasız ve güçlü birinin yanına gitmek istemiyordum.

"Korkma. Ben hemen dairenin dışında olacağım. Gevşe, tamam mı? Bunu kolayca atlatacağız," dedi güven vermek istercesine. Elim kaldırıp avucumun içine nazik bir öpücük kondurdu. Şefkat kokan bu hareketi gerginliğimi atmama yardımcı olurken başımı salladım ve ondan uzaklaşıp kapıyı açtım. Muhafız gözlerini Aytun'a diktiğinde Aytun, "Kızı kraliçenin odasına götür," diye emretti.

Ona son defa bakıp muhafızın peşinden ilerlemeye başladım. Piramidin üst katına çıktığımızda muhafız büyük kapıyı işaret etti. "Kraliçemiz içeride."

Başımı sallayıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken büyük ve lüks olan odaya bakınıyordum. Kısım kısım paravanlarla bölünmüştü ancak bunlara rağmen her şeyi rahatça görebiliyordunuz. Odanın bir kısmı boydan boya balkondur. Sütunlardan oluşuyordu ve içeri girecek gün ışığını kesmek için mavi renkli tül perdeler asılmıştı. Yer yer devasa meşaleler ve heykellerle süslenen oda, oldukça şık görünüyordu. Odanın içinde bir havuz bile vardı. Gözlerimle etrafı arşınlarken bir yandan da ortaya doğru ilerliyordum ki yatakta yatan Neftis'i görerek duraksadım. Üzerinde kırmızı bir sabahlık vardı ve sırtüstü uzanıyordu. Ne diye seslenecektim ona, bilmiyordum. Tırnaklarımı avuç içime gömdüm ve sesimin titrememesini umarak derin bir nefes aldım. "Kraliçem, beni arzu etmişsiniz," dedim.

Neftis, sesimi duyduğu an gözlerini açtı ve başını yana yatırarak gözlerini üzerime dikti. İri gözleri bomboş beni izlerken, "Akşam Kral Samuel ve Sintopa ülkesinin kraliçesi Emilyya ile yemek yiyeceğim. İddialı görünmek istiyorum. Bu yüzden kıyafet seç bana," dedi.

Kuruyan dudaklarımda oluşan çatlakları gidermek için dilimle ıslattım ve eliyle işaret ettiği tarafa ilerledim. Adımlarımı hızlı tutarken yüksek paravanı açtım ve karşıma çıkan giyinme odasına şaşkınlıkla baktım. Odada yüzlerce, belki de binlerce kıyafet bulunuyordu. Bir kısım elbiselere ayrılmışken diğer taraflarda da pelerinler, ayakkabılar ve takılar vardı. Bu elbiselerin hepsinin bir kez bile giyilmediğine yemin edebilirdim.

Neftis'in yanından ne kadar çabuk gidersem benim için o kadar iyiydi. Bu nedenle odanın ihtişamına kapılmadan hemen bir elbise seçmem gerekiyordu. Elbiselerin arasına gömüldüğümde çok geçmeden bir şey bulmuştum.

Elbise tamamen sarı ve beyaz payetlerden oluşuyordu. Sağ bacağına açık bırakan cüretkâr bir yırtmacı vardı. Göğüs dekoltesi de göz ardı edilemeyecek şekildeydi. Bel kısmı boştu ve kemer yeri oluşu orayı doldurmam gerektiğini söylüyordu. Başımı çevirip ortadaki sehpalardan birinin üzerinde duran altın renkli, kalın, düz kemeri aldım. Ardından pelerinlerin olduğu kısma geçtim ve bu elbiseye ait olduğunu düşündüğüm pelerini de elime aldım. Elbisenin ağırlığı yüzünden taşımakta zorlanırken gözüme çarpan düz, ten rengi topuklu bir ayakkabıyı da elime aldım ve yeniden içeri geçtim. "Kraliçem, siz de beğenirseniz bu kıyafetler gayet uygun olacaktır," dedim.

Neftis, elimdekileri gördüğünde kaşlarını çatdı. Yüzünü buruştururken, "Senin elindeyken güzel olup olmadığını nasıl görebilirim? Odadaki cansız mankenleri görmedin mi? Onlardan birinin üzerine giydir ve bana bitmiş hâliyle getir," dedi.

"Affedin," dedikten sonra hızla odaya döndüm. Bahsettiği cansız mankenlerden birini giydirdikten sonra kucaklayarak yeniden içeri döndüm. Neftis bu sefer ayaklanmıştı. Gözleriyle elbiseyi süzerken mankeni önüne koydum ve başımı yere eğdim. "Ayakkabıları değiştir. Bunları giydiğimde Kral Samuel ile aynı boyda olurum. Daha yüksek topuklu bir ayakkabı bul ve bir de taç getir."

Bana bakmadan konuştuğunda dediğini yaptım ve ayakkabıyı değiştirip yanına geldiğimde Neftis'in üzerini değiştirdiğini gördüm. Ona getirdiğim elbiseyi giymişti ve üzerinde çok güzel durmuştu. Ayakkabıyı yere bırakıp kemeri elime aldım ve "İzninizle," diye mırıldanıp beline taktım. Neftis'in gözlerini üzerimde hissetmek beni gererken makyaj masasına doğru ilerledi ve oturdu. "Saçlarımı dalgalı yap," dediğinde masanın üstündeki maşayı açtım. Isınmasını beklerken zemini izliyordum. Ne kadar görünmez olursam o kadar iyiydi diye düşünüyordum. Ancak Neftis buna izin vermeyecek gibiydi.

"Aytun ile ne kadardır birliktesiniz?"

"Altı ay olacak."

Neftis, tek kaşını kaldırıp dudağını büzdü. "Uzun bir süremiş. Daha önce takıldığı kişiler oldu ama hiçbiriyle bu kadar samimi olduğumu hatırlamıyorum." Merakla, "Nereden geldim demiştin?" dedi.

"Memfis'ten."

Maşanın yeterince ısındığına kanaat getirdikten sonra saçlarından tutamlar alarak şekillendirmeye başladım. Ellerimin titremesi için içten içe dua ederken yüzümü de ifadesiz tutmaya çalışıyordum. Sanırım en kısa zamanda Aytun'dan duygularımı nasıl gizleyeceğime dair ders almalıyım.

"Şuradaki aynayı getir."

Daldığım düşüncelerden irkilerek sıyrılırken maşayı kenara bıraktım ve hızla yandaki sehpaye yöneldim. Neftis, "Büyüyle alsaydın. Boşuna yorulmazsın böylece."

"Büyü gücüm yok," dediğimde kaşlarını kaldırdı ve rahatlayarak arkasına yaslandı. "Güzel," diye sessiz mırıldanışını duysam da duymazdan geldim ve aynayı uzattım. O esnada kapı açıldı ve birçok kadın içeri girdi. Neftis, onlara "Gelin," dedikten sonra bana döndü. "Sen çekilebilirsin," deyip beni azat ettiğinde içten içe şükrettim ve hızlı adımlarla odadan çıktım.

Söylediği gibi odanın dışında bekleyen Aytun'un kollarına kendimi attım. Sıkıca sarılırken tüm korkumu alıp götürmesini umdum. Aytun, nazik dokunuşlarla sırtımı okşayarak karşılık verirken kulağıma doğru eğildi. "Odama gitsek iyi olacak."

Uysal davranarak başımı salladım. Elimden tutup beni odasına götürürken karşımıza çıkan muhafız, "Sayın lider, yarın Tanrıça Maat'ın tapınağındaki davet, akşam başlayacakmış," dedi.

Aytun bir şeyler söyleyip onu başından savdığında az önceki yaşananları düşündüğüm için ne söylediğini duyamamıştım.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatırken, "Bir bu eksikti," diye söylenmeyi ihmal etmedi.

"Gidecek miyiz?" diye sorduğumda uzayan saçlarını eliyle dağıttı.

"Gitmemek gibi bir seçeneğimiz yok, cehennem ateşi," dediğinde dudağımı ısırdım ve bir süredir dikkatimi çeken olayı dile döktüm. Tamam, biraz önce söylemişti ama buraya geldiğimden beri hiç cehennem ateşi diye hitap etmemişi bana.

"Uzun zamandır bunu söylememiştin."

"Rahatsız olursun diye kullanmak istemedim. Sana öyle seslenirken kim olduğunu, neyin koruyuculuğunu yaptığını bilmiyordum.

Yerin katlarca altındaki cehennem ateşinin kaynağı, kutsal ateşten geliyor ve sen de onun muhafızısın, Ayliz. Gücünün temelinden sana bahsetmem hoşuna gitmeyebilir dedim."

Başımı hızla iki yana sallayıp fikrinin yanlış olduğunu belirttim. "Aksine öyle seslenmenden hoşlanıyorum. Kaldı ki büyüle-
rimle ilgili ne yapacağımı bilmediğim zamanlarda bir ses duyuyorum ve bana, *cehennem ateşinin koruyucusu* diye seslenip yapmam gerekeni söylüyor. O sestten sonra büyüyü rahatça yapıyorum." Aklıma gelen detayı da ekledim: "Sence neden oluyor?"

Aytun'un gri gözlerine kasvetli bir bulut çöktü. "İlk kez ne zaman duydun?"

"Büyü güçlerim açığa çıktığında. Nigra'yı yakmam gerektiğini o ses söylemişti."

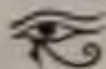
Başını sallarken düşünceli görünüyordu. "İsis'in soyundan geliyorsun ve hâliyle onun güçlerini taşıyorsun. Belki de sana yardım eden odur çünkü her güç, içinde atasını barındırır."

"Ne yani, benimle konuşan kişi İsis mi?" diye karşılık verdim hayretle. "İsis ölü, Aytun."

"Ölüp ölmediğinden emin değiliz. Tek bildiğimiz Neftis'in senin dünyanı oluşturduğu ve senin de orada doğduğun. İsis'i ve Osiris'i oraya gönderme sebebinin onları öldürememiş olması olabilir. Ayrıca öldülerse bile Sirius'a ulaşamadılar."

"Her neyse... Bir şeyler yapacağız, demiştin. Ne yapacağız?" diye merakla sordum. İsis, Osiris ve Neftis üçlüsünü bir kenara bırakabilirdik artık.

"Biraz daha işlerim var. Akşama doğru çıkacağız. Seni bir yere götürmek istiyorum. Sen de bu süre boyunca kitaplara göz atabilirsin."

Aytun akşama kadar işlerini halletmişti ve sonra dışarı çıkmıştık. Yolumuzun bir tepeye doğru uzadığını görünce heyecanla iç çektim. "Neredeyiz?"

"Tanrı Amon'un tepesindeyiz," dedikten sonra arabayı durdurdu. Aşağı inerken etrafta kimsenin olmaması dikkatimden kaçmamıştı.

"Peki, neden buradayız?"

"Baş başa bir akşam geçireceğiz, güzelim," deyip elimi tuttu ve ileride görünen yere doğru ilerlemeye devam ettik. Altı tane sütunun arasını kapatan kırmızı tüller rüzgârdan uçuşuyordu. Her sütunun üzerinde bir meşale vardı ve durmaksızın yanarak karanlık geceye loş bir ışık yayıyordu. İyice yaklaştığımızda tüllerin açıkta bıraktığı yerden içeriye görebilmiştım. Yerde bir sofraya ve kalın minderler vardı. Aytun mumları el hareketiyle yakarken genişçe gülümsedim. "Burası çok güzel ama ortamı senin yaptığına pek inanasım gelmiyor. Yani senin gibi bir adamdan bu romantikliği beklemezdim."

Dudağını ısırdı. "Ben yapmadım zaten, yaptırdım. Normalde bunları yapacak ve yaptıracak bir adam değilim ama yüzündeki şu gülümseme için yapmayacağım şey yok."

Gülüştüm genişlerken aramızdaki mesafeyi bir adım atarak kapattım. Kollarımı sıkıca beline sardığımda saç diplerime nefesi çarpıyordu. "Benim de yok."

"Onu, babamla beni buluşturmandan anladım zaten," derken eli sırtımda geziniyordu. "Açsın, haydi bir şeyler yiyelim."

Hevesle sofraya otururken Aytun'un hazırlattığı yemekler haddinden fazla güzel görünüyordu. İştahım açılırken onu beklemeden gözüme güzel gelen bir şeyden aldım. "Hımm, çok lezzetli bu," derken Aytun eğlenen bir ifadeyle beni izliyordu.

Ağızındaki lokmayı yuttuktan sonra, "Sen yemeyecek misin?" dedim.

Dalgınca, "Yiyeceğim ama bunun için önce gözlerimi senden çekmem gerekiyor," dediğinde gözlerimi kırptırdım. Bunu bilinçli olarak söylemediği, başını hemen başka yöne çevirmesinden belliydi ama çok hoşuma gitmişti.

"O hâlde sana yedirsem iyi olacak," deyip kenarda duran kurabiyelerden birini alıp dudaklarına yaklaştırdım. Ağızını açtığı anda kurabiyenin yarısını ısırmıştı. Diğer yarısını yemesine izin vermeden çabucak kendi ağızına atarken oyunbaz bir kahkaha atmıştım.

Yalandan kaşlarını çattı. "O benimdi!"

Tek omzumu neşeyle silktilim. "Artık benim."

"Çok ayıp."

Onu umursamadan yemeğimi yemeye devam etmiştim. Yemek boyunca ara sıra birbirimizle uğraşıyorduk. Sofrayı dışarı koyan Ay-tun, kenarda duran içki şişesini ve iki kadehi getirmişti. Sırtını sütunlardan birine yasladığında ben de göğsüne yaslanmıştım. Kadehteki şarabı çevirirken, "Düşüncelisin," diye mırıldandı.

"Yoo, mayıştım sadece," derken havadaki değişim dikkatimi çekmişti. Sirius'un haddinden fazla büyük olması nedeniyle etraf daha parlak duruyordu. "Neler oluyor?"

"Bugün Sirius sayesinde Nil Nehri taşıyor ve etrafındaki tar-lalara bereket getiriyor. Ra da dahil diğer tanrılar ve tanrıçalar da yıldızı kutsarlar, etkisini artırmak için yıldızı büyütürler. Her tan-rıçanın bir yıldızı vardır, İsis'inki de oydu. Bu nedenle güçlerin bu akşam zirvede olacak. Neftis, büyü yapacağı için seni hissedeme-yecek zaten ama riske atmamak için buraya geldik."

Tedirgince yerimde doğruldum. "Ne yapacağım ben?"

“Sen sadece gökte oluşacak güzellikleri izleyeceksin. Güçlerin kendiliğinden belli olacak.”

Daha iyi görebilmek için dışarı çıkarken Aytun'un da arkamdan geldiğini duydum. Ayın yanındaki Sirius her saniye büyürken içimde, tarifi zor bir güç ortaya çıkıyordu. Ne kadar süre geçti, bilmiyorum ama Sirius, ayın boyutunu ikiye katladığında göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı. İçimde devinen bir güç vardı ve dışarı çıkmak için ufacık bir açıklığı kolluyordu. Tırnaklarımı avuç içime gömüp bu histen kurtulmak isterken Aytun, “Bırak kendini,” dedi.

“Nasıl yapacağım?” dişlerim sıkı sıkı birbirine kenetlenmişti.

Aytun, kollarını bedenime sararak beni göğsüne yasladı. Ilık nefesi kulağıma değip geçerken, “Gözlerini kapat, derin bir nefes al ve arındığını düşün,” dedi.

Hiçbir şey olmadığında, “Yapamıyorum,” diye sızlandım.

“Güzelim, dediklerimi yapar mısın? İçinde tuttuğun ne varsa şu an dışarı çıkmak için hazırda bekliyor. İzin ver.”

Varlığı beni sakinleştirmeye yararken söylediği gibi kendimi rahat bıraktım. Bir kez daha dediklerini yaptığımda etrafta hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi araladım. Taş zeminden imkansızca çıkan alevleri gördüğümde korkarak geriledim. İkimizin ayak bastığı yeri daire içine alan ufak bir alan dışında her yer yanıyordu. Alevler giderek daha uzağa yayılırken hissettiğim rahatlama görülmeye değerdi. Sanki içimde yıllardır biriken bir şeyler vardı ve tek bir saniyede hepsinden kurtulmuş gibiydim. Üzerime çöken rehavetle, “Aytun,” diye mırıldandım. “Bu...”

“Biraz bekle, sarışın. İçindeki tüm güç dışarı çıksın.”

Kanımda gezinen sıcaklık ve gözlerimin ısısının artmasıyla dayanamayıp Aytun'a döndüm. Sarı bir ışıkla parlayan gözlerime ba-

karken derince konuştu: “Bal rengi harelerinde beni sarsıp yıkan bir şey var, çok derin. Yüreği ok gibi delen kirpiklerinin ardında sana yakışıyor gözlerin...”

Aylar önce bana söylediklerini bu defa aşkla mırıldanırken ses tonunun güzelliği karşısında utanmasam ağlayabilirdim. Etrafımız ateş almışken ondan daha çok yanan bir şey varsa bu adam için atan yüreğimdi. Elimi tutup kalbine bastırırken yüzüme eğildi. “Bu senin eserin, cehennem ateşi. Ölü bir şehirden alev alev bir kent yarattın.”

Hislerime tercüman oluşuyla gözlerim bu defa mutluluktan ışıldarken saçıma çarpan su damlasıyla irkildim. Başımı havaya kaldırırken aniden bastıran şiddetli yağmura neyin sebep olduğunu anlamamıştım. Bir elim Aytun'un kalbinde olduğu için diğer elimi kaldırıp yağmur sularını avucumda topladım.

“Sanırım Ra, ortamda tek yananın bizim olmamızı istiyor.”

Gözlerimi etrafa çevirdiğimde alevlerin yavaşça söndüğünü görerek gülümsedim.

Aytun, “Belki günün birinde her tanrıça gibi senin de bir yıldızın olur,” dedi.

Söyledikleriyle ona buruk bir tebessüm gönderdim. “Benim gözüm yıldızlarda değil. Ben onlara ev sahipliği yapan karanlığı seviyorum.”

“Ya o karanlık seni içine çekerse?”

“Hiçbir zaman karanlıktan korkan bir kız olmadım. Karanlıkla başa çıkmasını iyi bilirim,” dedim ve ardından başımı gökyüzüne çevirdim. “Ne var. biliyor musun? Hep yağmurun altında birini öpmeyi istemişim. İzlediğim filmlerde veya okuduğum kitaplarda çok romantik gelirdi bu sahne. Ve şu an yağmur yağıyor, sen de yanımdasın.”

"O zaman neden öpmüyorsun?" diyerek sözümü yarıda kesmişimde dayanamayıp dudaklarımızı birleştiren ben oldum. Yakıcı öpücükleri dudaklarımı ve ruhumu talan ederken *işte aşk diye düşün*düm.

Hiç ummadığım bir anda karşıma çıkan aşk, ayaklarımı yerden kesiyordu. Hiç sahip olamadığım aile kavramına onunla kavuşacağımı, annem tarafından acımasızca kınan kalbimin onun *saye*sinde canlandığını hissediyordum.

Kimi kalpler kınılmaya, insanların elinde oyuncak edilmeye mahkûmdu. Doyumsuz bir çocuk gibi sıkılana dek kalplerle oynarlar, büküklerinde ise onu paramparça ederek arkalarına bile bakmadan giderlerdi. Hiçbiri oyuncakını kırmadan kalkmazdı başından. Kendinden sonra hiçbir çocuk onu görmesin, oynamaya çalışmasın diye harabeye çevirirlerdi. Mahvolan oyuncak umurlarında olmazdı. İlgilendikleri şey sadece kendi bencil istekleri olurdu.

Bu yüzden her kalp, kendi savaşını tek başına verirdi.

Kazananlar bencillerdi.

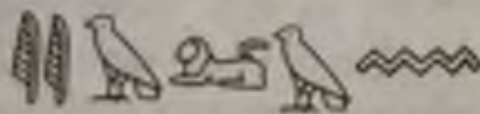
Kaybedenler ise oyuncaklar.

Ben de kalbimin sağ çıkmaya çalıştığı bir savaşta âşık olarak yenilmiştim.

Kabına sığamayarak taşan aşkım, benim yenik zaferimdi.

Fakat bir gün bu kırık zaferin tamamen yenilgiye dönüşmesinden endişe ediyordum. İçten içe ondan sakladığım sırrın bir gün aramızı bozmasından korkuyordum. Eger Aytun'un bana olan güvenini boşa çıkarırsam neler olacağını kestiremiyordum.

Yalan

BÖLÜM 13

Dolabın karşısında ne giyeceğime karar vermeye çalışırken bir yandan da Simgе'nin karmaşık hâliyle dalga geçiyordum. Dün biz çıktıktan sonra Hector'ın yanına gitmişti ve kendisine gayet iyi davrandığından söz etmişti. Ondan hoşlandığını düşünüyordu ve bana kalırsa bu akşam, her şey netlik kazanacaktı. Çünkü akşamki davete Hector da katılacaktı.

Siyah bir elbiseyi elime alıp, akşam için uygun olup olmadığına karar vermeye çalışırken Simgе, "Beni dinliyor musun sen?" diye bağırdı.

Bıkkınlıkla, "Evet, tabii ki dinliyorum. Hector'dan hoşlandığın çok açık. Madem onun da senden hoşlandığını düşünüyorsun, neden gidip hislerinden söz etmiyorsun ki?" dedim. Saatlerdir Hector'ın adını duymaktan pek hoşnut değildim.

"Biri açılacaksa o Hector olmalı. Hislerden ilk söz eden erkekler olmalı, Ayliz," dediğinde kaşlarımı çatıp dolabın önünden

çıktım. Yana eğilip yatakta oturan kıza bakarken, "Neden böyle bir sınır koyuyorsun ki? Eğer kendinden eminsen Hector'a sen de açılabilirsin," dedim.

Elini çenesine yaslayıp bana baygın bir bakış attı. "Sen söyle, Aytun açılmadı mı ilk sana?"

"Bana hiç *seni seviyorum* demedi ama ben de ona demedim."

Gözlerini şaşkınca açarken, "Sizi gerçekten anlamıyorum. Birbirinize âşık olduğunuz yüz metre öteden bile belli oluyor, söylememek niye?" dedi.

"Her zaman söylemek gerekmiyor ki. Ben Aytun'un beni sevdiğini, âşık olduğunu hissediyorum ve bu, bana yeterli geliyor," dedim. Ardından aniden buruklaşarak devam ettim: "Beni sevdiğini ilk kez beni evime gönderirken gösterdi. Gözlerinde aşkını görmüştüm ama ne o söyledi ne de ben..."

"Tamam, şu an hissetmek yetiyor ama ya sonra? Yetmezse ne olacak? Şahsen ben duymak isterim. Sevdığım kişi bana sürekli sevdiğini söyleyecek. Hem hissettirecek hem de bildirecek."

Gözlerimi devirdim ve "Yetmediğinde de bir zahmet söylesin," dedim. "Sen de eğer Hector ile ilgili hislerinden eminsen bekleme."

Dudağını kemirirken mor elbisesinin zaten düzgün olan eteğini düzeltti. Stresliydi. Her ne kadar Hector'dan hoşlandığını hatta daha yoğun hisleri olduğunu söylese de Menes'ten sonra bir ilişkiye başlamak onu korkutuyordu. İçten içe Hector'ın da onun gibi çıkacağı konusunda endişeleniyordu ama herkesin aynı olmadığını da biliyordu. Kendi içinde böylesine çatışan birinin ara sıra dengesiz düşünmesi de çok doğaldı.

Dertli dertli, "Ben bu sorunu nasıl çözeceğim?" diye konuştuğunda dudağını dişledim.

"Aşktan bir problem gibi söz etmesen nasıl olur?"

Gözlerini belertti. "Bu, benim en büyük problemim yalnız. Bu yüzden bir matematik sorusu çözer gibi ilerleyeceğim. Öncelikle kabulleneceğim ve sonra da çözeceğim. Tek sorun, nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

"Git ve açıl," diye basit bir tavsiye sundum.

"Biraz daha beklesem iyi olacak," dediğinde başımı iki yana sallayıp tekrar dolabın önüne geçtim. Davete çok bir zaman kalmamıştı ve ben henüz hazır değildim. Simge'yle daha önce aldığımız elbiselerden birini seçmeye çabalıyordum ancak bir türlü karar veremiyordum. Her elbisede içime sinmeyen bir detay oluyordu. Bordo renkli, uzun elbiseyi giydikten sonra saçlarımı öne alarak tekrar Simge'nin yanına gittim. Sıfır kollu, uzun, şifon elbisenin sırt dekoltesi hariç hiçbir detayı yoktu ancak buna rağmen şık duruyordu. "Sence nasıl?" diye sorarken odanın kapısı aniden açıldı ve Aytun içeri girdi. Başımı omzumun üzerinden çevirip ona bakarken gözleri sırtımda geziniyordu.

"Bu elbise olmaz, sırtı çok açık. Dövmen görünüyor."

Ah, ben onu tamamen unutmuştum. Bu dünyaya geldiğimde aniden beliren esrarengiz dövmenin varlığına alışmamıştım. Aytun'a göre bu dövme soylu olduğumun kanıtıydı ve bunun üzerinde daha fazla durmamıştık. Çünkü taht soyundan geldiğim için soylu olmam gayet normaldi. "Dövmeyi yine kapatamaz mıyız? Elbise bu akşam için uygundu, bu saatten sonra başka bir şey bulamam."

Aytun, tam ağzını aralayıp bir şey söyleyecekti ki kapının çalmasıyla sessiz kaldı. Arkasını dönüp odadan çıkarken Simge ile peşinden ilerledik. Adım seslerini duyan Aytun, bize kısa bir bakış atıp kapıyı açtı. Karşımızdaki kilolu, parlak koyu yeşil tenli dört adama şaşkınca bakarken yutkundum. Adamların kafalarında hiç saç yoktu ve üzerlerinde sadece siyah bir etek vardı. Kulaklarındaki halkalar yüzünden tenleri neredeyse görünmeyecek hâldeydi.

“Teb’in lideri Aytun Karavera. Biz adalet tanrıçası Maat’ın hizmetkârlarıyız. Tanrıçamız bu akşamki davetinde sizi özellikle görmek istediğini, ayrıca bir ara yalnız kalarak sohbet etmeyi istediğini söyledi.”

“Akşam orada olacağım. Tanrıçamıza bu bilgiyi iletin.”

“Emredersiniz, efendim,” deyip geri çekilen adamlara öfkeyle bakarken dudağımı dişledim. Neftis’in de söylediği gibi Maat’ın amacı çok açıktı, benim sevgilime göz dikmişti. Çenem sıkılmaktan dolayı ağrıyacak vaziyete geldiğinde aklıma gelen fikirle gülümsemdim. Maat’a Aytun’un kimin erkeği olduğunu göstermenin vakti gelmişti. Madem tanrıça haddini bilmeden ulaşmaması gereken şeylere el atıyordu, aynısını pekâlâ ben de yapabilirdim. Aklıma dolaptaki beyaz elbise gelirken arkamdaki bakışları umursamadan doğruca odaya çıktım.

Üzerimdeki bordo elbiseyi öfkeyle çıkarırken dolaptaki elbiseyi aldım. Uzun elbiseyi daha önce tercih etmeme nedenim tanrıçanın törenlerinde beyaz giyilemeyecek olmasıydı ancak bu kişisel bir davet sayılırdı, giymem bir sıkıntı yaratmamalıydı, değil mi? Elbisenin bronz incilerle bezeli kalın askıları boynumun arkasından çapraz bir şekilde sırtımın yarısına kadar iniyordu ve askıları dövmemi de kapatıyordu. Aynı inciler göğüs kısmının da belli kesimlerinde vardı. Bileklerimde biten elbise fazla gösterişliydi. Ayağıma incilerin renginde, bantlı bir topuklu ayakkabı giydiğimde doğruca saçımı yapmaya başladım. Her zamankinin aksine saçlarımı düz bırakıp ağır bir makyaj yaptığımda tamamen hazırdım. Kirpiklerimi rimelle belirginleştirirken Aytun görüş açıma girdi. Kaşlarını çatıp elbisemi süzerken ters bir şey diyeceğini düşünmüştüm. Bu sebeple o konuşmadan hemen savunmamı yaptım. Rimeli aynanın önüne bırakıp ona ilerlerken, “O kadın sana buluşarak sınırını aşıyor, Aytun. Üzgünüm ama bunu karşılıksız bırakmaya niyetim yok.”

Sözlerimle birlikte Aytun'un çehresinde oluşan memnuniyet göz ardı edilemeyecek boyuttaydı. "Beyazı seven bir tanrıçanın davetinde beyaz renk giymek büyük cesarettir, sarışın ve neyse ki cesaretine duyduğum hayranlığı bugün de boşa çıkarmadın. Ayrıca," deyip elini belime koyarken derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Beni böylesine sahiplenici tavırlar sergilemen, kıskanman hoşuma gidiyor ama kendini ön plana çıkarıp riske atmandan hoşlanmıyorum. Bu şekilde tüm dikkatleri üzerine çekeceksin."

Tek kaşımı kaldırdım ve elimi koluna koydum. "Maat zaten sana göz koyduysa oraya seninle ilgili herhangi bir sıfatla girmem dikkatini çekecek. Elbiseyle biraz daha dikkat çekmişim, çok mu?"

Bir süre düşündükten sonra gönülsüzce başını salladı.

Simge'nin elbiseyi onaylamaz bakışları eşliğinde Maat'ın tapınağına doğru yola çıktığımızda kendimi çok garip hissediyordum. Neftis'i birkaç dakikalığına görmek farklı, saatlerce aynı ortamda durmak çok farklıydı.

"Seth'in geleceği kesin mi, Aytun?" diyen Simge'ye bakmadan yolu izlerken Aytun'un ifadesiz çıkan sesi duyuldu. "Bilmiyorum ama Maat davet ettiğine göre gelecektir. Kendini yeni tanrıçaya tanıtmaya kibrinden mahrum bırakmaz."

"Seth nasıl biri?" diye uzun zamandır adını duyduğum fakat hakkında doğru düzgün hiçbir şey bilmediğim tanrıyı bu sefer ben sordum.

Simge omuz silkip topu Aytun'a attı. "Ben hiç görmedim, bu yüzden Aytun'a sorsan daha iyi olur."

Aytun topun kendi eline düşmesine karşı yaşadığı memnuniyetsizliği iliklerimize kadar hissettirirken bıkkınca konuştu: "Hava gücüne sahip olan Seth, çöldeki tapınağı yönetiyor. Kum fırtınalarıyla ve hava düzeniyle Ruhlar Şehri, çöller de dahil onun himayesi altında. Çok önemli törenler haricinde buralara pek sık gelmez, kendi tahvını yönetmeyi uygun görüyor."

Kaşlarını çatarken dikkatle araba kullanan adama döndüm. "Tahtı derken? Mısır tahtının tek sahibi Neftis değil mi?"

Aytun, başını iki yana salladı. "Çöldeki taht hariç. Neftis, asırlar önce çölü ona vermiş. Bu yüzden kendi krallığı var."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım. "Neden böyle bir şeyi yapmış ki? Yani birinin, tahtına başkasını ortak etmesi hiç mantıklı değil."

"Neftis'in neyi neden yaptığını asla öğrenemeyeceğiz bence," dedikten sonra arabayı durdurdu. Buradan sonrasını at arabasıyla gideceğimizi bildiğim için sorgulamadan indim ve ileride mor, gümüş işlemeli cüppe giyen yaşlı bir adam gördüm. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Saçları yaşının getirisiyle beyazlamıştı ve yüzünde kırışıklıklar mevcuttu. Gözleri maviydi ve doğruca bize bakıyordu. Adamın kim olduğunu merak etmiştim.

"Sakın bana Yüce Rahip'in bu olduğunu söyleme, Aytun." Simge, şaşkınlıkla bir adama bir de Aytun'a bakarken ikizinin sessiz kalışıyla derin bir nefes aldı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Aytun, önümüze geçip yavaşça ilerlerken, "Çünkü istedi ve benim de ona bir iyilik borcum vardı," dedi. "Geçen gün Nigraların başında beklerken beni buldu. Rahibin ölümüne yardım etmesinin bedelinin o rütbe olduğunu söyledi. Kraliçenin yeni rahibi bana seçtireceğinden emindi. Neyi amaçladı, bilmiyorum. Başarısız olup benim planlarımı bozmadığı sürece istediğini yapabilir."

Kâhinin yanına vardığımızda yaşlı yüzünü çevreleyen mavi gözlerini kıstı ve Aytun'a baktı. "Sözüne sadık olduğun için teşekkür ederim, lider."

"Çok fazla konuşmadan gitmeye ne dersin, rahip?"

"Bu sabahki ritüelden sonra bana *Yüce Rahip* demeye ne dersin?" diyen adam cüppesinin kolunu sıyrarak bileğindeki büyük dövmeyle açığa çıkardı. Piramidin tam üstünde insan etinden bes-

lenen Scarab böceğinin figürü vardı ve ayak kısımlarının arasında güneşin sembolü görünüyordu. "Sabah kraliçenin yaptığı ritüelle resmi olarak Mısır'ın Yüce Rahip'i oldum, lider. Bunu aklından çıkarmayıp bana saygı duysan iyi edersin."

Aytun, çenesini dikleştirip tehditkarca kaşlarını indirdi. "Sen de bu rütbeye benim sayemde ulaştığını unutmasan iyi edersin. Hem anlaşmamız seni bu rütbeye getirmem içindi. Ölene dek konumunu korumanla ilgili bir söz vermedim. Bu yüzden benimle iyi geçin. İşi eline yüzüne bulaştırman sadece senin değil, benim de sonum olabilir. Dikkatli ol."

Rahip usulca güldü. "Senin sayende değil, Karavera. Bir anlaşma yaptık ve sen kendi payına düşen kısmı yerine getirdin. Ben sana kızın kim olduğunu söyledim, sen de benim bu konuma gelmemi sağladın. Olay bu."

Aytun'un rahibe doğru hareketlenmesinden hoş olmayacak şeyler çıkacağını anlarken hızla yanına gidip elini tuttum ve "Artık gitsek mi?" diye sordum.

"Ayliz'e katılıyorum, Aytun. İçeri girelim."

Simge'nin de bana destek çıkmasıyla ikimizi onayladıktan sonra bizi bekleyen at arabasına binip tapınağa doğru yola çıktık.

Simge'ye ve rahibe duyurmadan Aytun'a doğru eğilerek, "İlan nasıl davranacaksın," dedim. Annesi hakkındaki gerçekleri, dolayısıyla İlan'ın öz kuzeni olmadığını öğrendiğinden beri karşılaşmamışlardı ve aramızda hiç konusu geçmemişti. Muhtemelen bugünkü davette İlan da olacaktı ve orada yan yana geleceklerdi. İlan'ın bana sergilediği yakın davranışları neticesinde Aytun, bu kadar sakın kalabildiyse sırf kuzeni olduğu içindi ama kuzen olmadıklarını öğrendikten sonra ne yapacaktı kestiremiyordum. Ve bu akşam onların birbirine girme tecrübesini tatmak istemediğim için olabildiğince İlan'dan uzak duracaktım.

"Simge ile henüz konuşmadığım için hiçbir şey yokmuş gibi davranacağım. Konuşup birlikte karar veririz. Simge, ona fazlasıyla düşkün ve kuzen olmamalarının aralarını bozacağını sanmıyorum ama Ian, bundan sonra hareketlerine dikkat etmek zorunda," deyip uyarırcasına bana baktı. "Bazı davranışlarına kuzenim olduğu için tepki vermiyordum ama artık öyle bir ayrıcalığı kalmadı."

Ses tonu Ian'a laf söylerken beni de uyarıyor gibi çıktığı için sessiz kalıp önüme döndüm. Aytun'un hâlâ bana baktığını hissetsem de tedirginliğimden karşılık verememiştim.

"Maat ne söylerse söylesin sakın kalmanı istiyorum. Biraz sert dilli ve insanları nereden vurabileceğini iyi gözlemliyor. Sözleriyle sana saldırırsa ters bir cevap verme hatta gerekmedikçe konuşma. Bu akşam, bir tanrı ve içlerinden biri kraliçe olan iki tanrıça ile yemek yiyeceğiz. Kendimizi her şeye hazırlamak zorundayız. İçlerinden birinin Neftis'in tahtında gözü var ve diğeri de Neftis artık tahtı devretsin diye gönderildi. Anlayacağın tam bir ölüm masası. Her biri kartlarını sinsice oynayacak. O kartlardan birinin ucunun sana değmesini istemiyorum. Bu yüzden olabildiğince göze batma." Önüme düşen saçımı geriye atarken boynuma değen sıcak parmakları tenimi karıncalandırmıştı. "Karışımından içtin, değil mi?"

"İçtim ve evde denediğimde büyü yapamıyordum." Dudaklarının hareketinden yeni bir sorunun daha yolda olduğunu anlayıp ondan erken davrandım. "Sen sormadan söyleyeyim. Boyaları da yanıma aldım, çantamda duruyor."

Dövmemin üzerini boyayla kamufle etmişti ve sıcak yüzünden şekillerinin bozulma ihtimalini düşünerek boyaları yanıma almamı söylemişti. Aytun belli belirsiz gülümsedi. "Güzel. Güçlerin olmadığı için yanımdan bir saniye olsun ayrılmayacaksın."

Başımı çevirdim ve imayla suratına baktım. "Maat ile özel bir konuşma gerçekleştirseniz ne olacak?"

O sırada at arabası durduğunda Aytun aşağı indi ve tutmam için elini uzattı. "Benimle özel olarak konuşmak istememesini umacağız," dedi gür kirpikleriyle çevrelenen gözlerini kapatırken. Elini tutup aşağı inerken tapınağı inceledim.

Daha önce geldiğim zamankinden farklı olan tek şey, her sütunun üst tarafında parlayan yıldızlardı. Geçen gece adalet ve doğruluk tanrıçası için gökten indirilen yıldızlar, onun mabedinin en yüksek noktasındaki yerini almıştı.

Maat'ın hizmetkârları olan değişik yeşil adam ve kadınlar girişte tek sıra hâlinde dizili dururken bize gösterdikleri şekilde içeri girdik. Maat'ın ilk geldiğinde verdiği davetteki gibi her yer bembeyazdı. Ortamın havası kendinizi tertemiz hissetmenize neden oluyordu. İçten içe Neftis'in bundan rahatsız olup olmayacağını düşündüm. Onca kötülüğün içinde kendini burada nasıl hissedecekti acaba?

Yuvarlak, büyük bir masada karşılıklı oturan iki kadına bakarken tüm dikkatimi sadece Maat'ın üzerine verdim. Giydiği siyah elbise, uzun sarı saçlarıyla büyük bir tezat yaratmıştı. İnce fakat keskin kıvrımlara sahip bir kadındı. Gözlerinin etrafını çevreleyen çilleri ona tatlı bir hava katıyordu. Duru bir gülümseme eşliğinde Neftis'i izlerken duyduğu seslerle başını bize çevirdi. Aytun'u seçtiğinde gülümsedi ancak elini tutan beni gördüğünde de tebesümünü bozmadı. Ta ki elbisemi fark edene kadar. Kalın kaşları sertçe çatılırken derin bir nefes aldı ve yeşil gözlerinde belli olan kızgınlıkla bana baktı. Az önceki tatlı ifadesinden eser kalmamıştı. Yerinden kalkarken aniden önümde beliren yeşil tenli kadına irkilerek döndüm.

"Tanrıçamızın törenlerine beyaz giyerek katılamazsınız," dediğinde sahte bir şekilde dudağımı büktüm. Yanağımı dişlerken mahcup olmuş gibi Maat'a döndüm. "Özür dilerim, tanrıçam. Sadece törenlerde bu yasağın olduğunu sanıyordum. Bu özel bir davet olduğundan sorun olacağını düşünmemiştim."

Neftis dahil etraftaki herkes merakla Maat'ın söyleyeceği şeyi beklerken kadın bozulsu da bunu dışarı yansıtmamaya kararlıydı. Aytun'u mahkemede kurtarmış olabilirdi ancak bu, ona liderlik teklif ettiği ve onunla davette özel olarak konuşmak istediği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Senin de dediğin gibi özel bir davet ama kim olduğunu çıkaramadım," dedi hizmetkârına el işareti yapıp önünden çekilmesine neden olurken.

"Ayliz Kılıç. Aytun'un sevgilisiyim," dedim samimi bir gülümsemeyle. Bakışlarımı olabildiğince zararsız gösteriyordum ama beden dilim için aynı şeyi söyleyemezdim. Çünkü şu anda resmen Aytun'a yapışık duruyorum.

Tanrıça hiçbir şey demeden masaya geçerken peşi sıra onu takip ettik. Aytun, Neftis'in yanına geçtiğinde ben de hemen yanına oturdum. Simgе yanındaki boş sandalyeye dalgınca bakarken içten içe orada Hector'ın oturmasını istediğini fark ettim. O anda, bu düşüncelerimi tasdiklemek istercesine Hector geldi ve selamını verip Simgе ile rahibin ortasına oturdu. Masada birkaç kişilik boş yer vardı ve bunlardan birinin sahibinin Seth olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Başka gelecek yoksa yemeğe başlayabiliriz," diyen Maat, gülümseyerek Neftis'e bakıyordu.

"Liderim lan haricinde gelecek birisi yok. Tanrı Seth gelmeyecek anlaşılan."

"Evet. Çöl tanrısı özü ve cömert hediyeleriyle birlikte gelececeğini bildirdi. Lideriniz geldikten sonra başlayabiliriz o hâlde."

Tanrıçanın sözlerinin üzerinden pek bir zaman geçmemişti ki geniş kapıda lan göründü. Selamını verip karşı tarafıma otururken gözlerimi kaçırdım ancak onun doğruca bana baktığını hissedebiliyordum. Tıpkı yanımdaki Aytun'un gerildiğini hissettiğim

gibi... İlan daha fazla bende oyalanmadan dikkatini başka bir şeye verdiğinde rahat bir nefes aldım.

İleriki dakikalar sessiz geçerken yemeğimiz bitmişti. Herkes bir köşeye dağıldığında Maat, ayağa kalkıp bakışlarını usulca üzerimizde gezdirdi. "Dünyanıza geleli çok bir zaman olmadı ama kısa zamanda çok şey yaptığımı görüyorum. Mısır ve diğer dünya halkının adalete çok ihtiyacı varmış anlaşılan. Ra'nın beni buraya göndermesinde bir amaç vardı. Eminim ki bu amacı çok yakında göreceksiniz. Ancak tüm bunlardan önce sizi yardımcım ile tanıştırmak istiyorum. Aytun Karavera teklifimi kabul etmediğinde birini bulmak zorundaydım ve bu yüzden de tecrübeli birini seçmek istedim." Arkasını dönüp kapıya doğru bakarak devam etti: "Karşınızda yardımcım."

Herkes gibi onun bakışlarını takip ettim ve büyük kapıdan içeri giren adamı fark ettiğimde gözlerimin fal taşı gibi açılmasına engel olamadım. Elim istemsizce masanın altından Aytun'un eline uzandı ve sakın kalması adına güçlüce sıktım. Her an bu ortamda bir kargaşa kopabilirdi ve ben Aytun'u tutamayabilirdim.

Simga Karavera

Kaçamak bakışlarla sıkça yanımdaki adamı kontrol ederken bıçağı tutan parmaklarımın titrediğini görmemesi için elimi masanın altına indirdim ancak bu sefer de elim bacağına çarpmıştı. Evet, sandalyeye sere serpe oturduğu için dizi bacağıma değiyordu ve tüm titremem bu yüzdendi. Hector ona çarpmam sonucunda bana döndüğünde hiçbir şey yokmuş gibi gözlerimi salonda gezdirdim.

Tanrıça Maat, herkesin yemeğinin bittiğine emin olduktan sonra bizi azat etmiş, dilersek tapınağı gezebileceğimizi söylemişti. Hector'dan uzaklaşıp kendime gelmem ve biraz nefes alabilmem için güzel bir fırsattı. Bu nedenle tembihlendiği için Aytun'un ya-

nından ayrılmayan Ayliz'e biraz gezeceğimi söyleyerek kendimi hızla dışarı attım. Tapınağın etrafındaki bahçeyi gezerken bir yandan da düşüncelerimi aklımdan uzak tutmaya çalışıyordum ancak ne yazık ki bu konuda epey başarısızdım. Tüm gün hastanede yoğun bir şekilde çalışsam bile onu aklımdan çıkarmayı, düşünmemeyi başaramıyordum.

Hector'a bir çekim hissettiğim için yaklaşmıştım, bunu inkâr etmiyordum. Hatta biraz da Menes'i unutmak içindi bu yaptığım. Sürekli piramide gidip onunla *tesadüfi* karşılaşmalar yaratmış, bir sapık gibi akşamları gittiği mekânları arşınlamıştım. Aytun, sürekli onu görmek için bahane üretmemi garip karşılıyordu fakat bir şey de söylemiyordu. Yaptıklarımın hepsi kendimi unutturmamak ve bir nebze olsun konuşabilmek içindi ancak her seferinde sonuç aynı oluyordu. Bu karşılaşmaları ne kadar yalanlasam da benim planladığımı söylüyor, dalga geçiyor, alay ediyor ve lafını söyledikten sonra arkasını dönüp gidiyordu.

Alımlı bir dişiydim, şimdiye kadar hiçbir erkeğin peşinden koşmamıştım çünkü hepsi yanıma gelebilmek için tek bir bakışımı beklemişti. Ancak Hector bunu yapmıyor, ben bir atakta bulunmadıkça yüzüme bile bakmıyordu. Aldatıldıktan sonra bir şeylerle meşgul olmak istemiştım ve onun gizemli tavırları da güzel bir uğraştı ancak işin dozunu kaçırmıştım. Meşgul olma isteği sürekli onu görme arzusuna dönüşmüştü.

Aramızdaki tutkulu çekime ufak tefek hisler de karışınca işler içinden çıkılmaz bir duruma gelmişti. Farkında olmadan ona hisler beslerken bir yandan Menes'i bu denli çabuk unuttuğuma şaşıyor; diğer yandan ise yaşadıklarım yüzünden oluşan korkularım gün yüzüne çıkıyordu. Kabullenmeden önce bana ihanet etmeyeceğine emin olmalıydım.

"Ne yapıyorsun burada, dişi Karavera?" diyen kişiyle irkilip başımı çevirirken hızlanan kalbime elimi koydum. Hector, son

derece resmî görünen kıyafetiyle tam karşımda dikiliyordu ve bu hâli çok seksiydi.

"Manzarayı izliyorum," dedim umursamaz görünmeye gayret ederek. "Asıl sen ne yapıyorsun? Yokluğuma mı dayanamadın yoksa beni mi özledin?" diye devam ettim alaya alarak.

Başını sallarken sırttı. "Bunu her gün bir yerlerde karşıma çıkan kız söyleyince komik oluyormuş. Bence yokluğuma dayanamayan, beni özleyen sensin."

"Ah, kesinlikle öyle. Kendi kendime her dakika Hector'ı görmem lazım diyorum. Varlığına o kadar alışmışım ki yokluğuna tahammül edemiyorum. Bu yüzden iş çıkışlarında sapık gibi seni takip ediyorum. Nereye gidersen peşinden geliyorum," dedim gülererek. Ancak ikimiz de içten içe bunların gerçek olduğunu biliyorduk.

"Dürüstlük sana yakışıyor."

Yapay bir şekilde sırttım. "Bana her şey yakışır."

Hector, gözlerini kısarken bana doğru birkaç adım attı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. Laciverte çalan gözleri ciddiyetle beni süzdü. Merakla ne yaptığını izlerken, "Bir daha Kardak'a gitmeni istemiyorum," dedi.

Kardak, Piramit bölgesindeki bir eğlence mekânıydı. Genelde soyluların ve zenginlerin uğrak noktası olduğu için pek gitmezdim ancak Hector orada takıldığı için gidiyordum. Bir zengin veya soylu değildi ancak liderin yardımcısı olması sıfatıyla tüm kapılar onun için ardına kadar açılıyordu. Gerçi zengin olmadığından da pek emin değildim ya neyse... Arabasının modeline bakarsak zengin diyebilirdik ancak bu konuda emin olamıyordum. Hector, tam bir gizli kutuydu. Kendisiyle alakalı hiçbir şey söylemiyordu ve hayatını çok iyi gizliyordu.

"Anlamadım. Neden istemiyorsun?"

“Çünkü orası senin gibi bir kız için pek uygun değil,” dediğinde zaten bana uygun olmadığının bilincindeydim. Köle sahipleri de genelde orada oldukları için herkese potansiyel köle gözüyle bakıyorlardı ve Aytun da soylu kesim tarafından pek sevilmediği için bir gün güme gitmekten korkuyordum. Ancak bu, Hector’ı alakadar etmezdi.

“Uygun olup olmadığına sen mi karar veriyorsun? Oraya gidip gitmemem neden seni rahatsız etti?”

Alayla etrafına bakındı. “Ufak bir araştırmayla aslında Kardak’ta takılmadığını öğrendim. Benim gidişimle beraber uğramaya başlamışsın. Yine de beni takip etmediğini mi iddia edeceksin?”

Çenemi dikleştirdim, bozuntuya vermemek için tatlı tatlı tebessüm ettim. “Evet, edeceğim. Kendini bu kadar önemli görme-sen mi acaba?”

Hector da tıpkı benim gibi gülümsediğinde bir an heyecandan kalbim duracak sandım. “Beni önemli hâle getiren sensin.”

Ne diyeceğimi bilemezken suskun kalmayı tercih edip başımı başka tarafa çevirdim. “Kardak eskiden kötü bir mekandı ancak son zamanlarda, ki bu zamanların senin geldiğin vakitle çakışması tamamen tesadüf, gözüme güzel gelmeye başladı. Soylu ve zengin bir aileye mensup olduğum için oraya gitmem kadar doğal bir şey yok.”

“Ben tesadüflere inanmam.” Kemikli çehresi gerildi.

“Öyleyse bu senin sorunun, Hector,” deyip ellerimi havaya kaldırdım. “İçeri girsem iyi olacak. Aytun beni merak etmiştir.”

Hector’ın vereceği cevabı umursamadan içeri girdim ve karşı tarafta tek başına dikilen lan’ı gözüme kestirip yanına ilerledim. Gözlerini kırpmadan bir yöne baktığını görünce onu takip ettim ve gördüğüm kişiyle aslında hiç şaşırmadığımı fark ettim.

Ayliz, gülerek Aytun'a bir şeyler anlatıyordu, yüzü bize dönük-
tü ancak Ian'ı fark etmiş gibi değildi. Yürümeye devam ederken
Aytun'a baktım ve sırtının kaskatı kesilmesinden onun bu bakışla-
rın farkında olduğunu anladım. Şu an Ian'ın yanında değilse krali-
çenin ve Maat'ın önünde olay çıkarmak istemediği için olduğunu
bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Ian, nasılsın?"

Elindeki kadehte duran içkiyi hızla tüketip masanın üzerinden
yenisini aldı. "Çok iyiyim. İlk kez Aytun'a yeniliyorum, Simge ve
bu çok iğrenç," dedi kinayeyle.

Elindeki kadehe uzandım ve daha fazla içmesine mâni olmak
için elinden alıp masaya bıraktım. Bana tersçe bakarken umursa-
madan bir su alıp eline tutuşturdum. "Yani Ayliz'e karşı gerçek
hisler beslemiyorsun, bu sadece Aytun'a yenilme hırsı öyle mi?"

Başını iki yana salladı kederle. "Keşke öyle olsaydı. Eminim
ki her şey daha basit olabilirdi ama değil. Ayliz'den gerçekten
hoşlanıyorum. İkizin yerine beni seçmiş olmasını her şeyden çok
isterdim. Keşke onu ilk gördüğümde gitmek yerine yanında kal-
saydım. Belki böylece ona değil, bana âşık olurdu," diye kendi
kendine konuştuğunda suratımı astım.

Ian, en az Aytun kadar değerliydi benim için ve onu böyle üz-
gün görmek hoşuma gitmiyordu. Koluna girip kedi gibi sırnaşır-
ken, "Biz küçükken seninle ne diye anlaşmıştık?" diye hatırlattım.
"Hayatımızda hiçbir zaman keşke dememek için çabalayacaktık
hani? Ne çabuk unuttun bunu?"

İki kaşını kaldırıp kolunu omzuma attı ve beni kendine doğru
çekti. "Kolay değil. Hayatımda ilk kez değer verdiğim bir kız var
ve ben onu kendi salaklığım yüzünden kaybettim. Ne olurdu san-
ki kraliçe biraz daha bekleseydi! Ayliz'in derdini öğrendikten sonra
da giderdim," diye hayıflandığında ne diyeceğimi bilememiştim.

Tek bildiğim âşık olmak için belirli bir kural veya düzen olmadıydı. Eğer iki kişi birbirine âşık olacaksa hayatları saçma bir noktada bile kesişebilirdi.

Derin düşüncelere daldığımda Maat'ın, "Dünyanıza geleli çok bir zaman olmadı ama kısa zamanda çok şey yaptığımı görüyorum. Mısır ve diğer dünya halkının adalete çok ihtiyacı varmış anlaşılan. Ra'nın beni buraya göndermesinde bir amaç vardı. Eminim ki bu amacı çok yakında göreceksiniz. Ancak tüm bunlardan önce sizi yardımcım ile tanıştırmak istiyorum. Aytun Karavera tek-lifimi kabul etmediğinden birini bulmak zorundaydım ve bu yüzden de tecrübeli birini seçmek istedim." Arkasını dönüp kapıya doğru bakarak devam etti. "Karşınızda yardımcım."

Sözleriyle dikkat kesildim. Yardımcısının kim olduğunu merak ederek başımı kapıya çevirdim ve donakaldım.

Menes, rahat bir tavırla içeri girdi ve gözlerini benden ayırmadan kraliçeye selam verdi. Yardımcısı o olamazdı, hayır, bu bir şaka olmalıydı! Aytun, ona Teb'den gitmesini ve bir daha dönmemesini söylemişti, onun sözünü çiğneyip gelemezdi! Tedirgince yutkunurken göz ucuyla Aytun'un hareketlendiğini gördüm ve doğruca salonun çıkışına yöneldim.

Tapınağın arka tarafındaki bölüme geçtim. Öfkeyle solurken sırtımı sütunlardan birine yasladım ve bu hissin geçmesini bekledim. Beni aldattıktan sonra pişkince yüzüme bakabiliyordu. Bununla da yetinmiyor, Aytun onu bir daha buraya gelmemesi için tehdit ettiği hâlde Maat'ın yardımcısı olmayı kabul ederek karşıma çıkıyordu. Menes, cesaretle ilgili bir büyü yaptırmış olmalıydı. Yoksa eski korkaklığından kurtulmasının başka bir açıklaması olamazdı.

İğrendiğim adamın, "Sevgilim?" diyen sesini duyunca yüzümü buruşturup ona baktım.

Nefretim tavırlarımı ele geçirirken, "Sen ne kadar yüz­süz bir adamsın, Menes! Aytun, sana defolup gitmeni söylemişti. Nasıl onu umursamayıp burada kalmaya devam edersin?" dedim.

Başını yana eğip ciddileşti. "Her şey senin için. Yıllardır dostum olan adamı karşıma almak istemezdim ama bana başka bir yol bırakmadınız. Seni hâlâ seviyorum ve bu yüzden vazgeçmek istemiyorum, Simge. Sen benim sevgilimsin."

Sinirle güldüm. Hâlâ yaptıklarını savunacak bir yol bulabiliyordu. "Beni aldattığın gün sevgilin olmaktan çıktım ben. Ayrıca unutmuş olabilirsin ama ben hiç unutmuyorum, Menes. Biz ayrıldık! Aramızdaki her şey bitti." Hızımı alamayıp devam ettim: "Başka birini seviyorum ve onunla gayet mutluyum."

"Benden ayrıldıktan hemen sonra bir başkasıyla olmanın imkânı yok, Simge. Sen bu değilsin, seni çok iyi tanıyorum."

"İmkânı yok mu? Sen kendini ne sanıyorsun? Ne yapacaktım, aylarca beni aldattığın için yas mı tutacaktım? Güldürme beni, Menes. Karşında kim olduğunu unutma. Ben Simge Karavera'yım. Hiçbir erkek için üzülmem. Tek bir hareketimle onlarca erkeği elde edebilirken, benim gibi mükemmel bir kadını kaybettiğin için üzüleceğimi mi sanıyordun?"

"Şu egondan vazgeç artık, Simge. Kendini beğenmiş bir sürtük olmaktan haz mı alıyorsun? Benimleyken bu tavırlarından sıyrılıyordun, bakıyorum da yine eski hâline dönmüşsün." Renkli gözleri hoşnutsuzlukla parladı.

"Senin gibi şerefsiz olmaktansa egoist bir sürtük olmayı tercih ederim," dedim hiddetle bağırarak. "Hayatımdan siktir git, Menes! Teb'den siktir gir! Git artık! Rahat bırak beni!"

İnatla başını iki yana salladı. Hem beni aldatıyordu hem de benden uzağa gitmiyordu. "Hayır. Bu dediklerin olmayacak, Simge. Senden asla vazgeçmeyeceğim."

Dudaklarımı aralayıp bir şeyler daha söyleyecektim ki Menes'in yüzüne yumruk atan kişi tüm kelimeleri boğazıma dizdi. Hayretle Menes'e vurmaya devam eden Hector'a bakarken ne yapacağımı bilemiyordum.

“Bir daha seni sevgilimin yanında görürsem yok ederim! Anladın mı beni? Simg'e'ye bakmayacaksın, onu görmeyeceksin, onunla konuşmayacaksın.” Ardı ardına yumruklarını sıralarken kendisinin bir darbe dahi almamış olması şaşırtıcıydı. Belki de Menes'ten daha heybetli olduğu içindi.

“Hector, yeter,” deyip araya girmek istediğimde bana öyle bir bakış atmıştı ki değil onu durdurmak, bir adım bile atamamıştım. Onu ilk kez bu kadar korkutucu görüyordum ve bu hâli de oldukça çekiciydi.

İç sesimi, *şimdi sırası mıydı*, diyerek susturdum. Karşımda kavgaya eden iki adam varken Hector'ın yakışıklılığını düşünmek saçmaydı.

“Ama çok yakışıklı!”

İçimdeki arsız kızı tam anlamıyla sustururken Hector'ın, “Sevgilime bir daha sakın yaklaşma, Menes. Seni yeryüzünden silerim. Yer altı dünyasında bile kendine yer bulamazsın,” deyişiyile tek kaşımı kaldırdım. Bu sahte sevgililik olayını Hector biraz yanlış mı anlamıştı acaba?

“Anladın mı beni?”

Menes güçlükle cevap verdi: “Anladım.”

“Güzel. Şimdi defol git!”

Menes yalpalayarak uzaklaşırken Hector, bir an olsun gözlerini ondan çekmemişti. Tamamen gözden kaybolduğunda alev alev bakan mavi gözlerini bana çevirdi. “Burada, bu herifle ne yapıyordun?”

Tek kaşımı sorgularcasına kaldırırken, “Ne demek bu?” diye sordum.

“Benim sevgilim olduğunu söyledikten sonra bir başka adamla kuytu köşede mi buluşuyorsun?” dediğinde konuşmalarımızı duy-

madan doğruca yanımıza geldiğini anlamıştım. Ancak benimle bu şekilde konuşmasına bir anlam yükleyememiştim.

“Sevgilin olduğum yalanını, aramızdaki her şeyin bittiğini anlatsın diye ortaya atmıştım. Bu geceden sonra gayet iyi anladığına eminim. Yani artık numara yapmaya gerek yok,” diyerek yanından geçip gitmeye yeltendim. Ufak bir adım atarken içten içe beni durdurmasını istiyordum. Budalalığım yine zirvedeydi lakin yapacak bir şey yoktu.

“Ne var, biliyor musun?” dediğinde adımlarım duraksadı ve omzumun üzerinden ona baktım. “Şimdi de ben istiyorum ama sahtesini değil.”

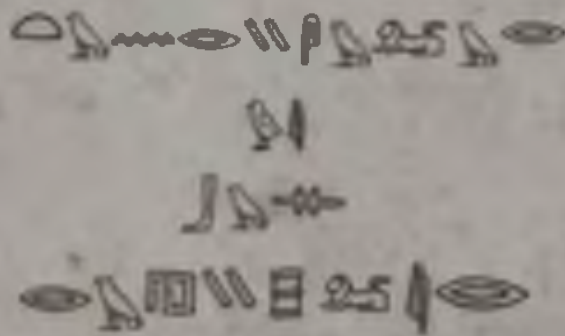
Sözlerinin ne anlama çıktığını kavrayamadan iri elini belime koyarak beni ittirdi. Irileşen gözlerim mavi harelerine şaşkınlıkla dokunurken yüzlerimizin arasındaki ufacık mesafeden sıcak nefesi tenime çarpıyordu. Bir eliyle küçük tokayla tutturduğum saçımı okşarken gözlerini kıstı ve hiç beklemediğim bir hamleyle dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Öpmüyordu ancak öpse bu kadar hızlı atmazdı kalbim. Sanki benden onay ya da izin bekliyordu devam etmek için. Bir heykel misali kalakaldığımda geri çekileceğini tahmin ettim ve elimi ensesine götürürken içimden konuştum:

“Her şeyi boş ver, Simge. Eğer Hector da Menes gibi olacaksa daha sonrasında üzülebilirsin ama anı yaşa. Şu an mutlu olman daha önemli.”

Hector, benden beklediği karşılığı alınca dudağımdaki baskısını artırdı ve beni nazik bir şekilde öpmeye başladı. Başımı döndürdüğü an ne kadar sürmüştü, bilmiyordum ama geri çekildiğinde gözlerimi kapatıp şakaklarımı çenesine bastırdım.

“Sevgilimsin, Simge ama bu sefer saçma bir oyunla değil. Gerçekten sevgilimsin,” diye mırıldandı.

Tanrıçalar Ve Baş Rahipler

BÖLÜM 14

Aytun gergin bir biçimde arabayı kullanırken onunla diyaloga geçmeye cesaretim yoktu. Menes'in Maat'ın yardımcısı olduğunu öğrenince çok sinirlenmişti ve onu güç bela tutabilmiştim. Simge'nin salonu terk edişinden sonra Menes de hiç ortalıkta görünmemişti. Aytun ne kadar ararsa arasın bulamamıştı ve üzerine bir de bunun için sinirlenmişti. Menes'i ilk bulduğu anda Teb'i terk etmediği için öfkesini kusacağını biliyordum ancak onun için üzülüyordum. Simge'yi aldatarak Karavera kardeşlerin öfke oklarını kendine yöneltmiş; bu son yaptığıyla ise o okları kendine saplamıştı.

Çaktırmadan arka koltukta oturan Simge'ye doğru döndüm. Salondan çıkarken ne kadar öfkeliyse girerken de o kadar mutluydu ve nedense bunu, o anlarda etrafta göremediğim Hector'a bağlıyordum. Şu an bile Aytun'un gerginliği nedeniyle mutluluğunu gizlemeye çalışsa da pek başarılı olduğu söylenemezdi. Zira ara sıra gülümsemesi, sık sık dikiz aynasını kontrol eden Aytun'un gözünden kaçmıyordu. En sonunda dayanamayarak, "Simge, neden sırtıttığını sorabilir miyim?" diye çıkıştı ve gizlemediği öfkesiyle ekledi: "Menes gitmediği için mi?"

"Ne alakası var? Menes artık ilgi alanıma hiçbir şekilde girmiyor, Aytun. Sen benimle uğraşacağına sevgiline vakit ayırsana."

Aytun, kaşlarını çatarken omzunun üzerinden ona ters bir bakış attı. "Bana ne yapacağımı söyleme, Simge."

"O hâlde sen de bana söyleme, ikizim," dedi son kelimesine vurgu yaparak. Simge'nin bu hâlinde bir şey vardı ve en uygun zamanda havadisleri almam gerekiyordu. Uygun zamandan kas-tım ise yalnız kaldığımız ilk andı. Evin önünde durduğumuzda Aytun'un yerinden kıpırdamadığını görünce kaşlarımı çattım. "Gelmiyor musun?"

"Hayır, biraz işlerim var. Sen uyu, geç gelebilirim," dediğinde Simge arabadan inmiş, eve yönelmişti bile.

"O işin Menes'i dövmek mi?" dediğimde tek kaşını kaldırdı.

Söylediklerim hoşuna gitmiş gibi psikopat bir gülümseme oluştu dudaklarında. Bu hâliyle tam bir manyağa benziyordu. "Eğer karşıma çıkarsa evet ama önceliğim başka. Astrapol sınırında ufak bir karışıklık çıkmış. Orayı kontrol etmeliyim."

Başımı sallarken avuç içimi gergin yanağına bastırdım. "Seni bekleyeceğim," dediğimde başını salladı. "Hayır sarışın, buna lüzum yok. Eğer işler ters giderse gece hiç gelemeyebilirim."

İnatla omzumu silkerken, "Yine de bekleyeceğim," dedim ve avucumu çektiğim yere bir öpücük bıraktım. Arabadan inip eve doğru ilerlerken bir yandan da kendime Simge ile konuşmam gerektiğini hatırlatıyordum. İçeri girdiğimde doğruca Simge'nin odasına daldım. Yatağına uzanmış, yüzündeki aptal sırıtişla boş tavanı izleyen kıza baktım ama o beni fark etmiş gibi değildi. Oda-nın içine girip, "Tavanı Hector olarak mı hayal ediyorsun?" diye sorduğumda ışıllı ışıllı olan yüzünü bana döndürdü.

"Artık sevgiliyiz," dediğinde gözlerimi irice açtım.

“Şaka yapıyorsun,” diye bağırdığımda Simge, kolumdan tutarak beni yatağa çekti. Sırtımı başlığa yaslarken başını bacaklarıma koydu ve olanları birer birer anlattı. Sözlerini bitirdiğinde dudağını ısıtarak doğruldu. “Sence bana karşı bir şeyler hissediyor mudur?”

“Hissetmese neden sevgili olmayı teklif etsin ki?” diye yatıştırmaya çalıştım. Zira yüzünde beliren tedirginliği hiç beğenmemiştim.

“Haklısın aslında,” dediğinde Hector ile ilgili bahane ürettiğini fark etmiştim. Korkuları yüzünden düşüncelerinin önüne ambargo koyuyordu ancak hisleri buna müsaade etmiyor, yine kendine bahaneler kurarak düşüncelerini yıkıyordu.

“Aytun nerede? Gelmedi mi yoksa?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

“Hayır. Astrapol sınırında bir karışıklık varmış, onunla ilgilemeyeceğinden bahsetti.”

“Anlaşılan Kral Samuel rahat durmuyor ve asla da durmayacak,” dediğinde tepkisi bıkkındı.

“O kim?”

“Astrapol’ün kralı. Fazla hırslı bir adam. Mısır’ı ele geçirme hayalleri var ancak korkusundan bir şey yapamıyor,” deyip kıkırdadı. “Büyü güçleri yok ve kraliçenin onu bir hayvana çevirmesinden korktuğunu söylüyorlar. Neyine güvenerek sürekli sorun çıkartıp duruyor, bir türlü anlamıyorum.”

Gözlerimi irice açarken, “Şaka yapıyor olmalısın,” dedim.

“Hayır. Zaten önümüzdeki haftalarda tanışacaksın ve *kraliçe korkusunu* kendi gözlerinle görürsün.”

Anlamayarak kaşlarımı çattım. “Neden tanışacakmışım?”

“Astrapol’ün kuruluş törenleri yapılacak ve kral, varisini açıklayacak. Elli seneden fazladır tahtta ve artık yerini çocuğuna dev-

retmesi gerekiyor." Simge esnemeye başlarken, "Ben gideyim, sen de uyu artık," dedim.

"Gerçekten uyumalıyım yoksa sabah kalkamayacağım." Dudaklarına kurnaz bir gülümseme yerleşti. "Hector'a gidip birlikte kahvaltı yapmamız için baskı kuracağım."

Gülümseyip ayaklandım ve ansızın bastıran uykumu bu odaya çıkıncaya dek dizginlemeye çalıştım. "O hâlde sana tatlı rüyalar," dedim Simge'nin yanağına bir öpücük bırakırken.

"İkizimin yokluğunda uyuyamayacağını düşünüyorsan bu gece yanımda yatmana izin verebilirim ancak beni Aytun sanıp fena şeyler yapmak yok. Anlaştık mı?"

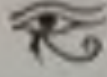
Masumca omuz silktim ve bu düşünceden pek hoşlanmadığımı gösterebilmeyi umdum. Aytun olmadan uyumak, onun olmadığı bir başka yatakta yatmak artık rahatsız edici bir eylemden ibaretti. Ona öyle alışmıştım ki bedeni olmasa bile kokusuyla yetiniyordum.

"Ben kendi yatağымda yatsam daha iyi olur. Zaten uyumayacağım, Aytun'a onu bekleyeceğimi söyledim."

Simge kendini yorganın altına sokarken göz kırptı. "Öyle olsun bakalım," dedikten sonra odasından çıktım ve kendi odama yöneldim. Yatağın üzerine oturup takılarımı çıkarırken bir yandan da bastıran bu uykuya direnebilmeyi umdum. Üzerimdeki elbiseyi daha rahat bir şeylerle değiştirip doğruca yatağı uzandım ve bundan sonra olacak şeyleri düşündüm.

Artık kraliçe ile sık sık karşılaşırıyordum ve bir de başıma Mat'ın bakışları çıkmıştı. Tüm akşam kendimi suçlu hissettirecek şekilde bakmıştı ve bunun nedenini sadece Aytun'a indirgemek yanlış olurdu. Kıskanan ya da etkilendiğı adamı bir başkasına kaptıran kadın bakışı değil, daha çok hakkında bir şeyler biliyorum bakışındı ve bu, beni tedirgin etmeye yetiyordu. Sırrımı herhangi bir rahibin ya da çevremden birinin öğrenmesi farklı, bir tanrıçanın öğrenmesi farklıydı.

Bilinmezlikle iç geçirirken birkaç saatliğine gözlerimi kapatabileceğime kanaat getirdim. Aytun geldiğinde zaten uyanırdım.

Üzerine kilolarca ağırlık binmiş gibi hissettiren göz kapaklarımı aralamadan hemen önce şiddetli bir rüzgâr geçti bedenimden. Gözlerim etrafı karışlarken kurak bölgede duran tek canlı şeye baktım.

Sedef Karavera.

Tüm güzelliği ve güler yüzüyle karşımda olan kadına doğru atılacakken elini kaldırarak hareket etmemi önledi. "Yaklaşırsan büyü geçersiz kılınacak, Ayliz. Lütfen, yerinde kal."

"Büyü mü?" diyerek etrafıma bir kez daha bakındım ancak ikimizden başka kimse yoktu. Etraf dümdüzdü, bir tane bile ağaç yoktu.

"Evet. Seninle görüşmek için rüyalarını kullandım. Daha önce sana bu sayede ulaşacağımı söylemiştim."

Dalgınca, "Anladım," diye mırıldandığımda Sedef abla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yolunda olmasından kastınız nedir?" dedim sesim istemsizce sertleşmeye başlarken. "Sizin için Aytun'a yalan söyledim. O sizin öldüğünüzden bahsederken ben hiçbir şey diyemeden suskun kaldım. Göz göre göre onun acı çekmesine izin verdim." Sedef abla acıyla sarsılan yüzünü dengede tutmak için çabalarken sözlerimi kesmeden devam ettim: "Ne zaman çocuklarınızın karşısına çıkacaksınız? Artık gelin çünkü ben daha fazla onlara yalan söylemek, sır saklamak istemiyorum."

"Öncelikle halletmem gereken şeyler var, Ayliz. Hepimiz için. Neftis ile başa çıkmamız lazım ve bunu yapmak için de Ölüler Kitabı'na ihtiyacımız var. O kitapta Neftis'i alt edebileceğimiz bir şeyler yazdığından eminim ve oraya dönerken onunla gelmeliyim."

"Ölüler Kitabı neden o dünyada olsun ki?" dedim şaşırarak.

"Tanrıça Isis dünyamıza gelirken kitabın da yanında olduğu söyleniyor. Bu nedenle gelirken kitabı da beraberimde getirmek zorundayım."

Kaşlarımı çatarken şiddetlenen rüzgâr yüzünden kollarımı birbirine doladım. "Yerini biliyor musun?"

"Hayır ama üniversitedeki profesörün bir şeyler bildiğinden şüpheleniyorum. Adam yeni geldi ve birkaç öğrencinin ağzını aradığımda bilmesi imkânsız olan bazı şeyleri söylediğini öğrendim. Orası ile bir bağlantısı ya da bilgisi olabilir."

"Peki, kitabı bulduktan sonra ne yapacaksın? Ölüler Kitabı, bir tanrı veya tanrıça için asıl anlamını kazanıyor. Ne sen tanrıçasın ne de ben..."

Sedef abla derin bir iç çekti ve "Bunu kitabı bulduktan sonra konuşmamız daha uygun olacaktır. Artık gitmeliyim, Ayliz. Gücüm beni zorlamaya başladı," dedi.

Yüzünü izlerken ilk geldiğinden daha kötü bir hâlde olduğunu gördüm. "Elinizi çabuk tutsanız iyi olur çünkü artık Aytun'a yalan söylemek istemiyorum."

Görüntüsü silikleşmeye başlamadan hemen önce fısıldadı: "En kısa zamanda."

"Haydi kalk artık, sarışın."

Bilincim açılmaya başlarken yüzümü, aldığım yoğun kokunun kaynağına gömdüm.

"Kime diyorum ben? Tamam, anlıyorum, kollarımın arasında olmaktan memnunsun ama yapacak bir şey yok, güzelim."

"Ne var biraz daha uyusak?" diye homurdandım mızımızca. "Ayrıca şu egonu biraz kenara çek."

"Başka zaman olsa dilediğin kadar uyuyabiliriz ama bugün kahvaltıya misafirimiz var ve biraz daha oyalanırsak geldiğinde aç kalacak."

Gözlerimi açtım ve sonra yüzümü ondan uzaklaştırdım. "Kimmiş o misafir?"

Aytun, alnına dökülen dağınık saçlarını eliyle geriye atarken diğer eliyle belimi okşadı. "Hector'ı davet ettim. Tüm gece benimleydi ve bayağı yoruldu. Bir ödül gibi düşün."

Kaşlarım merakla havalandı. "Seninle kahvaltı etmesi mi ödül?"

"Bir liderle kahvaltı etmek herkes için ödüldür, sarışın. Hector da bunun farkında."

Yüzümü ekşiterek kollarının arasından çıktım ve yatakta oturur pozisyona geçtim. Huysuz bir şekilde gözlerimi odanın içinde gezdirirken çoktan sabah olduğunu gördüm. Kabarık ve önüme düşen saçlarımı geriye atıp tek omzumun üzerinde topladım. İp askılı bluzumun haddinden fazla açılan yakasını düzeltirken Ay-
tun'un sıcak dudaklarını ensemden hissederek irkildim. Saçlarımı kavrayıp ensemi tamamen açığa çıkararak beni baştan sona titreten bir öpücük bahşetmişti.

Derin bir nefes alırken dudakları ensemden boynuma doğru yakıcı bir yol izlemeye başladı. "Çok güzel kokuyorsun," derken ses tonunun boğukluğu beni sarıp sarmalamıştı. Gözlerim kendiliğinden kapanırken âşık olduğum ses tonundan beni sarsan cümleler döküldü: "Ay yansıması düşmüş ruhunun kadehine. Almış hapsetmiş kaderine. Kâbustan gölgeler peşimizde, sonsuzlukta kaybolalım diye."

"Sonsuzlukta kaybolmak, senin de içinde olduğun bir cümlede çok güzel görünüyor."

Ilık nefesi omzumu yalayıp geçerken hızlanan kalp atışlarım çoktan ekseninden sapmış, onun dokunuşları karşısında tamamen savunmasız kalmıştı. Yaralı bir ceylan gibi titrerken alt dudağımı dişledim.

"Sana tapıyorum," diye fısıldadı kolumun üst kısmını öperken. Diğer eliyle çoktan saçlarımdan aşağı inmiş, göğsüme çok yakın, tehlikeli bir noktada geziniyordu. Parmakları bluzumun üzerinden sağ göğsümde dururken başımı geriye attım ve "Yapma," dedim nefes nefese.

"En azından bu kadarına izin verebilirsin, güzelim. Seni biraz daha yakmak, senin yüzünden biraz daha yanmak isterken bunu benden esirgeyemezsin. Söz veriyorum, fazla ileri gitmeyeceğim, yalnızca beni hissetmeni istiyorum."

"Seni zaten kalbimde hissediyorum, aptal."

"O zaman bundan sonra konuşmak gereksiz," deyip parmaklarının yerini avucuna bıraktı. Gözlerimi kapatıp kendimi tamamıyla onun insafsız hareketlerine esir ederken dokunmanın önemini daha iyi kavramıştım. Bir başkası dokunsa böyle olmazdım kesinlikle. Hiç kimse beni onun kadar hassaslaştıramaz, her sinir hücremi böyle ayağa dikemezdi. Dokunmak, aşk mevrubahis olduğunda bir değerle kendine geliyordu. Zira kalbe değen teni çoktan kendine ait kılmış oluyordu.

"Sen bana neler yaptırıyorsun böyle?" diyerek şu an içinde bulunduğum tuhaf durumu sorguladım. Karşı cinsle haşır neşir olan biri olmamıştım hiçbir zaman. Hayatıma sadece Murat'ı almıştım, onunla da bu tarz yakınlaşmalar yaşamamıştık. En büyük temasımız sarılmak ya da el ele tutuşmaktı ancak öylesine hissizdi ki hayal kırıklığına uğrardım. Okuduğum ya da izlediğim aşk öykülerindeki şeylerin kocaman bir yalandan ibaret olduğunu, gerçek hayatta böyle şeylerin olmayacağını sanıp kendimce üzülürdüm.

Onu tanıyana kadar...

Aytun'un her dokunuşu hayal kırıklıklarımı süpürmüş, yavaşça düşüncelerime güzellikleri ekmişti. Hayal ettiğim aşka kavuşmuştum. Hatta şu an hayal ettiğimden daha güzel bir aşk yaşıyordum.

Tırnaklarımı avuç içime gömerken aniden tıklatılan kapı nedeniyle yerimde sıçrayarak Aytun'dan uzaklaştım.

"Aytun? Ayliz? Uyandınız mı? Uyandıysanız geliyorum bak. Şimdi kapıyı açacağım ve sizi gözlerimi kör edecek bir pozisyon-
da bulmamayı umuyorum. Hey! Duyuyor musunuz beni? Kapıyı
açacağım diyorum, ses versenize." Ben şaşkınlıktan dolayı tek bir
laf bile edemezken Aytun'un ettiği küfrü duydum.

"Bakın kapı diyorum, şimdi açacağım diyorum, haber veriyorum
diyorum. Siz bilirsiniz," deyip kapıyı açtı. Birkaç adım se-
sinden sonra duvarın arkasından başını çıkardığında tedirgince
üstümüzü süzdü ve gülümsedi. "Günaydın. Ben işe gidiyorum,
onu haber vermeye gelmiştim."

Aytun'un nefesleri öfkeyle sıklaştıkça bir kez daha Simge'ye ya-
kalanmanın verdiği utançta yok olabilirdim. Başımı öne eğerken
Aytun, ayağa kalktı ve ikizine doğru ilerledi. "Sana bir daha bu
odaya girmeyi yasaklıyorum. Değil kapıyı açmak, odanın önün-
den bile geçmeyeceksin. Anlamıyorum, ne bok yesek hissediyor-
sun. Bu hünerlerini başka şeylerde harcasan nasıl olur?"

Simge'nin kaşları işgüzarca havalanırken bana döndü. "Ne bok
yiyordunuz ki?" Kıpırmızı olan yanaklarıma bakarak kendince
bir sonuç elde ettiğinde gözlerimi devirdim. "Ha, şimdi anladım."

"Sanırım işe gidiyorsun, Simgeciğim," dedim tatlı tatlı. "Biz de
şimdi kalkıp kahvaltı hazırlayacağız, bir misafirimiz var."

"Kimmiş o?"

"Hector," dedim manidar bir gülümseme eşliğinde. "Aytun da-
vet etmiş."

Simge, şaşkınlıkla gözlerini açtı ve "Öyle mi?" diye mırıldandı.
"Tüh! Bugün benim izin günümdü, nasıl unuttum? Boşu boşuna
erken kalktım," derken yalandan üzölmüş gibi yapıyordu. Söyle-
dikleri karşısında gülmemek için kendimi zor tutmuştum. "Hay-
di, kalkın artık. Kahvaltıyı hazırlayalım bari."

Bizim bir şey dememize müsaade etmeden odadan çıkarken
Aytun, kafası karışmış şekilde bana döndü. "Şimdi sana bir soru

soracağım, Ayliz ve sen bana son derece dürüst olacaksın. Hatta iki isim söyleyeceğim ve benim cümlemin bitmesini beklemeden her şeyi anlatacaksın.” Gözlerini kıstı. “Yalan söylemek, geçiştirmek yok.”

Yalan dediği an huzursuzca yerimde kıpırdanarak gözlerimi başka yöne çevirdim. Ona bir kez yalan söylemiştim ve onun vicdan azabıyla başa çıkamazken bir diğerini katiyen kaldıramazdım. Bu nedenle istediği gibi dürüst olacak, asla yalan söylemeyecektim.

“Sor, yalan söylemeyeceğim.”

“Simge ve Hector...” dedi gözlerini bir an bile benden çekmeden. “Aralarında ne var?”

Rahatsız olarak enseme kaşardım ve ayağa kalkarak küçük adımlarla yanına ilerledim. Yalan söylemeyeceğimi söylemiştim, bu nedenle her ne kadar olaylar benimle bağlantılı olmasa da doğruyu söylemek zorundaydım. Bu nedenle tek nefeste, “Sevgililer,” dedim. “Ama henüz çok yeni. Sadece saatler oldu.”

Aytun, sesli bir nefesi dudaklarının arasından salarken gözlerini kapattı. “İnsan aldatıldıktan sonra bir daha kimseye güvenemez hâle gelmez mi? Bu kızın acelesi ne? Hector’a bir şey demiyorum, tamam. Bu zamana dek herhangi bir ters davranış sergilemedi ama adam hakkında çok fazla şey bilmiyoruz. Atacağı adımı dahi bildiğim Menes onu böylesine üzmüşken Hector’a nasıl güvenebilirim?”

“Haklısın ama hatırlatmak istiyorum ki bizim durumumuz da pek farklı sayılmazdı. Sonuçta Murat da beni aldatmış, üstüne üstlük kara büyüyle öldürmeye çalışmıştı. Ben buna rağmen sana güvenebildim, bir ilişkiye başladım.”

Sözlerimi kabul etmek istemezcesine başını iki yana sallayarak reddetti. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda belirginleşen kaslarına karşılık ne yapacağımı bilemedim. Elimiyi koyacak bir yer ararken yutkunarak gözlerimi yeniden yüzüne çıkardım.

“Sen benim evimde yaşıyordun. Kim olduğumu, ne yaptığımı... Her şeyimi biliyordun.”

Gözlerimi belirtirken yapma dercesine kaşımı kaldırdım. “Saçmalama, Aytun. Kapalı bir kutu gibiydin, gerçi yine öylesin. Seni hâlâ tam anlamıyla çözememişken her şeyi biliyordun deme. Sen bile benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun. Bugüne kadar birbirimize yalnızca göstermek istediğimiz yanlarımızı gösterdik. Gün gelecek, bir gün tam anlamıyla çözüleceğiz ama bunun için zamana ihtiyacımız var. Tıpkı Simge ve Menes gibi. O yüzden ilişkileri yargılamak ya da yadırgamak yerine Simge'nin yanında ol. Senin şu an Hector hakkında olumsuz yorumlarda bulunman sadece aranızda gerginliğe sebep olur. Alttan alta yine onu koru ama tedirginliğini hissettirme. Menes olayında yaşananlar bir daha gerçekleşmesin.”

“Umarım senin çözüleceğin kısım için çok beklemek zorunda kalmam,” dediğinde başımı yana eğdim. Tüm söylediklerimin içinden bu noktaya mı takılmıştı yani? *Sen iflah olmazsın*, der gibi başımı salladım ve banyoya doğru yol aldım. Kapıyı kapatamadan Aytun yanıma gelirken dişlerimi fırçalayacağım dediğinde omuz silktim ve geniş lavabonun önüne geçtim. Fırçayı alırken Aytun'a da kendi fırçasını uzattım.

İlişkimizin normallliği karşısındaki şaşkınlığımı ve mutluluğumu gizleme gereği duymadan aynadaki yansımasına bakarken gözünü kırıp arkama geçti ve çenesini omzuma yasladı. “Biraz daha bakarsan gözlerinle yiyeceksin beni.”

Sevimlice kıkırdadıktan sonra uzanıp yanağını okşadım. “Bunda bir sakınca görmüyorum.”

“Hımm,” deyip dudaklarını saçıma bastırdı. “Biraz daha böyle kalırsak işin boyutu çok değişecek ve Hector, muhtemelen aşağıda tek başına kalacak.” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi benden uzaklaştı ve fırçayı aynanın önüne attı. “Siktir! Simge aşağıda.”

Hızlıca odadan çıktığını duyarken onu umursamadan işlerimi hallettim ve tekrar odaya döndüm. Havuç kesim beyaz, yüksek

bel bir pantolonun üzerine yine beyaz, ince askılı bir tişört giymiştim. Havalarda sıcak olduğu için çıplak ayakla aşağı indim. Aytun ve Simge mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlıyorlardı. Tezgâhta yumurta çırpan Aytun'a yandan bir bakış atıp Simge'ye odaklandım. Yüzünde engel olamadığı bir sırıtış hâkimdi ve enerjik bir şarkı mırıldanıyordu.

“Söyleyin bakalım, ben ne yapayım?”

“Sofrayı kurabilirsin. Tabakların yerini biliyorsun, değil mi? Tezgâhın altında.”

Simge'nin tarif ettiği yerdeki tabakları almak için Aytun'un yanına gittim ve kalçasını kalçamla dürterek, “Çekilsene,” dedim.

Elindeki çırpıcıyı durdururken, “Hareketlere bak,” diye söylendi. Tabakları alırken ondan yana bakmazken aniden öfkeyle, “Aylız!” diye bağırdığında olduğum yerde sıçramıştım. Ne oldu diye sormama kalmadan mutfaktan çıktığında Simge anlamayarak bana bakıyordu. Yaptığım harekete mi sinirlenmişti ki? Tabaklar elimde öylece kalakaldığımda boğazıma oturan yumruyu gidermeye çalışarak yutkundum ancak aklıma doluşan anı silsilesine mâni olamamıştım.

Bir defa, yalnızca bir defa anneme bu tarz bir davranışta bulunmuştum. Onun bana olan nefretinin sebebini öğrendiğim ilk zamanlardı ve bir gün onu mutfakta tek başına yakalamıştım. Su içmek için bardağa ihtiyacım vardı ve dolaba ulaşmak için de annemin oradan çekilmesi gerekiyordu. Konuşmamın bir önemi olmayacağını bildiğimden yanına gidip uzanmaya çalışmıştım, o anda da istemsizce onu hafifçe kaydırmıştım. Bunun üzerine yine yok yere tartışma yaratmış, bana her zamanki hakaretlerini sıralamıştı. Aytun da bu yaptığımı sinirlenmişti. Oysaki tek yaptığım onunla şakalaşmaya çalışmaktı.

Düşüncelerimden tekrar mutfığa girmesiyle sıyrılırken tabakları daha sıkı kavradım. Yanıma yaklaştığında elinde gördüğüm babetlere şaşkınca baktım. “Kaç defa evde çıplak ayakla gezme diyeceğim? Hasta olacaksın en sonunda.”

Olduğum yerde kalıp ona bakarken hissettiğim her şey birbirine girmişti. Az önceki davranışını o kadar yanlış yorumlamıştım ki... Bir an için onu annemle mukayese etmiştim. Fakat o, annem gibi değildi. Onun gibi taş kalpli, şefkatsiz biri değildi. Göz pınarlarıma dolan yaşlarla ona bakarken arkadan Simge'nin sesi duyuldu:

"Gerçekten merakımdan soruyorum, Aytun. Bu kaçınıcı evre?" dedikten sonra mutfaktan çıktı. Onu umursamadan beni anlamaz bakışlarla süzen adama bakmaya devam ettim.

"Giy haydi şunları," deyip yere bıraktı. Bir hayalin içinde gezen kukla gibi dediğini yaptım.

Sesimin düzgün çıkmasını umarak, "Sen," diye fısıldadım. "Sen nasıl bir şeysin böyle?"

Endişeyle yüzümü inceledi. "Neden gözlerin doldu? Kızdığım için mi? Benim öfkelendiğim şey kendine dikkat etmemen, sarışın."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece birden duygulandım," dedim gülümserken. "Bu kadar şefkatli bir adam olduğun için teşekkür ederim."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden doğruca mutfaktan çıkıp odaya ilerledim. Kısa sürede her şeyi hazırlamış, sofrayı kurmuşuk. Aytun'la salonda otururken Simge, muhtemelen kapıyı kendisi açabilmesi için oraya yakın bir konumda bekliyordu. Çok geçmeden Hector da aramıza katıldığında sakın bir kahvaltı geçirmiştik.

Yanlarında Aytun olduğu için mi bilinmez, ne Simge ne de Hector birbiriyle konuşuyordu. İkisi de gayet mesafeliydi ancak ara sıra birbirlerine attıkları kaçamak bakışları yakalıyordum. Elbette bu bakışmaların farkında olan birisi daha vardı ve o kişi, bu durumdan hoşnut değildi.

Bir saat sonra Hector gittiğinde Simge de alışverişe gideceğini bahane ederek evden çıkmıştı. Elbette hepimiz asıl nedeni biliyor-

duk fakat Aytun bu konu hakkında tek bir yorumda bulunmamıştı. Yalnızca gitmeden önce Simge'ye, bir şey olduğunda onu aramasını tembih etmişti.

Aytun'un yardımıyla kahvaltı masasını toplamış, ardından da yeniden salona geçmiştim. Benden birkaç dakika önce salona gelen Aytun, pürdikkat telefonu uğraşıyordu. Yanına oturduğum zaman telefon ekranını kapattı ve diğer koltuğa fırlattı. Kolunu koltuğun arkasına atıp yan bir pozisyonda bana döndü. Gözleri doğruca gözlerimi hedef aldığı anda merakla ona bakmaya devam ettim. Bir şey söyleyecek gibi görünse de bir türlü konuşmuyordu.

Ona böyle bakmak da güzeldi ama ne söyleyeceğini merak eden yanım daha ağır basıyordu. Bu yüzden kendimi tutamayarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Gözleri dudaklarıma indi. "Sence olmadı mı?"

"Ne oldu ki?"

"Çok şey oldu," dediğinde sesi sertti.

"Ne kadar çok şey oldu?" diye yeni bir soru sorduğumda yutkunarak yeniden gözlerime baktı.

"Sinsi," diye fısıldadı. "Ne olduğunu sen çok iyi biliyorsun. Bir kadın, cevabını bilmediği soruyu sormaz."

Gülümsedim. "Belki de senden duymak istiyorumdur. Olamaz mı?"

"Hissetmen de yeterli gelecektir bence," deyip aniden elimi tuttu ve avuç içimi göğsüne, tam kalbinin olduğu noktaya bastırdı. Başta bir anormallik yoktu ancak birkaç saniye geçtikten sonra kalbi hızlanmıştı. Söyleyecek bir şey bulamadım. Donarak hareket edemez hâle gelmiştim. Dudaklarımdaki gülümseme genişledi.

"Yetti mi, sarışın?" diye sorduğunda onun da dudakları her an gülümsemeye meyilliydi.

“Yetti.”

Sertçe yutkundu ve ardından, “Sana bir sürprizim var. Bugün öğleden sonrası için kazı yapacak bir arkeoloji grubuna katılmanı sağladım,” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlıkla koltukta dizlerimin üzerinde doğruldum ve inanamayarak ona baktım. Ben doğru mu duymuştum yoksa arsız kulaklarım bana hain bir pusu mu kurmuştu?

“Anlamadım? Sen arkeoloji grubu mu dedin? Oraya katılmanı sağladım mı dedin?” diyerek hayatımın en saçma cümlelerini art arda sıraladığımda Aytun’un gözlerinde eğlenir ifadeler oluştu. Koltukta rahatça geriye yaslanırken başını salladı. “Tam olarak öyle söyledim, sarışın,” dediğinde neşeyle yüksek sesli bir kahkaha attım. Birden sesimin çok yüksek çıktığını fark edince elimi ağzıma kapattım ama Aytun anında elimi indirdi.

“Sen ciddisin?” diye yeniden bir soru yönelttiğimde gözlerini açıp kapattı.

“Evet. Gidip hazırlan, haydi. Çalışmadan önce bizi bekleyecekler. Geçen sene, bir tapınak bulunmuştu. Uzun zaman etrafında da kazı yaptılar ve alanın etrafında birkaç odanın varlığı tespit edildi. Biz de oraya gideceğiz.”

“Sen de mi geleceksin?”

“İstemiyorsan gelmem.”

“Gel tabii ki. Ama benim iş kimliğim burada geçerli değil ki. Nasıl gireceğim ya da sen nasıl gireceksin?”

“Birincisi, ben liderim. İstedğim her yere girebilirim. İkincisi, ben liderim ve istediğim kişi istediği yere girebilir. Sana sahte kimlik hazırlattım. Bir sorun yaşanmayacak.”

Şu an öylesine mutluydum ki duygularımı anlatacak herhangi bir kelime bulamıyordum. Arkeoloji, bir zamanlar benim her şeyimdi. Sorunlarımdan kurtulmak için bulduğum kaçış kapımdı.

Tarihin eski sayfalarını açtığımda arasına gömüldüğüm sırlar, beni kendi hayatımdan bambaşka hayatlara sürüklerdi ve kendi derterimle uğraşmaktansa eski zamanlarda yaşayan insanların hayatlarını görmeyi yeğlerdim.

Babam her zaman, *"Bir şeye ne kadar bağlanırsan o kadar acı çekersin"* derdi. Belki de haklıydı ama bağlandığımız şey ne denli kuvvetliyse, güzellikleri de aynı oranda büyük oluyordu. Tıpkı zor savaşların ne kadar şiddetli olursa zaferinin de o kadar büyük olması gibi.

Ben arkeolojiye bağımlıydım ve bu öylesine güzeldi ki hayatımın sonuna kadar vazgeçemeyecektim. Hayat şartları yüzünden yolumdan sapmış olsam da Aytun, az önce beni kendi elleriyle, yeniden o yola sokmuştu. Bu öylesine ince bir düşünceydi ki kalbim heyecanla tekledi. Aytun ile dolu olan yüreğim taşıtı. Nil'in bereketli sularını etrafa dağıtması gibi tüm hücrelerime aktı.

Eğildim ve kollarımı sıkıca boynuna dolayarak sarıldım. Belimden tutarak beni kendine yaklaştıırken boynuna sayısız öpücük bıraktım. Defalarca, *"Çok teşekkür ederim,"* diye fısıldarken Aytun, başını geri çekti ve yüzüme baktı.

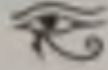
"Teşekkür etme. Teşekkür edilecek bir şey yapmadım. Git ve üzerini değiştir. Kazıya geç kalmak istemezsin diye tahmin ediyorum," dediğinde başımı salladım ve yanağına son bir öpücük bırakıp hızla odaya çıktım.

Dolabın kapaklarını aralarken onlarca kıyafetin içinden iş için en uygun olacak kıyafetleri bulmaya odaklandım. Rahat edeceğimi düşündüğüm geniş, koyu renkli pantolon ve mor bir bluzu gözüme kestirerek giydim. Ayağıma beyaz spor ayakkabıları giydikten sonra saçımın önündeki tutamları topladım ve büyük hasır şapkalardan birini taktım. Çanta olarak ne alacağımı bilemediğim için biraz fazla oyalanmıştım. Yanıma alacağım eşyaları içine sığdırayabileceğim büyüklükte çantam yoktu. Kara kara düşünürken odanın kapısı açıldı ve Aytun içeri girdi. Elindeki siyah çantayı bana uzatırken, *"Belki bunu kullanmak istersin,"* dedi.

Pürdikkat çantaya bakarken dudağımı ısırđım. Bu benim çantamdı. Murat ile piramide girdiğim zaman taktığım ve sonra Aytun'un bulduğu çantamdı. Titreyen dudaklarıma aldırış etmeden çantaya uzandım ve içini açtım. Pili bitmiş fenerim, sıkça boynuma doladığım fularım, Melih'in hediyesi olan kahverengi cüzdanım ve harita vardı. Haritayı açtığımda benim haritam olmadığını görerek kaşlarımlı çattım. Harita, şu an yaşadığımız Mısır'ın haritasıydı. Arka tarafında da ilk geldiğim zaman Simge'nin beni inandırmak için gösterdiği dünya haritası vardı.

Anlamayarak bakışlarımlı Aytun'a çevirdiğimde, "Bugün bu haritaya ihtiyacın olacağını düşündüğüm için aldım," dedi.

Tam yeniden teşekkür edecektim ki Aytun yapacağım şeyi anlayıp benden önce davranarak, "Bir kez daha teşekkür edersen gitmekten vazgeçeceğim," dedi. Yürek burkan tehdidiyle dudağımı büberken omuz silktim ve "Gidebiliriz," dedim.

Güneş tüm yakıcılığıyla gökyüzünü aydınlatırken ülkenin sınırına yakın bir noktada durmuştuk. Ufak bir arkeoloji ekibi, kurulan çadırların altında serinlemeye çalışıyordu. Arabadan indiğimiz gibi yanımıza gelen orta yaşlı, kısa boylu adam Aytun'a selam vermiş, burada olduğu için ne kadar onur duyduğunu söylemişti. Bulunduğumuz yer ile kazı alanının arasında yaklaşık 10 dakikalık mesafe vardı ve adam bir türlü Aytun'u rahat bırakmıyordu.

Adamın aşırı ilgisi ve sorularından bunalan Aytun, en sonunda dayanamayıp "Kazıları bir an önce bitirmeniz çok iyi olacak. Kraliçemiz merakla sonucu bekliyor," diye lafları adamın ağzına tıktı.

Adam bozularak ağzının içinde, "Elbette, efendim. Olabildiğince acele etmeye çalışıyoruz," dedi.

Kazı alanına yaklaştığımızda adama döndüm ve "Bilgi verir misiniz?" diye sordum.

Adam başını salladı ve alnındaki teri boynundaki fularla sildikten sonra, "Geçen sene, bölgede eski dönemlere ait bir tapınak

bulduk. Tapınak çok büyük değildi ve çoğu duvarı da yıkılıp kumların arasına karışmıştı. Sadece güney cephesinde ufak bir parçası duruyordu. Üzerindeki yazıtlardan Tanrıça Hemsut'a ait olduğunu düşündük ama henüz kesinleşmedi. Duvarda çok sayıda eksik parça var. Kazı alanını genişleterek daha fazla bilgi edineceğimizi düşündük. Bir hafta önce de ileride gördüğünüz odayı keşfettik. Ancak gerekli izinleri almak biraz uzun sürdüğünden yeni girme şansı bulduk," dedi. Bir yandan da kaçamak gözlerini Aytun ile buluşturmuştu. Fakat Aytun oralı olmadan yürümeye devam etti.

"Yardımcılarım sabah odanın içindeki taşları temizledi. Girmek için sizi bekledik."

Adam önümüzdeki merdivenleri işaret etti ve Aytun'un desteğiyle aşağı indim. Çantamdaki feneri çıkarıp etrafı aydınlatırken adam Aytun'a da bir fener uzatmıştı. Geniş ancak tavan yüksekliği alçak olan odaya girdiğimizde etraftaki tozu yutmamak için ağzıma fuları bağladım.

Yaklaşık yirmi adımdan sonra yükselen tavan bir odaya açıldığında Aytun homurdanarak doğruldu. Sırtını esnetirken bakışlarımı ondan çektim ve odanın ortasındaki büyük lahde çevirdim.

Adam elime iki tane fırça uzattığında çantamı yere bırakarak lahdin yanına oturdum ve hiyeroglifleri açığa çıkarmak adına üzerini süpürmeye başladım. Hiyeroglifleri okuduğumda adamın kim olduğunu ve adını öğrenmiştim. "Bu adam tapınağın baş rahibiymiş. Ve adı da Ammuş." "

Adama dönüp, "Lahdi açacak mıyız?" diye sorduğumda sanki küfür etmişim gibi gözlerini belertti.

"Hayır tabii ki. O bir ölü ve ölümden sonraki yaşamında onu rahatsız edemeyiz. Yoksa gazabını üzerimizden çekmez," deyip başını iki yana salladı ve sinirle ayağa kalkıp bizden uzaklaştı.

"Ben ne dedim ki?" diyip Aytun'a döndüğümde yanıma geldi ve elimden tutarak kaldırdı.

"Burada hiçbir arkeolog lahitleri ve mezarları açmaz. Ölümden sonraki hayata inandığımız için kimseye bu saygısızlığı yapmayız," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

Utançla dudağımı dişledim. Kendimi çok mahcup hissetmiş-tim. Biz lahitleri açıyor hatta mumyaların üzerlerinde inceleme-ler yapıyorduk. Adamın neden sinirlendiğini şimdi anlıyordum. Sıkıntıyla nefesimi bırakırken Aytun, "Bilmiyordun. Dert etme," dedi.

Başımı sallasam da garip hissetmekten kendimi alamıyordum. Bu yüzden çantamı aldım ve adamın peşinden gitmeye yeltendim. Fakat Aytun'un aniden, "Ayliz, sanırım bir şey buldum," demesiyle duraksadım.

Heyecanla durduğu yere geldim. "Gerçekten mi? Hani nerede?"

Eliyle yeri işaret etti. "Burada," dediğinde onun da sesinde heyecan vardı fakat gösterdiği yere baktığımda gülmemek için dudağımı ısırardım. Çok geçmeden kendimi tutamayıp gülmeye başladığımda Aytun, çatuk kaşlarıyla beni izliyordu.

Asabiyetle, "Neden gülüyorsun?" dedi.

"Aytun, o benim rimelim. Çantamdan düşmüş." Yere eğilip siyah rimeli elime aldım ve kapağını açıp gösterdiğimde kaşları daha da çatıldı.

"Ha? Anladım," deyip hızla arkasını dönüp uzaklaştığında hâlâ gülüşümü durdurmaya çalışıyordum.

Birden adam, "Burada bir tünel var," dedi yüksek sesle. Gülüşüm yerini aniden ciddiyete bıraktığında fenerle aydınlattığı yere baktım. Burası oldukça dar bir tüneldi ve arkasında ne olduğunu bilmiyordum. Adam birden, "Sen sıgarsın," dediğinde Aytun boğazını temizledi.

"Burayı daha yeni buldunuz, değil mi?"

"Evet, efendim."

“O hâlde önce başkası girsin. Ayliz daha sonra girer,” dediğinde adam gözlerini kırıştırdı. Korkuyla, “Onun kadar zayıf biri yok grupta. Birisini bulmak da en az bir saat sürer,” dedi.

Öne atıldım hızla. “Ben girerim. Başkasını bulmaya gerek yok.”

Aytun, delici bakışlarını üzerime yönelttiğinde tek kaşımı kaldırdım. “Ben bir arkeologum, Aytun. Herhangi bir tünele girmekten korkmuyorum.”

“Onu bu dünyaya geldiğinde anladım zaten ama başkası girseydi daha iyi olurdu.”

“Yüzyıllardır kimsenin ayak basmadığı bir odaya yeniden girme şansı buldum. Bunu elimden alma, ne olur.”

Küçük kedi bakışlarıma dayanamayan Aytun başını salladığında dudaklarım kıvrıldı. Çantamı çıkarıp yere bıraktım ve fenerin ipini boynuma geçirdim. Taşların üzerine çıkıp duvardaki ufak tünele yerleştim ve bedenimi duvarın öteki tarafına ittim. Dizlerimin üzerinde kumlu zemine yumuşak bir düşüş yaşadığımda Aytun, “İyi misin?” diye sorarken sesi, endişesini ele veriyordu.

Dizlerimdeki kumları silkeleyip doğruldum. “Evet, iyiyim.”

Boynumdaki feneri çıkarıp etrafa ışık tuttuğumda yerdeki *Ushabti* yani mezar heykellerini gördüm. Odanın çeşitli yerlerine konan bu ufak heykellerin koruma sağladığına inanılırdı. Heykelleri es geçip duvarlara bakmaya başladığımda ufak bölümün, büyük bir odaya açıldığını fark ettim. Ayaklarım istemsizce o odaya doğru ilerlemeye başladı. Odayı aydınlatığımda burada da tıpkı içerideki gibi büyük bir lahit olduğunu gördüm. Dış kaplamasından lahdin içindeki kişinin kadın olduğunu tahmin ediyordum. Sol tarafında sekiz köşeli bir yıldız figürü vardı. Altında ise hiyeroglifle bir şey yazılmıştı:

İnsanlar doğar, büyür ve ölür. Evrenin başlangıcından beri bu böyledir ancak ölüm bir son değil, asıl başlangıçtır. Unutulmamalı ki birliği yerde başlar her şey.

Elimle sembolün üzerine dokunduğumda tatlı bir esinti saçımı okşadı. Kendimi boşlukta savruluyormuş gibi hissettiğim birkaç saniyenin ardından kendimi canlı gibi görünen bir odada buldum. Odanın sağ köşesinde büyük bir kedi heykeli vardı. Heykele yaklaşırken adım seslerim duvarlara çarptı ve yankı oluşturdu.

Korktum.

Ürktüm.

Birkaç ay önce yaşadığım her şey kare kare gözümün önünden geçerken nabzım hızlandı. Herhalde halüsinasyon görüyordum. Bir daha aynı şeyleri yaşamayacaktım, değil mi? Düzensiz ve sıkça nefes alıp vermeye başlarken Aytun'un benden sadece biraz uzakta olduğunu hatırlattım kendime.

"Bırakın beni!" diyen bir kadının çığlığını duyduğumda gözlerimi kırptırdım.

"Size bırakın beni dedim! Emrediyorum!"

Açık kapıdan iki tane iri yapılı adam beyaz tenli, siyah saçlı bir kadını sürükleyerek bulunduğu odaya soktuğunda heykelin arkasına saklanarak kendimi gizledim.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Sanki geçmişteki bir anının içindeydim.

"Ben bir tanrıçayım. Bana bu şekilde davranamazsınız," diyen kadın ayaklarını sürüyerek adamların kendisini odaya sokmasını önlemeye çalışıyordu. Fakat tek yapabildiği onları zorlamaktı. Çünkü adamlar öyle güçlü görünüyordu ki onlara karşı koymak imkânsız gibiydi. Kırmızı kıyafetleriyle uyumlu başlıkları vardı. Bu başlıklar sayesinde gözleri görünüyordu. Siyah elbiseli kadını dizlerinin üzerine çöktürdüler. Bu sırada arkalarından tıpkı onlar gibi giyinen bir başka adam geldi ve kadının önünde durdu.

"Bize zorluk çıkarmayın, Tanrıça Hemsut. Baş rahibinizle ilişkiye girmenin cezası bellidir. Kral Osiris, sizin öldürölüp mumyalaşmanızı, yasak aşkınızın ise diri diri mumyalaşmasını emretti."

Üzerindeki ince elbisesi yırtılmıştı. Kahverengi gözleri ne kadar soluk bakarsa baksın korkusuzdu. Ta ki adamın sözlerini duyana dek. İçimden bir ses aniden oluşan korkunun sebebinin kendisi için olmadığını söylüyordu.

“Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksiniz. Ben kader tanrıçasıyım. Ant içerim ki bana ve sevgilime yaptıklarınızın cezası çok ağır olacak. Yüce Ra! Burada olan herkesin kaderini değiştiriyorum. Bana bunları reva görenler lanetlensin. Geçmişe yapılan herhangi bir müdahale, hepsinin soyunda geri dönülemez yaralar oluştursun. Benim ölümüm onların ödülü; dirilişim ise felaketleri olsun.”

Kader tanrıçası olduğunu iddia eden kadın yüksek sesle bağırırken onu tutan iki adam korkuyla bakıştı ancak diğeri hiç etkilenmemiş gibiydi. Belinden küçük bir hançer çıkardı ve kadını ensesinden tutarak hançeri karnına sapladı. Derin bir nefes alıp bayılan kadın gözlerini kapattıktan sonra adamlar onu mumyalama işlemine hazırlamaya başladılar.

Korkuyla, beni fark etmemelerini umduğum heykelin arkasına daha da çok sinerken titreyen ellerimi sıktım. Şu an yaşadığım şey neydi, bilmiyordum ama artık olanlara şaşırmayı bırakmıştım. Yine mantığımın sınırlarını zorlayan bir durumun içine düşmüştüm ve tecrübelerime dayanarak düşünmemeyi tercih ediyordum. Bu yüzden sessiz kaldım ve sadece bekledim.

Üç adam kadını mumyalarken aynı zamanda arka taraftan da bir erkek sesi duymaya başlamıştım. Kulak kabartarak o seslere odaklandığımda, “Bırakın beni. Osiris’in ne ceza verdiği umurumda değil. Ben baş rahibim, bana böyle davranamazsınız!” dediğini işittim.

“Baş rahipler ahlaklı olurlar. Günahkâr davranmaz, kadınlara dokunmazlar. Sen yapabileceğin en büyük hatayı yaptın ve cezasını da çekeceksin,” dedi bir başka erkek sesi.

Neyin içine düşmüştüm ben? Bunlar da kimdi? Hiçbir şey anlamıyordum.

Tanrıça Hemsut'u mumyalayan adamlar onu lahdin içine koydu ve ardından da kapağını kapattılar. Lahdi mühürlemek için, eski lahit anahtarını kullandılar. Sekiz çıkıntılı bu anahtarı çevirip geri çekildiler ve odadan çıktılar.

Aniden oda yeniden kasvetli görüntüsüne büründü. Arkasına saklandığım kedi heykelinin üzerinde örümcek ağları vardı. Yeniden lahdin yanına geldiğimde üzerindeki yazıyı bir kez daha okudum.

İnsanlar doğar, büyür ve ölür. Evrenin başlangıcından beri bu böyledir ancak ölüm bir son değil, asıl başlangıçtır. Unutulmamalı ki bittiği yerde başlar her şey.

Korkuyla iç geçirirken burada yatan tanrıçanın son sözlerini hatırladım.

Benim ölümüm onların ödülü; dirilişim ise felaketleri olsun.

Etrafa daha fazla göz atmadan yeniden odaya geçtim ve tünelin önüne geldim. Vücudumu zar zor geçirdiğimde Aytun düşmem için belimden tutarak kendine çekti. Ona sarılırken meraklı bakışlarına maruz kaldığımı biliyordum ama kafamı kaldırmadım.

Yanımızdaki adam merakla, "Ne gördünüz içeride? Ne vardı?" diye sorduğunda Aytun'un belini sıkıttım.

"Gönder onu," diye fısıldadığımda adama döndü.

"Bize biraz izin ver," dediğinde adam homurdansa da lidere karşı gelemeyeceği için dışarı çıktı. Yasak aşkın son durağı olan bu odada Aytun ile baş başa kaldığımızda tüm gördüklerimi ona anlattım. Başta tıpkı benim gibi şaşırsa da daha sonra normal gelmiş olacak ki, "Sana geçmişten bir anı göstermesi mümkün," dedi. "Asırlardır o mezara kimse girmedi. Tanrıçanın ruhu burayı gözetliyor olabilir."

"Ne yapacağız? Dirilişim felaketiniz olacak dedi. İnsanlar buraya girmemeli," dediğimde düşünceli bir hâlde başını salladı. Kemikli çehresi dişlerini sıkmaktan dolayı gerilmişti.

"Kazı grubuna verdiğim izinleri geri alacağım. Kraliçe Neftis'in girişleri yasakladığını söyleyeceğim ve burayı kapattıracağım."

Kuruyan dudaklarımı ıslattıktan sonra yerden çantamı aldım ve çıkışa doğru ilerlemeye başladım ancak Aytun, "Ben de tam normal bir gün geçiriyoruz diye düşünmüştüm ama Ayliz ile bu mümkün mü?" diye sordu. Hemen sonraysa "Tabii ki hayır," diyerek kendi sorusunu kendisi cevapladı. "Bela mıknatısı olarak neredede bir gariplik varsa onu kendisine çekmek zorunda."

Birbirimize sarılarak salondaki koltuklara oturmuştuk. Yorucu geçen saatlerin ardından kendimizi eve nasıl attığımızı bilmiyordum. Kazı alanından ayrılmadan önce Aytun, muhafızları çağır-mış ve alanı kapattırmıştı. Arkeoloji ekibindekiler itiraz etse de Aytun bir liderdi ve kimse ona karşı gelemezdi. Orada gördüklerimden sonra kimsenin mezara ulaşmaması en iyi seçenektir. Artık tanrı ve tanrıçalardan korkuyordum. Çünkü Neftis sayesinde hiçbirinin sınırı olmadığını öğrenmiştim.

Çalan zille yerimde sıçrarken Aytun'la sorarcasına birbirimize baktık. Kimseyi beklemiyorduk. "Ben bakarım," deyip kapıya giden Aytun'un arkasından ilerledim. Kapıyı açtığı an görüş açım açılan iki kişiyle duraksadım. Elbi ve Ian tam karşımızdaydı. Elbi doğruca Aytun'a bakarken Ian'ın gözleri dışarıdaydı.

"Seninle konuşmam gereken şeyler var, Aytun," diyen kadın davet beklemeden eve girdi. Salona yönelirken Ian da peşinden ilerledi. Kısa süre sonunda hepimiz oturduğumuzda ortamda elle tutulur bir soğukluk vardı.

"Biliyorsunuz ki üç gün sonra Neftis'in uyanışının şerefine düellolar başlayacak. Son düello da Mısır'ın iki lideri arasında yapılacaktır. Orada kılıç ve hançerlerle dövüşeceksiniz. Siz iki düşman gibi görünebilirsiniz ama aslında kuzensiniz. Bu nedenle birbirinize..." derken Aytun seslice gülünce susmak zorunda kaldı.

"Ne kuzeninden bahsediyorsun, teyze? Sen bile benim gerçek teyzem değilken lan için nasıl kuzenin dersin?"

Elbi'nin bakışlarına şaşkınlık yerleşirken, "Sen ne diyorsun?" dedi. Gözlerindeki ifadeden bunu hiç beklemediğini anladım. Sanki sakladığı bu sırrın sonsuza dek ortaya çıkmayacağını düşünüyor gibiydi.

"Senin benim gerçek teyzem olmadığını, annemin gidişiyle ilgili gerçekleri... Kısacası her şeyi öğrendim. Bunca sene nasıl yüzüme baka baka yalan söyledin? Simge'yle beni sen büyüttün. Annem bizi terk etti zannederken, gözünün önünde bunun eksikliğiyle yaşarken nasıl gizleyebildin?"

"Oğlum... Bu ailenin kararıydı, ben engel olamazdım. Sırlarını ömrümün sonuna kadar saklayacağıma, size yardım edeceğime söz vermiştim. Sen bunları nasıl öğrendin peki?"

"Nasıl öğrendiğim önemli değil. Siz bana yalan söylediniz. Bu kadarı benim için yeterli."

Geldiğinden beri hiç konuşmayan, sadece konuşmaları dinleyen lan "Neler oluyor burada. Neden bahsediyorsunuz siz?" dedi annesine bakarken.

"Bunu annene sorarsın. Artık evimden gidebilirsiniz."

Elbi ve lan ayağa kalkarken Aytun sözlerine devam etti: "Ayrıca düello gerçek bir düello olacak. Akrabalığım olmadığı için bundan sonra yalnızca rakibimsin lan Starkuv. Kılıcını keskinleştirsen iyi olur çünkü o gün çok fazla kan dökülecek."

Düello

79125257

BÖLÜM 15

Zaman su misali akmış, düello günü gelmişti. Piramit-
teki odasında vaktin gelmesini beklerken üzerimdeki
siyah elbisenin askılarını son kez düzelterek Aytun'a dön-
düm. Elindeki kılıcı temizlerken ulaşılmaz görünüyordu.

Bir önceki sabah başlayan düellolarda, öncelikle asker veya ko-
ruma olmak isteyenler hünerlerini göstermişti. Şafak vaktinde ise
Aytun ve Ian son düelloyu gerçekleştireceklerdi. Bunu ilk öğren-
diğim günden beri yapılmasını istemiyordum ancak bu konuda
söz hakkım yoktu. Ian ve Aytun'un savaşması kraliçenin isteğiydi.

Normalde, daha doğrusu kuzen olduklarını sandıkları bir za-
man diliminde olsaydık bu kadar endişelenmezdim. Zaten her
sene yaptıklarını öğrenmiştim ancak şu an her şey farklıydı. Ay-
tun, Iandan zaten haz etmiyordu. Ian ise Aytun'un evdeki son
davranışından sonra bilenmiş olabilirdi.

Dudağımı dişleyerek yanına gittim. Masasına yaslanıp onu iz-
lerken, "Bugün çok ileri gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordum.
Korkuyordum. Ona bir zarar gelmesinden, onun birine zarar ver-
mesinden...

Yapma der gibi gözlerime baktı. "Ayliz..."

"Hiç Ayliz deme. Geçen gün teyzene söylediklerinden sonra güvenemiyorum." Kınarcasına konuştuğumda gözlerini devirdi. "Kadını çok üzdün."

"O, benim yıllarca üzülmemeye göz yumdu," diyerek sesini yükseltti. "Annemin gidişinin asıl nedenini bilirken ondan nefret etmeme izin verdi. Sizin için gitti deseydi anlardım ama saklamayı tercih etti. Bunun üzerine benden iyilik beklemesin çünkü onu asla affetmeyeceğim."

Sözlerinin keskin ucu bana dokunurken can acısıyla gözlerim kısıldı. Ben de annesini gizliyordum. Onun yaşadığını, konuştuklarımızı... Bir gün gerçekleri öğrendiğinde bana da mı aynı şekilde davranacaktı? Beni de mi teyzesini üzdüğü gibi üzecek, kıracaktı? Dayanamazdım ki! Bana öyle soğuk bakmasına katlanamazdım. Gözlerim dolarken Aytun kılıcı bıraktı ve bana baktı. "Sarışın?"

Yutkunup derin bir nefes aldım. Şu an söyleyemezdim. Bu nedenle susmayı tercih edip, öğrendiğinde bana çok kızmamasını diledim.

"Sana zarar gelsin istemiyorum. Keşke bir mucize olsa ve o düello hiç gerçekleşmese."

Saçlarımı geriye atarak alnıma sahiplenici bir öpücük koydu. "İmkânsız. Ayrıca kimse bana zarar veremez." Eğlenir gibi bir tavır takınıp mırıldandı: "Kaslarımın beni ne kadar güçlü kıldığını görmüyor musun?"

"Emin ol, görüyorum," derken göz ucuyla heybetli bedenini süzdüm ancak o rahatsız edici his varlığını koruyordu. Aynı anda kapı tıklatılırken bir muhafız içeri girdi ve "Efendim, her şey hazır, sizi bekliyoruz," dedi.

Aytun başını sallayarak adamı dışarı çıkartırken kılıcı eline aldı. "Simge'nin yanına git ve dikkatli ol. Ayrıca korkmanı gerektiren bir durum yok, güzelim. Bana bir şey olmayacak."

"İlan'a da bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Yüz hatları gerilirken bu sorumdan memnun olmadığını belirtircesine dişlerini sıktı. "İlan seni ilgilendirmiyor. Yalnızca beni düşün ve eğer endişeleneceksen de benim için endişelen."

Düello öncesi onu daha fazla sinirlendirmek istemediğim için göğsüne sokulup tebessüm ettim. "Tamam. Dikkatli ol, olur mu?" diye sorduktan sonra bir cevap beklemeden odadan çıkıp düello-nun yapılacağı alana ilerledim. Piramidin ön tarafındaki tapınağın tam ortasında boş bir alan vardı ve düellolar burada gerçekleştiriliyordu.

Hector'ın hemen yanında duran Simge'ye yaklaştığımda gözlerimi etrafta gezdirdim ve alanın karşısında duran Elbi'ye rastladım. Kocasıyla beraber oturuyor, benim gibi endişeyle bekliyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde anında bakışlarını kaçırdı. Başımı yeniden Simge'ye çevirdiğimde dikkatle Hector'ı süzdüğünü gördüm. Hiç gizli bir şekilde yapmıyordu bunu. Benim gibi Hector da fark etmiş olmalı ki Simge'ye eğildi ve benim duyabileceğim şekilde, "Biraz daha dikkatli bakarsan kimseyi umursamadan seni öpeceğim," dedi.

Simge dudaklarına dişlerini geçirip önüne dönerken gözlerimi devirdim. Kraliçe düelloya katılmayacaktı. Duyduğuma göre genel olarak piramitteki balkonundan izlemekle yetiniyordu.

Aytun sayesinde Yüce Rahip sıfatına erişen adam, alanın ortasına gelip ellerini havaya kaldırdı. "Son düello, iki lider arasında olacaktır. Aytun Karavera ve İlan Starkuv."

Karşılıklı yollardan gelen iki adama bakarken bir muhafızın tokmağı sütuna vurmasıyla düello başladı. Her ikisi de kılıcı usta hareketlerle birbirine savururken yüreğim ağzımda atıyordu. İlan ve Aytun, bir ara haddinden fazla yakınlaşıırken İlan, bir şeyler söyledi ve Aytun'un gözleri kalabalığın içinden beni buldu. Endişeli gözlerle ona bakarken İlan, güçlü bir hamleyle onun kılıcını düşürdü ve göğsüne boylu boyunca bir çizik attı.

Oturduğum yerden aniden kalkarken Aytun'un yüzünde herhangi bir acı belirtisi aradım ancak hiçbirini yoktu. Etraftan uğultulu sesler yükselirken Aytun, yeniden Ian'a döndü. Eline dirseğiyle vurup Ian'ın kılıcını düşürürken heykellerin elindeki hançerlerden birini kapıp koluna derin bir çizik açtı.

Simge elini koluma sarıp dudağını ısırırken kalbim ona bir şey olacak korkusuyla öyle hızlı çarpıyordu ki...

Ian, yana dönerek daha fazla görmekten kaçtı ve hemen ayağa kalktı. Yere düşen kılıcını es geçip kenardan uzun bir sopa aldı ve elinde sallayarak Aytun'a ilerledi. Aytun, hançerleri bir kenara fırlattı ve Ian ona koşarken sopanın bir ucundan tuttu. Bir anda nasıl olduğunu anlayamasam da her ikisi de ters dönmüştü ve sopanın boğazlarına baskı yaptığı bir pozisyona geçmişlerdi. Başları yan yanaydı ve birbirlerinin omuzlarından destek alıyorlardı. Zorlukla nefes alıp verdiklerini çok net görüyordum. Boyunlarındaki damarlar belirginleşmiş, tenleri kıpkırmızı olmuştu.

Derken ikisi de yere düştü.

Yüce Rahip, alanın etrafındaki alevleri söndürürken gür bir sesle konuştu: "Düello sona ermiştir. Her iki liderin de kanı aktı, Yüce Ra'ya sunuldu. Tanrılar yardımcınız olsun."

Sadece birkaç dakika süren ancak benim ömrümden ömür götüren düello sona erdiğinde ilerleyen Aytun'un peşinden koşturdum. Hızlı adımlarla yanına ulaştığımda kolundan tutarak kendime çevirdim ve göğsüne baktım. Çizik derin değildi ama yine de fazla kan akmıştı. "Bunu iyileştirmemiz lazım ama güçlerimiz yok. Verdiğin karışımın etkisi uzun sürüyor, biliyorsun."

Etraftaki insanlara bakarken, "Kılıçlar zehirli değildi, ben hallederim ama önce buradan uzaklaşalım," dedi.

Gergin yüzüne bakarken üzgünce başımı salladım. Uzaktaki arabasına ilerlerken, "Sen kullan," diyerek yan tarafa geçip oturdu. Dediğini yaparak direksiyon başına geçtim. Arabayı çalıştırırken, "Eve gidiyoruz, değil mi?" diye sordum.

“Hayır. Ben sana tarif edeceğim. Devam et.”

Göz ucuyla ne yaptığına bakarken elini çiziliğin üzerine koydu. Bir şeyler mırıldanırken avucundan parlak mavi bir ışık çıktı ve çizik yavaşça kapandı. Arabanın arkasından kendine bir tişört alıp kanları temizledikten sonra başını geriye attı ve yolu tarif etti.

Uzun sayılabilecek bir yolculuk süresince nereye gittiğimizi sorsam da bir cevap alamamıştım. En sonunda geldik dediğinde derin bir nefes alıp aşağı indim. Denizin terk edilmiş bir kıyısında duruyorduk. Suyun içinde yan yana duran birkaç tane çardak vardı ama hepsi boştu.

“Burası...”

“Geceyi burada geçireceğiz,” deyip ayakkabısını çıkararak kumların arasına bıraktı ve suyun içine girdikten sonra birkaç adımda çardağa çıktı. “Haydi, gel.”

Sandaletlerimi onun ayakkabılarının yanına bırakıp çardakta yanına geçip oturdum. “Baş başa mı olacağız?” diye sorarken tebessüm ediyordum.

“Ever. Bundan rahatsız mısın?”

“Saçmalama, elbette değilim.” Birkaç saniye duraksayıp aklımdaki o soruyu dile getirdim. “Şey, Ian sana ne söyledi?”

Gözleri öfkeyle koyulaşırken yüzüne korkutucu bir ifade yerleşti. Ian’ın iyi bir şey söylemediğini zaten tahmin ediyordum ama bu denli kızdıracak bir şey olduğunu da düşünmemiştim.

“Sana âşık olduğunu söyledi,” dedi tükürürcesine.

“Onu dinlememeliydin.”

“Dinlemek istemedim ama kıskançlığıma engel olamadım. Onun seni sevme düşüncesi rahatsız etti. Seni sadece ben...” derken dişlerini dudaklarına geçirip sözlerini engelledi.

Oturduğum minderlerin üzerinden kalkarak yanına gittim ve beline sarıldım. “Ian umurumda değil, bunu biliyorsun.”

Belime kolunu sardı ve "Biliyorum," diye mırıldandı.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oluşurken Aytun bunu bozdu.

"Hayatında Murat'tan başkası oldu mu?"

Aytun'un şaşırtıcı sorusuyla göğsüne biraz daha sokuldum. "Hayır. Zaten o sadece hayatıma girdi, sense hayatım oldun."

Ortasında olduğumuz denizin kokusunu bastıran kokusunu memnuniyetle solurken saçımda gezinen parmakları duraksadı. Geri çekilip neden durduğuna bakmak isterken diğer eli çenemi kavrayıp geri çekilmemi önledi. Sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni daha önce hiç öpmediği bir turkuyla öperken çoktan ona karşılık vermeye başlamıştım. Etrafımızı saran ateşten kalkarı hissederken bunun en kuvvetli büyü olduğunun bilincindeydim. Beni belimden kendine bastırırken ne yaptığımı bilmeden kucağına tırmandım. Elbisemin izin verdiği ölçüde dizlerimin üzerinde otururken kollarımı boynuna doladım.

Dudaklarını yanağıma ve oradan da çeneme doğru indirirken başımı geriye atarak alanını artırdım. Nefes nefese, "Aytun," diye fısıldarken eli kalçama kaydı. Bilinçsizce kendimi ona bastırırken, "Çok yanlış sulardasın, cehennem ateşi. Ateşinle beni yakmamamı öneririm," dedi.

"Kokun sayesinde en hırçın dalgalarla başa çıkmayı öğrendim. Ayrıca şu an yalnızca seni değil, kendimi de yakmayı hedefliyorum." Avuç içimi ısınan yanaklarına bastırarak isteğimi açıkça gösterdim. "Seni istiyorum. Birbirine doladığımız ruhlara bedenlerimiz de karışsın."

Kaşları çatılır gibi olduğunda aramıza soktuğu çelişkiyi yok etmeyi istedim. "Sen... Hazır değilsin," diye mırıldandı benim adıma yanlış bir karar alarak.

"Yirmi dört yaşında, ne istediğinden emin olan bir kadını, Aytun ve şu an istediğim şey de bu. Hazırım."

Aytun, dudaklarını heyecandan buz kesen parmaklarıma sıkıca bastırduğında bu hareketi karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim. Her hareketi kalbimi yerinden oynatıyordu.

Dudağına kısa bir öpücük bıraktığımda mum ışıkları sayesinde parlayan gri gözlerinde tutuklu kaldım.

“Sana öyle güzel anlar yaşatacağım ki ölüp dirilmek neymiş, anlayacaksın.”

Kendine güvenen tavırları karşısında gülümserken dudaklarımı göğsüne bastırduğımda hırladı. “Ben seni diriltecek kadar merhametli bir adamım ama sen beni öldürmeye niyetli gibisin. Bu acımasızlığını bana göstermen çok kötü.”

Çenesiyle alnımdan iterek yüzümü teninden uzaklaştırdı. Dudaklarını boynuma bastırıp orada gezinirken, “Buraya bayılıyorum,” diye fısıldadı. “Tamamen sığınabileceğim tek kuytu. Burada ağlayabilirim, gülebilirim, sana hak ettiğin değeri buradan yollayabilirim; burada tüm duvarlarımdan, kötülüklerimden arınarak tamamen ben olabilirim.”

“Seni asla yargılamam. Kendin olabilirsin hatta istersen benim bile olabilirsin,” dedikten sonra gözlerime derince baktı. “Durmamı isti...”

“Tek istediğim sensin,” diyerek gülümsemeye çalıştım. Biraz daha durursak ona kavuşamadan kalpten gidecektim.

“Hâlâ hayır deme şansın var.” Beni benden daha çok düşünmesi, onu kalbime sokup herkesten gizleme isteğimi körüklüyordu. Pişmanlık duymamı istemiyordu, bu nedenle sık sık sorarak kendimi sorgulatıyordu ancak onunla ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağımı hâlâ öğrenememişti. Onu böyle severken birlikte olmayı arzulamamdan daha doğal bir şey yoktu.

“Beni sorguladığın zamanı birbirimize karışmaya harcasaydık her şey daha hoş olabilirdi.”

Gri hareleri keyifle ııldadı. “Beni bu kadar istediğini bilseydim seni çok daha önce baştan çıkarırdım, güzelim.”

Beni hayranlıkla süzerken, “Çok güzelsin. Sana bakmaya doyamıyorum,” dedi. Başımı geriye atıp kahkaha atarken her düşündüğünü söyleyen bu hâline bayılmıştım. Eğilip çenemi öptü. “Beni büyülüyorsun. Beni kendine karıştırıyor, sensiz yapamayacağımı hissettiriyorsun. Sen olmadığında hislere kulak asmayan ben, şimdi onlar olmadan yapamıyorum. İçimde solan tüm güzel şeyleri yeniden yeşerttin.”

“Senden bir ışık alamasaydım ne kadar çabalasam da yeşermeydi o hisler. Ayrıca ben, senin her hâline hayranım.”

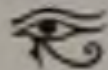
“Benim kadar olamazsın,” deyip yeniden tutkuyla öpmeye başladı. Dudaklarımı karış karış ezberlerken gözlerim yıldızlarla bezeli gökyüzündeki Sirius’a kayıyordu. Orada vadedilen cennete beni Aytun taşıyordu.

Beni aniden havalandırıp üzerime çıktığında hafifçe gülümsemdim. Ancak âşık olduğum dudaklarından öyle bir cümle çıktı ki değil gülümsemek, hayatımda takındığım en güzel gülüşü sergiledi dudaklarım.

“Gecenin hâkiminin parıltısı, asla pes etmedi ve karanlığın içine en güzel ışığı soktu. Sana âşığım, Ayliz.” Başını kaldırıp anında yaşlarla dolan yüzüme baktı. “Beni kendine âşık ettin.”

Ben, her yaz gittikleri tatil beldesinde saatlerce şelaleyi izleyen ama arkasındaki mağaraya girmekten korkan o kızdım. Aytun’un inine girmeyi nasıl başarmış, onun nefretle dolu duvarlarının arasında nasıl nefes alıp hayata tutunabilmişim?

“Bu öyle bir aşk ki...” diye başladığım cümlemi toparlayamıştım. Öylesine duygusaldım ki iki kelimayı yan yana getiremiyordum. “Dilimden dökülen kör heveslerle filizleri kabullenmeyecek yeryüzünün toprakları. Fısıltılı sözlerimin yeşermesi için kalbin açacak en derin kuytuları.”

Hayatımda uyandığım en huzurlu sabaha gözlerimi açarken yüzümün yastı olduğu bedene daha sıkı sarıldım. Bana mükemmel anlar yaşatan adam, kalbindekileri açtıktan sonra benden bir karşılık beklemediğini belirtircesine yanıma yatmış, beni göğsüne çekerek sessiz kalmıştı. Ancak o içindekileri serbest bırakmışken benim gizli tutmam saçma olurdu. Bu nedenle aynı cümleleri ona kurduğumda sadece beni öpmekle yetinmişti.

Başımı kaldırdığımda uyuyup uyumadığını kontrol ederken kapalı olan gözlerini görmemle gülümsedim. Elimini yanağına götürüp okşarken uykusunda bile kaşlarının çatılmasıyla sessizce kırdım. "Aytun, kalk artık. Simge merak etmiştir."

Huysuzca ağzında bir şeyler gevelerken, "Simge koca kız. Başının çaresine bakabilir, Ayliz. Ayrıca eve gitmeyeceğimizden haberi vardı. eminim ki geceyi Hector'la geçirme planları yapmıştır. Tabii, ben o planları yok etmeden önce. Hector'a acilen yapması gereken önemli işler yükledim. Piramitten dışarı adım atamamıştır ve Simge'nin de planları suyu boylamıştır," dedi.

Ona, "Korkunçsun," dedikten sonra başımı iki yana salladım. "Neden uğraşıyorsun kızla, bıraksaydın da rahat etselerdi. Ayrıca Hector'ın ne kadar çalışkan olduğunu en iyi sen gördün. Ya verdiğin tüm işleri kısacak bir zamanda bitirdiyse ve geri kalan zamanını Simge ile beraber geçirdiyse ne yapacaksın?"

Gözleri irice açılırken, "Siktir!" deyip arkasını döndü ve etrafa bakınmaya başladı. Sanırım bu ayrıntıyı hiç aklına getirmemişti.

"Ne arıyorsun?"

"Telefonumu. Hector'ı arayıp kontrol etmem gerekiyor."

Keyifli bir kahkaha atarken o telefonuna ulaşamadan kolundan tutarak yanıma çekti. "Rahat bırak. Eminim ki şu an hallerinden gayet memnunnlardır," dedim yüzümü yüzüne yaklaştıırken. "Tıpkı benim olduğum gibi."

"Benim gibi bir adamın yanımdayken elbette memnun kalırsın, sarışın."

"Sen ve egon..."

"Ben ve egom asla ayrılamaz." Derin bir nefes alırken sözlerine devam etti: "Bugünün burada bitmesini hiç istemiyorum ama piramide gitmeliyim. Yapılması gereken işler var ve onları halletmek zorundayım."

Suratım asılacak gibi olduğunda hemen kendimi toparladım. Öğlen olmak üzereydi ve bugün yeterince işini boşlamıştı. "Tamam," dememle ayaklandığımızda hazırlanıp oradan ayrıldık.

Aytun beni eve bırakıp içeri girmeden giderken mutlu bir ifadeyle etrafımdaki muhafızlara aldırmadan eve geçtim. Evin sessizliğinden kimsenin olmadığını tahmin ederken yukarı çıkmaya yeltenmiştim ki birkaç tıkırtı duyarak olduğum yerde durdum.

Sitemle, "Davete geç kalacağız, nerede kaldınız?" diyen Simge'ye arkamı dönüp sorgulayıcı bir bakış atarken içten içe ne daveti olduğunu soruyordum kendime. Merdivenleri çıkmaktan vazgeçerek tüm bedenimi ona çevirirken boydan boyaya süzdüm. Üzerinde siyah mini bir sabahlık vardı. Saçlarını tepeden salaş bir topuz yapmış, birkaç tutamını da önüne düşürmüştü.

Bıkkınca, "Yine ne daveti?" dediğimde yeşil gözlerini devirip elini beline koydu. Bana bir aptalmışım gibi bakarken, "Daha önce söylemiştim ya..." dedi hatırlamanı ister gibi. Ama yüz ifademden beklediği karşılığı alamayınca sakinleşmek için gözlerini kapattı. "Bir dahaki sefere söylediklerime dikkat edip, önemli olanları unutmamaya ne dersin?"

"Ah, tatlım," dedim harfleri tıpkı onun gibi uzatırken. Hülyalı bir gülümseme takınıp sağ omzumu ileri doğru attım ve elimi de kalbimin üzerine koydum. "Simge Karavera'nın her söylediği önemli olduğu için bazen aklımda tutmakta zorlanıyorum. Affet beni."

"Humm, sonunda beni anlayan biri çıktı. Yüce Ra, bana böyle akıllı bir arkadaş verdiğin için sana teşekkür ederim." Onunla dalga geçtiğimi anlamadan saf saf tanrısına teşekkür ettikten sonra

ciddileşti. "Bu akşam Astrapol kralı Samuel'in veliaht seçimi var. Oraya gideceğiz. Aytun sana bir elbise hazırlatmış, dolabına yerleştirdim."

Kaşlarımı çatarken benim neden bundan haberim olmadığını merak ediyordum. "Peki, benim neden son dakika haberim oluyor? Aytun tüm gece yanımdaydı ama söylemedi." Gerçi dün gece bunu söyleyeceği pek bir vakti olmamıştı ya...

"O da unutmuştur. Düello dönemi aklı pek yerinde olmuyor, biliyorsun."

Son birkaç gündür aklının yerinde olmadığını hatırlayınca, "Doğru," diyerek onayladım. "Gidip hazırlanayım o hâlde. Ne zaman gideriz?"

"Çabucak hazırlanıp çıkalım bence. Ne kadar erken gidersek o kadar iyi olur."

Simge ile beraber yukarı ulaştığımızda kendi odama girip doğruca banyoya ilerledim. Küveti hazırlamak epey vaktimi alacağı için direkt duş kısmına girdim. Hızlı bir duş aldım ve havluya sarınarak odaya döndüm. Aytun'un aldığı elbiseyi bulmak için dolabı açtığımda karşıma çıkan yeşil elbiseye baktım. Uzun elbisenin etekleri kaharık ve kendiliğinden desenliydi. Kolları, uzun olsa da teni gösteren bir rüldendi. Göğüs dekoltesi derindi ve sol omzuma doğru şık bir broşu vardı. Elbise çok hoşuma giderken yeniden yerine koydum ve saçlarımı kurutup ensemde ufak bir topuz yaptım. Saçlarımın kısa tutamlarından birkaç tanesini düzelterip yüzümün üzerine bırakırken masanın üzerindeki kırmızı, kadife kuru dikkatimi çekti. Elime alıp merakla açınca içinde bulduğum küpeler gülümsememe neden oldu. Broştaki taşlardan yapılmış, uzun küpeler elbiseyle bir örnek gibi duruyordu. Onları kenara bırakıp daha sonra takmayı aklıma koyarken Aytun'a olan sevgim kabarmıştı.

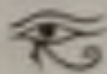
Beni düşünmesi, böyle incelikler yapması fazlasıyla hoşuma gidiyordu. Bir erkek veya kadın fark etmez, insan yalnızca sevdiği kişiyle daha güzelleşir, kimselere göstermediği gizli yanını açığa

çıkardı. Çoğu kişi bunu değişim diye nitelendirirken ben asıl benliğini keşfetmek demeyi tercih ediyordum. O hiç değişmemişti ama bana asıl Aytun'u görmem için müsaade etmişti. En baştaki kaba ve sert tavırları, başka kişilere karşı aynıydı. Aytun yine Aytun'du ancak daha güzeldi, daha özeldi.

Arkama dönüp beraber kat ettiğimiz yola bakınca şaşırmadan edemiyordum. Kendi içine kapanık, sevgisizlikten oluşan beni şefkatiyle çözmüş; kendisi için gizli yönlerimi açığa çıkarmıştı. Murat'ın beni zehirlemesinden sonra yeniden bir erkeğe güvenemem, bir ilişkiye giremem sanmıştım. Her şeyimi işime, arkeolojiye adayacağımı söylemiş, burada yaşadıklarımı kendi dünyamdaki insanlara anlatmak için can atmıştım ama hiçbir şey düşündüğüm gibi devam etmemişti. Murat'ın bıraktığı hayal kırıklığını Aytun'da yok etmiş, kendimi ona ve aşkıma adamıştım. Kısa bir süreliğine evime gitmiş olsam da burada yaşananlardan, gördüklerimden kimseye bahsetmemiştim. Hayata dair kurduğum tüm planlar Aytun ile yok olmuştu ancak en ufak bir pişmanlığım veya keşkem yoktu. Ona sonuna dek güveniyordum ve beni pişman etmeyeceğinden emindim.

Düşüncelerimin en dalgın kuytularına saplanıp kaldığımı fark ettiğimde başımı iki yana sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Zaman hızlı geçiyordu ve henüz makyajımı bitirmemiştim. Hızla yoğun, siyah bir göz makyajı yaptım ve dudaklarıma sadece parlatıcı sürmekle yetindim. Elbise yeterince gösterişliydi zaten, makyajımı minimal düzeyde tutmam en iyisiydi. Masanın önünden çekilip yeniden elbiseyi çıkardım ve saçıma dikkat ederek giyindim. Aytun bedenimi tam tutturmuştu yine ve bu kabiliyetinin kaynağını merak ediyordum. Ayaklarına siyah, yüksek topuklu ama rahat olduğunu düşündüğüm ayakkabıları giydim. Elbise uzun olduğu için görünmeyecekti fakat tedbirli olmakta fayda vardı.

Çantama telefonumu ve tazelemek amacıyla rujumu koyup Simge'nin odasına giderken bir yandan da küpelerimi takmaya çalışıyordum.

"Hazır mısın?" diyerek içeri girdiğimde karşılaştığım görüntü karşısında ağzım açık kalmıştı. Simge kabarık, siyah bir elbisenin içindeydi. Elbise kalp yaka şeklinde geliyor, ince bir askıyla omuzlarına kadar çıkıyor ve bileklerinin hemen üzerinde bitiyordu. Ayakkabı olarak ise altın renkli, yüksek topuklu stiletto giymişti. Siyah kumaşın üzerinde altın sarısı desenler vardı ve bu hâliyle tam bir soylu gibi görünüyordu. Dudaklarına sürdüğü kırmızı ruja gözlerim takılırken, "Çok güzel olmuşsun," dedim. "Gerçekten çok güzel olmuşsun." Güzelliği karşısında ben bile mest olmuşum.

"Sen de idare edersin, tatlım," deyip egoist bir bakış attığında gülerek gözlerimi devirdim. Ben Karavera egosuyla başa çıkamazdım. "İkizim her konuda çok zevkli. Elbise yakışmış."

"Peki, ikizin ne zaman gelecek?"

"Sen konuşmadın mı?"

"Hayır. Aramadı beni."

"Sen neden aramadın peki?"

"O aramadığı için," diye kendimce mantıklı bir cevap verirken arkamı dönerek odadan çıktım. "Aşağıda bekliyorum."

Elbisemin eteklerini toplayarak aşağı inerken sahiden de Aytun'un beni neden aramadığını düşünüyordum. Dün gecedен sonra aramızda en ufak bir sorun bile kalmayacağını sanmıştım ama böyle aramaması bir şeyleri sorgulatiyordu. İç sesim, *belki de işi vardır ve aramaya vakit bulamamıştır*, diyerek onun tarafını tutarken koltuğa oturdum. Dudağımı dişleyip beklerken kapının açılmasıyla başımı o tarafa çevirdim ve siyah bir takım elbise içindeki Aytun ile göz göze geldim. Bana doğru gelirken bakışlarıyla hızla etrafı süzdü ve yalnız olduğumuzu gördü.

Koltuğun önüne geldiğinde eğilip yamağımdan öperken, "Elbise yakışmış," dedi.

"Teşekkür ederim," derken hızlanan kalbimin etkisiyle derin bir nefes aldım.

"Hazırsanız çıkalım, davete daha fazla geç kalmak istemeyiz."

Evden çıkıp yola koyulduğumuzda Aytun, bizi kısa sürede Astropol sınırından geçirmişti. Sınırı geçtiğimizde bizi bir grup şık giyimli adam karşılarken onların Kral Samuel'in adamları olduğunu öğrenmiştim. Yönlendirmeleriyle şehir içinden büyük, beyaz bir saraya gelirken gösterişi karşısında şaşırmışım. Piramitler, bu dev yapı karşısında sönük kalabilirdi. Öylesine büyüleyiciydi ki...

Ağzım açık sarayı izlerken Aytun kulağıma doğru eğildi. "Uzun zamandır büyü güçlerinle alakalı çalışma yapmıyoruz ama sana ufak bir bilgi vereceğim. Bazen yöneticiler, bir şeyleri olduğundan daha gösterişli göstermek için büyü güçlerini kullanırlar. Yani bu gördüğün saray normalde beyaz bir binadan ibaret. Üzerindeki tüm taşlar, işlemeler, hepsi sahte." Derin bir nefes alıp gözlerini saraya dikti. "Şimdi gözlerini iyice aç ve gerçeği görmeyi iste. Gözlerin ısınacak ve güçlü bir ışık göreceksin ama sakın gözlerini ayırma."

Dediği gibi gerçeği görmek istediğimde büyü yapmaya odaklandığım zamanlarda olduğu gibi bir yanma hissettim. Ardından koca binadan beni kör edecek düzeyde bir ışık çıktı ancak Aytun'un söylediklerini hatırlayarak gözlerimi ayırmadım. Birkaç saniye sonunda ışık yerini normalleşmeye bırakırken binanın az önceki hâliinden eser yoktu. Evet, yine büyük ve güzeldi ama az önceki ihtişamı katiyen yoktu. Gri taştan yapılan bina hem küçük hem de sadeydi.

"Bu resmen yalan," diye tısladığımda Aytun güldü ve küçük şişenin içindeki sıvıyı elime verdi. "Neftis de burada," diye hatırlatırken güçlerimi bastırması için sıvıyı hızla içtim. İğrenç tadı sebebiyle yüzümü buruştururken dayanamayıp, "Bunun yan etkisi yoktur umarım," dedim.

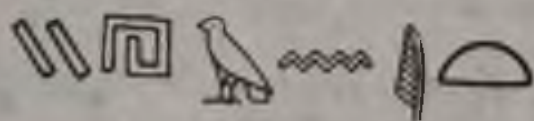
"Neftis'in gerçekleri öğrendiğinde yapacaklarından daha zararsız, emin ol," deyip kolunu uzattı. Elimi koluna sararken yavaş adımlarla içeri ilerledik. Simge bizi arkamızdan takip ederken büyük bir salona girdik. İnsanlar geniş bir topluluk oluşturmuş, tahtın üzerinde oturan yaşlı adamsa karşısındaki insanlara karşı bir konuşma yapıyordu.

Simge, "Konuşmanın başını kaçırdık," diye söylendi.

"...Ve bugün sizlere veliahdımı ilan edeceğim ancak öncesinde atalarımızdan bize gelenek olan açılış dansımızı gerçekleştirelim. Mısır'ın güzel kraliçesi Neftis, lütfen dansıma eşlik edin." Adamın gözleri ön taraflarda gezinirken ısıltılı parlıyordu. "Ve siz, sevgili Tanrıça Maat, Teb'in lideri Aytun Karavera'nın dansınızda size eşlik etmesine izin verin, lütfen."

Gözlerim irice açılırken Aytun'a döndüm ancak bana bakmıyor, dosdoğru karşısındaki adam ile ilgileniyordu. Kalbim yerinden sökülecekmiş gibi hissettirirken tanrıça ile dans etmemesini umuyordum, bir yolunu bulup bu durumdan sıyrılmalıydı ancak Aytun, düşüncem ve isteğimin tam tersini yaparak kollarının arasında tuttuğu bedenimden sıyrıldı ve ön tarafa doğru ilerlemeye başladı.

ih Janet

BÖLÜM 16

S anırım aşkın iki yönü vardı. Bir tarafı sizi tatlı bir sızıyla yakıyor; diğer tarafı ise alevler içinde süründürüyor, ızdıraptan başka bir şey sunmuyordu.

Ben şu an alevler içinde yandığım kısmında can çekişiyordum.

Aytun'un arkasından yüreğimdeki ağırlıkla bakarken Simge elini koluma koydu. "Lütfen, kendini üzme. Samuel bir kral ve Aytun, onun söylediklerini yapmak zorunda," dedi içimdeki fırtınaları görmüş gibi.

Başımı ona çevirip alay dolu bir gülümseme sundum. "Aytun istemediği durumlardan aklıyla kurtulabilecek bir adam."

"Evet ama vakti kısıtlı ve bu kalabalığın içinde hiçbir şey yapamazdı."

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu tür durumlarda nasıl davranılırdı? Yüzüme ifadesizliği yansıtan bir maske takıp onları mı izlemem gerekiyordu? Yoksa kalbimde kopan kasırgaların onda birini dışarı mı vurmalıydım? Tam olarak nasıl davranmalıydım? Daha önce bu durumu çocukken yaşamıştım. Annemin sevgisiz-

liğini kabullenmeden önceki zamanları çok net hatırlamıyordum. Zihnim, acı ve üzüntü dolu o anları benim bile erişemeyeceğim bir noktaya taşınmış, üzerini toprakla kaplamıştı. Yeniden orayı eşip ortaya çıkarmaya niyetim yoktu. Ama babamın bana bir defa değersiz hissettirdiğini hiç unutmamıştım. Derler ya, kalp kimi daha çok severse en çok ona üzülmüş, onun yaptıklarına kırılır ve asla unutamazmış. İşte, babamın o davranışı da bu sözün en büyük kanıtıydı.

Liseye giderken okulumuzun etkinlikleri olurdu ve o dönem Eylül ile aynı okuldaydık. Derslerdeki başarılarımız sayesinde bir gurur etkinliğine davet edilmiştik. O gece her öğrencinin bir kavalyesi vardı. Ben babamı seçtiğim için Eylül, Melih ile gelecekti fakat kız kardeşimin son anda direktmesi yüzünden babam evden çıkmadan önce odama gelmişti. Eylül'ün çok ağladığını ve babamın kavalyesi olmasını çok istediğini söylemişti. *Bu yüzden bu gecelik ona eşlik etsem, o zaten çocuk,* demişti. İçim yansa da belli etmemeye çalışmış, sorun olmadığını söylemiştim. Ama sorun vardı. Ve bu öyle büyük bir sorundu ki ilk kez babamın da beni sevmediğini düşündüğüm için tüm gece içten içe surat asmış, yerimden kalkmadan Eylül ve babamın eğlenişini izlemiştim. Peki ya şimdi ne yapacaktım? Aytun'un beni bırakıp başka bir kadınla dans edişini normal mi karşılayacaktım?

Aklımdaki düşüncelerin etkisiyle sessiz kaldığımda etraftan yüksek bir melodi yükseldi. Aytun, tanrıçanın ellerini tutarak geniş salonun ortasına ilerlediğinde üzgün gözlerle onları izliyordum. Dans ettiklerini görmeye katlanamayacağımı hissederken yanıma gelen Ian'ı fark ettim. Benimle aynı noktaya odaklanırken, "İyi misin?" diye sordu samimi bir tınıyla.

"Değilim," dediğinde gözlerini bana çevirdi.

"İstersen seni buradan götürebilirim," dediğinde sözlerinin arkasına gizlenen bir art niyet aradım ancak yoktu. Ian, her zaman olduğu gibi dürüst ve iyiydi.

"Hayır, gitmeyeceğim ama biraz hava alsam iyi olacak sanırım," derken bir yandan da balkonu süzüyordum. Sessizce o yöne ilerlerken lan'ın da arkamdan geldiğinc emindim ama bir şey demedim. Balkonun köşesinde kalan insanlara aldırmadan ıssız bir noktaya geçtim ve korkuluklara yaslandım. Derin bir nefes alırken lan da beni izliyordu. Bir şeyler söylemek istiyordu ama dağılmış görünen ifadem onu susturuyordu. Fakat sessiz kalmaya çok fazla dayanamayacağından emindim. Nitekim çok geçmeden tahminim doğru çıktı.

"Onun seni üzeceğinden emindim ve bu hâlin yanılmadığımı gösteriyor. Onunla mutlu olduğunu iddia ediyordun ama gördüklerim tam tersi. Şu an karşımda duran kız mutluluktan fazlasıyla uzak."

Karşımda en az benim kadar üzgün bir adam vardı. Bana olan duygularından kaçmıyor, yaptığım seçimin yanlış olduğunu yüzüme vuruyordu. Evet, belki seçimim yanlıştı ama en büyük doğrummuş gibi hissettiriyordu. "Aşkta her gün mutlu olacaksın diye bir kural yok, lan. Her şeye, şu ana rağmen bile onunla mutluyum. Bir gün önce kahkahalar eşliğinde gülüp öteki gün kalp sancısından ağlıyorsan ve buna rağmen ondan vazgeçemiyorsan bu aşktır."

Kahverengi gözleri cılız bir ışıkla aydınlandı. Dudaklarının kenarı alayla kıvrılırken birazdan söyleyecekleri şimdiden kalbimi sıkıştırmıştı. "Benim aşkım acıdan oluşuyor ve sadece kavuşursam mutluluğa erişeceğim."

Sözlerinin ucu bana dayanırken başımı ondan kaçırarak üzgünce etrafıma bakındım. "Üzgünüm lan ama..."

"Yapamazsın, değil mi? Evet, bunu senden daha önce de duymuştum," diye sordu acı acı. Dudaklarında, bana sunduğu alaycı bir gülümseme vardı ancak daha çok kendi hâline acıyor gibiydi. Ne diyeceğimi bilemeyerek sustuğumda konuşmaya devam etti: "Bir gün Aytun seni pişman edecek, Ayliz ve ben, o gün seni teselli edip geçti demek için yanında olacağım."

"Ondan asla pişman olmam ama gün gelir de bir şekilde bu söylediklerin gerçek olsa bile teselliyi sende aramam, Ian. Senin gibi birinden bana yara bandı olmasını isteyemem, bu yükün altına girip ezilemem, seni de üzmem." Dudagımı sertçe ısırdım ve omzunun üzerinden arkaya baktım. "İçeri dönsen iyi olur. Biraz sonra ben de gireceğim zaten."

Kafasını iki yana sallayarak onu gönderme girişimimi reddetti. "Sana yara bandı olmak gibi bir düşüncem yok. Yara bantları yalnızca yüzeysel yaraları kapatır, dıştan iyileştirir. Benim amacımsa seni içten sarmak. Hücrelerine sızıp onları yenilemek, Ayliz."

Ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan balkona açılan kapıdan giren Aytun'un bakışları doğruca bizi buldu. Cansız putlar misali olduğum yerde dikilirken şiddetli gözleriyle gözlerim çarpıştı. Ian ile aramdaki mesafeyi çözmek istercesine gidip gelirken dişlerini sıktı.

"Senin ne işin var burada?" diyerek Ian'a sataşmaya çalışan Aytun'u yalnızca kırgınlıkla izlemekle yetinirken Ian, elini yumruk yaparak Aytun'a bir adım attı ama benden tarafa baktığında vazgeçmiş gibi geri çekildi ve hiçbir şey demeden içeri girdi.

Aytun, gri harelerine yüklediği derin öfkeyle bana bakarken kırgın bakışlarımı umursamıyor gibi duruyordu. "Onunla birlikte burada ne yapıyorsun sen?"

"Sen içerde tanrıça ile ne yaptıysan onu."

"Ayliz, mecbur kal..." derken alaycı, yüksek sesli bir kahkaha attım. Titreyen elimi yumruk yaparak gizlemeye çalışırken dudagımı ıslatıp, "Kimse sana zorla bir şey yaptıramaz, Aytun. O durumdan sıyrılabilirdin ya da en azından giderken bana bakıp bir açıklama yapabilirdin," dedim seslice. İçeriden gelen müzik sesimi bastırdığı için bizi kimse duyamazdı. Buna güvenerek sesimi alçaltmadan bağırmaya devam ettim: "Resmen gözümün önünde o kadınla dans ettin."

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedi başını iki yana sallarken. "Ben liderim. Bu gördüğün ülkede, bir insanın olabileceği en yüksek yerdeyim, Ayliz ve bunun getirdiği sorumluluklar var. Senin ya da benim isteklerimin boyumuzu aştığı noktalar var. Tanrıça ile dans etmek zorundaydım ve ettim. Ama senin lan ile baş başa kalman bir zorunluluk değildi."

Hazmedemediğim danslarının acısını bir şekilde çıkartmalıydım ve bunun en iyi yöntemi de onun canını acıtmaktı. "Ben güven arayan bir kızım, Aytun ve ne yazık ki bana o güveni lan veriyor. Sen değil. Bu yüzden üzgünken..."

Başını sertçe iki yana sallarken hızlı adımlarla önüme kadar geldi. Ağırlığını üzerime verip eğilirken tek yapabildiğim başımı kaldırıp ona bakmaktı. "Bunu beni öfkeliendirmek için yapıyorsan hiç iyi bir hamle değil. İçten içe onu öldürme planları kurarken bana bir sebep vermek istemezsin."

"Yaptığının beni ne kadar kırdığını görmüyorsun. Neftis ile dans etmiş olsaydın bu kadar umursamazdım belki ama Maat'ın sana karşı bir şeyler hissettiğinden eminim."

"Ödeşmiş olduk o hâlde. Lan ile her yan yana geldiğinde ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ben de senin kadar kırılıyorum," dediğinde bu kadar açık konuştuğu için şaşırmıştım. Aytun, yalnızca öfkeli ve nefret dolu hâllerini dile getirirdi. İlk defa kırıldığını belli ediyordu. Şaşkınca ona bakarken müzik sesinin kesilmesiyle bir adamın sesi duyulmuştu.

Eş zamanlı olarak ikimizin de bakışları oraya çevrilirken anlaşılmış gibi içeri geçmek için yönelmiştik ki balkondan bahçeye doğru inen merdivenlerde Kral Samuel'i ve yanındaki kişiyi gördüğümüzde Aytun, kolumu tutarak beni durdurdu. Yanındakine dikkatle baktığımda üzerindeki cüppenin ne olduğunu biliyordum. Bahçenin aydınlatmalarından yansıyan ışıklar sayesinde yüzündeki altın renkli, tüm suratını kaplayan maskesi de açıkça belli oluyordu. O bir Ruhsuz Kemik'ti. İkisi yavaşça aşağı inip merdivenin altına geçtiklerinde kralın sesi fısıltı hâlinde duyuluyordu.

“Söyle bana, Tanrıça Hemsut. Bu kadar kalabalığın olduğu yere neden geldin? Yakalanacağımızı düşünmedin mi?”

Ruhsuz Kemiklerin konuşma yetisi yalnızca zihinsel olduğu için onun söylediklerini duymamızın bir imkânı yoktu. Ama belki büyü bir işe yarardı. Gözlerimi kapatıp onun söylediklerini dinlemek isterken Aytun, avucunu yanağıma bastırdı ve kulağıma doğru, “Büyüler onun üzerinde geçersiz,” dedi. Umutsuzca gözlerimi yeniden açarken kralın sesi yeniden yükselmişti.

“Oğlum, o kişinin kim olduğunu buldu. Kehanette yazanları biliyorum. Ölüler Kitabı’nı okuma fırsatım oldu. Acımasızca sürülenin soyu baş kaldırarak, gücü Sirius’u yükseltecek, Anubis’i diriltecek. Geçit yok olurken piramidin üzerindeki göz yeniden yok olacak. O gözün sembolü benim tahtım, tanrıça. O kızın Neftis’i yenmesi, Astrapol’ün sonunu getirecek. Bu nedenle Aytun Karavera’nın yanındaki kızı öldürmemiz gerekiyor. Oğlumun amacına ulaşmasına çok az kaldı. O tahta geçtikten sonra, çok yakında tüm Mısır bizim olacak.”

Duyduklarım tüm kanımı dondururken kehanetten daha çok ilgimi çeken şey Aytun’un ifadesizce olan biteni izlemesiydi. Adam Ölüler Kitabı’nı okuduğunu söylemişti. O bir ölümsüz değildi ve uzun zamandır kayıp olan bir kitabı okuması nasıl mümkün olabilirdi ki?

“Simge’yi de alıp hemen buradan gidiyoruz,” diyen Aytun elimi sıkıca tutarak içeri yöneldiğinde koridorda gördüğümüz Simge’ye hızlıca duyduklarımızı aktardım.

“Ne yapacağız?” diye sorarak doğrudan Aytun’a baktığında onun söyleyeceklerini ben de merak etmiştim.

“Bilmiyorum,” derken duyduğumuz yüksek sesle hepimizin başı o tarafa döndü.

Kral bir merdivenin başında durmuş, yüzündeki manidar te-bessümle insanlara bakıyordu. Simge, merdivenlerin altında duran genç ve sarışın bir adamı işaret etti. O tarafa baktığımda kra-

la çok benzediğini fark etmiştim. “Kralın en büyük oğlu orada: Matt. Herkes onun veliaht olmasını bekliyor. Babasına oldukça yakın. Seni bilen odur.”

“Sizler de biliyorsunuz ki uzun zamandır Astrapol’ü yönetiyorum ancak gördüğünüz gibi artık yaşlandım ve yarın ne olacağını bilemiyorum. Kraliçe Neftis gibi yarını tahmin etme gücüm yok ne yazık ki,” dedi ona kaçamak bir bakış atarken. Gözlerinde, her ne kadar gizlemeye çalışsa da bir endişe yer alıyordu ve bu da onun kraliçeden gerçekten korktuğu düşüncesini aklıma sokmaya yetiyordu. “Bu nedenle benden sonra tahta geçecek kişiyi şimdiden seçmek istedim. Elimde gördüğünüz kılıç tahtımızın, soyumuzun simgesidir. Efendisine itaat eder, onu yarı yolda bırakmaz. Bir asker için oldukça şanlı bir hediyedir. Ben öldükten sonra Astrapol ülkesinin sahibi, oğlum Hector olacaktır. Buraya gel, oğlum,” deyip elini merdivene doğru uzattığında hayal kırıklığı yüzünden okunan büyük oğlunun arkasında duran tanıdık simayı gördüm.

Nefesimi tutarak Hector’a bakarken Simge’nin, “Ne?” diye fısıldayışını güç bela duyabilmişim.

Hector, üzerindeki lacivert, gümüş işlemelerin yer aldığı pele-
rinin yakasını düzelterek merdivenleri çıktı ve babasının ona uzat-
tığı kılıcı eline aldı. Keskin ucunu avucunun içine aldıktan sonra
bastırırken buruşturduğu yüzünü yandan görüyordum. Merdive-
nin yanında duran meşalelere doğru avucunu uzatıp her ikisine de
birkaç damla kanı döktü ve elini yumruk yaparak bize dönerken
etraftan coşku dolu sesler yükseliyordu. Bizim aramızdaysa derin
bir sessizlik hâkimdi.

Hector’da gizemli bir şeylerin olduğu en baştan belliydi. Hare-
ketleriyle olsun, Simge’yi Sophia’nın kara büyüsünden kurtarmak
için Kemikler Şehri’ne bir soylu olarak girmesinden olsun, normal
bir büyücü olmadığı çok açıktı. O günden sonra Teb’de yaşayan
zengin bir ailenin soyundan geldiğini düşünmüştüm. Fakat Astra-
pol kralının oğlu olması, benim tahminlerimin bile ötesindeydi.

Her ne kadar şaşkın olsam da kendimi toparlayıp vücudu zangır zangır titreyen Simge'ye destek olmaya çalışarak elimi koluna sardım. Hipnoz olmuş gibi merdivende duran Hector'a bakarken onun da gözleri eliyle koymuş gibi Simge'ye kaymıştı. İkisinin arasında uzun ve asla unutamayacağım bir bakışma geçerken Simge beni fark etmemişti.

Ve Kral Samuel, bir kez daha sözlerini tekrarladığında derince iç çekti.

“Veliaht kralınız Hector'a saygılarınızı sunun.”

Simge Karavera

Ayliz'in bana destek vermek istercesine tuttuğu ellerinden kurulurken bakışlarımı bir saniye olsun Hector'dan ayırmamıştım. Oysa o birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini bana bir kez daha değdirmemiş, başını benden yana çevirmemişti. Buradan hemen gitmek istiyordum. Arkamı döndüğüm esnada Kraliçe Neftis görüş açıma girerken derin bir nefes aldım ancak aldığım nefes bile ağır geliyordu.

Neftis, etrafındaki insanları aşp çenesini dikleştirdi. Yanımıza geldiğinde sertçe Aytun'a bakarken, “Bundan haberin var mıydı, lider? Yardımcının bir veliaht olduğunu biliyor muydun?” dediğinde Aytun'un vereceği cevabı beklemeden bacaklarıma *git* komutunu verdim ve hızlı adımlarla dışarı çıktım. Büyük sarayın arkasında kalan ormanlık alana ilerlerken peşimden kimsenin gelmemesi bir nebze olsun iyiydi. En azından hayal kırıklığımı tek başıma üstlenebilecektim.

Hector'ın tavırları her daim asildi, saygılıydı ve sertti. Her defasında onun bir soylu olduğunu düşündüğüm için bu tavırlarını göz ardı etmiştim ancak bir veliaht olması... Hele ki Ayliz'i bulmak için yanımıza gelmesi... İşte, bunları hiç beklemiyordum. Beni kullanmıştı. Beni Ayliz'in kim olduğunu bulmak için kullanmış,

bana sırf bu yüzden yaklaşmıştı. Sık ağaçların arasından öfkeyle geçerken kandırıldığım gerçeği, esen rüzgâr eşliğinde yüzüme çarpıyordu.

Her şey en başından planlanmıştı belli ki. Arabasına çarpmam, lan'ın yardımcısı olmak istemesi... Başımı ellerimin arasına alıp sıkıca bastırırken tek dileğim, tüm bu düşünceleri aklımdan uzak tutmaktı. Menesten gördüğüm ihanetin en az onun kadar alçakça olan versiyonunun enkazı olmayacaktım bu sefer. Alnımı bir ağaç kavuğuna yaslarken ayak seslerini duyunca o yöne dikkatimi verdim.

Bir insan her defasında kandırılır mıydı? Her seferinde bir başkası tarafından ihanete uğrayabilir miydi? Sabrım mı sınanıyordu yoksa dayanıklılığım mı ölçülüyordu, anlamıyordum. Hayatıma aldığım kimseyi iyi hatırlayamıyordum. Onlardan geriye kalan şey, sadece verdikleri acının bende kalan izleri oluyordu. Tanışıyordum, seviyordum, bağlanıyordum. Buraya dek her şey güzel ilerliyordu. İşler ne zaman kötüye gidiyor, ne vakit üzüntüye ve ayrılığa dönüşüyordu, hatırlamıyordum. Ağlayışlarım ve üzüntüm değişmiyor, sadece bunlara neden olan kişiler değişiyordu.

"Simge?" diyen sesin sahibi hiç şüphesiz arasına sıkıştığım yalanın öznesiydi. Öfkeyle dişlerimi sıkarken Hector'ın biraz daha yaklaşmasına müsaade ettim ve yeterli mesafe kaldığına kanaat getirdiğimde elimle sertçe çenesine vurdum. Bu hareketimi beklemediği için onu geriye doğru düşürmemi engelleyememişti. Elbisem bana zorluk çıkarmadığı için kollarını, bacaklarımın iki yanına kısıtıp karnına oturdum. Bir elim sertçe çenesini kavrarken olağan gücümle sıkıyordum. "Beni kandırdın. Bana yalan söyledin," diye tıslayıp tutuşumu sıkılaştırdım.

Mavi gözleri şaşkınlıktan arınırken benden kurtulmak için bir hamle yaptı ama izin vermedim. Sıkışım yüzünden boynundaki damarlar belirginleşmişti. Kesik nefesler alıp verirken, "Sana yalan söylemedim. Veliaht olduğumu gizledim çünkü iki ülke arasındaki anlaşmazlık ortadaydı ve Teb'de yeni bir başlangıç yapmak isterken bu bilgiyi gizlemek zorundaydım. Ülkendekiler kim ol-

duğumu bilse beni kabullenmezdi. Sana söyleyecektim ama davetten bugün haberim oldu. Seninle konuşmaya fırsatım olmadan gelmek mecburiyetindeydim. Üzgünüm, burada herkesin içinde öğrenmeni istemezdim,” dedi. Ne tepki vereceğimi merak ettiğinden dikkatle gözlerime bakıyordu.

“Bu lanet ülkenin veliahdı olman da iki ülkenin gizli anlaşmazlığı da umurumda değil,” diye bağırdım kızgınca. İçimde öyle bir öfke vardı ki her şeyi yakıp yıkmak, ortalığı dağıtmak istiyordum. “Sen beni kandırdın. Ayliz’in kim olduğunu öğrenmek için benimle yakınlaştın,” dedim yüksek sesle. Gözlerinden bir şaşkınlık geçerken, “Ne diyorsun sen?” diye sordu.

“Menesten hiçbir farkın yokmuş, Hector. Sen de en az onun kadar pislik, çıkarıcı, piç herifin tekisin.” Yüksek sesle bağırmıştım ancak hâlâ ona karşı öfke doluydum ve bu nedenle elimi yumruk yaparak sertçe suratına geçirdim. “Senden nefret ediyorum,” dedikten sonra derin bir nefes aldım ve onun üzerinden kalkıp koşar adım ilerlemeye başladım.

“Simge, her ne duyduysan yanlış duymuşsun,” deyip bana yetişerek kolumdan çekti ve vücutlarımız birbirine çarptı.

Yakınlığımız beni dehşete düşürürken, “Ayliz’in aslında kim olduğunu bulman için baban göndermiş seni. Ayliz’i öldürdükten sonra yönetimi ele geçirecekmisiniz,” dedim. Ona iğrenircesine bir bakış attıktan sonra kolumu kurtardım ve “Ailemden uzak dur, yoksa çok kötü şeyler olacak,” dedim. Çıldırmama çok ama çok az kalmıştı.

“Simge, öyle bir şey yok,”

Ona yüzümü buruşturarak baktım. “Sana inanmıyorum.”

Mavi gözlerinden derin bir hayal kırıklığı geçerken, “Birkaç gün önce benim oldun, Simge. Buraya benzeyen bir ormanda, benim kollarımın arasındayken kulağına fısıldadıklarımı ne çabuk unuttun? Sana hayatımdaki kimse gibi olmadığını haykırırken yalan söylemiyordum,” dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sana hâlâ inanmıyorum."

Dişlerini öyle bir sıktı ki düzenle yaptığı saçından birkaç tutam gözünün önüne düştü. "İnanmak zorundasın," dese de onu dinlemeden çoktan salonun iç kısmına yönelmiştim. Aytun, merdivenlerin başında bir o yöne bir bu yöne gidip dururken Ayliz, sırtını duvara yaslamış, boş gözlerle onu izliyordu. Benim geldiğimi fark eden ikizim hışım la yanıma yaklaşıp, "Sen nereye kayboldun?" diye azarlamaya başladığında kaşlarımı çattım.

"Yalnız kalmak istedim, Aytun." Gerçi pek yalnız kalamamıştım ya neyse...

Ayliz'in üzerimde gezinen endişeli bakışlarından kaçınmak için başımı başka tarafa çevirdiğim de içeriden gelen camın kırılma sesiyle gözlerim irileşti. Saniyeler geçmeden salondan çığlıklar yükselirken çoktan ikizimle beraber içeriye yönelmiştik. Bir sürü pelerinli kişi insanlara saldırmaya başlarken Aytun, belindeki hançerlerden birini bana uzattı ve vakit kaybetmeden önüne çıkan Nigra'nın bacağına geçirip yere düşmesini sağladı. Şu anki amacı öldürmek değildi; sadece etkisiz hâle getirmekle ilgileniyordu.

"Ayliz, arkada dur," diye bağırdıktan sonra kalabalığın arasına karıştı. Peşinden gitmek yerine ufak tefek görünen ama bir adamla boğuşan Nigra'nın sırtını hedef aldığım da yanımda beliren Ian, çoktan onu yere düşürmüştü bile.

"Ayliz'i de al, gidin buradan," dediğinde sesi oldukça sertti ve bakışları sürekli etrafta geziniyordu.

"Ama," diyecekken aniden yanımda beliren bir Nigra'nın boynuna hançeri geçirdiğim de geriye düşen cübbesi sayesinde yüzünü görebilmiştim. Dudaklarım aralanırken karşımdaki kişinin bir Nigra olmadığından sonuna kadar emindim. Adamın yüzü bembeyazdı ancak siyahlaşan damarları, aylar önce Ayliz ile bulduğumuz kızı anımsatmıştı. Ölen bedende bir değişiklik olmadığını fark ederken nefes almadan konuştum: "Bunlar Nigra değil." Bedenleri, ölmelerine rağmen yok olmuyordu.

Arkama dönerek Ayliz'i görmek için bakındım ancak onun olduğunu düşündüğüm yerde hiçbir şey yoktu. "Ayliz nerede?" diye Ian'a ithafen sorduğumda elindeki hançeri sıkıca kavrayarak salonun dışına yöneldi.

"Aytun'un yanında mı?" diye sorarken ileride iki tanesiyle başa çıkmaya çalışan Aytun'un etrafına bakındım ama Ayliz oralarda da değildi.

"Hayır, onunla değil."

Tedirgince salonun dışına çıktığımızda etraftaki kaos ortamını görecektik hâlimiz yoktu. Hepsinden daha önemli bir sorunumuz vardı. Derken yanımızda beliren adamı görünce saygı dolayısıyla eğildim ve "Yüce Rahip," dedim.

"Onlar Ayliz'i götürdü. Kız direnmeye çalışıyordu ama büyü gücü yok gibiydi. Peşlerinden gittim ancak izlerini kaybettirdiler," dediğinde dudaklarımdan kaçan çığlığa engel olamamıştım. Ian'a bakarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sorduğumda elini saçlarının arasından geçirip Aytun'un yanına ilerledi. Bu esnada endişeyle onları izlerken arkamdan gelen patırtıyla başımı çevirdim. Hector, değişik türden olan bir adamın boynuna hançerini saplamıştı. Adamın pozisyonundan bana doğru geleceğini anlarken onunla göz göze gelince derin bir nefes alarak başımı çevirdim. Aytun feci bir öfkeyle bize doğru gelirken içimdeki hayal kırıklığını bir kenara itekleyip Hector'ın birkaç adım ötemde olduğu gerçeğini göz ardı ettim.

"Ne demek Ayliz yok?"

Rahip olayı izah ettiğinde Aytun, elini yanındaki duvara vurdu. "Elbette güçleri yok çünkü kimse onu hissetmesin diye önleyici karışımdan içirmiştim. Etkisi en az altı saat sürer."

Aytun'un yanına gidip sakinleşmesi için ellerimi yanaklarına koydum ve dikkatini çekmeye çalıştım. "Merak etme, onu bulacağız. Tendre'den yardım isteyebiliriz, onu nereye götürdüklerini biliyordur ya da şunlardan birini canlı ele geçirip öğreniriz."

Aytun başını sallayıp, ileride bir kadını kısıtıran adama ilerleyip tek bir dirsek darbesiyle onu bayılttığında dudağımı ısırđım. Bu gibi beklenmeyen durumlarda kendini tutması, soğukkanlı davranması oldukça iyiydi. Sevgilisi kaçırılmıştı ancak o öfkesiyle ne yapacağını şaşırp her şeyi eline yüzüne bulaştırmıyor, aksine korkusunu ve endişesini görmezden gelip onu kurtarmaya odaklanıyordu. Çocukluktan bu yana aldığı eğitimler, onu kusursuz bir lider hâline getirmişti ve Ayliz'i bir şey olmadan bulacağından adım kadar emindim.

Ayliz için endişelenmemek konusunda yanılmıştım.

İki saattir sarayın arkasında kalan ormanlık alanda bekliyorduk. Aytun'un bayılttığı adamın ağzından laf almaya çalışıyorduk ancak hiçbir şey söylemiyordu. Aytun, vücuduna cıva enjekte edip bedenin asıl sahibine sormaya yeltenmişti ama o da bir şey bilmiyordu. İkizim, sabrı ve sakinliği her geçen saniye tükenirken Ayliz'e bir şey olacak düşüncesiyle kendini kaybetmeye başlamıştı. Korkan bir adamın davranışları ortaya çıkarken öfkesini etraftaki nesnelerden ya da kötü durumda olan yeni türdeki adamdan çıkarıyordu.

Gözlerim Aytun'un yumruk yaptığı ellerine kilitli kalırken fark ettiğim gariplikle ayağa kalktım ve ona doğru ilerlemeye başladım. Yanına vardığımda ellerini tutarak havaya kaldırdım ve siyahlaşan tenine şaşkınlıkla baktım. "Aytun, bu ne?" diye sorduğumda ellerini avucumdan çekmeye çalıştı ama daha sıkı tutarak engel oldum. Elleri, parmak uçlarından bileklerine kadar katrana bulaşmış gibi siyahlaşmıştı.

"Kahretsin! Dikkatim dağılmış," dedikten sonra gri gözleri parladı ve teni yeniden eski hâline döndü. Teni normal görünsün diye yanılsama büyüsü mü kullanıyordu?

Kalbim korkuyla sıkışırken alacağım cevaptan korksam da aklımdakileri söylemekten sakınmadım. "Aytun, neler olduğunu hemen anlat. Bu bir lanetin alametidir. Sende neden var?"

Gözleri ileride duran rahibe kayarken, "Sessiz ol," diye tısladı. Rahibin başka şeylerle ilgilendiğini görünce yeniden bana döndü. "Ben Ruhsuz Kemiklerin elindeyken bana meşaleyi kullanarak işkence ettiler, Simge. O zaman sadece Elijah'ı meşaleyle öldürdüğüm için yaptıklarını sanmıştım ama insanlar üzerinde ölümcül bir etkisi var. İçlerinden birinin geleceği görme yeteneği olmalı ki o mahkemeden kurtulacağımı anlayarak bu laneti yaptı. Bu siyahılık ellerimde, ayaklarımda ve sırtımda belirmeye başladı. Çok yakında tüm vücuduma yayılacak ve kalbime ulaştığında nabzımı durduracak."

Elimi şok olarak dudaklarıma kapattığımda gözlerim yerinden fırlayacak kadar irileşmişti. "Bunu bana nasıl daha önce söylemezsin?" diye sordum âdeta haykırarak. "Kraliçeyle konuşmalısın. Hemen bir yolunu bulup bu laneti kaldırmalıyız. Neden gizledin bunca zaman?"

Tepkilerimi incelerken sıkıntıyla iç geçirdi. "Çünkü bir çaresi yok. Daha önce kutsal meşalenin lanetinden kurtulan olmadı. Ben de kurtulamayacağım." Bakışları sertleşirken devam etti: "Ayliz veya bir başkası anlamasın diye her an üzerimde bir yanılsama büyüyle geziyorum. Bundan kimseye söz etmeyeceksin, Simge. Anladın mı beni? Hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin."

Onu ikna etmek adına sakinleşmeye çalıştım. "Aytun, bir şey yapmak zorundayız. Sana meşale ile zarar vermeleri çok büyük bir suç. Neftis seni iyileştirmenin, bu laneti yok etmenin bir yolunu bulabilir."

Başını salladı. "Şu anki önceliğim Ayliz'i bulmak," dedikten sonra arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı. Arkasından bakarken düşünceli bir hâlde eski yerime oturdum. Az önce Ayliz için korkarken şimdi Aytun için endişelenmeye başlamıştım.

Daha önceleri duyduğum kadarıyla Ruhsuz Kemiklerden bazıları bu laneti denemişti. Tahtın varisi oldukları dönemlerde onlara hainlik yapan insanları cezalandırmak için kullanmışlardı. Lanet

sinsice bedenlerine giriyor, vücutlarının belirli bölgelerinde ortaya çıkıyordu. Daha sonra ise zamanla yayılıyor, kalbe ulaştığında da nabızı durduruyor ve kişinin ölümüne sebep oluyordu.

Elbette Aytun'un onların elinden bu kadar kolay kurtulmasını beklemiyordum fakat ben kâbuslar devam eder, onunla uğraşırlar diye düşünmüştüm. Onu öldürecek bir lanet yaptıkları aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bir akşama daha kaç sarsıcı olayı sığdırabilirdim, gerçekten bilmiyordum. Sıkıntıyla başımı ellerimin arasına koyup beklerken duyduğum adım sesleriyle yeniden gözlerimi açtım. Elimi ensemeye koyup başımı kaldırdım ve Hector'ın bize doğru geldiğini gördüm. Kaşlarını çatarak ona baktım. Ne işi vardı burada?

Bakışlarımı fark ettiğinde sakince gözlerimin içine baktı. "Ayliz'i bulmak için yardıma ihtiyacınız vardır diye geldim," dedi ortaya. Aytun, bu sözleri duyduğu gibi üzerine atılıp belindeki hançeri çıkardı. Bir elini başının arkasına koyup diğeriyle hançeri boğazına doğrulttuğunda ayağa kalkacakken kendimi son anda durdurdum.

"Eğer bu işle en ufak bir ilgin varsa ölmek için yalvaracak duruma getiririm seni. Yanımızda durup babana ne haberler uçurdun, bilmiyorum ama bana çok büyük yanlış yaptın, Hector. Veliaht olman umurumda bile değil, istersen yarın gözlerini kral olarak aç. Eğer Ayliz'e bir şey olursa seni yok ederim."

"Her şeyi yanlış anlıyorsunuz. Ayliz'in ne veya kim olduğunu bilmiyorum, size ihanet etmedim. Bir veliaht olabilirim ama onun kaçırılmasına dair bir şey bilmiyorum. Onu öldürmek istemedim."

"Her şeyi babandan duydum."

Hector'a daha fazla bakmaya dayanamadığım için yerden kopardığım bir çiçeği Aytun'un dağıttığı adamın yüzüne attığımda değdiği yerde yanarak siyah kanının akmasına neden oldu. Adam yüksek sesle bağırırken hepimizin dikkati oraya kaymıştı. Ian, yere

düşen çiçeği alıp adamın iplerle bağlı olan eline sürdüğünde oraya da aynı şey olmuştu. "Simge biraz daha süsen çiçeği getir de konuşmazsa yok edelim şunu."

Ian'ın söylediğini yapıp birkaç tane çiçeği kopartıp yanına ilerlediğimde Aytun da izliyordu. Anlaşılan o ki bu yeni türün süsen çiçeğine karşı zayıflıkları vardı. Birkaç dakika sonra darmadağın olan adam, "Tamam... Tamam, kızı nereye götürdüklerini söyleyeceğim," dedi nefes nefese. Adamın vücudundan yere akan kanlar yeşilliklerin üzerine toplanıp ortaya bir şekil çıkarırken eğilip daha yakından baktım.

"Bu da ne böyle?" diye iğrenerek sorduğumda rahip, "Tanrı Seth'in tapınağı," dedi. "Kızı Seth'e götürmüşler."

Efendi

BÖLÜM 17

Eski dünyamda, Murat hayatıma girmeden önce bir arkadaşım vardı: Alisya. Arkeolojiyi kazandığım sene sınıf arkadaşımdı. Daha sonra yatay geçiş yaparak kaydını şehir dışında başka bir üniversiteye aldırmişti ve araya giren mesafeler yüzünden bir daha görüşmemiştik. Şu düzensiz, çarpık ve yalnız dediğim hayatıma dâhil olan nadir kişilerdendi. Psikolojiye çok meraklıydı, bu yüzden insanların ruh hâlini hemen fark edebiliyordu.

Üniversiteyi kazandığım sene, annem onun hayallerini yaşıyor olmamı hazmedemediği için benimle daha çok uğraşmaya başlamıştı. İsteklerini benim yapmamı kendine yediremediği için her sabah türlü türlü şeyleri bahane ederek kavga çıkarırdı. O zamanlar babamı kaybedeli çok olmamıştı. Üstünden bir sene geçmişti ama acısı, sanki ilk günüymüş gibi hissettiriyordu. Beni seven tek insanı da kaybetmiştim. Bu dünyada yapayalnızım diyordum. Ağır bir depresyon yaşadığım o dönemde Alisya hâlimi fark ederek bana, olacakları bilsen bir şeyleri değiştirir miydin diye sormuştu. O zamanlar cevabım belliydi. Evet, değiştirdim.

Ama artık evet diyemiyordum. Yaşadıklarım, hissettiklerim ve yaptıklarım, beni bu noktaya taşımıştı ve zerre pişmanlık duymuyordum.

İnsanlar sadece mutsuzsa bir şeyleri değiştirmek isterdi. Hayatında memnun olmadığı noktalardan kurtulmak için geçmişe gidip büyük keşkelerini değiştirmek isterdi. Ama unutulmuş bir şey vardı. O da keşkeleri şimdiki zamanda da "iyi ki"ye çevirebileceğimizdi.

Ben çevirmiştim. Buraya gelip Aytun'a âşık olduğumdan beri keşkeleri rafa kaldırmış, bir daha kullanmamıştım.

Bir adam kolumdan sıkıca tutarak bedenimi araçtan aşağı ittiğinde titreyen dudaklarımı hızla birbirine bastırdım. Korkmamak için saçma sapan şeyler düşünüyordum. "Kızı odaya götürün. Biri de efendimize haber versin ve arabayı ortadan kaldırın," diyerek yanımda varlığını hissettiğim diğer kişilere emirlerini sıralarken biri koluma girerek beni kumlu, yumuşak yüzeyden kaldırdı ve gözlerime bağladıkları bandı düzelterek yürütmeye başladı. Etrafın sessizliğe bürünmesiyle yanımdakinden başkasının kalmadığını anlayınca çatallaşmış sesimle, "Kimsiniz siz?" diye sordum. "Türünüz ne?"

"Biz Sanglumlarız." Konuştuğu an kadın olduğunu anladığım kişi beni itekleyerek bir yere attığında elimi hızla gözümdeki bandı koyup çekiştirdim. Gözümün karanlığa alışması için gereken birkaç saniyeyi verdiğimde kadın çoktan dışarı çıkmıştı. Ayağa kalkıp kahverengi taş duvarlardan oluşan odanın içinde bir kapı aradım ancak her yer duvardı, bir kapı yoktu. Elimle taşlara vururken, "Çıkarın beni buradan," diye bağırdım ama bunun nafile bir çaba olduğunu bilincindeydim. Kaçırılmıştım, burada zorla tutuluyordum ve kimse beni sırf bunu istediğim için bırakmayacaktı.

Derin bir nefes alıp sakin olmam gerektiğini kendime hatırlatırken kare biçimli odaya göz gezdirdim. Yerler de dahil her yer, ağır gözüken taşlarla düzenlenmişti ve sadece tavanda küçük bir oyuk vardı. Oradan içeri giren gün ışığı sayesinde etraf biraz aydınlanıyordu. Duvar kenarındaki testinin içinde su olduğunu tahmin ettiğimden oraya bakma zahmetine girmedim. Beni içeri soktukları kapının nerede olduğunu bulmak amacıyla taşlara teker

teker dokunarak aralamaya çalıştım ancak bir sonuç alamadım. Gizli kapı, bu sefer gerçekten iyi gizlenmişti.

Umutsuzca yere çöktüğümde tek dileğim Aytun'un beni kurtarmasıydı. Aksi takdirde buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Korkuyla başımı ellerimin arasına alırken dudağımı dişledim. Kaçmak için bir plan yapmak zorundaydım. Kendilerine Sanglum diyen bu kişilerin ne yapacağı belli olmazdı. Aytun'un gelmesini beklersem geç kalabilirdim.

Yerimden kalkarak duvardaki taşlardan birine elimi koydum ve gözlerimi kapatarak yavaşça çatladığını, ardından ise döküldüğünü hayal ettim. Gözlerimin ısınması doğru yolda olduğumun habercisi gibi gelirken taşlardan ses gelmesiyle hızla araladığım gözlerim, ufak heyecanımı anında yerle yeksan etmişti. Oluşturduğuna emin olduğum çatlaklar çok geçmeden yeniden düzeliirken duvarın arka tarafından boğuk bir erkek sesi geldi.

"Boşuna orayı yıkmayı düşünme, büyücü. O oda senden kat-bekat daha güçlü biri tarafından yapıldı, senin gibilerin büyüü işlemez. Uslu dur ve bekle. Bizi kızdırmak istemezsin."

Elimi öfkeyle duvara vurup, "Aah!" diye bağırırken odaya dolan kahkaha sesiyle gözlerimi yumdum.

"Düşündüm de seninle biraz eğlenebilirim aslında. En azından efendimiz buraya gelene dek beklemek yerine seninle uğraşmış olurum. Ne dersin?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Şu yukarıda gördüğün ufak delik var ya. Oradan biraz kum boşaltsam efendimiz gelene kadar ölmeden kalabilir misin acaba? Eğer ölürsen yanlışlıkla oldu deriz ama ölmezsen efendimizle karşılaşırısın."

Kaşlarımı çatarak bu saçmalığı dinlerken aniden üzerime akmaya başlayan kumla neye uğradığımı şaşırdım. Dalga geçmiyordu! Bu söylediğini gerçekten yapacaktı.

"Bunu yapamazsın," diye bağırdığımda açıklığın altından çekilip duvarın kenarına sindim.

"Yapamayacağımı kim demiş? Eğer yaşarsan görüşürüz," deyip gittiğinde korkuyla tavana bakıyordum. Aralıksız açıklıktan akan kum şimdiden yığılmaya başlamıştı. Tüm bu odanın kumla kaplanıp bana nefes alacak yer bırakmaması tahminen ne kadar sürerdi ki? Titreyen vücuduma aldırmadan bir çıkış yolu ararcasına etrafa bakınırken duvarın dibindeki testileri gördüm. İçindeki suyu alarak kumların üzerine döktüm ve en azından zemini sağlamlaştırdım. Su sayesinde birbirine yapışacağı için daha az yer kaplayacak ve bana daha fazla zaman verecekti.

Ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum ama hiç durmadan akan kumun üzerine sürekli su dökmüş, kendimce bir şeyler yapmaya çalışmıştım. Ancak vakit geçtikçe bu yaptığının da bir işe yaramadığını anlamıştım. Ara sıra duvarın arkasından benimle dalga geçen adama yanıt vermemiş olsam da bu defa kim olduklarını sorup, bir nevi kendimi oyalayacaktım. Dakikalar geçmeden yeniden sesini duyduğumda, "Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece eğleniyorum," diye yanıtladığında yüzümü buruşturarak, "Efendimiz dediğin kişi mi sizi yarattı?" dedim.

"Yaratmaktan kastın bu bedenlerde olmamız ise evet."

"Nasıl yani?"

"Olay şu ki biz bu dünya üzerinde görebileceğin en karanlık ruhlarız. Asırlar önce, daha Osiris kral iken bizi lanetlemiş, Ölüler Dünyası'na girişimizi bile önlemişti."

"Neden lanetledi?"

"Osiris'i tahttan indirmek istiyorduk çünkü. O, Mısır'a uygun bir kral değildi, başarısız olacak ve bizleri felakete sürükleyecekti. Ancak halk onun yanındaydı, ondan çok memnundu. Biz, efendimizin en sadık hizmetkârlarıydık. Ona olan sadakatimiz asla ölçülemezdi, bu yüzden Osiris tahttan inecek ve yerine o gelecekti. Bir gece karşımıza çıkan her şeyi, herkesi yok ettik ve Mısır'ın en

büyük isyanlarından birine adımızı yazdırdık. Halk, tanrılar, tanrıçalar... Kim karşımızda durduysa hepsini öldürdük ama başarısız olduk ve Osiris, bizi en büyük lanetlerden biriyle cezalandırdı. Ruhlarımızı bedenlerimizden ayırdı ve hepimizi lahitlerin içine tıktı. Yüzyıllarca, o lahitlerin içinde onun büyüleriyle acı çektik, işkence gördük. Daha sonra efendimiz geldi ve bizi kurtardı. Bize yeni bedenler getirdi, kendi ruhlarımızı o bedenlere taşıdık ve gün geçtikçe eski gücümüze kavuşuyoruz."

"Bu bedenleri ele geçiriyorsunuz yani..." diye şaşkınca mırıldandığımda olayları aklımca bir mantık çerçevesine sokmaya çalışıyordum. Daha önce Aytun, biri öldüğünde yaptığı lanet de ortadan kalkar demişti. Osiris öldüğünde yaptığı lanetler de yok olmuştu ve onların bu lanetten kurtulması çok normaldi ancak Osiris gittiğinden bu yana uzun zaman geçmişti, ortaya çıkmak için neden bu kadar beklemişlerdi?

"Evet. Yüzyıllarca insan bedenlerine girmeye, beden ölmeden yaşamaya çalıştık. Çok uzun zaman aldı ama insanlar üzerinde ufak bir oynama yaparak bu durumu hallettik. Kanlarına, onlar daha insanken kara büyü'nün tohumlarını attık ve bizim için hazırladık."

"Kendi bedenleriniz nerede peki?"

"Osiris'in nereye attığını hiçbir zaman öğrenemedik. Kaldı ki öğrensek bile mumyalama yapılmadığı için bedenlerimizden geriye sadece kemiklerimiz kalmış olacaktı. Hiçbir organımız geri döndürülemeyecekti. Her neyse, büyücü. Efendimiz birazdan gelecekti, o zamana dek sağ kalırsan seninle ilgili planlarını hayata geçirir."

Adam yeniden gidip beni yalnız bırakınca yanıma koyduğum testi alarak zemini biraz daha ıslatacaktım ki içinin tamamen boş olduğunu görerek donakaldım. Suyun hepsini harcamış olamazdım.

"Duvarı yıkabilirsin, Ayliz. Gücünü kullan."

Titreyen dudaklarımı sıkıca birbirine bastırırken testiye kumların üzerine atarak elimi duvara koydum. Zihnimde can bulan ses haklıydı. Ben İsis'in soyundan geliyordum. Duvara büyü yapan ne kadar güçlü olursa olsun, ben de güçlüydüm ve tüm enerjimi buradan çıkmak için kullanmam gerekiyorsa bunu yapacaktım. Gözlerimi kapatmak yerine açık tutarken derin bir nefes alarak parmak uçlarımdan çıkan gücü hissettim. Bu duvar, hemen şimdi kırılacaktı.

"Pes etme, devam et."

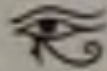
Daha önceki gibi çatırdama sesi geldiğinde elimi hızla çektim ve daha büyük bir hızla duvara vurarak kırılmasını sağladım. Parçalara ayrılan taşların ve ıslatamadığım akışkan kumların kuvvetiyle yerde sürüklenirken gözlerimin tam önümdeki ayakkabıyla burun buruna geldim. Ellerimi yere koyup onlardan güç alıp kalacakken iki güçlü el kolumdan kavrayarak beni ayağa kaldırdı ve dengemi sağlamama yardımcı oldu.

Bakışlarımı bana yardım eden kişiye çevirdiğimde kalbim tekledi, nefes alıyor olmama rağmen nefessiz kaldım. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, "Sen..." diye fısıldadım.

Gülümseyerek, "Beni özledin mi, sevgilim?" diyen Murat'a bakakalırken gözlerim irileşti. Efendim dedikleri kişi Murat mıydı? Beni kaçırtan kişi, bu yeni türü oluşturan Murat mıydı yani?

Güç bela bulduğum sesimi kullanarak, "Murat?" diye sordum ve kollarımı ondan kurtarmak adına çekmek istedim lakin beni daha sıkı tutarak buna mâni oldu.

Gözleri parlarken yüzüme düşen saçları geriye attı. "Bunları konuşmak için önümüzde çok uzun bir zaman var, sevgilim. Söz veriyorum, az sonra özlem gidereceğiz."

Buraya geldiğimden beri her gün, her yeni olaydan sonra daha fazla şaşırıyorum, zaten en büyüğünü gördüm diyordum ancak her

seferinde kendimi kandırıyordum. Çünkü sürekli bu düşüncemi çürüten yeni bir olayla karşılaşıyordum ve en büyük şaşkınlığı orada yaşıyordum. Daha fazla ne olabilir ki dediğim her olayın daha beklenmeyenini yaşıyordum.

Aklımda gezinen kelimeleri toparlamak adına kendime birkaç saniye verdim çünkü içinde bulunduğum durumun gerçekliğinden emin olamıyordum. Bana kara büyüğü bir bileklik verip öldürmek isteyen eski sevgilim buradaydı!

“Sen... Nasıl burada olabilirsin?”

Yüzüne sinir bozucu bir gülümseme yayıldı. “Aklından geçen her soruyu tahmin edebiliyorum ve hepsine yanıt vereceğim ama neden bunları daha rahat bir yerde konuşmuyoruz, sevgilim? Beni takip et,” deyip arkasını döndüğünde kaşlarımı çattım.

“Birincisi, ben senin sevgilin falan değilim. İkincisi ise hiçbir yere gelmiyorum,” diye karşı çıktığımda başını çevirip omzunun üzerinden yanımda duran Sanglum’a baktı. O bakışla ne demek istediğini Sanglum koluma yapışıp beni Murat’ın peşinden sürüklediğinde anladım. Ne kadar diretirsem direktem adamın beni bırakmasını sağlayamıyordum. Yenilgiyle nefesimi bırakırken bizden birkaç adım ileride yürüyen Murat, bir kapıyı açtı ve içeri girdik. Burası, bir masa ve etrafına konulan sandalyelerden oluşan bir odaydı. Murat bir sandalyeye oturduğunda Sanglum da omuzlarımdan ittirerek karşısına oturttu ve Murat’ın ona hitaben, “Bizi yalnız bırak,” demesiyle odadan çıktı.

Anında söze girerek, “Sen kimsin ve benimle alakan ne?” diye sorduğumda Murat, gülümseyerek rahat bir pozisyon aldı. Başını geriye atıp vücudunu esnetti.

“Öncelikle, gerçek adım Edfu. Murat ismini sadece senin dünyana adapte olmak ve dikkat çekmemek için kullanıyordum. Mısır ve diğer ülkelerin gelenekleri asırlar önce yok olmuş, bu dünyada yaygın olan ismim senin dünyanda tarihin tozlu raflarına kaldırılmış. Neyse... Tanrı Seth’in en sadık yardımcısıyım. Bugüne kadar

ona hizmet ettim, her isteğini yerine getirdim ve verdiği her görevi başarıyla tamamladım. Sen ise o görevlerden yalnızca birisin ama en büyük olanısın, Ayliz.”

Tanrı Seth'in bu olayın neresinde olduğunu anlayamamıştım. “Seth sana benimle ilgili ne görevi verdi? Bileklikle zehirlemeni mi istedi?”

Başını iki yana sallarken oldukça sakın görünüyordu. Zaten o hep sakindi, hep uysaldı. Hiç kimseye ters düşmez, çoğu kişinin fikrini savunurdu. Öne çıkan bir yapısı yoktu. Topluluğa uyan, sıradan bir insandı ve bu yüzden ondan bir an bile şüphelenmemiştim. Bana karşı sergilediği oyunu öyle güzel yönetmişti ki hakkında hiçbir zaman kötü düşünmemiştim.

“Seth, seni olman gereken dünyaya getirmem için beni gönderdi. Buraya gelmeni isteyen oydu, Ayliz. İstersen en başından başlayayım, aksi hâlde kafan karışacak gibi duruyor. Kraliçe Neftis'in yaptığı Ay Düğümü lanetinden haberim var. Ataların Osiris ile İsis'in hazin sonunu ve senin kim olduğunu biliyorum. Bunları sen de biliyorsun, değil mi?” deyip sorusuna cevap almayı beklemeden devam etti: “Seth, aylar önce beni senin yanına gönderdi. Güvenini kazanacak ve bir şekilde seni piramide sokup duvara ulaşmanı sağlayacaktım. Bir arkadaş olarak güvenini kazanamayacağımı bildiğim için sevgilin oldum. En zayıf noktalarını çözmüştüm ve bunları kullanarak sana ulaştım.”

Söyledikleriyle zaten olmayan keyfim kaçtı. “Sevgilim olduğun doğru ama sana tek bir gün bile güvenmedim, Murat,” dedim adının üzerine bastırarak.

“O yüzden buradasın, değil mi? Hiç güvenmediğin için seni o piramide tek başına sokmama izin verdin. Yanlış kişiye güvendiğini inkâr etmeye çalışma. Ben kimseye güvenmem naraları atıp önüne çıkan ilk kişiye güvendin sen.” Sözlerimi dalgaya aldığını belirtmek istercesine kafasını salladı. “Neyse, konumuz bu değil. O gece her şey kusursuz ilerliyordu. Güvenlik görevlilerinin ve

arkeoloji grubunun geri kalanının bizi rahatsız etmeyecekleri kadar derin bir uyku çekmesi için yemeklerine ufak bir ilaç takviyesi yaptım. Bu sayede kimse bizi fark etmeden içeri girebildik. Duvarı hızlıca bulabilmen için sana yanılısama büyüğü yaptım ancak hazine odasını bulduktan sonra duvardan geçip geçemeyeceğinden emin değildim. Bu yüzden yanımda senin için bir şey getirmiştım. O gün piramitte bulduğumu söylediğim çubuğu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Elbette hatırlıyordum. Piramide girdiğimiz gece ondan ayrılarak tek başıma gezmek istediğimi söylemiştim ve o da bu çubuğu kumların arasına saplayarak buluşma yerimizi işaretlemişti ancak hiçbir zaman oraya gidememiştim. Sıkıntılı bir nefes aldığım da Edfu, bakışlarımdan hatırladığımı anlayarak konuşmaya devam etti:

"Kral Osiris'in mızrağı. Tahtta olduğu zamanlarda Ament'a'ya bu mızrak sayesinde giderdi. Onu tapınağından çaldım ve her ikimizin iki dünya arasındaki geçişi için kullandım."

"Peki, beni neden zehirledin? Bana doğum günü hediyesi olarak verdiğin bileklikte kara büyü vardı."

Dudağını büzerek düşünür gibi birkaç mırıltı çıkardı. "Onu kişisel algılama, lütfen. Sen gittikten, yani buraya geldikten sonra orada var olan kimliğimi yok etmem gerekiyordu. Gruptaki herkesin hafızasını silip, dünyadaki varlığını hiç olmamış gibi gösterdim ve bu biraz zaman aldı. Bu sırada seni bulabilmem için bir eşyaya ihtiyacım vardı, bu yüzden evine gidip odandan birkaç şey aldım. Sen bu süreç içinde çoktan gelmiştin ve uyandığında kendi dünyandan bahsedip kim olduğunu ortaya çıkarırsan Neftis seni öldürürdü, Ayliz. Zehir sayesinde güçsüz düşecektin ve kimseye bir şey anlatmaya takatin olmayacaktı. Bu süre içinde de ben seni bulmuş olacaktım zaten. Aslında bana teşekkür etmelisin, senin hayatını kurtardım."

Kendini haklı çıkarmaya çalışmasına sinirlenirken, "Benim hayatımı sen değil, Aytun kurtardı. O olmasaydı zehir beni öldürecekti," dedim.

Murat'ın ince dudağı kıvrılırken yeşil gözleri haşince ışıldadı. "Seth, ona teşekkür etmek isteyecektir. Sonuçta seni bugüne kadar kraliçeden sakladı ve korudu. Ama her şeyin bir sonu vardır, değil mi? Buraya kadarmış, Aytun Karavera seni burada asla bulamaz."

Kollarımı masaya yasladım ve öne eğildim. "Seth neden buraya gelmemi istedi? Onun Ay Düğümü laneti için Neftis'e yardım ettiğini biliyorum. Beni buraya getirtmesinin sebebi ne?"

"Bunu kendisinden dinlemen daha doğru. Sadece şu kadarını söyleyebilirim, Seth sana bir teklifte bulunacak."

"Ve ben o teklifi asla kabul etmeyeceğim." Kötülük tanrısının hiçbir teklifini kabul etmezdim.

"Edeceksin."

"Etmeyeceğim."

Murat daha fazla zıtlaşmak istemez gibi elini savurdu. "Neden bu kararını Seth ile tanıştıktan sonra gözden geçirmiyorsun? Birazdan seni ona götüreceğim ve tanıştığında fikrinin değişeceğinden eminim."

Başımı iki yana sallarken, son derece katı bir tınıyla konuştum. Öylesine kendimden emin konuşmuştum ki Edfu'nun gözleri kısıldı. "Böyle bir şey gerçekleşmeyecek, Edfu."

"Ne demek bu?"

Odanın dışından sesler gelmeye başladığında gülümsedim ve ayağa kalktım. Ellerimi masaya koyup eğilirken, "Aytun beni buldu demek," dedim. Aynı anda odanın kapısı açıldı ve bir Sanglum içeri girip, "Efendim, liderler geldi. Hemen gitmeniz lazım," dedi. Murat'ın gözleri öfkeyle irice açılırken, "Yıkın şu duvarı. Geri kalan herkes benimle gelsin, çöldeki geçitten gideceğiz," dedi.

Sanglum ellerini duvara yaslayıp büyük bir gürültüyle yıkılmasını sağlarken ortaya çıkan toz görüşümü bulanıklaştırdı. Elimî yüzüme siper edip tozdan kaçmaya çalışırken Murat'ın iri eli bileğime dolandı.

Net bir şekilde, "Bir başarısızlığa daha tahammülüm yok, Ayliz. Seni bu kez Seth'e götüreceğim," dedi.

Ve Sanglum'um açtığı büyük delikten dışarı çıktık. Sabah olmak üzereydi. Saatlerdir karanlıkta durduğum için ışığa alışamayan gözlerimi kırptırdım ve kolumu Murat'tan kurtarmaya çalıştım ancak aldığım karşılık kolumu daha çok sıkmasıydı.

Çölde yürürken sıkça arkama bakıyordum fakat tek gördüğüm Sanglumlardan oluşan küçük bir orduydı. Konuşurken yanımıza gelen kişi *liderler geldi* demişti. Ian da burada olmalıydı demek ki.

"Nerede bu lanet geçit?"

Murat yüksek sesle bağırdığında yanındaki, "Biraz daha yolumuz var, efendim," diye yanıtladı. Murat, "Yürü," diyerek beni çektiştirirken arka taraftan duyduğum çığlık sesiyle başımı omzumun üzerinden çevirdim ve o an Simge'yle göz göze geldim. Elindeki ucu sivri sopayla bir Sanglum'u haklarken birkaç saat önce davette giydiği elbise hâlâ üzerindeydi. Soğukkanlılıkla önündeki kadını yere düşürürken arkasından ona doğru koşan adamı fark edememişti. Dudaklarımı aralayıp ona bağırarakken adam birden yere yığıldı ve o an Hector'ı gördüm. Elindeki kılıcı Sanglum'un üzerine silip temizlerken yüz hatlarına büyük bir öfke hakimdi. Arkası dönük olduğu için onu fark etmeyen Simge'ye bir bakış attıktan sonra aynı anda üç kişiyle dövüşen Ian'ın yanına gitti. Başımı sol tarafa doğru çevirdiğimde Aytun'u görerek derin bir nefes aldım. Elindeki siyah kabızalı kılıcı ustaca savuruyordu. Kılıcın üzerinde gri renkli bir taş vardı. Taş, her havaya kaldırışında ışıldarken ona doğru yaklaşan her düşmanını katlediyordu. Bunları yaparken beni fark ettiğini biliyordum ama dikkatini dağıtmamak adına bir türlü benden tarafa dönüp bakmıyordu.

Ian, bir kadını ileri doğru fırlatırken beden üzerine gelmesin diye son anda yana kayan rahip, kaşlarını çatarak ona baktı. "Biraz dikkatli ol, lider! O iğrenç yaratığın kanının cüppemi mahvetmesini istemiyorum."

Ian, kılıcının keskin kısmını omzuna koyup ona ters bir bakış atarken, "Neden bize bir iyilik yapıp şunlardan birkaç tane haklamıyorsun?" diye sordu. "Belki cüppen faydalı bir iş için kirlenir."

Rahip, eliyle yaşlı çenesini sıvazladı. "Buraya size yardım etmek için gelmedim, lider. Sadece gösteriyi kaçırmak istemedim ama yardımım için yalvarırsan belki bir şeyler yapabilirim."

Ian, ona yandan, buz gibi bir bakış yolladı. "Ben hiç kimseye yalvarmam."

Rahip, "Tamam, çok ısrar ettin," dedikten sonra elini cebine soktu ve bu mesafeden ne olduğunu anlayamadığım, bir avuç dolusu çiçek çıkardı. Aytun'a doğru dönüp, "Karavera, taşı kullan," dedi. Avucundaki çiçeklere duyamadığım bir şeyler fısıldadı ve gelişigüzel havaya attı. Aynı anda Aytun da kılıcındaki taşı çıkardı. Havaya bir kez atıp tuttuğu taş tıpkı gözleri gibi parlarken dudaklarının kıpırdanışını gördüm. Havada tuttuğu taşı ani ve sert bir hamleyle yerdeki kumlara vurduğunda yer altından sarsılma sesleri duyuldu. Çiçeklerin düştüğü yerden sarmaşıklar çıktı ve Sanglumlar tenlerine değen yapraklar yüzünden acıyla haykırdılar. Tüm vücutlarını kaplayan sarmaşıklar aniden onları kumların arasına çekti ve bedenleri teker teker yok oldu. Hissettiğim keyifle Murat'ın öfkeden kırmızıya çalan yüzüne dönerken, "Beni Seth'e götürme planın suya düşmüş gibi görünüyor," dedim sırtarak. Şu anda gülmek, yapılması gereken en son şey olabilirdi ama Murat'ın bozguna uğramış ifadesi karşısında başka seçeneğim yoktu.

Kurtulmak için bir kez daha uzaklaşmayı denedim ama kollarıyla beni kısılcına aldığı için hareket edemiyordum. "Aytun'un geleceğini biliyordun, değil mi? Bir şekilde ona nerede olduğumu zu söyledin."

Dudaklarımda yer edinen zafer gülüşü genişledi. "Bugüne kadar hep geldi, yine geleceğini elbette biliyordum."

Bakışlarını bana çevirirken uzun bir süre konuşmadı. Konuştuğundaysa sesi meraklıydı. "Sana hiç güvenmedim, demiştin. Ona güveniyor musun?" diye sordu.

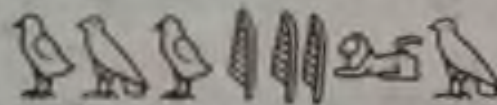
"Evet. Sana güvenmememin sebebi yanında rahatsız olmamdı. Sürekli benden bir şeyler gizlediğini hissedirdim. Meğer asıl sebep yalanlarınmış, hiç olmadığın biri gibi davranmanmış," dediğimde hiç de bozulmuşa benzemiyordu. Tek kaşı havaya kalkarken bilmiş bir şekilde, tıpkı emeline ulaşan bir şeytan gibi gülümsedi.

"O hâlde kulaklarını aç ve beni iyi dinle," dedi yavaşça ve duraksamadan kalbime inecek darbenin ilk hamlesini yaptı. "Aytun benim kim olduğumu, neler yaptığımı biliyordu. Senin arkandan döndüğüm zaman günlerimi seni bulmaya çalışarak geçirdim ve tahmin et, bulduğumda neredeydin? Teb'in liderinin yanında. Geri çekildim ve uygun bir an için beklemeye başladım fakat Aytun, beni rahat bırakmadı. Peşime düştü ve bir gün yakaladı. Ona Seth'in seni buraya getirme planı dahil her şeyi anlattım ancak senden saklamayı tercih etti, değil mi? Az önce anlattıklarım şaşırmandan bilmediğini anladım. Söylesene, ona hâlâ güveniyor musun, Ayliz?"

Yutkunarak başımı Aytun'a çevirdiğimde göz göze geldik ve yüzündeki endişeyi gördüm. Böyle bir şeyi yapmış olabilir miydi? Murat'ı bulduğunu ve öğrendiklerini benden saklamış mıydı? Hayır, o böyle bir şey yapmazdı. Böylesine önemli bir şeyi gizlemesi için hiçbir neden yoktu. Başımı iki yana sallayarak Murat'a döndüğümde etrafına baktığını gördüm. "Şimdi buradan gideceğim ama peşime düşmemeniz için dikkat dağıtmak zorundayım. O yüzden yapacağım şey için senden özür diliyorum ve en kısa zamanda yeniden görüşeceğimizin garantisini veriyorum." Her ne kadar cümleleri üzgün olduğunu belirtse de yüz ifadesindeki şeytani parıltılar her şeyi ele veriyordu.

Anlamayarak onu izlerken sol elini beline götürdü ve bir hançer çıkardı. Diğer elini omzuma koyup beni kendine çekerken acımasızca, gözlerimin içine baka baka hançeri karnıma sapladı.

Vaveyla

BÖLÜM 18

Rüzgârın şiddetli uğultusu, dalları ve ağaçlardan dökülen yaprakları yerinden ederken ay, tüm ihtişamıyla geceyi aydınlatıyordu. Yeşil elbisemin etekleri rüzgâra karşı direnemeyip savrulurken nerede olduğumu kavramaya çalışarak etrafıma bakındım. Issız bir patikanın tam ortasıındaydım ve gözlerimin en son açık olduğu anlar zihnime bölük pörçük düştüğünde başımı öne eğdim. Murat'ın hançerlediği karnımda kan ve yara olmasını beklerken hiçbir şey olmayışı şoka sokmuştu. Elbisemde hançerin izi dahi yoktu. Neler olduğunu anlamayarak başımı kaldırdığım an, ağaçların önünde kimsesiz gibi dikilen Sedef Karavera ile göz göze geldim.

Omuz hizasındaki kahverengi saçları rüzgârın etkisine dayanamayarak uçuşurken üzerinde siyah bir elbise vardı. "Çok vaktim yok, Ayliz. Bugün rüyana girmek için epey uğraştım ve zor olsa da başardım fakat zihnin beni buradan atmak istiyor. Bir sorun mu var?"

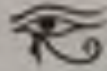
Ellerim karnımın üzerinde yer edindiğinde, "Evet," diye mırıldandım. "Murat, Tanrı Seth'in adamıymış ve beni yaraladı." Sesimin arasında belirgin çatlaklar vardı ve hepsinin içi zehirle dolmuştu.

"Vücudun kendini savunmak için beni burada istemiyor demek ki. Hemen konuya gireceğim, Ayliz. Vaktimiz daraldı ve bugün çok önemli bir şey öğrendim. Ölümler Kitabı burada değil. Araştırarak Tanrıça Isis ile geldiğini öğrendim ama daha sonra yeniden eski dünyasına dönmüş. Kitap senin olduğun dünyada. Ayliz ve onu bulmak zorundasın."

Bu sözlerin üzerine Kral Samuel'in doğru söylediğini anlamıştım. Davetteyken bir Ruhsuz Kemik'e kitabı okuduğundan bahsetmişti. Doğru söylüyor olmalıydı. Kitap ondaydı!

Bu düşüncemi Sedef ile paylaştığımda gri gözlerini kıstı. "O hâlde kitaba ulaşmanın bir yolunu bul. Onu hemen ele geçirmelisin. Orada olduğun her saat Neftis'in seni fark etme riski artıyor." Rüzgâr gittikçe şiddetini artırırken Sedef çaresizce etrafına baktı.

"Daha fazla burada kalamam, Ayliz. Kitabı bul ve daha sonra benimle iletişime geç."

Etrafımda bir sürü renk vardı. Arkeoloji grubumuzla birkaç defa katıldığımız renk festivallerindeydim sanki. Birileri üzerime tüm renkleri fırlatıyor, bilincimin bu renklerin arasından süzülmesine mâni oluyordu. Her kendime gelişimde ısrarla aynı hamleyi tekrarlıyorlar, belli belirsiz anıların zihnimde devinimler yaratmasını sağlıyorlardı.

Gözlerimi üzerimdeki ağırlıkla güç bela açarken karnımdaki baskının sebebini biliyordum; yaramdan dolayıydı ancak sol kolunun üzerine binen yük tamamen yabancıydı. Derin bir nefes alıp gücümü toplamaya çalıştım ve başımı kaldırdığımda Aytun'u gördüm. Yatağın yanında, oldukça rahatsız duran bir sandalyenin üzerindeydi. Gözleri kapalıydı ve kaşının yanında Sanglumlar'ın yaptığına emin olduğum ufak bir çizik vardı. Düzenli nefes alıp verişinden uyuduğunu anlarken bu hâliyle bile endişesini hissedebiliyordum. Alnına dökülen saçlarını elimle geriye atacakken Murat'ın sözleri sinsice aklıma sızarak buna engel oldu. Havada

duran elimi yeniden sızlayan karnımın üzerine indirirken kıpırdanışıyla nefesimi tuttum. Aytun, böyle bir şeyi benden saklamazdı. Bunu yapması için bir sebebi yoktu çünkü. Murat'ın söyledikleri saçmalıktı, sadece kafamı karıştırmak için uydurmuş olmalıydı.

Aytun başını kaldırıp gözlerimin içine bakarken, "Sarışın, iyi misin?" diye sordu. Bir eliyle saçlarımı geriye doğru tararken, "İyiyim, merak etme," diye cevap verdim.

Gri gözlerinde kol gezinen tedirginlikle, "Ne dedi sana? Ne anlattı?" diye sorduğunda gözlerimi kıstım. Aytun'u böyle gördüğüm zamanlar yok denecek kadar azdı ve direkt Murat'ın ne anlattığını sorması fazlasıyla garipti. Yüz ifadesinden Murat'ın söylediklerinin gerçek olduğunu anlarken hayal kırıklığıyla iç çektim.

"Sana bunu yaptığı için o şerefsizi yakaladığım an öldüreceğim," dediğinde saçıma dokunan elini ittirdim ve "Aylar önce onu nasıl yakaladıysan tekrar yakalayacağından hiç şüphem yok," dedim.

Başını başka tarafa çevirmesiyle yataktan kalktım, karnıma giren sancıya aldırış etmeden elimi göğsüne koydum ve onu geriye ittirdim. Sesimi yükselterek, "Böyle bir şeyi benden nasıl gizlersin?" diye bağırdığımda başını dikleştirdi.

Kaçırdığı gözleri yeniden beni bulduğunda düşüncelerini ele vermeyecek kadar pusmuştu. Göz altları morarmış, gözleriyse kırmızıydı. İçim burkulsa da bana yalan söylediği gerçeği, nefesi gibi yüzüme çarpıp duruyordu. "Güvende olman için yaptım. Neftis'in varlığı bile seni rahatsız ederken başka bir tanrının ve seni zehirleyen eski sevgilinin de peşinde olduğunu öğrenmeni istemedim."

"Savunman bu mu gerçekten, Aytun? Beni, etrafımdaki tehlikeleri benden gizleyerek koruyamazsın. Aksine her şeyi bilmek zorundayım!" diye bağırdıktan sonra sesimin fazla çıktığını fark ettim. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışırken evdekilere saygısızlık etmemek için sesimi alçalttım. "Daha önce ayağım bir adım geri gitse kalbim on adım sana koşuyor demiştim ya. Sen sadece beni değil, koşacağım yolları da yıkmışsın."

Gözleri tehditkâr bir biçimde büyüdü. Sözlerimin ağırlığı altında ezilirken dudaklarını araladı ama diyecek bir şey bulamamış olacak ki hemen geri kapattı. Bakışlarını yere indirerek göz temasımızı kesti.

Aklıma gelen ayrıntıyla çenemi dikleştirdim. "Ne zaman buldun Murat'ı?"

"Bilekliğindeki kara büyüü fark ettiğim zaman bunu yapan Nigra'yı tespit ettim ve ondan bu büyüü isteyen Seth'in adamlarından Edfu olduğunu söyledi. Edfu'yu tanıımıyordum. Seth'in çok fazla yardımcısı vardı ve hepsini açığa çıkarmadığı için bilmenin imkânı yoktu ama soruşturarak kim olduğunu öğrendim. O zamanlar sana direkt olarak soramayacağım için Simge vasıtasıyla Murat'ın nasıl biri olduğunu öğrendim," dediğinde gözlerimin önünde bir anı canlandı.

Buraya geldiğim ilk zamanlar Simge'yle evde tek kaldığımız bir gün bana Murat ile ilgili sorular sormuş, dış görünüşüne kadar sorgulamıştı. Onun meraklı biri olduğunu bildiğim için sorularını yadırgamamış, hepsine cevap vermiştim. Demek hepsi, aslında Aytun'un sorularıydı.

"Senin tarif edişin Edfu'nun dış görünüşüyle bağdaştığı zaman ikisinin aynı kişi olduğunu anlamıştım. Bu yüzden onun peşine düştüm ama her seferinde elimden kaçmayı başardı. Hatırlarsan Tanrıça Maat'ın gelişi müjdelendiğinde burada yoktum. Astrapol'de bir işim olduğunu söylemiştim ama aslında Murat'ın izini bulmuştum. Sana söyleyecektim, araya çok fazla olay girdi ve tamamen aklımdan çıktı. Saklamamam gerektiğini biliyorum ama o zamanlar başımızda çok fazla şey vardı ve bir de onlar yüzünden korkmanı istemedim."

Sakinleşmeyi umarak yatağın üzerine otururken başımı yere eğdim. Öfkeliydim fakat mantıklı düşünen yanıma kulak astığımda en az Aytun kadar yalana bulandığımı fark etmiştim. Ben Aytun'dan annesini saklarken ona kızmam ne kadar doğrudu ki?

“Sen bana buzdan bir kalp vadettin. Bunu kabullendim. Tüm soğukluğuna rağmen o kalbe girdim ama şimdi o buzlar kırılıyor, ruhuma kesikler atıyor ve canımı acıyor.”

Aytun tam dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki odanın kapısı açıldı. Simge ve Hector içeri girerken gözlerimi kısararak dün gece kendi ülkesinde veliaht ilan edilen adama baktım. Babasının ve bir Ruhsuz Kemik'in konuşmalarına kulak misafiri olduğumda oğlunun kim olduğumu öğrendiğini ve beni öldüreceğini duymuştum. O konuşmada bahsi geçen kişi Hector olamazdı, çünkü birkaç saat önce beni kurtarmaya gelmişti.

Simge, peşinden gelen Hector hiç yokmuş gibi davranıp yanıma gelirken, “Nasılsın, Aylız?” diye sordu.

“Biraz ağrım var,” diye itiraf ederken Aytun hareketlendi ve “Gidip Jonathan'ı bulayım. İlacı yapmıştır,” dedi. Duyduğum isimle bana tanıdık gelen bu odanın neresi olduğunu anlarken dudajımı ısırđım. Aytun'un teyzesinin evindeydim ve burası da daha önce kaldığım odaydı. Teyzesiyle arasında geçen gergin konuşmadan sonra beni buraya getirmesine şaşırılmışım. Nitekim Aytun odadan çıktığında Simge'ye, “Niye buradayız?” diye sordum.

“Edfu seni hançerledikten sonra çöldeki geçidi kullandık ve şans eseri Memfis'e geldik. Seni doğruca buraya getirdik ve Jonathan ilgilendi. Yaranı kapattı ancak hızlı iyileşmesi için şifahaneye bir ilaç yapmaya gitti.”

Ufak bilgilendirmesinden sonra kapının yanındaki Hector duymasın diye sesimi alçalttım. “Peki, o neden burada?”

Ben ne kadar kısık sesle konuştuysam Simge tam aksini yaparak sesini yükseltti ve “Babasının hain planlarından haberi olmadığını söyleyip duruyor. Ama veliaht olduğu gerçeğini gizledikten sonra sözüne ne kadar güvenebiliriz, bilmiyorum,” dedi. Hector, Simge'nin sözlerinden sonra başını iki yana sallarken öksürmeye başladım.

"Bana su getirir misin?" dedikten sonra Simge'nin aceleyle odadan çıkmasını bekledim ve Hector'a döndüm. Simge veya başka biri aniden odaya gelebileceği için doğruca söze girdim. Sedef'in söyledikleri aklımda dört dönüyordu ve bu fırsatı kaçıramazdım. "Sana inanıyorum, Hector ve buna herkesi inandırmamı istiyorsan bana bir iyilik yapmak zorundasın."

Bir süre gözlerimin içine sakince baktığında cevap vermesi için kaşlarımı kaldırdım. "Ne istiyorsun?"

"Ölüler Kitabı'nın babanda olduğundan haberim var. Kitabın nerede olduğunu bana söylemeni istiyorum."

Hector, üzerindeki stresi atmak ister gibi gerindi. "Babam kitabı sakladı ve inan bana, nerede olduğunu bilmiyorum. Sadece Matt sormuştu ve o da doğruca yerini söylemek yerine, *Gün doğarken kapağı açılır altınların. Ortasında yükselirken Ra'nın gözü; ölüler bekçin olur*, demişti. Ne anlama geldiğini bilmiyorum, daha doğrusu buna hiç kafa yormadım..." derken Simge'nin odaya girmesiyle susmak zorunda kaldı.

Simge, su dolu bardağı elime tutuşturduktan sonra Hector'a döndü ve kızgınca baktı ancak yüzünün gerisine sığınan kırgınlığı görmemek için kör olmak gerekiyordu. "Sen neden hâlâ buradasın? Veliahtlığın tadını çıkarman gereken bir ülken yok mu ya da yalan söyleyeceğin başka bir kız arkadaşın falan?"

Simge'nin sözleriyle sinirlendiğini belli edercesine derin bir nefes aldı. Bıkkın bir hâli vardı ama bu, Simge'den kaynaklı değildi. Daha çok kendini ifade edemeyişine duyduğu usanmışlıktı. "Benim tek bir kız arkadaşım var ve o da sensin. Ayrıca senden bir şeyleri saklamış olmam, yalan söylediğim anlamına gelmiyor. Başından beri sana yalan söylemedim. Bende gizemli bir şeyler olduğunu söyleyip duran sendin. Benimle alakalı sorduğun hiçbir soruya cevap vermemem, yalan söylediğimi göstermez. Sadece anlatmak istemediğimi gösterir."

"Hah! Tabii ki de cevap veremezdin. *Ayliz'in kim olduğunu biliyorum ve onu öldürmeye geldim*, diyecek hâlin yok ya!"

"Dünden beri aynı şeyleri tekrar ediyorum ama Ayliz'in kim olduğunu sen söyleyene kadar bilmiyordum. Uzun zamandır evimden uzaktayım ve babamla Matt'in planlarından haberim yok. Eğer bu dediklerin doğru olsaydı Ayliz'i kurtarmanız için bu kadar çabalar mıydım? Onu öldürmek için bir sürü fırsatım vardı ama yapmadım. En basitinden Sophia seni bir Nigra yapmak istediğinde Ayliz'le beraber dövüştüm. Amacım onu ortadan kaldırmak olsaydı gözümü kırpmadan öldürürdüm ve suçu Nigraların üzerine atardım. Böylece kimse benden şüphelenmezdi. Liderin ve senin evde olmadığınız, Ayliz'in yalnız kaldığı zamanları kollayıp yine ona zarar verebilirdim."

Simge, bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama birkaç saniye sonra geri kapattı. Hector'ın haklı olduğunu anlamıştı ama yine de pes edecek gibi durmuyordu. "Madem gelişinin Ayliz ile en ufak bir ilgisi yok... Neden geldin?"

"Veliaht olmak istemiyordum çünkü. Bu yüzden babama karşı geldim ve ülkeyi terk ettim."

Simge tek kaşını manidarca kaldırdı. "Dün baban seni veliaht ilan ederken hiç de isteksiz durmuyordun." Ardından anlamayarak durdu ve ekledi: "Ayrıca kim koskoca bir ülkenin gelecekteki kralı olmak istemez ki?" diyerek üzerine gitmeye devam ederken Hector, sabrının sonuna gelmişti. Kollarını iki yana açıp yüksek sesle bağırdı:

"Kralın öz oğlu olmayan biri!" Sakinleşmek için derin nefesler alıp verdi.

Simge, şaşkınlıkla duraksadı ama bunu çabucak üzerinden attı. "Peki hangi kral, öz oğlu olmayan birine tahtını verir?"

"Matt bir asker. Çocukluğundan beri bu yönde eğitti kendini. Fiziksel olarak bir asker olmasının yanı sıra düşünceleri de o yönde ve babam, tahtı yönetmek için uygun bir aday olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden tahtı bana vermek istedi ama orada hakkım yok. Bu yüzden istemiyorum."

Simge şansını zorlayarak, "Öz ailen kim peki?" diye sorduğunda Hector, kaşlarını çatı ve soruya cevap vermeden hızla odadan çıktı. Simge, şaşkınca onun arkasından bakarken, "Bu kadarını ben bile tahmin etmiyordum," diye mırıldandı. Aynı anda Aytun ve Jonathan odaya girdi. Jonathan yanıma gelip az önce Aytun'un uyuyakaldığı sandalyeye oturdu ve karnımdaki sargıyı açtı. O yarayı görmeye hazır olmadığım için tavanı izleyerek oyalanmaya çalıştım. Jonathan'ın kesiğin üzerine merhem sürdüğünü hissederken acıdan dolayı suratımı buruşturdum.

Jonathan tepkime bakarak, "Birkaç saat ağrın olabilir ama bu krem, tüm acını alacaktır. Hançerde zehir olduğu için iyileşmesi biraz vakit alacak ve ufak da olsa iz kalabilir. Bir iki gün burada kalıp gözümün önünden ayrılmayacaksın," dedi.

Aytun araya girerek, "Böyle bir şey olmayacak," dedi. "Merhemi hazırladın zaten. Bundan sonra yapacağın bir şey yok. Onunla ben ilgilenirim."

"Sen bir şifacı değilsin, Aytun. O yüzden bırak, işimi yapayım."

Soluklanırken öfkesinin, sakinliğine pençe darbeleri attığını hissettim. Jonathan'a saygı duyuyordu ama üzerine gelindiği an bunu bir kenara fırlatabilirdi. "Unuttuysan Simge bir doktor ve Ayliz ile en az senin kadar ilgilenebilir."

Ortada benim hakkımda konuşan iki adamı izlemeyi bırakıp konuştum: "Burada kalacağım," dediğimde Aytun öyle sert bir bakış attı ki bir an için geri adım atmayı düşündüm. Fakat çenemi dikleştirerek buna engel oldum. Jonathan merhemi sürüp sargıyı değiştirdiğinde Aytun, "Hepiniz dışarı çıkın," diyerek onları kaba odadan kovdu. Saniyeler sonra yalnız kaldığımızda, "Ne demek

burada kalacağım?” deyip yatağa eğildi ve ellerini başının yanına bastırdı.

“Jonathan'ın söylediklerini duydun. Hançer zehirliymiş, demek ki yakından takip etmesi gerekiyor.”

Yüzündeki sert ifade, bahanelerimle birlikte ölümün soğukluğunu yakaladı. “Benimle gelmek istememenin asıl sebebi bu değil. Murat'ın kim olduğunu sakladığım için burada kalmak istiyorsun.”

“Zaten bildiğin bir gerçeği inkâr edecek değilim, Aytun. Sadece birkaç gün burada kalıp sinirimin geçmesini beklemek istiyorum ve bunu senin yanındayken yapamam. Sonra yine geleceğim, zira gidecek başka yerim yok.”

“Tamam, nasıl istiyorsan öyle olsun. Ben gidiyorum,” dedi ve kapıyı sertçe çarparak odadan çıktı. Başımı geriye atarak yastığa daha çok bastırdım. Aytun gitmişti ve beni birkaç gün yalnız bırakacağından emindim. Bu da bana Ölüler Kitabı'nı bulmam için gerekli zamanı verirdi. Hector'ın söylediklerini hatırlamaya çalışarak duraksadım. *Gün doğarken kapağı açılır altınların. Ortasında yükselirken Ra'nın gözü; ölüler bekçin olur*, demişti. Ne anlama geliyordu ki bu?

Ölülerin bekçi olması Amenta'da veya bir mezarlıkta mümkündü. Ölüler Şehri'ne iki kez gitmiştim ama hiçbirinde Ra'nın gözüne rastlamamıştım.

Açılan kapı tüm düşüncelerimi bastırırken başımı kaldırarak gelen kişiye baktım. Simge uzun saçlarını toplamaya çalışarak bana yaklaşıırken ellerimden destek aldım ve oturur pozisyona geçtim. Ayakucuma otururken bana kızgın bir bakış attı. “Neden Aytun ile zıtlaşarak burada kalmak için ısrar ettiğini anlatmak ister misin?” diye sorarken az önceki davranışımı tasvip etmediğini görebiliyordum.

“Çünkü benden Murat'ı bulduğunu gizledi, Simge. Yalanın insanı ne kadar üzdüğünü çok iyi biliyorsun,” dedim Hector'ı ima ederek.

"İnan bana, benden iyi kimse bilemez ama ona olan tepkini evde de gösterebilirdin. İlla ondan ayrı kalmak zorunda değilsin."

"Burada kalmak istememin asıl sebebi başka, Simge ve senin de bana yardım etmen gerekiyor," dedim gözlerimi üzerinde gezdirirken. Ölüler Kitabı'nı tek başıma bulmam imkânsızdı. Daha bilmeceyi bile çözemiyordum. Bu yüzden Simge'den yardım isteyecektim ancak öncesinde annesini öğrenmeliydi. Kitabı nasıl ve kimden öğrendiğimi sorduğunda gözünün içine baka baka yalan söyleyemezdim. Sedef'e bir söz vermiş olabilirdim ve normal şartlar altında bu sözü sonsuza dek tutardım. Ancak uzun zamandır içinde bulunduğum şartlar normalin yakınından geçmiyordu.

Kafası karışmış gibi gözlerini kırptırırken, "Ne için yardım edeceğim, Ayliz?" diye sordu.

"Öncelikle sana bir şey söylemem gerekiyor fakat ben sözümü bitirene kadar dinle ve sonrasında da elinden geldiğince mantıklı hareket et, lütfen," dedim. Her ne kadar bunları söylesem de kendimi onun yerine koyduğum zaman sakın olamayacağının farkındaydım.

"Beni endişelendiriyorsun. Neler oluyor?"

"Aytun, rahip beni kaçırmadan ve evime dönmeden önce annenizin güçlerini bana aktardığını söylemişti. Annen bir şekilde doğduğumda benim dünyama gelmiş, güçlerini bana vermiş. Sonra ona ne olduğunu bilmiyorduk. Nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını..." derken nefes almak ve zaman kazanmak için duraksadım.

"Evet de bana bunları neden anlatıyorsun? Tüm bunları biliyorum zaten."

"Annenle karşılaştığımı bilmiyorsun ama," dedim bir çırpıda. "Geri döndüğümde annenizi buldum, Simge. Aslında onunla zaten tanışıyordum, sadece kimliği farklıydı. Benim dünyamda ismi farklıydı ve uzun yıllar boyunca gerçek kimliğini benden gizlemişti. Tesadüf eseri kim olduğunu öğrendim ve buraya yeniden gelmem

için bana yardım etti," diyerek her şeyi en başından, Simge'nin bilmesi gereken tüm ayrıntılarla anlattım.

Dirseklerini bacaklarına koymuş, başını ellerinin arasında tutarken anlattıklarımı sindirmesi için ona biraz zaman verdim. Birden ayağa fırlarken dolu dolu olan gözlerini bana dikti. "Hâlâ hayatta öyle mi? Çocukken bizi terk eden annem, gerçekten de senin dünyana gelmiş ve senelerce orada yaşamış." Histerik bir kahkaha atarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı: "O nasıl? İyi mi?"

"Çok iyi. Sadece seni ve Aytun'u özlüyor," dedim anlayışlı bakışlarla onu izlerken.

"Neden gelmedi?"

"Çünkü güçlerini bana aktardı ve ikimizin aynı anda burada olmasının güçlerimi zayıflatacağını düşünüyor. Simge, bunları sana anlattım çünkü bana yardım etmelisin. Ölüler Kitabı'nı bulmak zorundayım."

"Ölüler Kitabı mı? O asırlardır kayıp. Herkes, ki buna Neftis de dahil bana kalırsa, İsis ile beraber yok olduğuna inanıyor."

"Davetin olduğu akşam Kral Samuel, kitabı okuduğunu söylemişti. Az önce Hector'a kitabın yerini sorduğumda nerede olduğunu bilmediğini ama babasının bilmece tarzında bir şeyden söz ettiğini söyledi. Kitabı bulmalıyım ve bunu Aytun'dan gizli yapmam gerekiyor."

"Neden? Aytun, sana benden daha çok yardımcı olabilir. Her ne kadar soyadım Karavera olsa da o bir lider ve gücünün sınırı yok."

Elbette öyleydi. Aytun'un yardımıyla kitabı daha hızlı bulacağımdan şüphem yoktu ama kitabı bulmamı annesinin istediğini ona nasıl söyleyecektim ki? Her ne kadar ikiz olsalar da karakter özellikleri bakımından birbirlerinden çok farklılardı. Özellikle de sinirlendiklerinde verdikleri tepkiler tamamen zıttı. Simge, kendini daha mantıklı olmaya zorlarken Aytun, bunu çok nadiren yapıyordu. Şu an ona kitabı annesinden öğrendiğimi söylesem bir

dakika bile beklemeden onu görmek isteyeceğini çok iyi biliyordum. Bu yüzden annesini ve kitabı yalnızca Simge öğrenecekti.

Hiç hoşuma gitmediği hâlde, "Bundan ona bahsedemem," dedim usulca.

"Az önce Aytun ile gitmedin çünkü onun senden gizlediği şeyleri öğrendin. Şimdi aynısını, sinirlendiğin şeyi ona yapıyorsun. Sence bu hareketin ne kadar mantıklı, Ayliz?"

"Aytun'a annenden bahsettiğim an hiçbir şeyi umursamadan onun yanına gitmeye kalkar ve kraliçenin tüm dikkatini üzerine çeker. Onu böyle bir tehlikeye atamam, Neftis'in acımasızlığını Aytun'un üzerinde göstermesine izin veremem, Simge. Bu yüzden gerçeği saklayabildiğim yere kadar saklayacağım ve sen de öyle yapacaksın. Elimizi çabuk tutup kitabı bulmalıyız."

"Bu konuda sana yardımcı olabilir miyim, emin değilim ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

"Kimmiş o?"

"Ian."

Ölümler Kitabı

١٥٩٩

١٥٩٩

BÖLÜM 19

Şaşırmıştım. Ian bu konuyla ilgili ne gibi bir yardımda bulunabilirdi ki?

“Ian mı?”

“Evet. Kralın Ölüler Kitabı’nı bize altın tepside sunmayacağından eminim ve az önce bahsettiğim gibi liderin gücü sınırsızdır. Ayrıca itiraf etmem gerekirse Ian bu tarz şifreli, gizemli şeylerde ve oluşabilecek herhangi bir tehlikeye karşı benden daha faydalı olacaktır. O yüzden ondan yardım istemek en mantıklı seçeneğimiz. Hem de senin burada kalıp kitabı aradığın süre boyunca birinin Aytun’u oyalaması ve Memfis’ten olabildiğince uzak tutması gerekiyor. Belki Hector’dan da bir şeyler öğrenebilirim,” derken Hector’ın ismini öyle bir tonda telaffuz etmişti ki tereddütle gözlerimi kırıştırdım.

“Hector ile konuşma amacın sadece kitap mı yoksa başka şeyler de var mı?”

Cevap vermeden önce derin bir nefes alarak kelimeleri toparlamaya çalıştı. “Büyük sırları olduğunu ilk tanıştığımız andan beri

biliyorum ama gerçekleri asla tahmin edemezdim. Veliaht ilan edildiğini öğrendiğimden beri beni inandırmaya çalışıyor. Babasının ve kardeşinin planıyla alakası olmadığını söyledi. Sen uyurken peşimden hiç ayrılmadı, daha erken söylemediği için sürekli özür diledi. Hata mı yapıyorum, bilmiyorum ama ona inanıyorum, Ayliz,” dedi kasvetli bir tonla. “Hem artık Hector’ın hayatını daha çok merak ediyorum. Ailesine ne oldu, koskoca bir ülkenin kralı olmak istemeyişinin sebebi ne, öğrenmek istiyorum. Ve tüm bunlardan daha önemlisi onu seviyorum. Tüm hayatımı gerçek aşkı bulmaya çalışarak geçirmişken bu histen çabucak vazgeçemem.”

“Birini sevmenin ne demek olduğunu biliyorum, Simge ve sana hak veriyorum. Hepimiz sevdiğimiz kişilerin yara almaması ya da yanlış bir şey yapmaması için yalanlar söylüyor, bir şeyler saklıyoruz. Bu ihanet değil; sadece sevdiğini korumaya çalışmak. Bu nedenle Hector’ı anlayabiliyorum.”

Simge düşünceyle başını sallarken, “Gidip Hector’ı bulmalıyım ve Aytun’un dikkatini senden uzak tutacak bir şeyler düşünmeliyim,” dedi. Ayağa kalkarken “İlan evde mi?” diye sordum.

“Hayır, değil. Seni Jonathan’a getirdiğimizde o da buradaydı ama iyi olduğunu öğrenince gitti. Muhtemelen Aytun ile aynı ortamda olmamak için tapınağa gitti. Onunla hemen konuşacaksan seni bırakabilirim,” dedi gözleri üzerimde dolanırken. “Ama yarayı zorlamayı istemiyorum.”

Üzerimdeki ince bluzu çıkarıp sargının altında kalan hançer yarasına bir göz attım. Jonathan’ın sürdüğü merhemden sonra acısı tamamen dinmişti. Ancak izi hâlâ duruyordu ve bu beni şaşırtmıştı. Bugüne kadar kullandığım tüm merhemler bir iki saat içinde yarayı tamamen yok etmişti. Yine de buna aldırmadım, nasılsa birkaç saate izi de geçerdi. Ayağa kalkarken Simge’ye, “Üzerimi değiştireyim, çıkalım,” dedim. Daha önce bu odada kalırken dolapta Elbi’nin benim için hazırladığı kıyafetler bulunuyordu. Aytun’un yanına döndüğümde kıyafetleri kaldırmadığını umarak

dolabın önüne geçtim ve kapakları araladım. Hâlâ birkaç parça kıyafetin kaldığını görmek beni sevindirirken kot pantolon ve beyaz tişörtü alarak arkamı döndüm. Simgе giyineceğimi anladığında, “Seni dışarıda bekliyorum. Jonathan’a seni Ian’ın yanına bırakacağımı söylerim,” dedi ve gitti.

Oyalandıktan, hızlı hareketlerle üzerimi değiştirirken yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran merhem kurusunu elime aldım ve ne olur olmaz diyerek karnıma sürdüm. Sargıyı da yeniledikten sonra dışarı çıktım ve arabada beni bekleyen Simgе’nin yanına oturdum.

Yol boyunca olanları Ian’a nasıl açıklayacağımı düşünüp durdum. Daha dün Aytun’un Tanrıça Maat ile dans edişinin üzüntüsünü yaşarken Ian beni teselli etmeye çalışmıştı. Ian’ın gözünde ona acıdan başka bir şey vermiyordum ve bu kendimi öylesine suçlu hissettiriyordu ki onun yüzüne bile bakmaya çekiniyordum. Bunlar aklıma gelince ondan yardım isteme konusunu askıya mı alsaydım acaba diye düşündüm fakat çoktan tapınağın önüne gelmiştik.

Simgе arabayı durdurduktan sonra, “Şimdi en meraklı hâlime bürüneceğim ve Hector’ın yanına gidip geçmişindeki her şeyi öğrenmeye çalışacağım.”

“Bol şans.”

“Asıl sana bol şans. Ian’ın sana yardımcı olacağından adım kadar eminim ama onun yardımı olmadan da bu işi halledeceğini biliyorum. Asla kendini küçümseme, Ayliz. Sen Tanrıça Isis ile Kral Osiris’in soyundan geliyorsun. Çoğu büyücüden daha güçlüsün ve Ölüler Kitabı’nı bulacaksın. İhtiyacın olan her şeye sahipsin, bunu unutma.”

Simgе’ye sadece gergin bir gülümseme göndermekle yetinip tek kelime etmeden arabadan indim ve tapınağın içine girdim. Aşınası olduğum yolları takip ederek Ian’ın odasına vardım. Kapıyı çalıp içeri girdiğimde Ian’ı masasında bulmuştum ama karşısında kır-

mızı cüppe giyen bir kadın gördüm. Ian'ın şaşkın bakışları bana dönerken hızla yerinden kalktı ve yanıma gelerek tam karşımda dikildi. "Senin ayakta olmaman gerekiyor," derken sesindeki azarlama karşısında ne yapacağımı bilememiştim. Bir arkası dönük olan kadına bir de Ian'a bakarken, "Önemli bir şey konuşacaktım ama müsait değilsen bekleyebilirim," dedim.

"Bir şey mi oldu? Yaranla mı alakalı? Babam evde olacağını söylemişti ama..." derken sözünü kestim: "Hayır, başka bir şey konuşmaya geldim."

Bu esnada içeri girdiğimden beri yüzünü göremediğim kadın bana döndü ve o an şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı kapatmak için bir şey yapamadım. Çünkü karşımdaki kadın Tanrıça Maat idi ve onu en son dün, Aytun'la dans ederken hatırlıyor olmam hiç de hoş değildi. Afallama ve öfke karışımını iliklerime kadar hissederken, *onun burada ne işi var*, dercesine Ian'a baktım ama o bana değil, kadına bakıyordu.

Biçimli ve güzel yüzüne ufak bir tebessüm yerleştirirken, "Ayliz'di, değil mi?" diye sordu. Koskoca tanrıçanın adımı hatırlamasına şaşırmayı sonraya erteledim ve garip bakışlar atmaya devam ederken, "Evet," dedim.

"Tekrar karşılaştığınıza memnun oldum," dedikten sonra kırmızı cübbesinin başlığını kafasına geçirdi ve Ian'a selam verip odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra Ian'a bakarken düşünceli ifadesi gözlerimden kaçmamıştı.

"Tanrıçanın burada ne işi var?"

"Önemli bir şey değil," dedi geçirircesine ama yüzünde beliren sıkıntılı ifade tam aksini söylüyordu. Masasının önündeki koltuğa oturduğunda ben de karşısına geçtim. "Sen neden geldin asıl? Şu an dinleniyor olman lazımdı."

"Ian, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve bana yardım edecek misin, ondan da emin değilim ama yardımına ihtiyacım var."

“Ne için yardım istiyorsun?” diye sorduğunda ona bildiklerimi tüm çıplaklığıyla anlattım.

“Neden Aytun’dan yardım istemedin?”

“Ona şu an annesinin yaşadığını söyleyemem, Ian. Neftis’in gözü üzerinde, yanlış bir hareketi sonunun babası gibi olmasına neden olur. Bana yardım edecek misin?”

Gözleri bana bakıyordu ama bana bakarken gördüğü kesinlikle ben değildim. Ian’ın aklını kurcalayan, onu tedirgin eden bir şeyler olduğu belliydi ve içimden bir ses, az önce onun odasında bulunan Maat ile ilgisi olduğunu söylüyordu. Tanrıçanın tapınağı Teb’deydi ve Memfis’ten konum olarak epey uzaktı. Yani buraya gelişi rastgele bir tesadüf olamazdı.

“Ian, sen iyi olduğuna emin misin?” diye sorduğumda irkilerek başını salladı.

“Evet, iyiyim. Şu öğrendiğin kelimelerin anlamını çözmekle başlasak iyi olur,” dedikten sonra masasına uzanarak bir kâğıt ve kalem aldı. “Hector’ın söylediklerini tekrar eder misin?” diye sorduktan sonra söylediklerimi kâğıda yazdı. “Bir bütün olarak ele almak yerine bölerek gidelim.”

Gün doğarken kapağı açılır altınların. Ortasında yükselirken Ra’nın gözü; ölümler bekçin olur.

“Ölümler bekçin olur kısmından hepimiz Ölümler Şehri olduğunu anladık ama kapağı açılır altınların ne demek?” dediğimde Ian, kaşlarını çatarak kelimelerde gözünü gezdirdi.

“Altın Mumyalar Vadisi,” diye mırıldanırken, “Anlamadım?” diye sordum.

“Soylu ailelere mensup biri ölürse bedeni tekrar diriliş için mumyalanır ve Ölümler Şehri’ndeki Altın Mumyalar Vadisi’ne gömülür. Bildiğim kadarıyla Ruhsuz Kemik Tendre, Aytun’u ve seni, Ölümler Şehri’nin yerin altında kalan kısmına götürmüştü. Altın

Mumyalar Vadisi oranın tam üzerine kuruludur ve lahitler altındandır.”

Mısır'ın zenginlerinin gösteriş merakı diye düşünürken, “Yani ilk cümle orayı işaret ediyor,” dedim.

“Büyük ihtimalle öyle. Hem bu ölülerin neden bekçimiz olduğu kısmını da açıklar. Lahitlerin kapağı açıldığında ölüler de göz önüne çıkmış olacak.”

Ürkütücü gelen sözlerinin karşısında ne yapacağımı bilemez hâlde duraksarken Ian devam ediyordu. Kelimenin bulduğumuz kısımlarının üzerini karalarken *ortasında yükselirken Ra'nın gözü* kısmına baktım ve içimden birkaç defa okudum. “Lahitlerin ortasında Ra'nın gözünün bir sembolü olabilir mi?”

Ian, başını iki yana salladı. “Hiç görmediğime eminim.”

“Belki de dikkat etmediğin için görmedin. Olamaz mı?” diye fikir yürüttüğümde olabilir manasında baktı. “Gün doğumuna az kaldı. Gidip şu gözü bulsak iyi olur,” dedi ve bunu söylemesiyle ayaklandım. Ian, telefonunu cebine koyduktan sonra odasının kapısını geçmem için araladı ve sütunlardan oluşan büyük koridora çıktım. Ian'ın da peşimden geldiğini hissederken büyük tapınağın karşı koridorundaki karaltı dikkatimi çekti. Arkası dönüktü ve karanlık yüzünden iyi seçemiyordum ama iri bedeninden erkek olduğu kanısına varmıştım. Gecenin bu saatinde ne yaptığını merak etmiştim. Duraksayıp adamın ne yaptığını çözmeye çalışırken tapınağın ortasında duran eski dönemin tanrı ve tanrıçalarının olduğu heykellerin önüne oturdu.

Durduğum için yanıma gelen Ian, bakışlarımı takip ederek adamın olduğu yere baktıktan sonra yeniden bana döndü. “Ne oldu?”

Şüpheli bir tavırla, “Bu saatte dua etmesi sence de biraz garip değil mi?” diye sorduğumda başını iki yana salladı. Benim aksime adamın bu saatte burada olmasını yadırgamıyor gibiydi. “Değil,

çünkü tapınak her saat açık ve insanlar genelde bu saatte dua etmeye geliyor. Karanlık, insanları günaha teşvik ediyor olacak ki hemen ardından tanrı ve tanrıçalara dua edip affedilmek istiyorlar.”

“Anladım,” diye mırıldandıktan sonra yürümeye devam ettim. Ian’ın arabasına binip Teb sınırına doğru ilerlemeye başladık. Altın Mumyalar Vadisi’nin burada olduğunu biliyordum. Arabayı yoldan uzak, gelen geçenin fark edemeyeceği bir yere park ettikten sonra inip yüzlerce, belki de binlerce lahdin bulunduğu bölgeye doğru yürümeye başladık.

Karanlık olmasına rağmen ay ışığının altında bile göz kamaştıran lahitlere bakarken başımı yana çevirerek Ian’a baktım. “Mezarlık altından yapıldıysa burayı hırsızların saldırısından koruyan şey nedir?”

“Daha önce Ruhlar Şehri’ne gitmiştin, değil mi? Orada Kemikler bölgesine ilk girdiğinde seni büyümlü bir iskelet karşılamıştı,” dediğinde aklıma gelen anıyla bedenimden huzursuz bir ürperti geçti. O korkunç gün, sanki bu sabah yaşamışım gibi aklımdaydı.

Uyuyuş Günü’nden sonra Aytun’un Çalıntı Ruhlar Hastanesi’nde bulduğu kadını ziyarete gitmiştik. Ruhlar Şehri’ne soylu olmayan bir ziyaretçinin girişi yasaktı ve kuralı çiğneyen kişinin sonu ölüm oluyordu. Ölüm tuzağı olan kapıdan sapasağlam geçmemin sevincini yaşayamadan karşıma yürüyen, konuşan, yaşayan bir iskelet çıkmıştı. Üstüne üstlük saçma sapan bir kuralla onunla dans etmem gerektiği, aksi takdirde içeri giremeyeceğimi söylemişti. Ne kadar direnirsem direneyim, o zamanlar Aytun’un zorlaması karşısında hiçbir şansım yoktu. Bu yüzden mecbur kalarak o iskelet yığınıyla dans etmişim.

Aklıma gelen hatıralarla yüzümü buruşturup silkelenirken korkarak Ian’a döndüm. “Ne olur, bana o iskeletle karşılaşacaksın ya da daha kötüsü yine dans edeceksin deme,” diyerek âdeta yalvardığımda Ian’ın çenesi kasıldı. Bu hareketi gülmemek için yaptığını bilirken içimden, *en azından ikimizden biri eğleniyor*, diye geçirdim.

"Hayır. Etrafımızdalar ama soylu kana sahip olup büyücü olmayanları korkutmamak için görünmezler. En azından herhangi bir şey çalmaya yeltenmediğimiz sürece."

Onlardan birini görmeyeceğim için rahatlayarak nefesimi verdim. Ian'ın harekete geçmesiyle peşinden ilerledim ve bir sürü lahdin bulunduğu alana girdik. Etrafa boş boş bakınırken, "Gün doğumuna ne kadar kaldı?" diye sordum. Kral Samuel'in sözleri gayet açıktı aslında. Gün doğarken dediğine göre uygun zamanı yakalamalıydık.

Ian, başını kaldırıp yavaştan aydınlanmaya başlayan havaya bakarken, "Çok az kaldı," diye mırıldandı. O zamana dek böylece dikilmemek için lahitlerin arasında gezinmeye başladığımda birinin üzerinde gördüğüm sembolle gözlerim irileşti. Heyecanla, "Ian, burada Ra'nın gözü var," diye bağırdım ve yere diz çökere lahdin kapağındaki sembole dokundum. Bu esnada başka bir lahdi inceleyen Ian, "Bunda da var," dediğinde başımı ona çevirdim.

"Neden iki tane?" diye sorarken gözlerim yan tarafımdaki lahde kaydı ve aynı sembolü orada da gördüm. Yerimden kalktım ve etrafımdaki lahitleri teker teker dolaşarak hepsinde olan sembolle ri kontrol ettim. Bu sırada Ian da aynı şeyleri yapıyordu.

"Hepsinde sembol olması çok mantıksız. Birinde farklılık olmak zorunda," dediğinde görmeyeceğini bilsem de başımı sallayarak onayladım. Bir başka lahdin önünden geçerken duraksadım ve yeniden yere çömelerek sembolü inceledim. Bu da Ra'nın gözüydü fakat ters duruyordu. R'nin kuyruk kısmı yukarı bakıyordu. Altından yapılan sembolün üzerinde parmaklarımı gezdirirken açısını düzeltmek için çevirdim. Fakat fazla güç kullanmış olmalıyım ki sembol yerinden çıkarak avucumun içine düştü.

Aynı zamanda yer gürültüsüyle sarsıldı ve lahdin kapağı aralandığında korkuyla geriye kaçtım. Şiddetli bir rüzgâr saçlarımı savururken lahdin içine doğru eğildim ve aşağı kadar uzanan bir merdiven gördüm. Sanırım arkeolog olmanın getirisi olan meraklı

ve maceracı ruhum yerli yerindeydi. Birkaç ay öncesinden hiçbir farkı yoktu.

Başımı Ian'a çevirdiğimde arkasına baktığını gördüm ve gözlerini onun baktığı yöne kaydığında nefesimi tuttum. Mezarlığın giriş tarafında ondan fazla iskelet vardı. Ian'ın sözleri beynimin içinde yankılandı: *Görünmezler. En azından herhangi bir şey çalmaya yeltenmediğimiz sürece.* Avucumun içindeki sembol kendini hatırlatmak ister gibi titrediğinde yaptığım hatanın farkına vardım. Buradan izinsiz bir şey almıştım ve duruşları hiç de dost olmadıklarını haykırıyordu. Saldırgan bir tavırla bize doğru gelmeye başladıklarında lahdin içinden çıkan merdivenlere kaçamak bir bakış attım.

Yeniden iskeletlere döndüğümde her birinin elinde birer hançer olduğunu gördüm ve doğruca Ian'a bağırdım: "Çabuk buraya gel!"

Ian dediğimi yapıp hızlı adımlarla yanıma doğru gelirken kendime düşünme payı bırakmadan lahdin içine girip birkaç basamak indim. Ian da peşimden gelirken altın kapağı kapattı ve etraf karanlığa gömüldü. Adrenalinin etkisiyle nefes alış verişim hızlanırken tamamen sessiz olan yerde sadece nefesimin sesi yankılanıyordu. Ian telefonun ışığıyla etrafı aydınlattığında ona döndüm ve başımı kaldırarak yüzüne baktım. Çehresinde gergin ve neler olduğunu anlamayan bir ifade gördüğümde açıklama yaptım:

"Lahitleri gezerken birinde simgenin ters durduğunu gördüm. Çevirirken elimde kaldı ve lahdin kapağı aralanıp burayı ortaya çıkardı. İskeletler bu yüzden ortaya çıktı," dedim suçluluk dolu bir tınıyla. Ian, bir elini koluma koyup sıvazladı.

"Sen bilmecenin ilk kısmını ortaya çıkardın, Ayliz. Bu lahitlerin içinde mumyalanmış bedenlerin olması gerekiyordu ama şu an bir merdivende duruyoruz ve bu yolun sonunda Ölüler Kitabı'na ulaşacağımızı düşünüyorum," dedi.

Yüzüne bakmaya devam ederken, "O zaman iniyorum?" dedim sorarcasına.

“Beni takip et,” dedikten sonra önüme geçti ve merdivenleri inmeye başladı. Dik ve dar olan merdivenler bana aniden geçmişî hatırlatırken titrek bir nefesi kısa süreliğine ciğerlerimde misafir ettim. Beni dünyamdan ayıran odaya da aynı bu şekilde dar ve dik bir merdivenden inmiştim. O anlarda ne kadar korktuğumu hatırlarken hafızamdan silmek ister gibi başımı iki yana salladım ve düşmemek için Ian’ın omzuna elimi koyarak destek aldım. Dokunuşumla başını çevirip baktı ama bir şey söylemeden yeniden önüne döndü.

Bana oldukça uzun gelen bir zaman diliminden sonra merdivenleri bitirip düz zemine ulaşmıştık. Ian telefonunun fenerini kapatıp cebine koyduğunda karanlıktan dolayı göremeyeceğini bilsem de tek kaşımı kaldırdım. “Ne yapıyorsun?”

Ellerini havaya kaldırırken, “Duvarların yanında meşale var,” diye beni bilgilendirdi. Kahverengi gözleri parlarken aynı anda bahsettiği meşaleler yandı. Uzun koridor aydınlanırken loş ortama alışmak adına gözlerimi kırpıştırdım. Bomboş koridoru sessizce takip ederken sonuna doğru genişlemeye başladı. Bir süre sonra genişleyen koridor yuvarlak bir odaya açılırken kaşlarımı çatarak büyük odanın içine girdim.

Odanın köşelerinde on tane dikey konumda lahit vardı ve bir tanesi de odanın tam ortasında yatar vaziyette duruyordu. Gözlerim köşelerdeki sade lahitleri arşınlarken ortadaki altın lahde doğru ilerledim. Parmaklarımı temiz lahdin üzerinde gezdirirken burasının asırlar önce yapılan bir oda olmadığını farkındaydım. Lahitlerin üzerinde toz yoktu ve oda da sürekli bakımı yapılıyor-muşçasına yeni gözüküyordu. Sunağın üzerindeki lahdin çevresinde bir tur atarak etrafında bir yazı olup olmadığına bakındım ancak hiçbir şey yoktu. Aynı zamanda eğilerek sunağın altını da kontrol ettim ama tamamen boştu.

Ian, yanıma gelirken parmaklarını lahdin baş kısmındaki ufak delikte gezdirdi. “Nedense içimden bir ses bu lahdin anahtarının

bizde olduğunu söylüyor," dediğinde anlamayarak yüzüne boş boş baktım. Daha sonra hâlâ avucumda duran, iskeletlerin öfkesini üzerimize çeken sembolün varlığı kendini belli etmek ister gibi elime baktı. Ian da gözleriyle elimi işaret etmişti.

Avucumu açarken, "Anahtar bu mu sence?" diye sordum. Yanına gidip deliği incelerken sembolün bunun için biraz büyük olduğunu düşündüm. Başımı onaylamadığımı belirten bir şekilde iki yana sallarken, "Uyacağını sanmıyorum," diye mırıldandım.

Ian, düşünceli bir ifadeyle elimdeki sembolü aldı ve R'nin kuyruk kısmını deliğin içine soktu. Tam yerleştğinde tek kaşını manidar bir şekilde havalandırdı. İç çekerek sembolü çevirmesini ve lahdin kapağının *tık* sesiyle açılmasını izledim. Tedirgince bakışırken omuz silktim ve lahdin kapağını araladım. Aynı esnada içinde gördüğüm şeyle çığlık atıp geriye kaçarken nefes nefese Ian'a baktım.

Lahdin içinde bir mumya vardı!

İç sesim, *saksının içinde gül beklemiyordun herhâlde*, diyerek araya girdiğinde ona cevap veremeyecek kadar şaşkındım. İlk kez bir mummyayı bu kadar yakından görüyordum ve ne kadar ürkütücü olduğundan bahsetmeme gerek yoktu sanırım.

Benim aksime Ian, sanki her gün mumya görüyormuşçasına lahde doğru eğildiğinde garip bakışlarımı ona gönderdim. "Keşke sen de biraz ürkseydin," dediğimde elinin tekini lahdin yanına koyarak başını çevirdi.

"İlk defa mumya görmüyorum, Ayliz. Her sene, kraliçe uyan-
dığında etrafındaki mumyalarla yüz yüze geliyorum," diye bilgi verdiğinde tüm cesaretimi toplayarak lahde yaklaştım. Bilmece bizi buraya getirdiğinde Ölümler Kitabı'nın da burada, lahdin içinde olduğunu düşünmüştüm ancak mumyanın yanında hiçbir şey yoktu.

"Kitap nerede?" diye sorduğumda Ian, bakışlarını lahdin kapağında gezdirdi. Kapakta yalnızca oyularak işlenmiş, ufak bir lotus

çiçeğinin simgesi vardı. Elini çiçeğin üzerinde gezdirdikten sonra, "Tel token var mı?" dedi. Saçım yüzümün önüne düşmesin diye birkaç tane tel tokayla tutturmuştum. Ian kesinlikle şanslı günündeydi. Saçımın arasından birini çıkarıp eline koydum ve yapacağı şeyi izlemeye başladım. Çiçeğin ortasına tokayı sokarken bir yandan da, "Lotus çiçeği yaratılışın ve yeniden doğuşun sembolüdür. Bazı soylular sırlarını lotus çiçeğinin altına saklarlar," derken tokayla sembolü kurcalamaya da devam ediyordu.

Derken ufak bir tıkırtı sesi geldi ve kapağın bizim gördüğümüz kısmından ince bir kesiti düştü. O an gözümüzün önüne serilen kitapla gözlerim irileşirken Ian, kitaba elini uzattı ve olduğu yerden çıkardı. Yüzüne geniş bir gülümseme yayılırken, "Bulduk," dedi.

Onun gibi gülümserken tekrarladım: "Bulduk."

Biz henüz sevincimizi yaşayamadan etrafımızdaki lahitlerin kapakları gürültüyle yere düştü. İlkilerek başımı kaldırdığımda az önce sevinçle yüzüme yerleştirdiğim gülümseme soldu. Onunla birlikte tüm kanımın da çekildiğini hissederken herhangi bir tepki veremeyecek kadar afallamıştım. Gördüklerimin doğru olup olmadığını anlamak için birkaç defa üst üste gözlerimi kapatıp açtım. Kirpiklerim korkuyla ayrıldı ancak hiçbirinde sonuç değişmedi. Etrafımızı saran lahitlerin kapakları aralanmış, içindeki mumyalar bir büyüye maruz kalmış gibi canlanmıştı.

Hepsi sıçrayarak lahdin içinden çıktıklarında yüzüme sert bir rüzgâr çarptı, tüylerim teker teker ürperdi. Derken omzumun üzerinden boynuma yayılan pis kokulu ve soğuk bir nefesi hissettim. Gözümü sıkıca yumarken arkama dönmeye korkuyordum. Ian'ın kitabı gürültüyle yere bıraktığını duyarken emir almış gibi birkaç adım öne atlayarak Ian'ın tam yanında durdum. "Bunlar..." derken hızla sözümü kesti.

"Kitabı onlar koruyor olmalılar. Onlara büyü yapıldığını hissedebiliyorum."

“Ölüler bekçin olur.” diyerek bilmecenin son kısmını hatırladığımda dudağımı sertçe ısırđım. “Ne yapacağız? Ya saldırırlarsa,” derken bir tanesinin üzerime gelmesiyle çığlık attım. Saldırmışlardı. “Karşılık mı vereceğiz?” diye devam ettim. Gözlerimin ısındığını hissederken mumyayı büyüyle geriye savurmayı denedim ancak işe yaramayınca kirpiklerimi kırpıştırarak Ian’a baktım. Büyü etki etmiyordu ve onlardan kurtulmamız için elimizdeki tek şey Ian’daki hançerdi.

“Büyüleri etkisiz kılıyorlar,” dedikten sonra deri botunun içinden bir hançer daha çıkarıp bana uzattı. “Bunlardan kurtulabiliriz. Şimdi senden dikkatini toplamanı ve asla yaralanmamamı istiyorum,” dedikten sonra benden gelecek cevabı beklemeden öne atıldı. Ona yaklaşan bir mumyanın kafasını kopardığında elimdeki hançere baktım. Daha önce doğru düzgün hiç hançer kullanmamıştım ki. Sadece birkaç defa Aytun’un kılıçlarıyla alıştırmaya yapmıştım.

Aklıma gelen fikirle hançerin uzadığını ve bir kılıca dönüştüğünü hayal ettim. Demirin ısınarak uzamasını bekledikten sonra yanıma gelen mumyanın gövdesine hiç acımadan sapladım. Mumyanın bakışları karnına kayarken Ian uzaktan bağırdı: “Sadece kafasını gövdesinden ayırırsan etkisiz hâle gelirler!”

Dediğini yapmak adına kılıcı çıkardım ve mumyanın üzerime gelmemesini fırsat bilirken hızla kafasını koparttım. Mumyanın bedeni cansız bir şekilde yere yığıldığında Ian’ın aynı anda iki mumyayla baş ettiğini gördüm. Yerde de bir tanesi yatıyordu. Ona yardıma gideceğim esnada bir mumya eliyle duvarda daire çizmeye başladı. Onun ne yaptığını anlayan Ian, “Ayliz, durdur,” derken yanıma yaklaşan mumyayı ittirerek koşmaya başladım. O daireyle ne yapmayı amaçladığını anlamamıştım ancak duvar saydamlaşarak içini göstermeye başladığında çoktan mumyanın yanına ulaşmıştım. Mumyanın iğrenç eli beni bileğimden yakalayıp açtığı yerden içeri çektiğinde Ian’ın arkamdan bağırışını duydum:

“Ayliz, hayır!”

Savruluşuyla dengede kalamayarak yeri boylayan bedenim sızlarken kafamı çevirerek çoktan kapanmış olan geçide baktım. Aynı anda sert bir ses duydum: "Demek kitabımı benden çalmaya çalışan sendin."

Gözlerim sesin sahibini bulurken doğruldum ve gözlerimi ona çevirdim. Ayakta duran ve bana küçümseyerek bakan kişi, Hector'ın babası Kral Samuel'den başkası değildi. Elini ayağa kalkmam için uzattığında görmemiş gibi yaptım. Avuç içlerimden destek alarak kalktığımda, "Merak ediyorum, küçük kız. Kitabın yerini nasıl öğrendin?" diye sordu. "O kişiye teşekkür borçluyum. Seni Aytun'un pençelerinin arasından çekip almak hiç de kolay değil. Ama bana kendin geldin ve liderin bundan haberi bile yok."

"Benden ne istiyorsun? Bir Ruhsuz Kemik ile iş birliği yaptığını biliyorum. Amacın ne?"

"Ben sadece tahtımı korumak istiyorum, İsis ve Osiris'in torunu. O kitaptaki kehanet belli. Senin başkaldırın ve Neftis'i yenişin krallığının sonu olacak. Elbette Neftis'in yok olmasını istiyorum ama bunu yaparken krallığımdan da vazgeçmem. Başta onun en güçsüz olduğu anda, yani ikiniz savaşırken öldürmeyi düşündüm ama ikinizin bir savaşa girmesi de tehlikeli. Sonuçta senin büyülerinin kaynağı büyükanne dayanıyor," dedi elini bu bilgi lüzumsuzmuş gibi sallarken. "Ve onun güçlerinin sınırının olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu yüzden karşı karşıya kaldığınızda Neftis'i yenme ihtimalini göze alamayacağımı fark ettim. Dolayısıyla önce seni, sonra da onu ortadan kaldıracağım ve Mısır da benim krallığıma dahil olacak."

Zaman kazanıp buradan kurtulmak için bir şeyler düşünürken dikkatini dağıtmaya karar verdim. Zamanım yoktu. Ian mum-yalarla tek başınaydı ve bir an önce yanına gitmem gerekiyordu. "Kitabı aldığımı nasıl gördün ve ben buraya nasıl geldim?" diye sordum ardımdaki duvarı işaret ederek.

"Astrapol'de tıpkı Ruhlar Şehri'nde olduğu gibi geçitler vardır ve bunlar sayesinde yolculuk yapabilirsin," dediğinde eliyle gösterdiği duvardaki siyah yuvarlaklara baktım. "Senin az önce geçtiğin geçit, kitabın bulunduğu odaya açılıyordu ve o odayı asla gözümün önünden ayırmıyorum. Asırlardır Kraliçe Neftis'in İsis ile beraber yok olduğunu sandığı kitabı atalarım ele geçirmişti ve o zamandan beri tahta her çıkan kişi, Ölüler Kitabı'nın koruyuculuğunu yapıyor. O kitapta neler yazdığını tahmin bile edemezsin. Bu yüzden seni öldüreceğim," dediğinde güldüm. "Benim gücüm İsis'e dayanıyor. Gerçekten benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum şaşırarak. Kralın çok güçlü bir büyücü olmadığını biliyordum ve bu odada yalnızdık.

"Evet, güçlüsün ama bu güç senin sonun olacak. Karavera'nın seni neden yanında tuttuğunu sanıyorsun? Neftis'ten intikamını bu şekilde alacak. Herkes seni gücün için istiyor, Ayliz."

Zihnime dolan ses, "*Ondan hemen kurtul,*" diye fısıldadı. "*Yoksa o senden kurtulacak, Ayliz.*"

Her büyü yaptığımda beni yönlendiren ses yeniden konuştuğunda yüzümdeki tereddüt dolu ifade, kral tarafından hemen fark edilmişti. "O... O seninle konuşuyor, değil mi?" diye sordu yarı gülümser yarı şaşkın bir vaziyette. Sanki aklımın boş duraklarında yankılanan sesi duymuştu. İrkilerek geriye doğru bir adım attım.

"Büyü atan seninle konuşuyor. Tanrıça İsis," derken sertçe sözünü kestim:

"Sadece düşmanlarımdan karşısında bana yardımcı oluyor. Bana ne yapmam gerektiğini söylüyor."

Bilmişçe, "Yerinde olsam onun her söylediğine kulak asmazdım," dediğinde aslında onun sözlerine kulak asmamam gerekirdi fakat tavırları öyle kendinden emindi ki merak etmiştim. Ayrıca İsis'in bana yardımcı oluşuyla ilgili ilk defa biri yorum yapıyordu.

"Neden?"

“Sen gerçekten de İsis’in eskisi kadar masum olduğuna inanıyor musun, Ayliz? Ya da Osiris’in? Onlar asırlar geçen sürede fazlasıyla karanlığa boğuldular.” Hiçbir şey anlamadığım yüzüme de yansımış olacak ki ara vermeden devam etti: “Bir tanrı ve tanrıçanın ölümsüz oluşlarını sağlayan en büyük etken güçleridir. Neftis, ikisini Ay Düğümü lanetiyle öbür dünyaya gönderdiğinde lanetin etkilerinden biri de güçlerini kaybetmeleriydi. Ölümlü bedenleri zamanı geldiğinde yok olduğunda ruhlarına bir zarar gelmedi. Ne Sirius’taki cennete gidebildiler ne de başka yere. Öylece, hiçliğin ortasında kaldılar ve kalmaya da devam edecekler. Sence de bu süreç, durumlarını kabullenmeleri ve nefrete bürünmeleri için yeterli değil mi?”

“Ne yani, sırf vadedilen cennete gidemedikleri için karanlığa mı gömüldüler?”

“Ay Düğümü lanetini çok hafife alıyorsun. Neftis’in kara büyüünün yan etkileri vardı. Kara büyüünün izi geçmez, asırlar geçse dahi içinde kalır ve gün geçtikçe büyür. Kendini kara büyüye teslim etmek zorunda kalırsın. Neftis, onları Ruhlar Şehri’ne hapsedmeden önce Nigraların birçoğu kara büyüye maruz kalıp ona karşı koyamayanlardı,” dediğinde odanın gerisinden bir ses yükseldi.

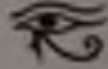
“Neyse ki biz kara büyü karşısında onlar kadar iradesiz değiliz.” Cümlesinin sonunda içeri adım atan siyah cüppeli, uzun boylu adamı tanıyordum. Simsiyah, kısa saçları vardı. Koyu, zümrüt yeşili gözleri yoğun bir hazla parlıyordu ve teni saatlerdir buz gibi havada kalmışçasına bembeyazdı. Murat beni kaçırttığı anda onun yanında olan, Aytun’un geldiğini haber veren adamdı. Kaşlarım anlaşılmazlıkla çatılırken adam topallayarak bize doğru yürümeye devam etti. Onu en son gördüğümde ayağında herhangi bir sorun olmadığına emindim. Kesin daha sonrasında bir şey olmuştu.

Kral Samuel, “Sen de kimsin?” diye sordu. “Muhafızlar!” diye seslendiği esnada adam çoktan yanına ulaşmış, saniyeler içinde cüppesinin kolundan çıkardığı ince mızrağı kralın göğsünün tam ortasına sokmuştu.

"Benim adım Dimitri ve Tanrı Seth size iyi dileklerini yolladı, kralım. Bir gün sizinle karşılaşacağını umuyor ve o günü merakla bekliyormuş." Mızrağı adamın göğsünden çektiğinde yere yığılışını yüzündeki milimetrik tebessümle izledi.

Şokla irileşen gözlerim yerde cansız yatan kralın üzerinde sabitlenmişti. Bir dakika öncesine kadar benimle konuşan adam şu an ölüydü. Ve bu adam Hector'ın babasıydı! Tüm vücudum sarstının etkisiyle donakalmıştı. Dimitri'nin kralın üzerinden atlamasını ve bana doğru yönelmesini boş gözlerle izlerken aniden kendime geldim.

"Onu durdur ve geçitlerden sonuncusuna gir," diyen sesi duymazdan gelemeyecek kadar zor durumdaydım. Bu nedenle kralın söylediklerini zihnimin gerisine postaladım. Büyüyle Dimitri'yi durdurdum ve hızla yanından geçtim. Odanın en sonundaki koyu mavi renkli geçide koştum ve hızla içeri atladım.

Dizlerimin üzerine düştüğüm yer fazlasıyla ıssızdı. Ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Burası da neresiydi böyle? Büyük bir odanın içindeydim. Ne tavanı görebiliyordum ne de zemini. Arkamda devasa, üzerinde büyük semboller olan, kemerli bir kapı vardı. Odanın ortasında benim de üzerinde bulunduğum bir köprü vardı. Köprünün her iki tarafında taştan yapılan onlarca oturak vardı ama bomboştur. İnce köprü yuvarlak bir zemine açılıyor, ortasında siyah bir sunak duruyordu. Etraf kasvetliydi fakat bu kasvet beni ürkütüyor, tam aksine garip bir rahatlama hissini beraberinde getiriyordu. Köprünün yan tarafları boşluktu ve kenarına gidip baktığımda yükseklik korkusu oluşturacak kadar derin olduğunu gördüm. Köprüden yaklaşık on metre sonra bir duvar oluşuyordu. Düz duvarın ne başı belliydi ne de sonu. Başımı kaldırdığımda köprünün her iki tarafında da bir çıkıntı olduğunu gördüm. Bu çıkıntıların üzerinde taştan yapılmış koltuklar vardı. Kaç taneydi, sayamadım ama oldukça fazlaydı.

Ben başıboş bir şekilde etrafıma bakınıp olanları kavramaya çalışırken aniden tanıdık bir ses duyuldu. Bu, her zaman kafamın içinde duyduğum sestiydi fakat şu an kafamın içinden değil, odadan geliyordu.

"Evime hoş geldin, soyum."

Boş bakışlarım omzumun üzerinden arkama dönerken, "Tanrıça İsis? Sen misin?" diye sordum.

"Evet, benim."

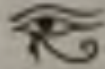
Gözlerimi kırpttırırken etrafımda döndüm. Sesin nereden geldiğini bilmiyordum. "Burası neresi?"

"Osiris'in 42 Yargıçlı Mahkeme Salonu. Ölüler Şehri'ndesin."

"Neden beni buraya getirttin?"

"Kim olduğunu öğrenmen için. Geçmişime git, Ayliz. Bildiğin ve bilmediğin tüm soruların cevapları orada. Sunağa ilerle ve sana söylediklerimi tekrar et."

Bir kuklaydım sanki şu an. Sesin her söylediğini yapabilecek, görünmez iplerle elinde tuttuğu bir kuklaydım. Sunağa ilerledim. Yabancı olduğum sözleri tekrarladığımda geçmiş, kapılarını benim için aralamıştı.

Asırlar önce Seth'in de ona destek vermesiyle Ay Düğümü lanetinin son kelimelerini de fısıldayan Neftis gururla başını kaldırdı ve Osiris'in yüce mahkemesine baktı. Osiris'in yargıçları gitmişti. Amenta'nın mahkemesi karanlığa gömülmüş, tek bir çıt dahi çıkmıyordu. Ölüler Kitabı'nı sıkıca kavrayarak göğsüne bastırdı. Başarmıştı. Zafer artık onundu. Onu üzen, kıran, paramparça edenlerden intikamını almıştı. Aşkına karşılık vermeyen Osiris'den; kız kardeşinin aşkını hiçe sayan ve ona ihanet eden İsis'den kurtulmuştu. Ölüler Kitabı'nın en karanlık kısımlarına ulaşmış, bir tanrı ve tanrıçanın nasıl yok edileceğini öğrenmişti. Kendini

karanlığa teslim etmesi umurunda bile değildi. Bu yola girerken her şeyi göze almıştı.

Dizlerinin üzerine çöktüğü sunaktan kalktı ve Ebedî Kapı'nın önünde onu bekleyen adama doğru kendinden emin adımlarla yürümeye başladı. Çıplak ayağına değen taşları hissediyordu ancak canı acıımıyordu. Bembeyaz elbisesi az önceki yaptıklarına tamamen zıt düşerken gülümsedi. Uzun boylu, mavi gözlü adamın tam önünde durduğunda, "Mısır'ın çölleri artık senin emrindedir, Seth. Arzu ettiğin krallığını kurabilirsin," dedi.

Adam gülümsedi ve Mısır'ın yeni kraliçesinin önünde sahte bir saygıyla eğildi. Neftis, amacına ulaşmak için kullanacağı bir araçtı sadece. "Teşekkür ederim, kraliçem."

Neftis, Ebedî Kapı'yı açtıktan sonra muhafızlarının zar zor zapt ettiği oğluna baktı. Osiris ile yaşadığı geceden doğan oğlu, Ra'nın gazabına uğramış ve çakal başlı bir insana dönüşmüştü. Kendisiyle ilgili gerçekleri bilen oğlu, arkasında durmak yerine Osiris ve İsis'in tarafına geçtiğinde onun için bitmişti. Kendi kanından olduğu için onu sevebilirdi. Fakat ihanet bu sevginin her zerresini yok etmişti. Yanından geçip gidecekken konuşmasıyla duraksadı.

"Onlara her ne yaptıysan başaramadın," dedi Anubis. "Kara büyüyü başvurup en kuvvetli laneti yapmış olabilirsin ama sonuca ulaşamadı. Tanrıçamız hamileydi, içinde cennetten bir ruh taşıyordu ve o masum şeye hiçbir lanet zarar veremez."

Neftis'in dudaklarındaki zafer gülümsemesi yerini donukluğa bıraktı. Biçimli kaşları çatılırken kitabı tutan eli titredi. "Ne?"

Anubis boğuk sesiyle, "Lanet sekteye uğradı, Neftis. İkisini de öldüremedin. O dünyada hâlâ hayattalar ve çocukları senin sonun olacak. Amenta'nın fısıldadıklarını duyuyor musun? Asırlar geçecek, hem annesi hem de babası İsis ve Osiris'in soyundan gelen bir kız seni yok edecek. Taht onun hakkı ve zamanı geldiğinde ona sahip olacak. O kız, İsis'in koruyucusu olduğu ebedî ateşe sahip olacak," dedi.

Anubis'in deliye döndüren sözleri biter bitmez Neftis, elini kaldırarak yüksek sesle çığlık attı ve oğlunu bir taşa dönüştürdü. Renkli gözleri yeniden nefretle büyürken derin nefesler alıp vermeye başladı. Başaramamıştı. Onları öldürememişti.

Öfkeli adımlarla yeniden mahkemenin olduğu odaya girdi ve sunağın üzerine çıktı. Yeni bir şey bulmalıydı. Acilen yeni bir lanet yapmalıydı. O dünyaya ulaşamayacağını biliyordu. Buradan kimse oraya geçemezdi ama o dünyadan buraya da kimsenin gelmesine izin vermeyecekti. Kitabın sayfalarını hızlı hızlı çevirmeye, başka bir lanet bulmaya çalıştı ancak gözüne çarpan başka bir büyüyle duraksadı. Titreyen vücuduna aldırmadan kitapta yazan büyüü inceledi. Başını omzunun üzerinden çevirerek Osiris'in yer altındaki tahtına baktı. Aklına gelen şeyle düşüncelere dalarken kendine söylediği sözlerin önemini yitirdiğini fark etti.

"Yeniden hayata döneceksin, Osiris ve bu kez benim aşkıma karşılık vereceksin."

Zaman her yerdeydi. Geçmiş, bugüne karışmıştı; bugünse geçmişten beslenmişti.

Parmak uçlarım üzerinde semboller olan sunağa dokunurken gözlerimi açtım.

"Burası bizim yok olduğumuz, senin varoluş amacının ortaya çıktığı yer. Aylız. Günü geldiğinde lanetlenen bu sunağı kırarak, cehennem ateşini dirilteceksin ve onu düşmanlarımızın üzerine püskürteceksin. Amenta benim evimdi ama Neftis evimi benden aldı. Mısır ise Osiris'in krallığıydı. Onu da çaldı. Şimdi hakkımız olanları sen alacaksın, bizi sen özgür kılacaksın."

Hem İsis'in sözleri hem de az önce gördüklerim kafamı allak bullak etmişti. Neftis, kaostan beslenen bir tanrıçaydı. Bu yaptıklarının başka bir açıklaması olamazdı. Osiris ve İsis'e acımadığı gibi kendi doğurduğu oğluna da merhamet göstermemişti. Onu tek bir hamleyle taşa dönüştürmüştü. İsis'in acı dolu sözleri içime

öylesine oturdu ki başımı kaldırarak, "Ne yapmam gerekiyor, tanrıça?" diye sordum.

"Olüler Kitabı... Onu oku ve laneti bul. Bu laneti bozabilirsin. Şimdi gitmelisin. Ben, her ihtiyacın olduğunda sana ulaşacağım. Geçide git. O seni istediğin yere götürecekt."

Tanrıçanın dediğini yapıp geçidin önünde durdum. Ian'ın yanına gidecektim. Onu kızgın mumyalarla yeterince yalnız bırakmıştım. Ellerimi saldırır pozisyonda hazır ederken geçidin içine atladım ve yine yere düşmeyi bekledim ancak bir el belimden tutarak buna mâni oldu. Başımı kaldırdığım gibi Ian ile göz göze geldiğimde rahatlama hissi tüm bedenimi ele geçirmişti.

Ne kadar zamandır buradan uzakta olduğumu bilmiyordum ama öyle şeyler yaşamış, öyle şeylere şahit olmuşum ki az önceki sakinliğimin sadece şok tepkisi olduğunu anlamıştım. Omuzlarım sarsılırken bu defa kendi isteğimle yere düştüm. Belimi tutan Ian da benimle beraber dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzümü gövdesine gömerek içli içli ağlamaya devam ettim.

Murat'ın adamı Dimitri, gözünü bile kırpmadan benim önümde Kral Samuel'i öldürmüştü.

Ian, "Ayliz, neler oluyor?" dedi tedirgince. Ona cevap veremedim. Ağlamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Kralın cansız bedeninin görüntüsü aklımdan bir türlü gitmiyordu. Hıçkırıklarım gittikçe şiddetlenirken Ian, elini başıma koydu ve saçlarımı okşamaya başladı. "Tamam, ağlamak seni rahatlatacaksa ağla."

Dakikalar geçtikçe rahatladım, hıçkırıklarım iç çekişlere döndü. "Ian?" deyip başımı kaldırdığımda gözlerimin içine anlam dolu bakışlar attı. O gözlerde ne kadar görmek istemesem de aşk vardı. Buraya gelişi, bana yardım edişi, hayatını tehlikeye atışının tek sebebi buydu. Parmak uçları belli belirsiz ıslak yanağıma dokundu, gözyaşlarımı kurulamaya çalıştı. "İyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var ve o geçitten geçtikten sonra neler yaşadığını öğrenmeye."

“Ben... İyiyim,” dedim derin nefes alırken. “Ama çok kötü bir şey oldu. Geçitten geçtikten sonra kendimi Kral Samuel’in yanında buldum. O sırada Murat’ın adamı geldi ve onu... Onu öldürdü.” Yeni bir ağlama krizine girmemek için kendimi sıktım ve gözlerimi tavana çevirdim. “Gözümün önünde kralı öldürdü, Ian.”

Ian’ın bakışlarındaki hüznün yerini şaşkınlığa devrederken, “Ne diyorsun sen?” diye sordu. “Elini kolunu sallayarak kralın odasına giremez. Onlarca muhafız var, hepsini atlatması imkânsız. Tabii, yalnız değilse...” derken sustu. “Bir an önce buradan gitmek zorundayız. Bu mumyaların devamının gelip gelmeyeceğini bilmiyoruz. Ayrıca dışarıda bizi bekleyen bir iskelet sürüsü var.”

Gözlerim odanın içinde gezindiğinde cansız yatan mumyaları gördüm. Ian hepsiyle nasıl başa çıkabilmişti? Bakışlarım üzerinde gezindiğinde hiçbir hasar almadığını görerek kaşlarımı çattım. “Sen nasıl öldürdün hepsini?” diye sorduğumda bana cevap vermeden ayağa kalktı.

“Bir an önce buradan çıkmak zorundayız.”

Beni duymazdan gelişini şaşkınca izlerken, “Cevap vermeyecek misin?” dedim.

“Cevap verecek bir şey yok. Ben bir liderim ve ülkenin en iyi savaşçılarından biriyim. Birkaç mumya beni korkutacak değil.”

Savunması mantıklı geldiğinde bu konu hakkında çenemi kapatmaya karar verdim. “Ne yapacağız peki?” diye sordum biraz toparlanarak. Kralın ölümü beni etkilemişti ve bunun nedeni benim önümde olmasıydı ama üzülmemem gerekirdi aslında. Çünkü o ölmeseydi benim o odadan sağ çıkmam çok güçtü. Ne kadar kararlı olduğu gözlerinden belliydi.

“Bu geçitler nereye istersek oraya götürür bizi. Şimdi daha iyiysen gidelim, olur mu? Evde dinlenirsin.” Sessizce ayağa kalkıp durumu kabullenirken Ian lahdin üzerindeki kitabı aldı ve geçidin önüne ilerledi. “Bizim evi aklından geçir,” dediğinde söylediğini yaptım ve yeniden geçide girdim.

Buz gibi bir rüzgâr tenime çarpıp üşümeme neden olduğunda gözlerimi araladım ve karşımda beliren iskeletlere korkuyla baktım. Az önce yaşadığım badireleri atlatamadan çok daha kötüsüne kucak açtığımda korkum zihnimin içinde dörtmala koşuyordu. Evi hayal etmeme rağmen geçidin, bizi üst kata getirmesi çok mantıksızdı. Lahdin içindeki merdivenleri inmeden önce peşimizde dolaşan iskeletler şu an karşımızdaydı ve duruşları saldırganlıklarını koruyordu. Demek ki aşağıda olduğumuz dakikalar bizi unutmalarına yetmemiş, aksine onları daha çok öfkeliendirmişti.

Saç diplerimde sıcak nefesini hissettiğim Ian da tıpkı benim gibi bu beklenmedik karşılaşma sonucunda donakalırken, “Evi düşünmüştüm, neden buraya geldik?” diye sordum.

“Sanırım buraya ait olan sembolü geri vermeden bizi bırakmaya niyetleri yok.”

“Şu savaş marifetlerini yeniden göstermeye ne dersin?”

Başımı çevirip sıkıntılı yüzüne baktım. Çenesini sıkıştı ve kahverengi gözleri yoğun düşüncelerle gölgelenmişti. İfadesindeki kararsızlığa neyin sebep olduğunu bilmiyordum. Belirsizlikle çevrelenen yüzünü bana döndürdü, “Senden gözlerini kapatmanı ve ben söyleyene kadar açmammanı istiyorum,” dedi.

“Ian, ne yapacaksın? Onlarla savaşmalıyız ya da şu lanet simgeyi verelim de yakamızdan düşsünler.”

Ölümler Kitabı’nı elime tutuşturdu ve yeniden, “Gözlerini kapat,” dedi uyarı dolu bir sesle. Onun sesini daha önce hiç bu kadar sert ve soğuk duymadığımı fark ettim. Ne yapmayı amaçladığını bilmediğim için gözlerimi devirdim ve “Ian, ne saçmalıyorsun?” dedim. Fakat sözlerime kulak asmadığı gibi bir de ani bir hareketle beni kucağına aldı ve *gözlerini kapat* emrini yineledi.

Yapacağı şeyi merak ettiğimden gözlerimi kapattım ancak onun yürümeye başlamasıyla yeniden açtım. Onlarca iskeletin arasından hızlı adımlarla ilerledi. Az önce bize saldıracaklarına emin olduğum iskeletler hiçbir şey yapmadan, oldukları yerde

durduklarında aklıma gelen düşüncenin netliğini merak ettim. Ian, onları dondurmuş muydu?

Arabayı park ettiğimiz noktaya geldiğimizde Ian beni yere indirdi. Sorgularcasına ona bakarken bakışlarıma aldırış etmeden sürücü koltuğuna geçti. "Arabaya bin, vaktimiz yok," diyerek beni de harekete geçirdiğinde söylediğini yaparak arabaya bindim. Ian, zaman kaybetmeden Altın Mumyalar Vadisi'nden hızla uzaklaşırken yana dönerek yüzüne dik dik bakmaya başladım. O mumyalardan sıfır tahribatla nasıl kurtulduğunu şimdi anlamıştım.

"Neden bana böyle bakıyorsun?"

"O iskeletleri dondurdun."

Uzun kirpikleri titreşti. "Sana gözünü açmamayı söylemiştim, Ayliz."

"Sözünü dinlemeyeceğimi bilmen gerekirdi. Hem onları nasıl dondurdun? Bu büyüü bana da öğretmelisin," dedim bastıramadığım bir heyecanla.

"Bu bir büyü değil, yetenek. Ayrıca dondurduğum şey iskeletler değil, zamandı."

Hayret içinde kalmıştım. Şokla, sesimin yükseldiğini bile fark etmeden, "Sen zamanı mı dondurabiliyorsun? Nasıl mümkün olabilir bu?" dedim.

Koltukta dikleşirken ifadesi olabildiğince ciddiydi ve onu daha önce hiç bu kadar ciddi gördüğümü hatırlamıyordum. "Lider olduğum gün, kraliçe diğer büyücülerden farkım olması gerektiğini söyledi. Yüksek mertebeden bir büyücü olmam tek başına liderlik koltuğu için yeterli değildi. Bu yüzden bana bir yetenek verdi. Çok gerekli olmadıkça bunu kullanmıyorum."

"Ben zamanı durdurabilseydim bunu yedi düvele duyururdum. Neden gizliyorsun?"

"Ve bunu yaptığın an yeteneğinin hiçbir ayrıcalığı kalmazdı. Düşmanların bir şekilde açığını bulup sendeki bu avantajı kendi

lehine çevirmeyi başardı. Çok sıkışmadığım sürece kullanmıyorum ve bundan kimsenin haberi yok, Ayliz. Kimse bilmediği bir şeyi kullanamaz. Bugün de mecbur kalmasam kullanmazdım,” diyerek alttan alttan uyardığında başımı hızla salladım.

İçini rahatlatmak için, “Merak etme, kimseye söylemem,” dedim. “Kraliçe bunu sana lider olduğunda verdiyse aynı yetenekten Aytun’da da mı var?”

“Aytun’a da verdiği den eminim ama aynı güç olduğunu sanmıyorum. Zamanı dondurabilseydi rahibin seni kaçırdığı günden yardım istemez, tek başına Rahibin adamlarıyla dolu piramide sorunsuzca girerdi.”

Aytun’un gücünü de en yakın zamanda öğrenmem gerektiğini aklımın paslanmayacak noktalarından birine not düştüm. Ian, “Aranız kötü, değil mi?” diye sordu.

“Nereden biliyorsun? Simge mi söyledi?”

“Kimsenin bir şey söylemesine gerek yok, Ayliz. Bugün yardım için bana gelmen ve gözlerinde yer edinen kırgınlık her şeyi anlıyor zaten.”

Dudaklarımı araladım ama söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark edince sessiz kalmayı tercih ettim. Beni uyarmıştı. Daha önce Aytun’un beni üzeceğini söylemişti ve bir nevi buna razı olduğumu dile getirmişt看. Şimdi sızlanmaya hakkım yoktu.

“Ne yaptı?” diye sordu dümdüz bir sesle. Gözleri yoldaydı fakat sıkça bana çevriliyorlardı. Ona Murat’ı anlatacak ne gücüm vardı ne de isteğim. Murat ile ilgili öğrendiklerimi henüz ben hazmedemezken onun adını hiç duymayan birine anlatabileceğimi sanmıyordum. Kaldı ki Ian ile Aytun hakkında konuşmak da istemiyordum.

“Boş ver. Önemsiz bir şey,” dediğimde anlatmayacağımı anlamış olacak ki üstelemedi ve o an evlerinin geniş bahçesinden içeri girdik.

Evin önündeki mat siyah arabayı gördüğümde derin bir nefes aldım ve elimdeki kitabı çantamın içine koyarak Aytun'un görme ihtimalini ortadan kaldırdım. Ian, arabayı durdurup tıpkı benim gibi araca bakarken Aytun, arabasının kapısını açarak indi ve dik dik bizim olduğumuz yöne baktı. Koyu renkli saçları dağınıktı, üzerindeki beyaz tişört kırışmıştı ve bu salaş hâliyle bile iyi göründüğünü inkâr edemezdim. Parmak uçlarım yanına gidip ona dokunma isteğiyle yanıp kavrulurken birkaç saatte bile onu özlediğimi fark ettim.

"Onunla konuşmak istemezsen gidebiliriz," deyip bana döndüğünde ona baktım ve sanki tüm düşüncelerim yüzüme yazılmış gibi gözlerine hayal kırıklığı çöktü. Başını öne eğip iki yana sallarken bir yandan da sahte bir kahkaha attı. "İstememen gibi bir ihtimal bile yok, değil mi? Ne yapmış olursa olsun onu affedeceksin."

Ne yapmış olursa olsun onun yanında olmak istiyordum ve bu durum Ian'a karşı kendimi suçlu hissettiriyordu. Mahcubiyetle, "Ian, ben gitsem iyi olur. Sana ne kadar teşekkür etsem az kalır ama sen olmasaydın bunu başaramazdım. Kitaba ulaşamazdım."

"Bir an önce ona gitmek istediğini biliyorum, Ayliz. Haydi, git," dediğinde "İyi ki varsın," diye mırıldandım ve arabadan inip Aytun'un öfkeli bakışlarının altında ezilerek ona doğru yürüdüm. Yanından geçtiğimde tek laf etmeden arabaya binmiş, ben bindiğimde de yine konuşmamıştı. Arabanın içini saran gergin sessizliği bozmadan bahçeden çıkmıştı. Yandan bakışlarla bir şey söylemesini, neden Ian ile beraber olduğumu, nerede olduğumu sormasını bekliyordum fakat o sessiz kalıyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"Ian'la ne yaptığımı, nerede olduğumuzu sormayacak mısınız?" diyerek artık sessizliği canıma tak ettiğinde koltukta yan döndüm.

Gözlerini yoldan ayırmadı, dikkati bende değilmiş gibi davranmaya devam etti fakat direksiyonu daha sıkı kavradığı gözümünden kaçmadı. "Hayır," diye sakince konuştuğunda gözlerim kısıldı.

"Ne demek hayır? Merak etmiyor musun?"

"Merak etmem soracağım anlamına gelmiyor. Çünkü öğrenirsem gidip lan'ı öldüreceğimden hiç şüphem yok." Nihayet başını çevirip bana baktığında yüzündeki hiddetten etkilenmeyecek kadar umursamazdım.

"İyi, ben de anlatmaya meraklı değildim zaten," dediğimde sabır dilercesine iç çekti. Kollarımı göğsümde bağlayıp yola dönerken bu yolun eve gitmediğini yeni idrak etmiştim. "Nereye gidiyoruz?"

"Birazdan öğrenirsin."

Aytun'dan bir cevap alamayacağımı bildiğimden suskun kalmayı yeğleyerek sabırla arabayı durdurana dek bekledim. Tek kartı ama büyük bir evin önünde durduğumuzda bakışlarımı etrafta gezdirdim. Evin küçük bir bahçesi vardı ve çevresinde aynı tipte başka binalar da vardı. "Burası neresi?" diye sorduğumda Aytun, cebinden bir anahtar çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Bu ev senin, sana aldım. Kendini benim evime gelmek zorunda hissetmeni istemiyorum, Ayliz. Bana ihtiyacın yok, bana muhtaç değilsin. O eve gelmek istemezsen burada yaşayabilirsin."

Aytun'un aşkı, sevgisi, hayalleri ve planları herkesinkinden farklıydı. O tam bir oyun kurucuydu. Tüm hayatını planlayan, hislerini de kurduğu oyuna göre şekillendiren birisiydi. Annesinin gidişi ve babasının ölümü, belki de hayatında yönetemediği tek şeydi. Tüm hayatını Neftis'ten intikam almaya adanmış, bu uğurda tam on altı yıl beklemişti. Herkesi yönetebilirdi, herkese istediğini yaptırabilirdi.

Hayatının tamamını bir nefret oyununun üzerine inşa etmişti. Etrafındaki insanlara rollerini kendi elleriyle sunmuş, kimseye fark ettirmeden kendi isteklerini yaptırmıştı. Her yeni günde neler olacağını kendisi belirliyor, istediği hamleleri başkalarının omuzlarına yükleyerek kurnazca yaptırıyordu. Bencildi. Neftis'in yanında durup onun hoşuna gitmeyecek olaylar ve sorunlar ortaya çıkarıyor, daha sonra ise bu sorunları kendisi ortadan kaldırıyordu. Bir

tarafından yıkıyor, diğer yandan inşa ediyordu. Bir güven kazanıyor, bir güven kaybediyordu. On altı yılını tüm bu zıtlıkların içine sığdırırken ben gelmişim ve tüm planlarının ortasına bir çığ gibi düşmüştüm. Babasının ölmesinin sebebi, annesinin asıl kimliğiymiş ve annesinin gidiş nedeni de benim varlığımıydı.

Bir anda kontrolü her zaman elinde tutan Aytun'un planlarının ortasına varlığım ile düşmüştüm. Kurduğu intikam oyunundan haberim bile yokken en büyük rolü üstlenmişim. Yanlış bildiği doğruları ortaya çıkarmış, oyununa adadığı hislerini bile kendime saklamışım. Ona bir şey olmasın diye Neftis'in intikamından vazgeçmesini istemişim. Bencildim ve bu bencilliğimden bir an olsun pişmanlık duymuyordum. Çünkü her zerremi onun katil kalbine kurban edebileceğimi biliyordum.

Ona muhtaç olan ben değildim, hislerimdi. Bir parazit gibi Aytundan beslenen aşkımdı.

Ve belki de bana muhtaç olan oydu.

Onun tek bir cümleye sığamayacak korkuları, endişeleri vardı. Benimle kaybettiği kontrolünü, başlattığı oyunu kimin devam ettirdiğini bilmemenin verdiği endişenin acizliğini yaşıyordu.

Yitirdiği her şeyi yeniden ona vermeme ihtiyacı vardı.

Ama o hiçbir şey kaybetmemişti. Sadece bende kaybolmuştu. Tıpkı benim onda kaybolduğum gibi...

"Bir şey söyle," deyip uzun ve sessiz bakışmamızı böldüğünde kirpiklerimi kırıştırdım. Derin bir nefes alıp tüm düşünceleri zihnimden savdım. Başımı çevirip gri gözlerine bakarken aramızdaki mesafeyi büyük adımlarla kapattım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırduğumda anında karşılık verdi.

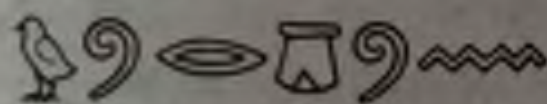
Aynı zamanda çalan telefonu tutkulu dakikalarımızı böldüğünde geri çekildim ve ellerimi cebime sokarak aramayı yanıtlamasını bekledim. Bana yarım kalmış gibi bakıp öfkeyle başını iki yana salladı ve telefonu açtı.

“Ne var?” diyerek çok kibar bir şekilde telefonu açtığında gözlerimi devirdim. “Ne saçmalıyorsun, Simge? Sen neredesin şimdi?” diyerek öfkeyle bağırdığında kalbim sıkıştı. Kral Samuel’in ölüm haberi yayılmış olmalıydı. Kısa zamanda duyulacağını bildiğim habere karşılık ufak bir şaşkınlık tiyatrosu sergilemezsem Ayrın, her şeyi anlayacak ve nereden bildiğimi sorgulayacaktı.

“Senin nereden haberin oldu? Hiçbir yere gitmiyorsun. O herifin yanında olduğunu öğrenirsem gerçekten hiç iyi şeyler olmaz,” dediğinde buradaki herifin Hector olduğunu anlamıştım. Muhkemelen Simge, Hector ile beraber Astrapol’e gitmek istiyordu. Ayrın, telefonu kapatıp keskin gözlerini üzerime dikerken donup kalacağım cümleleri sarf etti.

“İlan, liderlik görevini bırakmış ve bundan sonra Tanrıça Maat için çalışacağını söylemiş.”

Vurgun

BÖLÜM 20

Günler tüm hızıyla geçerken hayatımızın ortasına bomba misali düşen olaylara adapte olmakta zorlanıyordum. Murat'ın varlığını ve Ölüler Kitabı'nı buluşumun şokunu atlatamadan Kral Samuel, gözlerimin önünde öldürülmüştü ve bu ani saldırı sonucunda herkes büyük bir şoka girmişti. Krala yapılan suikastı halka açıklamamışlardı. Aytun ve Simge de dâhil herkes kralın ani bir kalp krizi sonucu öldüğünü zannederken onlara gerçeği belli etmemek için üstün bir çabaya girmiştim. Çünkü ne zaman gözlerimi kapatsam kralın ölüm anı aklıma geliyordu ve bir yandan da korkuyordum. Dimitri, rahatlıkla saraya girmiş ve kralı öldürebilmişti. Demek ki Murat yeniden bana ulaşmak istediğinde beni kolaylıkla bulabilecekti.

Astrapol ülkesinin kurallarına göre, kral öldükten sonraki 40 gün yas süreci olarak kabul ediliyordu. Büyüler sayesinde bedeninin çürümesi engelleniyor, tahtında ölü olarak yatırılıyordu. Mumyalanmasının ardından ise veliahdı tahta çıkıyor ve ülkenin yas anları son buluyordu.

Hector'ın, üvey babasının ölümüne üzülmeyişinin farkındaydık fakat Simgе, onun kötü bir durumda olduğunu bahane ederek aradan geçen üç günün her anını Hector'ın yanında geçirmişti. Hector'ı görme fırsatım olmamıştı çünkü henüz ülkesinden dönmemişti. Aytun, bu süreçte birkaç kez yanına gitmişti ve tahta çıkma gibi bir düşüncesi olmadığını söylemişti. Tahtı, asıl varisi Matt'e bırakmayı düşünüyordu.

Astrapol'ün olayları bu yönde ilerlerken Mısır da epey karışmıştı. Hiç kimse Ian'ın neden liderliğini bırakıp Maat'ın tapınağında işe girdiğini anlamamıştı. Bunu öğrendiğim günden beri Ian'a ulaşmaya çalışıyordum ama telefonlarımı açmıyordu ve Aytun da bir an olsun yanımdan ayrılmadığı için onu görmeye gidemiyordum. O gün kararını neyin değiştirdiğini bilmiyordum ve doğruyu söylemek gerekirse aklıma mantıklı hiçbir sebep de gelmiyordu. Lider olmak için senelerce çabaladıktan sonra ortada hiçbir şey yokken bırakması çok saçmaydı.

Birkaç gündür Aytun'un bana aldığı evde kalıyorduk ve itiraf etmem gerekirse burayı gerçekten sevmiştim. Tek katlı evde üç tane oda vardı ancak çok büyük değildi. İçi de dışı gibi ahşaptan yapılmıştı ve herkesin hayalinde yatan o çiftlik evlerini andırıyordu. Aytun, sabah çok kısa bir işi olduğunu söyleyerek evden gitmişti. Gitmeden önce evden dışarı çıkmak gibi bir aptallık yapmam gerektiğini söylediği için evde oturmuştum. Can sıkıntısından dolayı evi temizlemiş ve yemek yapmışım. Sıcaklık yüzünden bunaldığımı hissederken mutfağa geçip buzdolabını açtım. Birkaç saat önce koyduğum suyu alıp içerken gözüme çarpan havuçlarla duraksadım. Suyu kenara bırakıp havuçları elime aldım ve aklımdaki şeyi yapmak için gereken diğer malzemelere göz attım. İşime yarayacak her şeyi tezgâhın üzerine çıkarırken dolapları karıştırarak tarçın aradım ama bulamadım. Sıkıntıyla oflarken benim de canımın çektiği keki yapmak istiyordum. Bu yüzden telefonumu elime aldım ve Aytun'u aradım.

"Efendim, sarışın?"

"Aytun, ne zaman geleceksin?"

Arka taraftan epey ses geliyordu. Gürültülü bir yerde olmalıydı. "Birazdan çıkacağım. Bir şey mi oldu?"

"Gelirken tarçın alır mısın? Evde bulamadım da."

"Tarçın mı? Ne yapacaksın onu?"

"İşim var," dediğimde, "Tamam," dedi. "Başka bir şey ister misin?"

"Hayır," dediğimde telefonu kapatmıştı. O eve geldiğinde hemen tarçını ekleyip fırına koymak için harcı hazırladım. Ben işimi tamamladığımda önce dış kapının açılma sesi duyuldu, ardından da bir kedi miyavlaması. Kek kalıbını tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra kaşlarımı çattım ve koridora çıktım. Aynı anda yerde gördüğüm gri renkli kediyle korkudan çığlık atarak yerimde sıçradım. Aynı zamanda Aytun da, "Kleopatra!" diye bağırıyordu fakat yüzünde gördüğüm şey büyük bir gülümsemeydi.

Kedi bizim seslerimizden hiç etkilenmemiş gibi arkasını dönüp giderken soran gözlerle Aytun'a baktım. "Bu ne?" deyip elimle kediyi işaret ettim.

"Kraliçenin kedisi. Bugün odasındaki her şeyi mahvettiği için Neftis, çok sinirlendi ve onu başka birine vermemi söyledi. Bir barınağa göndereceğim ama birkaç gün bizde kalması gerekiyor," dedi. Bu esnada yanıma kadar gelmiş, yanağımdan öpmüştü.

"Aytun, kedileri sevmediğimi biliyorsun. Başka bir yere götüremez miydin?" dediğimde bakışlarımdaki hoşnutsuzluk apaçık ortadaydı. Aslında her hayvanı sevdiğim gibi kedileri de sevebilirdim ama telefon ekranından ya da bir kafesin içindeyken falan. Hangi hayvan olursa olsun ani hareket yaptığında çok korkuyordum ve bu yüzden de yanaşamıyordum.

"Hayır, bilmiyorum," dediğinde gözlerimi belerttim. "Ne demek bilmiyorum? Hayvanlardan ürküyorum demiş olmam lazım."

"Hayvanlardan korkuyorum dedin. Kedilerden değil."

"Aytun, beni çıldırtma. Kedi de hayvan işte."

"O hayvan değil." İşaret parmağını kaldırıp uyarırcasına salladı. "O Kleopatra."

Ona *ciddi olamazsın* bakışı attığımda omuz silkti "Çok uysal bir kedi. Korkacağın tarzda hareketler yapmaz. Ben Kleopatra'yı yıkasam iyi olur," dedikten sonra içeri doğru bağırdı. "Kızım, gel haydi, seni yıkayalım."

Ben arkasından şaşkınca bakarken Aytun bakışlarımı umursamayıp Kleopatra'yı aramaya gitti. Hayretle mutfığa girip kekin kalan işlerini halletmiş, hemen fırına koymuştum. Çok geçmeden kek piştiğinde kokusu tüm evi sarmıştı.

Hızlı adım seslerini duyduğumda başımı mutfak kapısına çevirdim. Aytun, elinde kocaman beyaz bir havlu tutuyordu havlunun kıpırdamasından kedinin içinde olduğunu anlamıştım. Aytun'un sabah giydiği kot pantolon ve beyaz tişört ıslanmıştı. Bakışları doğruca fırına kayarken, "Havuçlu kek mi yaptın?" diye sordu.

"Evet," dediğimde yüzüne canlı bir gülümseme yerleşmişti. Yanıma gelip dudaklarıma kısa bir öpücük bırakırken aramızdaki havludan Kleopatra başını çıkarmış, patisiyle çenemin altına vurmuştu. Şaşkınca geri çekilip kediye bakarken kehribar rengi gözlerini kıstı, huysuz bir mırıltı çıkardı ve yeniden havlunun içine kaçtı.

"Sen," deyip kediye cırlayacağım esnada Aytun kediyi daha sıkı tuttu. "Kızım, biz seninle ne konuştuk? Hı? Ne diye anlaştık? Beni sarışından kıskanmayacaksın demedim mi sana?" diye kediyle konuşmasını hiçbir şey anlamayarak izledim.

"Aytun, sen ne yapıyorsun?" diye artık dayanamayarak sordugumda gözlerini kediden çekmişti.

"Kraliçenin yoğun olduğu zamanlarda Kleopatra ile ben ilgileniyorum ve birbirimizi çok seviyoruz. Biraz kıskanç olduğu için de yanıma gelen herkesi çiziyor. Sen şanslısın, sadece patisiyle vurdu."

"Sevgilimi öperken kısılandı diye beni dövmekle yetinen kediyeye bir teşekkür borçluyum sanırım," diyerek iğnelediğimde, "Kessinlikle," deyip salona gitti.

"Bir kedimiz eksikti," diye söylenerek keki tabaklara koydum ve yanına da kahve yaptıktan sonra salona geçtim. Aytun ikili koltukta oturuyordu. Başını geriye yaslamıştı ve kucağındaki kedinin tüylerini okşuyordu.

"Orası az olmuş bence. Kafana koy," diye çenemle kediyi işaret ettiğimde "Haklısın," dedi. Kediyi kucağından başına koyduğunda kahkaha atmadan duramamıştım. O da gülerken kediyi yere bıraktı ve elimdeki tabağı aldı. Yanına oturup onunla beraber keki yemeye başladığımda bir yandan da gözümle salondan çıkan kediyi takip ediyordum.

"Çok güzel olmuş," diyen Aytun'a bir cevap vermeden kekten yemeye devam ettim. Bence de güzel olmuştu.

"Nereden aklına geldi kek yapmak? Hatırladığım kadarıyla bana bir iyilik borçlu değildin," dedi oyunbaz tavırla. Bana birkaç ay öncesini hatırlattığında gülümsedim. Bir aralar birbirimize bir şeyler için borçlandığımızda diğërimiz onu ödemek için bir isteğini yapıyordu. O zamanlar, o borçlardan birini kapatmak için de bu kekten yapmıştım.

Omuz silktim, "Dolapta havuç gördüm, canım çekti," dedim umursamaz görünerek.

"Hımm, yani ben aklına geldim diye yapmadın. Tamamen kendi mideni düşündün."

"Eh, senin deyiminle mideme bir şeyler sokmak zorundaydım."

Kaşlarını çatmasına sebep olan şeyi dile getirdi: "O zamanlar benim kaba olduğumu mu düşünüyordun?"

"Aslına bakarsak hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum. Sadece eskisi kadar değilsin. Değiştiğini söyleyemiyorum. Çünkü en başta

ne kadar duvarın varsa hepsi yerli yerinde duruyor. Sadece ben o duvarı saydamlaştırıp, arkasını görmeyi öğrendim."

Aytun'un gözleri memnuniyetle kısılırken belimden tutarak beni kendine çekti. Yüzlerimiz arasındaki mesafe sıfırlandığında nefeslerimiz derimizin altına işlendi. Belimdeki elini sırtım boyunca kaydırarak beni ürpertti, saçlarıma çıkardı. Bunaldığım için topuz yaptığım saçımdan tokayı çıkardığında omzuma dökülen tutamlara karşı dudakları kıvrıldı. "Saçlarını açıkken daha çok seviyorum sanırım." Uzun ve maharetli parmakları saçımı okşarken gülümseyerek boynuna doğru kıvrıldım. Derin bir nefes alırken damağım kurudu, kalbim bozguna uğradı.

Onun kokusu yangındı ve ben ateşi soluyan bir kadındım.

Üstüm, başım, her yanımla onun yangınından nasibini alırken parmak uçlarıma sinen is kalbimin etrafını da sarmıştı. Kalbime döktüğü küllerin kaynağı, ayı ateşle harladığı gözleriydi.

Kolları beni sıkıca sarıp sarmalarken günlerdir içimde yaşadığım tüm panik ve gerginliğin silindiğini hissettim. Murat'ın beni kaçırmış ve Ölüler Kitabı'nı ararken yaşananlar, şahit olduğum şeyler beni sarsmıştı. Her ne kadar belli etmemeye, unutmaya çalışsam da gerçek ortadaydı. Avuç içimi kalbinin üzerine koyduğumda aşılacağı güvene minnettardım.

"Gündüz, senin sarı saçlarında can buluyor."

"Ve gece de senin gözlerinde," diye mırıldandığımda elimi havaya kaldırıp serçe parmağıma dikkatle baktı. Başımı kaldırıp, "Ne oldu?" diye sorduğumda kendi elini kaldırıp serçe parmağının yanını işaret etti. "Aynı noktada benimiz var. Daha yeni fark ettim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandırırken bu tesadüf beni gülümsetti. Parmaklarımız birbirine kenetliyken aniden aklıma gelen şeyle doğruldum. "Bugün kileri düzenlemek için girdiğimde bir şeyler buldum," dedim bir çocuğu andıran hınzır bakışlarla. Aytun'un gözleri düşünceyle kısılsa da söylemek istediğim şeyi anladığında

başını salladı. Sabah kilerde Aytun'a ait çizim malzemeleri bulmuştum.

"Bu hafta işlerimi uzaktan yürütmeyi planlıyorum. Bu yüzden evde vakit geçirmek için bir şeyler çizebilirim diye düşündüm."

Hevesle, "Peki seni çizerken izleyebilir miyim?" diye sordugumda başını salladı. Ayaklandım ve Aytun'u elinden tutup çekiş-tirdim. "Haydi o zaman. İkimizi çiz. Odaya asacağım."

"Şimdi mi?" Şaşkındı.

"Evet, haydi." Başımı yana eğip ısrar ettiğimde neyse ki beni çok fazla zorlamadan kalkmış, kilere doğru ilerlemişti. Gerekli eşyaları yatak odasına taşıyıp yerleştirirken uzaktan onu izledim. Şövalenin önüne bir sandalye bıraktı. Oraya yerleşip kalemlerin üzerinde olduğu sehpayı yanına çekti ve düzenlemeye başladı. Bir yandan da başını hafifçe benim olduğum tarafa çevirmişti. "Neden orada dikiliyorsun? Yanıma gel, kucağıma otur."

"Öyle çizebilir misin ki?" dediğimde yanıt vermedi. Omuz sil-kip kucağına yandan oturduğumda şövaleyi kendine yaklaştırdı. Sağ elini belime koyarken sol eline kalemi aldı. "Ne çizmemi istiyorsun, sarışın?"

Başımı, yasladığım omzundan kaldırıp yüzüne baktım. "Bu anı çizebilir misin?"

Dudaklarında tebessümün emareleri belirginleşti. "Çizerim."

Kalemi tutan parmakları maharetli bir şekilde kâğıdın üzerine izlerini bırakırken kucağındaki varlığım onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Saatler geçerken sık sık Aytun'a bacağıının ağrıyıp ağrımadığını sormuştum. Her seferinde ise hayır cevabını almıştım. Aytun her gün resim çiziyormuş gibi ikimizin kara kalem çizimini yaparken gözlerim heyecanla onu izliyordu.

Kalemin son darbelerini atıp resmi bitirdiğinde kucağında yan döndüm ve parmaklarımı kâğıdın üzerinde gezdirdim. "Çok güzel

oldu," deyip hayranlığımı dile getirdiğimde Aytun yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Her ne kadar seninle birkaç saat daha bu pozisyonda kalmak istesem de Simge ve Hector gelecek. Simge, bu evi kutlamamız gerektiğini söyledi. Hector için de iyi olacağını, kafasını dağıtacağını söyleyince itiraz edemedim. Birazdan gelirler."

Başımı sallayarak onayladım. "Hector taht konusunda fikrini değiştirmede, değil mi?"

"Hayır. Matt'e bırakmak konusunda kararlı ama buna izin vermeyeceğim," dediğinde gri gözlerinde gördüğüm soğukluk içimi ürpertmişti.

"Ne yapacaksın?"

"Kral Samuel'in seni öldürme planını bilen iki kişi vardı. Biri oğlu diğeri ise ona yardım eden Ruhsuz Kemik. Önce Matt'i ortadan kaldıracakım. Sonra da diğer kişiyi bulacağım."

"Matt'i nasıl öldüreceksin? O bir prens," diye itiraz ettiğimde kaşlarını kaldırdı.

"Başka çarem yok. Kral olursa daha çok güçlenecek ve o zaman, her şey için geç olabilir. Kral Samuel'i tanıyordum fakat oğlunu tanımıyorum. Neyi yapabilir, sınırları neler, bilmiyorum. Bu yüzden seni riske atamam." Endişeli bakışlarımı gördüğünde başını yana yatırdı ve usulca sözlerine devam etti: "Senin güvenliğinin için ne gerekiyorsa yaparım, sarışın. Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Koluma can acıtan bir iğne misali huzursuzluk saplandığında geriye ekşi bir tat bırakarak yayılmıştı. Aytun'un bir insanı öldürme ihtimali dahi huzursuzluğun gölgesini üzerime düşürürken şimdi kanıma karışmıştı. Geçen her saniye vücuduma yayılırken midemin kasıldığını hissettim.

"Anladım ama bir insandan bahsediyoruz, Aytun. Bir Ruhsuz Kemik'i yok etmekle veya kraliçenin muhafızlarını öldürmekle aynı şey değil. O zaman bir katil olarak anılmıyordun."

"Bir katil olmam seni rahatsız mı edecek? Senin için olmuş-ken özellikle," dedi cevabı olmayan bir soruyu sorar gibi. Aslında haklıydı. Çünkü bu soruya ne ben bir cevap verebilirdim ne de o beklentiye girerdi.

Sükûneti en önemli misafiri gibi ağırlayan dakikaları bozan kapı ziliyle Aytun ayağa kalktı ve Simge olduğunu tahmin ettiğim kişiyi karşılamaya gitti. Simge'nin yüksek sesi evin içini aniden doldurduğunda ayaklandım. Elindeki üç alkol şişesini havaya kaldıran kız coşkuyla bağırdı: "Bugün Ayliz'in yeni evini kutluyoruz."

Gözlerim arkasında donuk bir suratla onu izleyen Hector'a kaydığında kaşlarımı çattım. Adamın üvey babası ölmüştü ve biz çok gereклиymiş gibi benim evimi mi kutlayacaktık? Simge, düşüncelerimi anlamışçasına şişeleri koltuğun üzerine koyma bahanesiyle bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Hector'ın dikkati dağılsın diye böyle bir çözüm yolu buldum. O yüzden bu akşam bana eşlik edin, lütfen," dediğinde içten içe hissettiği çaresizliği gördüm. Oyununu bozmamak adına en az Simge kadar neşeli gözükmeye çalıştım. Birkaç saatliğine de olsa hepimiz sorunları aklımızdan çıkarabilirdik.

Nitekim bunu yapmıştık da. Simge ve Hector'ın getirdiği tüm içkileri bitirmiş, uzun zamandır ihtiyacımız olan gevşemeye sonunda ulaşabilmiştik. Saatlerce alakalı alakasız keyfimizi yerine getirecek konulardan söz etmiş, kötü olayları alanımızdan uzak tutmuştuk. Ta ki Simge, Ian meselesini ortaya dökene kadar. Aytun'a bakarak, "Ian ile konuştun mu hiç? Ya da kraliçe bir şeyler öğrendi mi?" diye sorduğunda bunun cevabını ben de merak ediyordum. Ne zaman Ian konusunu açsam lafları ağızma tıkıyordu.

"Konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum. Kraliçe de benden fazlasını bilmiyor. Ian görevini bıraktığını rahip ile iletmış. Ona da bir açıklama yapmamış."

"Böyle yaparak Neftis'i karşısına aldığı'nın farkında mı acaba?" dediğimde Simge başını salladı. "Hiç sanmıyorum."

Hector, "Sırf işi bıraktı diye mi karşısına almış oluyor?" dedi.

“Tanrıça ve kraliçe arasında pek hoş olmayacak şeylerin yaşanacağını düşünüyorum. Maat’ın gönderiliş amacını Neftis’e bir tepki gibi düşünmeliyiz. Hem Neftis’in adil olmadığı yüzüne vuruldu hem de yeni bir tanrıça demek, taht üzerinde hak iddia etmek demek. Neftis’in de Maat’ı kendine rakip olarak gördüğü her davranışından belli oluyor. Ve Ian’ın bu davranışı da karşı tarafa geçmek olarak algılanıyor.”

“Ayliz haklı,” diye bana arka çıkan Simge’ye gülümsedim. Hector anladığını belirtircesine başını sallarken Simge ve Aytun da ortalıktaki şişe ve bardakları mutfığa götürüyorlardı. Bir süre Hector’ın, kucağındaki Kleopatra ile ilgilenmesini seyrettim. Buraya geldiğinden beri Simge ve Hector’a gayet iyi davranan kedinin garezi bir tek banaydı sanırım. İç sesim, *Neftis’in kedisinden ne bekliyorsun ki*, diye gayet doğru bir noktaya dokunduğunda sııttım. Gözlerim salonu tararken Simge ve Aytun’un hâlâ mutfakta olduğunu düşünerek yanlarına gitmek için ayağa kalktım. Mutfak kapısının önünde durduğumda Simge’nin endişeli sesi kulaklarımı doldurdu.

“Çok yayılmış. Bir hafta önce sadece ellerinde ve kollarının bir kısmında vardı. Şimdiyse omuzlarını bile geçmiş... Astrapol’de bir büyücü buldum ve ona gittim ama hiçbir şey söylemedi. Bir yolu yok deyip durdu sadece.”

“Çünkü yok, Simge. Bu lanet bozulamaz.”

“Peki, sence ne kadar...” derken aniden sözü bıçak gibi kesildi.

“En fazla bir hafta. Başta yavaş yayılıyordu ama son günlerde hızlandı.”

“Neftis’e haber vermek zorundayız. Belki o durdurmanın bir yolunu bulabilir.”

“Hâlâ çabalıyorsun, Simge ama umut yok.”

“Sen benim yerimde olsan yapmaz mıydın?”

Aytun öfkelenmiş olacak ki Simge’ye çıkıştı: “Aynı şey değil.”

"Elbette aynı şey," diyen Simge'nin sesi de en az onun kadar öfkeliydi. Derin bir nefes aldığını ve sonrasında, "En azından Tendre ile konuşalım. Sonuçta bu, onun türünün yaptığı bir şey," dedi.

"Tendre, bizim için yeterince çabaladı. Mahkemede söylediklerinden sonra türü arasında göze batmaya başlamıştır. Bir de bu konuyla zora sokmayacağım onu," derken neden söz ettiklerini anlamıyordum. Biraz daha kalıp onları gizlice dinlemeye devam edecekken kapının aniden açılmasıyla ne yapacağımı şaşırdım. Aytun gri gözlerini devirdi. "Acaba neden hiç şaşırmadım?"

Çenemi dikleştirerek suçlu olmadığımı göstermeye çalıştım. "Sizi gizlice dinlememi istemiyorsanız kapalı kapıların arkasında gizli saklı işler çevirmeyin." Derin bir nefes aldım. "Omuzlarına kadar yayılan şey ne? Bana açıklamak ister misin?" Aytun, gözlerinin içine baka baka sorduğum soruyla duraksadı. İfade­sizce yüzüme bakarken gözlerim tişörtünün açıkta bıraktığı kollarına kaydı. Herhangi bir anormallik yoktu.

İkizinin sessiz kalışının üzerine Simge lafa atladı. "Ruhsuz..." derken Aytun sertçe başını ona çevirdi ve Simge'yi tek bir bakışıyla susturdu. Simge'nin gözleri öfkeyle irileşirken bu hâlinin susturuluşuyla ilgili olmadığını anladım.

Aytun düz bir sesle, umursamaz gözükmeye çalışarak, "Bir şey olduğu yok. Liderlik işleriyle alakalı," dedi.

"Madem böyle, neden gizli saklı konuşuyorsunuz? İçeride de konuşabilirdiniz."

Aytun umursamaz görünmeye çalışarak, "Hector'ın yanında iş konuşmak istemedik," dedi.

"Saatlerdir adamın yanında alakalı alakasız birçok şey konuşuyoruz. Bir konu daha sorun olmazdı bence," dedim garipseyerek. Kesinlikle benden bir şey gizliyordu.

Tek kaşını kaldırdığında gizli bir şey söyleyecekmiş gibi bir havaya bürünmüştü. "Hector, Astrapol'ün yeni kralı olabilir, Ayliz.

Bu yüzden yanındayken işlerimle ilgili konularda daha seçici olmakta fayda var.”

“Tamam, o hâlde. Bana açıkla. Ne lanetiymiş bu, kime yapılmış?”

“Kraliçenin rahiplerinden birine yapıldı. Sorgun bittiyse daha fazla oyalanmadan içeri geçelim. Simge, haydi,” deyip arkasında duran kızı uyardı ve onunla yalnız kalmamam için önden içeri yolladı.

Yalnız kaldığımız anı fırsat bilip öfkeyle çıktım: “Benden ne gizliyorsun?”

Bana doğru bir adım attığında artık çok yakındık. Sıcak nefeslerimiz birbirine çarpıp aklımdakileri yerle yeksan etmeye uğraşsa da bu sinsi tuzığa düşmedim. Az önce, hislerimi ve aramızdaki çekimi hiçe sayacağım kadar önemli şeylere şahit olmuştum. Aytun'un sorgulayıcı ve meraklı tavırlarımı neden sevmediğini şimdi anlıyordum. Çünkü benden sakladığı şeyler vardı ve onları öğrenmemden rahatsız oluyordu.

“Bir şey gizlediğim yok, sarışın. Her şeyin üstüne bu kadar fazla düşme. Haydi, içeri geçelim.”

“Neden lafları çarpıttığını hissediyorum acaba?”

“Kanındaki alkol miktarı yüzünden böyle düşünmen çok doğal ama daha fazla kız kardeşimle Hector'ı baş başa bırakmak istemiyorum,” deyip âdeta konuşmayı sonlandırmak için kendine sebep bulduğunda dudaklarım aralandı. Fakat Aytun'un mutfaktan çıkıp gitmesiyle hiçbir şey söyleyemeyerek öylece kalakaldım.

Hâl ve hareketleri şüphe tohumlarını aklımın en orta köşesine özenle ektiğinde yeşermesini beklemek için sabretmem gerektiğini aklıma kazıdım. Madem bir hafta demişti, o vakte kadar her şey ortaya çıkardı ve ben de öğrenirdim zaten. Bana hediye ettiği içsel çatışmayı görmezden gelmeye çalışarak peşinden salona girdiğimde Hector'ın hâlâ Kleopatra'yı sevdiğini gördüm. Benim gelişimi fark ettiğinde kediye yere bıraktı ve koltukta dikleşti.

"Sizlerle tanışalı çok fazla olmadı ama bu kısa süre içinde bana güvendiniz. Babam ve kardeşimin Ayliz hakkındaki planlarında benim suçsuz olduğuma inandınız. Ve şimdi ben de size güvenilecek ülkemle ilgili büyük bir bilgi vermek istiyorum," deyip teker teker yüzümüze baktı. Harelerinde keder ve öfkenin hiç geçmeyecek izleri kol geziyordu. "Babam söylenenin aksine kalp krizi yüzünden ölmedi. O öldürüldü. Sarayda göğsüne bir mızrak saplanmış hâlde bulmuşlar. Daha sonra anlaşıldı ki mızrakta kara büyü varmış. Babamın vücudunda kendilerini Sanglum olarak adlandıran türün büyüüne rastlandı. Babamı onlar öldürdü." Sesinde hasarın çürük kokusu vardı. Gözleri nefretle parlarken, "Bu yüzden tahta geçeceğim ve o türün yok olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Aytun yerinde dikleşti, Simge ise kalkıp Hector'ın yanına gitti ve destek olmak istercesine elini omzuna koyup sıktı. "Peki ya Matt ne olacak? Tahtı ona bırakacağını söylemiştin," dedi tedirgince. Matt hepimizi ürkütüyordu ancak Hector'ın bu kararı hoşuma gitmişti. Matt'in kral olmasını istemiyordum.

"Fikrimi değiştirdiğimi söyleyeceğim. Babam o tahtı bana bıraktı ve kral olduğunda Matt'in intikam almak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Kendini kral olmaya kaptırıp babamı unutacak. Buna izin vermeyeceğim. En azından katiller hak ettiğini bulana dek ben kral olacağım. Ondan sonra istediğini yapabilir."

"Matt, buna karşı gelecektir," diyen Aytun dikkatle Hector'ı izliyordu.

"Matt'in fikrini sormaya niyetim yok. Ülkenin kurallarına göre, emirlerime karşı gelirse onu öldürme veya hayatının sonuna dek zindana atma hakkım var. Benimle kaybedeceğini bildiği bir savaşa girmez."

"İnsanlar asıl kaybedeceklerini bildiklerinde savaşı, Hector. Çünkü beklentileri, ümitleri kalmamıştır. Kaybedecek başka şeyleri yokken, bu uğurda her şeyi feda edebilirler."

"Buna fırsat vermeden Matt'i doğruca zindana attıracağım ve daha sonra Sanglumların kökünü kazıyacağım. Ama bunun için yardımınıza ihtiyacım var. O türü tek başıma yok edemem. Onlarla ilgili her bilgiyi öğrenmek zorundayım," dediğinde Aytun başını salladı. "Sana yardım edeceğim. Önce onlardan birini yakalayıp ağzından laf almalıyız."

Murat'ın beni kaçırışından beri Aytun ile bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. O gün Murat'ın bana anlattıklarından kimseye bahsetmemiştim. Bu yüzden boğazımı temizleyerek hepsinin dikkatini üzerime çektim. "Murat, yani Edfu beni kaçırdığında içlerinden biriyle konuşma fırsatım oldu," dedim Aytun'un gözlerinin içine bakarak. Bana yalan söyleyişiyle alakalı rahatsızlık duyup duymadığını yüzünden anlamaya çalışıyordum fakat hiçbir şey okuyamamıştım. Bu yüzden merakla beni izleyen Hector'ı daha fazla bekletmemek adına devam ettim:

"Osiris daha kralken onu tahttan indirmek istiyorlarmış. Onun yerine hizmet ettikleri kişiyi tahta çıkarmak için isyan başlatmışlar. Birçok tanrı ve tanrıçayı öldürmüşler. Başarısız olmuşlar ve Osiris ceza olarak ruhlarını bedenlerinden ayırıp işkence etmiş. Sonra efendi diye bahsettikleri kişi, onları yeniden kurtarmış ve insan bedenlerine girmelerine yardımcı olmuş."

Simge çenesini kaşıyıp, "Laneti bozup onları özgür kılan efendi kim?" diye sorduğunda Aytun dirseklerini dizlerine yaslayıp eğildi. "Tanrı Seth. O gün Ayliz'i Seth'e götürmek istemişlerdi. Bu işin arkasında o olmalı," dediğinde başımı aşağı yukarı salladım.

"Edfu da Seth'in adamı olduğuna göre benim buraya gelmemi isteyen de oydu."

"Senin gelmenin Seth için ne gibi bir önemi olabilir ki?"

"Bana bir teklifi olduğundan söz etmişti ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Biz bir süre burada kalacağız. Bu evi bilen yok. En azından ülkelerimizdeki sular durulana kadar burada kalmak en mantıklısı."

Hector'a döndü. "Ve sana istediğin her yardımı yapmaya hazırım. O tahtı Matt'ten daha çok hak ediyorsun. Astrapol ülkesini en iyi şekilde yöneteceğinden hiç şüphem yok. Önce tahta çık ki hem halk sakinleşsin hem de yeni bir kralın varlığı dikkatlerini dağıtsın. Şu an her iki ülke de karışık olduğu için bir şeyler yapmanın zamanı ama en azından resmî olarak kral olmayı beklemelisin. Daha sonra onlardan birilerini bulup sorguya çekeriz."

"Bir tanesi Kardak'ta takılıyor olabilir."

Tüm gözler Aytun'un sözünü kesip dikkatleri üzerine çeken Simge'ye döndü.

Aytun sert bir nefes çekti. "Yalnız mı?"

"Evet. Genelde tek başına geliyor. Birkaç saat takıldıktan sonra kayboluyor."

"Onun bir Sanglum olduğunu nereden biliyorsun ki?" dedim kafa karışıklığım sesime sinerken.

"Seni kaçırdıkları zaman onların yanındaydı çünkü." Hector'a dönüp heyecanlı bir tavırla, "Gece gidersek onu yine orada bulacağımızdan eminim. Soylu bir tüccarın kılığında geziniyor," dedi.

"Taç giyme töreni yarın gündüz olacak. Herkesin dikkati, verilecek davette olacağı için akşam Kardak'a gidip adamı sorgularız."

"Tören bu kadar erken mi yapılıyor?"

"Taht boş kalmamalı. Bugün babam mumyalandı ve yarın da tahta ben geçeceğim. Matt'in de zindana atılmasını emrettim. Hayatının belli bir süresini orada, hapis kalarak geçirecek."

Lanetli Adam

BÖLÜM 21

Simge Karavera

Ben hayallerle büyümüştüm ve bir rüyanın içinde hayatıma devam ediyordum. Çocukluğumdan beri acıların gerçekçiliğinden kaçmak için hayal dünyasına sığınmış, kendimi rüyalarda huzura kavuşturmuştum. Hayallerim özeldi ve çoğu insanın aksine aslında pek fazla şey dilemiyordum. Bir tek sevilmek ve yalnız kalmamak istiyordum. Ama şimdi diğer yarım diye tabir ettiğim kişi, yani ikizim, bozulması çok zor olan bir laneti vücudunda taşıyordu ve bundan nasıl kurtulacağına dair bir fikrim yoktu.

Öğrendiğim günden beri Aytun'u iyileştirmenin yollarını arıyordum lakin henüz bir çaresini bulamamıştım. Kiminle konuşsam kutsal meşalenin lanetinden kimsenin kurtulamadığını ve asla da kurtulamayacağını söyleyip duruyordu ama ben inanmak istemiyordum. Çünkü inanırsam kabullenmiş olurum ve kabullenmek, Aytun'un ölmesine göz yummak anlamına geliyordu.

Başımı ellerimin arasına alarak yataktan kalktım. Bugün izinliydim ve tüm günümü uyuyarak geçirmiştım. Dertlerimden bir nebze olsun kaçmak için her zamanki gibi yine uykuya sığınmıştım.

Uyursam geçeceğini zannettiğim şeylerle her defasında yüzleşmek zorunda kalmıştım ama bu huyumdan bir türlü vazgeçemiyordum işte.

Ayaklarım soğuk yüzeye temas ettiğinde ferahlayarak iç çektim. Yaz aylarının bu sıcaklığından nefret ediyordum. Başımı geriye atıp esnedim ve komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım. Bildirimleri kontrol ederken Hector'dan gelen birkaç mesaj gözümünden kaçmamıştı. Bugün taç giyme töreni vardı. Artık resmî olarak kral ilan edilecekti. Normalde yanında olacaktım ama kuralları gereği ülkenin vatandaşı olmayanların bu özel törene katılması yasaktı.

Hector başında taç olan bir fotoğrafını yollamış, altına da, *'Artık kral olan bir sevgilin var,'* diye not düşmüştü. O mesajdan birkaç saat sonraysa *'Bu sıkıcı törenden çok sıkıldım'* yazmıştı.

Parmaklarım ekranın üzerinde seri bir şekilde hareket ettiğinde mesajı gönderdim. *"Bundan sonra emrinize amadeyim, kralım."*

"O hâlde kralının senden ilk isteği, akşam Kardak'ın göze batmayan bir köşesinde onu beklemen. Ben gelene kadar Sanglum'u gözünden kaçırma. Birkaç saatlik işim kaldı. Sonra onu yakalayıp sorguya çekeceğim."

Mesajındaki tekil ekiyle birlikte kaşlarımı çattım. Bir Sanglum'u Hector'a ihbar etmemin tek amacı babasının katillerini öldürmesi değildi tabii ki. O tür, Osiris ve İsis'in zamanından beri vardı. Tarihteki en eski ve en güçlü kara büyülerini görmüş hatta en ağır lanetlere maruz kalmışlardı. Asırlardır işkence gören ruhları onları güçlendirmişti. Bu yüzden Ayrun'un üzerindeki laneti kaldırmanın bir yolunu anca onlar bulabilirdi. Tek başıma içlerinden birini yakalayamayacağımı bildiğim için Hector'dan habersiz onun yardımına başvurmuştum.

"Çekeceğiz demek istedin sanırım?" diye hızlıca yanıt verdikten sonra üzerimdeki kıyafetlerden arınarak kendimi banyoya attım. Soğuk suyla tüm bedenimi rahatlatırken öylesine mayışmış, öylesine hissizleşmişim ki arkamda birinin olduğunu göbeğimin

üstüne dokunan eli hissedene kadar fark edememiştim. Kabinin içinde zıplayarak çılgılık attığımda Hector'ın sesi kulaklarıma dolmuştu. "Benim... Benim, çöl gülü."

"Beni çok korkuttun." Elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum ve sakinleşme umuduyla sırtımı Hector'a yasladım. Başımı da omzuna doğru ittiğimde soğuk su doğrucu yüzüme inmişti. Kolumu uzatıp suyu kapatmaya yeltendiğimde Hector bileğimden tutarak mâni oldu. "Kalsın. Biraz serinlemeye ihtiyacım var."

Ses tonundaki yorgunluk, soğuk hava kütlesi misali yüzüme çarptığında başımı ona çevirdim. Gözleri yorgunluktan olsa gerek kısık bakıyordu ve çevresi morarmıştı. Tüm gece uyumadığına dair yemin edebilirdim. Uzun parmaklarımı yanağına çıkardım ve bakışlarındaki kelimeleri ben dile döktüm. "Matt sorun çıkardı, değil mi?" diye sorduğumda yutkunarak başını yere eğdi.

"Yaptığı ve söylediği her şeyde sonuna kadar haklı. Tahtı hak eden o. Bugün o tacı kafasına takması gereken, insanların coşkulu tebriklerini kabul eden o olmalıydı. Eski kralın bebekken odasına bırakılan üvey oğlu değil."

"Kral Samuel hak etmediğini düşünseydi tahtı sana bırakmazdı. O öz oğlunu değil, seni seçti, biliyorsun," diyerek bir öğretmen edasıyla bilgilendirme yaparken Hector başını iki yana salladı.

"İşim bittikten sonra tahtı yeniden Matt'e bırakacağım."

Gözlerimi devirdim ve elimle omzunu okşarken mırıldandım: "Tüh! Tam da bir kralın sevgilisi olmaya alışmıştım."

"Daha ben kral olmaya alışamamışken sen nasıl hemen kabullendin de ayrılacağın için yas tutmaya başladın, çöl gülü?"

"Bana sürekli çöl gülü diyorsun ama bu ne anlama geliyor?" diye merakla sorduğumda günler sonra yüzünde canlı bir gülüş gördüm. Aynı gülüş ondan bana da geçerken Hector dudağını ısırarak anlatmaya başladı:

"Eski medeniyetimizde kralın en büyük savunucusu, onu negatif enerjilerden koruyan, onun kendine olan inancını destekleyen ve öz güveni tazeleyen çöl gülü olurmuş. Bulunduğu mekâna huzur getirirmiş. Bu yüzden benim ülkemde herkes ona iyimserliğin kraliçesi der. Sen de hayatıma girdiğin günden beri bana huzur veriyorsun. Varlığınla beni güzelleştirdin. Benim çöl gülüm sensin."

Hector'ın romantikliği karşısında tam anlamıyla mest olmuştum. Dudaklarım aralandı ancak onun bu güzel sözcüklerini karşılayabilecek hiçbir kelime dökülmedi. Bazen hislerimizi anlatmak için kelimeler yetmezdi. Sevgimizi, aşkımızı, kırgınlığımızı taşıyan cümleleri bir araya getiremezdik. Bu yüzden en etkili yol beden dilimizdi. Ben de öyle yaptım. Parmak uçlarımda yükselerek Hector'ın dudaklarına büyük bir öpücük bıraktım. Elleriyle beni kendine bastırırken öpüşmemiz gittikçe hırçın bir hâl almıştı. Bir bacağıma kaldırıp beline sararken dudakları boynuma yöneldi. Islak öpüşlerle beni kendimden geçirirken kulaklarıma başka bir ses doldu. "Simge?"

Aytun'un sesini duyduğum an sıkı sıkı kapattığım gözlerim fal taşı gibi açıldı. Korkuyla, "Aytun?" diye fısıldadım. Hector da tıpkı benim gibi duraksamıştı. Bizi banyoda yakalama ihtimali aklıma geldiğinde panikledim. Hector'ın beline doladığım bacağıma indirirken suyun da etkisiyle tek ayağımın üzerinde durmakta zorlandım ve kayarak yere düştüm. Sert zemine çarpıp ağrıyan kalçamı elimle ovalarken Hector, havluyu bedenime sardı ve beni tutarak ayağa kaldırdı. Sağlam adımlarla duştan çıkmamı sağlarken, "Sen onun yanına git. Ben de kurulanıp geliyorum," dedi. Gözleri suratımı karışlarken, "Ve yüzünden şu suçlu ifadeyi sil," dedi.

Dudağımı ısırıp söylediğini yaptım ve havluya sıkıca sarınarak odadan çıktım. Acaba zamanında Ayliz ve Aytun'u yanlış zamanlarda ziyaret etmemin intikamını mı alıyordu hayat benden? Aksi hâlde Hector ile basılmamın başka bir açıklaması olamazdı. Merdivenleri hızlıca atlayarak indim. Aytun salondaki koltuğa kurulmuş, başını da geriye yaslamıştı. Adımlarımı duyduğu gibi başını kaldırıp üstümü süzdü. "Neredesin sen?"

"Duştaydım. Neden geldin ki?" diye sorduğumda sorum sanki çok saçmaymış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Özür dilerim. Evime gelirken iznini almalıydım."

"Sadece şaşırdım," deyip dikkatini farklı bir yöne çekmek amacıyla başımla kolunu işaret ettim. "Büyüyü kaldırsana," dediğimde yüzüme sıkıntıyla baktı ama sonra büyüü kaldırdı. Tenindeki izler gün geçtikçe daha çok yayılıyordu. Kolları tamamen siyaha bulanmıştı. Tişörtünü kaldırıp bel kısmına baktığımda oraya da yama şeklinde bulaştığını gördüm. Gözlerim dolarken boğazıma oturan yumrunun nasıl geçeceğini bilmiyordum. Bir çare aramakla geçen zamanlar, aslında ikizimin ölümünü beklememdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Aytun elini başıma koyarak beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Onun temasıyla daha şiddetli ağlamaya başlarken kollarımı gövdesine doladım. Burnumu çekerken, "Ne olur inat etme, Neftis ile konuşalım. Laneti sadece o kaldırabilir," dedim.

"Simge. Anla artık. Bir çaresi yok."

Kızgınlıkla geri çekildim ve tüm gücümle bağırdım. "Sen böyle çabalamayı bırakırsan tabii ki bir çare bulamayız. Bu yaptığın resmen intihar, başka açıklaması yok. Ölümü kabullenebilmene asla anlam veremiyorum. Haydi, beni düşünmüyorsun diyelim. Ayliz ne olacak? Sen yokken Ayliz ne yapacak?"

"Ben yokken ikinizin de bu dünyada kalmasını istemiyorum. Seni hiç bilmediğin bir yere göndermek saçma bir fikir, biliyorum ama Ayliz sana yardımcı olacak. Onunla birlikte eski dünyasına gideceksin. Anladın mı beni?" diye ciddiyetle bir soru yönelttiğinde şaka yaptığını düşünerek alaycı bir kahkaha attım. Buradan gitmektense Çalıntı Ruhlar Hastanesi'ne yatmayı kabul ederdim, daha iyiydi.

"Sanırım lanet, beyin hücrelerini çoktan yemiş, Aytun."

Bana öfkeyle bakarken üst kattan sesler geldi ve çok geçmeden Hector merdivenlerin başında belirdi. Aytun'un kaşları çatıldı ve

gözleri Hector'dan kayarak havlunun üzerinde sabitlendi. "Bana açıklamak istediğiniz bir şey var sanırım," diyerek kinayeye konuştduğunda yutkundum.

Saniyeler içinde yaşadığım duygu değişimleri öyle fazlaydı ki Hector'ın varlığını tamamen unutmuştum.

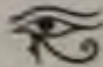
"Simge'yle bu akşam Kardak'a gideceğimiz için törenden sonra biraz gelip uyumak istedim. Seslerinize uyandım, kavga mı ediyordunuz?" dedi gözlerini ikimizin üzerinde gezdirirken. Hâli gerçekten şaşırmış gibiydi. Gerçekten iyi rol yapıyordu. Aytun da ona inanmış olacak ki başını salladı. "Simge, sen git üzerini giyin. Biz de Hector ile biraz iş konuşalım."

"Peki," deyip odama çıkarken aklımda birçok düşünce vardı. Bugün Aytun'un lanetini kaldırmayı başaramazsam Neftis'e gidip ben söyleyecektim. Babamı öldürdüğü için o kadından nefret ediyordum, ne zaman görsem kusasım geliyordu fakat Aytun için her şeyi yapardım. Sanglum'dan bir şey öğrenemezsem onunla konuşmaya mecburdum. Aytun, Neftis'in karşısında güçsüz düşmek istemediği için ölmeyi bile göze alıyor olabilirdi ama ben alamıyordum.

Dalgınlıkla üzerimi giyinip hazırlandığımda saatin epey geç olduğunu fark ederek çantamı aldım ve odadan çıktım. Çoktan akşam olmuştu, artık gitmemiz gerekiyordu. Salona indiğimde Hector'ı tek başına bulunca, "Aytun nerede?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmem, işi varmış, gitti. Hazırsan biz de gidelim artık," dedi.

"Olur."

Kardak, Mısırlı zengin ve soylu ailelerin sıkça gelip gittiği eğlence mekânlarının başında geliyordu. Kasvetli bir havası vardı, bu yüzden Hector'ı burada yakalamadan önce pek uğramazdım. Sadece kız arkadaşlarım eğlenmek için burayı tercih ettiklerinde ayak uydurmak için gelirdim. Yanımda oturan Hector'ın dizine

bilerek sürtünerek bacak bacak üstüne attığımda bakışları bana kaydı. "Bu akşam uslu bir kız ol," dedi uyarırcasına.

Şımarıkça sırnaştım. Elimle koluna yapıştım. "Olmazsam ne olur?"

"Devam edersen işimiz bittikten sonra neler olacağını sana seve seve gösteririm," dedi o da gülerek. Fakat çok geçmeden ciddileşti. "Sanglum'u görebiliyor musun?"

"Hayır ama birazdan gelir ve biz de onu sorguya alırız," dediğimde kaşlarını çattı ve eliyle sakalını sıvazladı.

"Ben onu yakalayıp konuştururken sen burada kalacaksın," dediğinde gülüşüm soldu ve ben de ciddileştim.

"Pardon? Anlayamadım," dediğimde, "Sana zarar gelmesini istemiyorum. Bu yüzden beni burada bekleyeceksin," dedi.

"Böyle anlaşılmadı, Hector. O adamı bulmana ben yardım ediyorsam, sorguya ben de katılacağım."

"Benimle buraya kadar gelmene laf etmedim ama daha fazlasının içinde olmayacaksın. Bu benim meselem, senin karışmanı istemiyorum, Simge."

Bir an için ona asıl amacımın kötü kalpli babasının katilini bulmak değil de kardeşimi kurtarmak olduğunu söylemek istedim ama yüz ifadesi beni durdurdu. Bunun yerine dudağımı dişleyerek önüme döndüm. Hector o adamı tanı mıyordu. Bu yüzden gördüğüm zaman ona fark ettirmeyecek, adamlarla önce ben konuşacaktım. Daha sonra Hector istediği şeyi yapabiliirdi. Asık suratımla kollarımı göğsümde birleştirdim ve geriye yaslandım. Umursamaz ve boş görünmesini umduğum bakışlarla etrafa bakarken beklediğim adamın görüş açına girmesiyle başımı başka yöne çevirdim. Birkaç dakika geçtiğinde etrafta dolanan adamın arka tarafa doğru ilerlediğini görerek ayağa kalktım. Hector'a, "Lavaboya gidip geliyorum. Eğer turuncu saçlı bir adam görürsen uzaktan incele ama bir şey yapma," dedikten sonra adamın peşinden ilerlemeye başladım.

Çantamı sıkarak gelmeden önce içine koyduğum şişeyi kontrol ettim. Sanglumları zayıflatan süsen çiçeğinin özünü çıkararak bir şişenin içine doldurmuştum. Benden güçlü bir büyücüyü normal şartlarda ekarte edemeyeceğimi bildiğim için bu yola başvurmuştum. Barın daha sakin olan arka tarafına doğru ilerlerken sarhoşluktan bayılma kıvamına gelen bir kadının önünden içkisini aldım ve duraksamadan şişedeki özütü bardağın içine boşalttım. Adamın arka kapaıya yaklaştığını hissettiğimde adımlarımı hızlandırdım ve beklemeden çarptım. Çarpmanın etkisiyle bardak adamın üzerine döküldü ve adam acıyla iki büklüm oldu. Dudağından dökülen acı dolu inlemeyi bastıran gürültülü müziğe teşekkür ettikten sonra adamın hedenini kavradım ve dışarı sürükledim.

Teni kıpkırmızı olan adam bana karşı koyamadığı için onu barın arkasına çekirtmeme izin vermişti. İnleyerek, "Ne yaptın bana?" diye bağırdı ve dayanamayarak vücudunu yere bıraktı. Sırtını duvara yaslayıp sık nefesler alıp vermeye başladı.

Kayıtsız görünmeyi umarak, "Bana istediğim bilgileri vermezsen süsen çiçeğinin zehri yüzünden ölecek hâle getirdim sadece," dedim.

"Ne istiyorsun?" diyen adamla konuşmayı, normalde olsa sırf eğlenmek için uzatırdım fakat durum ciddiye.

"Kutsal meşale ile lanetlenen bir insanı nasıl kurtarırım?"

Birkaç saniye önce acıdan ağlama noktasına gelen adam sözlerimi duyduğu gibi öyle bir gülmeye başladı ki tek kaşımı kaldırdım. "Bana yardım etmezsen birkaç dakika içinde zehir yüzünden ölmüş olacağını hatırlatmak istiyorum. Zaman senin aleyhine işliyor, benim değil."

"Meşale ile lanetlenen bir insan varsa zaman asıl senin aleyhine işliyordur. O laneti kimse kaldıramaz. Biz Sanglumlara dahi böyle bir gücü yok. Sana yalnızca Tanrıça İsis yardım edebilirdi. Onun şifalı gücü her laneti ortadan kaldırmaya yeterdi."

Ağzımı açıp bir şeyler daha söyleyecektim ki aniden barın kapısı açıldı ve Hector, tüm asabiyetiyle içeriye girdi. Kapıyı sertçe arkasından kapatırken birkaç adımda yanıma geldi. Yüzünü görebilmek için başımı kaldırdığımda sinirle dudağını ısırды. "Sen ne zaman benim sözümü dinlemeyi öğreneceksin? Sana bensiz iş yapma diyorum ama her zamanki gibi aksini yapıyorsun. Bu benim meselem, Simge ve senin karışmanı istemiyorum. Bu adamla konuşması gereken benim. Sen değilsin."

Büyük bir öfkeyle yüzüme bağırdığında ben de tüm sakinliğimi kaybetmiştim. Sanglum'un bir çaresi yok demesi de umutsuzluğumu yeniden ortaya çıkardığında daha fazla içimdekileri saklı tutamayacaktım. Ellerimi kaldırarak, "Bu adama senden daha çok ihtiyacım vardı. Kardeşimi kurtarmak için bana lazımdı," diye bağırdım. Hector, benden bu çıkışı beklemiyor olacak ki bir adım geriye gidip dikkatle bana baktı.

"Ne diyorsun sen?"

"Aytun ölüyor," diye mırıldandım bu sefer. Daha fazla haykırarak gücüm kalmamıştı. Tükenmiştim. Gittiğim, sorduğum herkesten bir çaresi yok lafını duymaktan usanmıştım. "Ruhsuz Kemikler ona kutsal meşale ile işkence etmiş. Onu lanetlemişler ve lanet çoktan vücuduna yayıldı. Lanetin kalbine ulaşmasına yalnızca birkaç gün kaldı. Eğer tenindeki siyahlık kalbine de ulaşırsa ölecek. Günlerdir gitmediğim rahip, büyücü kalmadı. Hepsi lanetin çözümü olmadığını söylüyor. En son çarem bu adamdı ama..." Başımı iki yana sallayıp devam ettim. "O da bir şey yapamıyor."

"Simge, bir şey bulacağız. Aytun'un ölmesine izin vermeyeceğiz, merak etme."

"Bir yolu yok, Hector. Bir yolu yok."

"Aytun ölüyor mu?" diyen tanıdık, ince bir kadın sesi duyduğumda gözlerimi açtım ve korkuyla arkama döndüm. Aylız, dolu gözlerle beni izliyordu. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki yüz yıl geçse dahi unutamazdım. Üzüntüsünü kalbimin en derininde hissederken, "Simge, konuşsana," diye âdeta çığırdı. Burada ne işi

vardı, nasıl gelmişti, hiçbir fikrim yoktu. Üzerimdeki şaşkınlıktan kurtulup ona doğru ilerlediğimde ileride park edilmiş olan arabasına koşarak ilerledi.

Ne yapacağımı bilemeyerek duraksadığımda Hector, kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. Elime arabasının anahtarını tutuşturdu. "Sen Ayliz'in peşinden git ve bana nerede olduğunu haber ver. Ben de Sanglum'u bir yere kapattıktan sonra yanına geleceğim." Gözlerime yerleşen korkuyu görmüş olacak ki bakışları yumuşadı. "Şimdi dediklerimi yap, çöl gülü. Her şeyi halledeceğiz," dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım ve arabasına binerek hızla Ayliz'in gittiği taraftan yola koyuldum. Hız limitimi zorlarken Ayliz'in arabasını görmemle rahat bir nefes verdim. Aytun bu durumu kimsenin öğrenmemesini istemiş, özellikle Ayliz'den gizlemem gerektiğini söylemişti. Bana çok kızacaktı.

Ayliz, Aytun'un ona aldığı evin önünde durduğunda ben de arabadan indim. Kapiya doğru hızlı adımlarla hareket eden Ayliz'e yetişmek için ne kadar çabalasam da son anda suratıma kapanan kapı yüzünden donakaldım. Tam kapiya vurup açmasını isteyecektim ki içeriden duyulan yüksek seslerle susma kararı aldım. Ayliz'in bağırışlarından Aytun'un evde olduğunu anladım. Kapiyı dinleyerek onların işine karışmak istemediğim için evden uzaklaşıp arabama yaslandım. Daha doğrusu Hector'ın arabasına.

Çok geçmeden bir başka arabanın tekerlek sesleri duyulduğunda doğruldum. Hector, kendine yeni bir araba bulup buraya gelmişti. Yanıma geldiğinde üzgün gözlerle ona baktım ve kollarımı açıp bana sarılmasını istedim. Yumuşak hareketlerle bana sarılıp saçımı öperken, "Her şey düzelecek. Bir yolunu bulacağız. O Sanglum bize yardım edebilir," dedi.

Sözleri güzeldi, ümit vericiydi ama ben o ümidi yitirmiştim.

"Ayliz nerede?"

"Aytun ile birlikte içeride. En başta kavga ediyorlardı ama şimdi sesleri çıkmıyor," dememle sanki evdekiler bunu duymuş gibi kapıyı açtılar. Ayliz darmaduman olmuş hâliyle kapıdan çıktığında onu inceledim. Sarı saçları dağılmıştı. Sabah yaptığı makyaj ağlamaktan dolayı mahvolmuştu ama tüm bunlara rağmen yüzünde bir gülümseme vardı. Neden güldüğünü anlayamadığım için Hector'ın kollarının arasından sıyrıldım, ona yaklaştım.

"Ne oldu?" dediğimde bal rengi gözleri sıcak bir bakışla üzerimde gezindi.

"Biliyorsunuz ki İsis ve Osiris'in soyundan geliyorum, büyülerimin temeli onlara dayanıyor. Ben ne zaman zor büyüler yapmaya kalkışsam bir kadın ne yapacağımı söylüyor," deyip dudağını ıslattı. "Bana yardım eden, Tanrıça İsis. Madem büyülerim ona dayanıyor, laneti kaldırabilirim belki diye düşündüm ve onun yardımıyla Aytun'a büyü yaptım."

Tek kaşım merakla havaya kalkarken kirpiklerimi kırıştırdım. "Sonuç ne peki?" dediğimde Ayliz'in dolgun yanakları gülümsemekten dolayı genişledi.

"Sonuç, lanet ortadan kalktı. Aytun iyileşti."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken lanetin kalkmasının nasıl bu kadar kolay olduğunu anlayamamıştım. Ayliz, heyecanla büyü nasıl yaptığını Hector'a anlatırken ben eve yöneldim. Açık kapıdan içeri girdiğimde Aytun'u yerde, başını ellerinin arasına almış bir hâlde nefes nefese buldum. Salon kapısının önünde durduğumda kızarık gri gözlerini kaldırdı ve bana boş bir bakış yolladı. Ayliz laneti kaldırdıysa neden bu hâldeydi ki?

O an vücudunda yeniden beliren siyahlığı görerek sessizce hiçkırardım. Teni neredeyse tamamen siyaha bulanmıştı. Kalbine ulaşmasına yalnızca birkaç santim kalmıştı. Bacaklarım beni daha fazla taşıyamadığında kapının önüne çöktüm ve elimi ağzıma bastırdım.

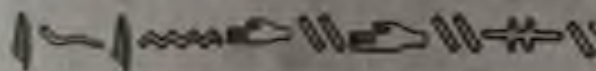
Aytun, başını vücuduna eğip yeni bir yanılsama büyüsü yaptığında siyahlıklar kaybolmuştu. Ayağa kalkıp önümde durdu ve yanaklarımı avucunun arasına aldı. “Ayliz, laneti kaldırdığını zannediyor. Sen de anladın artık, bu lanetten kurtulmanın yolu yok. Şu an mutlu, Simge. Bunu bozmak istemiyorum. En azından son birkaç gününü mutlu ve benimle birlikte geçirsin. Buna izin ver. Öldüğümü bilmesi başka, öleceğimi bilerek yaşaması çok başka. Ona bunu yapamam.”

“Onu kandıracaksın yani. Laneti iyileşmiş gibi göstereceksin.”

“Ayliz’i seviyorum ve ölmeden önce onu mutlu görmek istiyorum. Bu yüzden evet. Kandıracağım.”

Çölün Efendisi

۱۹۲۵

BÖLÜM 22

Elimdeki Ölüler Kitabı'nın ilk sayfasını açtım. Heyecanilmekilmek boğazıma işlenirken sessizliğe tav olmuş evde tek bir çıt dahi çıkmıyordu. Aytun, sabah kraliçe ile beraber Astrapol'e gitmişti. Kral Samuel'e iyi dileklerde bulunulacağını, Ölüler Şehri'nden sonraki durağının Sirius olması için dua edileceğini söylemişti. Onun yokluğunu fırsat bilip günlerdir sakladığım kitabı nihayet açığa çıkarmıştım.

Aslında dün okuyacaktım kitabı fakat Simge sayesinde öğrendiğim gerçek, aklımı bu olaydan aniden almıştı. Aytun'u kaybetmekle sınanmak epey kötüydü. Hayatımın sonuna dek bir daha aynı korkuyu yaşamak istemiyordum. Neyse ki lanet ortadan kalkmıştı da artık bir sorun yoktu.

Parmaklarım kitabın işlemeli yüzeyinde gezinirken kalın kapağını araladım. Kitabın parşömeni, asırlar önce yazılmış olmasına rağmen yepyeni duruyordu. Sayfalara önce hızlıca bir göz attım. Bazı kısımlar Antik Mısır dilinde, bazıları ise hiyeroglif alfabesiyle yazılmıştı. Sayfaların belirli kısımlarında garip şekiller ve resimler vardı. Kitap dört bölümden oluşuyordu. İlk bölüm, ölen kişinin

mumyalanmasını ve Ebedi Kapı'ya ulaşmasını anlatıyordu. İkinci bölüm, Osiris ve 42 yargıcının yer aldığı mahkemeden bahsediyordu. Üçüncü bölüm, tanrı ve tanrıçaları anlatıyordu. Dördüncü ve son bölüm ise büyülerle ilgiliydi. Gerekli gereksiz bir sürü büyü vardı ve hangisinin Ay Düğümü lanetiyle alakalı olduğunu anlamıyordum.

Birkaç saat boyunca kitaptaki her şeyi okuduğumda gözüme bir şey çarpmıştı. Bir lanet yapan kişi önce o laneti timsah derisinden yapılan bir kâğıda yazmak zorundaydı. Lanet bu şekilde etki ediyordu. Ve o kâğıdı da uyuduğu yerde, yani odasında tutmak zorundaydı. Bu da demek oluyordu ki Neftis'in laneti yazdığı kâğıt piramitte, odasındaydı.

Başımı ellerimin arasına alıp düşünmeye başladım. İsis'e bir söz vermiştim. Onu ve kocasını hak ettikleri gibi cennete göndereceğimi söylemiştim. Bunu yapabilmem de laneti kaldırmama bağlıydı. Kararlılıkla ayağa kalktım ve kitabı eski yerine saklayarak evden çıktım. Kestirme yolları kullanarak Teb'e ulaştığımda Aytun'un daha önce kullandığı yer altı yollarından piramide girdim.

Kapıda duran, hantal ve her an uyuyacakmış gibi görünen muhafıza hızlıca dövmemin bir kısmını gösterdiğimde içeri girmeme izin vermişlerdi. Piramide girmek zor değildi fakat Neftis'in odasına girmek zordu. Onun odasına giden koridorları oyalarak gezerken bir yandan da odanın önünde bekleyen muhafızları nasıl ortadan kaldıracığımı düşünüyordum. Aklıma büyüye başvurmak geldiğinde duraksayarak her ihtimali tarttım.

Muhafızlar normal insanlar değildi. Bu yüzden onlara büyüünün işleyip işlemediğini bilmiyordum. Kapının önünde iki muhafız olduğu için bu yolu denemek risk almak anlamına geliyordu. Koridorda başıboş şekilde dolanırken karşıdan gelen bir başka muhafızı görerek gözlerimi kısıtım. Şu an etrafta kimse yoktu, yani bu muhafız üzerinde büyüü deneyerek işe yarayıp yaramayacağını görebilirdim. Bana gelen muhafızı bayıltmaya yarayacak büyüü içimden söylerken aniden yere yığılmasıyla şaşkına uğramıştım. Sanırım bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Muhafızı duvarın çıkıntılı

tarafına sürükleyip kimsenin görmemesini sağlarken nefes nefese kalmıştım. Ağır olan adanı taşımak gerçekten zordu. Elbisemi düzelterip kraliçenin odasının önüne geldim ve şansımı zorlayarak her iki muhafızı da aynı anda bayıltmaya çalıştım. İkisi de kapının önüne yığıldığında koşarak odaya girdim. Şansıma odanın içi de boştu.

Kâğıdın nerede olduğunu bilmiyordum. Bu yüzden önce çalışma masasının olduğu kısmı incelemeye başladım. Çekmece-leri teker teker açıp içini kontrol etsem de öyle eski bir kâğıda ulaşamamıştım. Keşke aradığımız şeyi bulmaya yarayan bir büyü olsaydı. Hayıflanmayla zaman kaybetmek istemediğim için elimi çabuk tutarak odadaki diğer dolaplara ilerledim. Her an birileri muhafızları baygın hâlde bulup odaya girebilirdi. Yakalanırsam bu işten sıyrılamayacağımı çok iyi biliyordum.

Endişeyle her bir rafı karıştırmaya devam ederken bir parşömen buldum. Eski ve yıpranmış görünen parşömeni elime aldığım anda aynı zamanda bir kadının çığlığını duydum.

“Çabuk buraya gelin. Muhafızlara bir şey olmuş!”

Panikle donakaldığımda bir kaçış yolu aramak için etrafıma bakındım. Ne yapacaktım, nereye gidecektim? Bu odadan yakalanmadan nasıl kurtulacaktım? Kalp atışım adrenalinle birlikte gittikçe hızlanırken dudaklarım kurudu.

Derken aniden odanın ortasında bir hava akımı oluştu ve bir çember hâline geldi. İçinden siyah cüppeli bir adam çıktı. Karşımdaki adama şaşkın bakışlar atarken, “Merhaba, Ayliz. Sonunda yeniden karşılaştık,” dedi. Mavi gözleri kibirli bir edayla parlarken daha önce tanıştığım adamın uzun boyundan dolayı yüzünü görebilmek için başımı kaldırmıştım. Buraya ilk geldiğimde çölde karşılaştığım ve beni Teb'e kadar develeriyle götüren adam, şu anda kraliçenin odasındaydı.

“Sizin ne işiniz var burada? Buraya girmeniz yasak,” deyip elimdeki parşömeni arkama sakladım.

Alaylı tınısıyla, "Senin girmen de yasak," dediğinde kapıya kaçamak bir bakış attım. Şu an panik yapıp her şeyi elime yüzüme bulaştıramazdım. Korkumu dizginlemek zorundaydım.

Her ne kadar içimde kendime bu telkinleri verip rahatlamaya çalışsam da yüz ifadem tam aksini söylüyor olacak ki adam başını yere eğerek güldü. Bu kadar komik gelen şey neydi, bilmiyordum fakat sinirlenmeye başlamıştım.

"Seninle resmî olarak tanışmadık. Ben Seth. Çölün kralıyım." Tok sesi geniş odada yankılandı.

Ağzım şaşkınlık yüzünden aralanırken sadece, "Ne?" diyebilirdim.

"İstersen seni buradan çıkarayım, Ayliz. Çünkü muhafızlar saniyeler sonra bu odada olacak ve seni burada yakalamaları hem senin hem de Aytun'un sonu olur." Eliyle arkasındaki geçidi işaret ettiğinde sözlerinin haklılık payı karşısında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölüler Kitabı'nda beni görünmez yapacak ya da ışınlanmamı sağlayacak bir büyüye rastlamadığım için tek seçeneğim Seth'in açtığı bu geçitti. Dışarıdan gelen sesler şiddetini artırdığında Seth'in gözleri oraya kaydı ve o kısacık anda parşömeni elbise-min içine soktum.

"Bence artık gitmeliyiz," dediğinde başımı sallayarak onu onayladım ve geçide doğru bir adım attım. Saliseler içinde kendimi devasa büyüklükte bir yemek masasının olduğu odada bulmuştum.

Seth, eliyle masayı işaret ettiğinde meraklı gözlerle oturdum. Burası da neresiydi? Seth sanki aklımı okumuş gibi, "Şu an dünya çöllerinin kalbindesin, Ayliz. Benim krallığımda, benim tapınağımdasın," dedi.

"Tanıştığımız gün, yani ben çöldeyken neden bana kim olduğunuzu söylemediniz?" dedim saygılı bir tavırla. Ne olursa olsun, karşımdaki bir tanrıydı ve onun karşısında ters bir hareket yapmak istemiyordum.

"Çünkü Osiris ve İsis'in soyundan gelen birini yakından tanımak istedim. Çöle geldiğini gördüm. Normal şartlarda yolunu

bulman imkânsızdı çünkü bu uçsuz bucaksız bölgede kaybolmanın imkânsız. Sana yardımcı olmak için kendime bir kullibe inşa ettim ve seni Teb'e götürdüm."

Seth, masanın arkasında kalan dolaplardan bir şişe çıkardı ve bardağa koydu. Başını omzunun üzerinden bana çevirip, "Sen de ister misin?" diye sorduğunda, "Hayır," yanıtı verdim.

"Daha bunun ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi. Omuzlarının hareketinden güldüğünü sezmiştim. Yüzünü bana döndüğünde iki bardak vardı. "Çölde yetişen nadir bitkilerin özütü. Çok lezzetlidir, kesinlikle denemelisin," deyip bardağı önüme koydu ve kendi de masanın başına geçip oturdu.

"Teşekkürler," diye mırıldansam da bardağa uzanma girişiminde dahi bulunmamıştım. En az Neftis kadar kötü olan bir tanrıdan içecek alacak kadar canıma susamamıştım. Henüz.

"Aklında birçok soru olduğunu biliyorum ama yardımcım Edfu'nun bunları yanıtladığını da biliyorum. Buraya gelmeni ben istedim, evet. Çünkü sana bir teklifim var." Tam teklifine itiraz edecektim ki kalın kaşlarını kaldırıp beni durdurdu. "Lütfen, önce beni dinle. Biri sana teklif yapacağı zaman reddetmeden önce duyman gerekli," dediğinde sustum. Bir tanrıya kabalık yapmış olmak beni utandırmıştı.

"İkimizin de ortak bir düşmanı var, Ayliz ve bu düşman öyle güçlü ki tek başımıza onu yenmemiz mümkün değil. Neftis, gün geçtikçe güçleniyor ve kötülüklerine devam ediyor."

"Bağışlayın beni ama siz de en az onun kadar kötüsünüz. Ay Düğümü lanetini yapmasına yardım ettiniz. Osiris ve İsis'e onunla birlikte ihanet ettiniz. Şimdi neden düşman oldunuz?"

"Çünkü Neftis anlaşma kurallarını bozarak beni öldürmeye çalıştı. Asırlar önce İsis'e ait olan yılanı beni öldürmesi için gönderdi. Yardımcılarımdan Dimitri sayesinde kurtuldum ama ölebilirdim." Dudakları gerildi. "Ay Düğümü lanetinin sonucunda Ra beni cezalandırdı. İstedğim zaman çakala dönüşebiliyordum. Çölde, ça-

kal formundayken rahatça gezebiliyordum fakat Ra bunu elimden aldı. Artık yalnızca insan bedenimdeyim. Oysaki Neftis lanetin tüm sonuçlarını üstleneceğini, benim zarar görmeyeceğimi söylemişti. Yararıma olan anlaşılanın şartları zamanla Neftis'in yararına evrildi. Bunu kabul etmiyorum. Eğer laneti kaldırırsam ve sana hakkın olan tahtı ele geçirmen için yardımcı olursam Ra beni affeder diye düşündüm. Bu yüzden asırlarca Anubis'in kehanetindeki kızı aradım. Seni bulduğum zaman da Edfu'yu yanına gönderdim ve buraya gelmeni sağladım."

İğneleyerek, "Evet, o da bana kara büyü yaptı," dediğimde mavi gözlerinden garip bir parıltı geçti. Fakat bu, büyü yaparken bende ya da Aytun'un gözlerinde oluşan parıltı gibi değildi. Rahatsız edici, iç karartıcıydı. Ve belki de şüpheye düşürücüydü. Hissettiğim huzursuzlukla yerimde sallandım.

"Seni buraya getiriş yolu yanlıştı, kabul ediyorum. Yardımcım adına sana özrümü sunuyorum. Lütfen, kabul et. Edfu'nun yaptıklarından geç haberim olduğu için engelleyemedim," dediğinde kendini ne kadar masum göstermeye çalışırsa çalışsın, öyle olmadığını düşünüyordum.

Neftis neyse Seth de oydu. İkisinin de gözümde bir farkı yoktu. Hatta belki Neftis'in yaptıklarını aşkla bağdaştırıp onu daha masum görebilirdim ama Seth, tamamen hırsı yüzünden bu işe girişmişti. Taht ve güç sevdası yüzünden kardeşine ihanet etmişti.

Yine de, "Sorun değil," dedim. *Aslında sorundu.*

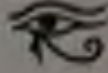
"Bana yardım et, Ayliz. Çakal formuma bürünmemde bana yardımcı ol."

"Ben size nasıl yardım edebilirim ki?" dediğimde Seth, çok komik bir şey söylemişim gibi kahkahalara boğuldu.

"Ah, küçüğüm... Kendi potansiyelinin farkında bile değilsin. Emin ol, bana çok faydan dokunacak. Ama şu an gitmek zorundasın. Saat geç oldu ve Aytun Karavera eve gelmek üzeredir. Yakalanmanı istemem," dediğinde konuşmamızın bittiğini anlayarak

ayağa kalktım. Seth de benimle birlikte kalktı ve elini havada birkaç tur döndürerek bir geçit açtı.

Yüzünü bana doğru eğip, "Nereye gitmek istediğini düşünmen yeterli," dedi. Belli belirsiz başımı salladım ve evimi düşünerek geçide bir adım attım.

Camın önünde oturmuş, sis ve kara bulutların mesken tuttuğu gökyüzünü izliyordum. Kraliçenin uyanık olduğu altı ay boyunca yaz aylarını yaşayan Mısır ülkesi, bugün sanki kış gelmişçesine soğuk ve sisliydi. Tarım mahsulleri için ara sıra yağmur yağmasını sağlayan Neftis, sanki tam gününü bulmuştu. Kara bulutlar tüm gökyüzüne hâkim olduğunda içime çöreklenen huzursuzluğa bir anlam yükleyemiyordum. Ruhumda kol gezen bu hissin sebebi ni bilmediğim gibi nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Nefes alıyordum ama genzime batıyordu. Kalbim sıkışıyor, sanki birinin avuçlarının arasında acımasızca hırpalanıyordu. Gökte çakan şimşeklerin birazdan yağmuru da beraberinde getireceğini biliyordum. Tıpkı bu huzursuzluğun bir sebebinin olduğunu bildiğim gibi.

Tanrı Seth.

İsmi dahi iliklerimi buz kestiriyor, rahatsızlığı da beraberinde getiriyordu. Başta kimliğini benden gizleyerek yardım eden Seth, şimdi o yardımı benden bekliyordu. Neftis'ten kurtulmak için benim yardımına ihtiyacı olduğunu söylüyordu fakat bunları öyle bir güvensizlik aşılایarak yapmıştı ki eve geldiğimden beri oturduğum bu yerden kalkamamıştım. Seth'den korkuyordum. Kendisinden, yaptıklarından, düşüncelerinden... Ve asıl yapacaklarından korkuyordum.

Ben bir hiçtim. Daha doğrusu bir tanrının yanında hiçtim.

Esasında Tanrıça İsis ve Kral Osiris'in soyundan gelen, yüksek rütbeli bir büyücüydim. Tecrübesiz, bilgisiz, yeni yetmeydim. Seth benden yardım istemişti ama bu, sorudan ziyade emirdi. Her

ne kadar bana seçim hakkı sunmuş gibi görünse de içten içe öyle olmadığını biliyordum. Bir tanrının karşısında seçim hakkınız olmazdı. Sadece boyun eğmek zorunda kalırdınız. Bugün, bunu çok iyi öğrenmiştim.

Neftis ile başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Hatta İsis'e intikamını alacağımı söylemişim ama ben kimdim ki bunu yapacaktım? Seth'in güçlü olduğunu bas bas bağırان tavırları, geri çekilmeme sebep olmuştu. Ben ne Neftis ile başa çıkabilirdim ne de Seth ile. Onlara kendi kulvarlarında birisi lazımdı ve o ben değildim.

Neftis'in odasından aldığım eski parşömeni elbisemin içinden çıkarıp Ölüler Kitabı'nın üzerine koymuştum. Asırlar önce İsis ve Osiris için yapılan Ay Düğümü laneti tam önümde duruyordu. Parşömeni elime aldım ve burnuma dolan ağır kokuya aldırmadan açtım. Garip şekil ve yazılarla dolu olan kâğıdın en üstünde ay ve evreleri yer alıyordu. Kararımı vermişim. Laneti bozacak ve İsis ile Osiris'in buraya dönmesini sağlayacaktım.

Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Fakat artık İsis ile nasıl iletişim kuracağımı öğrenmişim. Ölüler Şehri'ne, Osiris'in mahkemesine gidecektim. Orada, İsis nasıl bozacağımı söylerdi zaten. Kararlılıkla kendi kendime başımı salladım. Aytun'un da her şeyi öğrenmesinin zamanı gelmişti artık. Her ne kadar Ruhsuz Kemiklerin ona yaptığı laneti benden gizlemeye çalışması yüzünden sinirli olsam da söyleyecektim. Annesini, Ölüler Kitabı'nı ve geri kalan her şeyi söyleyip Amenta'ya nasıl gideceğimi öğrenecektim.

Dış kapının açılma sesi geldiğinde her ihtimale karşı kitabı ve parşömeni koltuğun altına sakladım. Yerden kalktığımda içeri giren Aytun'a gülümsedim ve yüzünü inceledim. Bir süredir yüzünün ne kadar renksiz olduğunu şimdi anlıyordum. Lanetin bedenini terk edişiyile yeniden eski hâline dönmüştü.

"Nasılsın, sarışın?" deyip yanıma geldi ve beni kollarının arasına alıp sarıldı.

Anında karşılık verdim. "İyiyim. Sen nasılsın?"

“Biraz yorgunum ama iyiyim.”

“Hayatımız o kadar olaylı ki artık yorgun olmak normal geliyor bana,” dediğimde aramızda birkaç saniyelik suskunluk yaşandı. Fakat Aytun hemen toparladı. Gözlerime derin bir özlemle bakarken, “Hiç yapmadık, değil mi?” diye sordu.

Anlamayarak alnımı kırıştırdım. “Neyi yapmadık?”

Yüzü dalgalandı. “Baş başa, güzel bir akşam yemeği yemedik, değil mi?” diye sorduğunda burada olduğum zamanları gözden geçirdim ve o an, gerçekler yüzüme tokat gibi çarptı. Gerçekten de hiç yapmamıştık. Geldiğimden beri bizi dehşete düşüren gerçekleri öğrenmekten ya da kendimizi kurtarmaya çalışmaktan başka bir şey yapamamıştık. Hayat bu konuda bize izin vermemişti.

“Yapmadık,” dedim buruk bir sesle. Aytun ile birlikte geçireceğim olaysız bir geceye hasret olduğumu, o söyleyene dek fark etmemiştim ama istiyordum. Birlikte bir şeyler yapmamız, her defasında garip bir şekilde gerçekleşmişti.

“O hâlde hemen hazırlan. Baş başa yemek yiyelim,” dediğinde dudaklarımda geniş bir gülümseme oluştu. Çocuk gibi olduğum yerde zıplayıp Aytun'u yanağından öptüm. Onunla normal bir gece geçirme fikri beni mutlu etmişti.

“Hemen hazırlanıyorum,” dedikten sonra Aytun'u arkamda bırakarak odama ilerledim.

Bu gece ona her şeyi açıklamaya karar vermiştim ancak teklifi öyle cazip gelmişti ki tüm sorunları bir geceliğine de olsa erteleyebileceğimi düşünüyordum. Onunla yemek yiyecek, tüm dertlerimden bir süreliğine de olsa kurtulacaktım. Belki gecenin sonunda ona bahsederdim, bilmiyordum.

Makyaj masasının önüne oturdum. Yüzümü nemlendirdikten sonra ağır sayılacak bir makyaj yaptım. Aytun'un sevdiği bal rengi gözlerimi ortaya çıkaracak, lacivert ve altın rengi tonlarında bir göz makyajı yaptım. Dudaklarıma doğal görünen bir ruj sürdükten sonra geniş gardırobun önüne geçtim. Renk sırasına göre

dizilen elbiselere göz atarken şarap rengine bir elbise dikkatimi çekti. Saten elbise kruvaze yakalıydı. Derin göğüs dekoltesine ve sağ bacağıma açıkta bırakan bir yırtmaca sahipti. İnce askıları boyunun arkasında bağlanıyordu. Hoş ve iddialı görünen bu elbise, bu gece için biçilmiş kaftandı sanki.

Elbiseyi üzerime geçirdikten sonra saçlarımı, dövmeyi kapatacak şekilde topuz yaptım. Ayağıma tek bantlı, ten rengi topuklu ayakkabıları da giydiğimde hazırdım. Odadan çıkıp salona girdiğimde Aytun'u simsiyah giyinmiş bir hâlde koltukta otururken buldum. Ne zaman gideceğini henüz bilmediğim Kleopatra'yı kucağına almış, tüyleriyle oynuyordu. Bu dikkat dağıtıcı hâli karşısında gözlerimi kırıştırdım ve onu izlemeye devam ettim. Şefkatle okşanmak kedinin hoşuna gitmiş olacak ki yerinde fazlasıyla rahat görünüyordu.

Dikkatini çekmek amacıyla topuğumu yere vurarak ses çıkardım. Bakışları bana döndüğünde karardı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Şu an evde kalmayı ve seni bu şekilde saatlerce izlemeyi daha çok istedim sanırım."

Söyledikleriyle aniden yüzüm asıldı. O kadar hazırlanmışken bu gece eve tıklılmayı asla kabul edemezdim. Bu yüzden yanına vardım ve kolundan tutup çekiştirmeye başladım. "Hayır, kalkacaksın," dediğimde benim yüzümden huzuru bozulan Kleopatra başını kaldırdı ve aniden elimi çizdi. Çığlık atarak geri kaçtığımda Aytun irkilmişti. Öfkeyle kediye döndü ve "Kleopatra, çabuk çık!" diye kızdı. Kediye kızmasıyla saçma bir egoya büründüm ve elimin acısını unutarak gülümsedim. Kedinin kehribar rengi gözleri tehlikeli bir edayla bana döndü ve ardından Aytun'un kucağından atladı. Kuyruğunu havaya dikip yavaş adımlarla gözden kayboldu.

Aytun, rahatsız olmuş gibi ayağa kalktı ve elimi avucunun içine alıp kızaran tenime baktı. Ardından başını eğerek dudaklarını tenime bastırdı. "Kleopatra, seni çok kıskanıyor."

"Bence kimin kimi daha çok kıskandığını sorgulamayalım," dediğimde güldü.

“Beni kıskanmana gerek yok, sarışın.”

“Arada bu tavsiyeyi kendine vermeye ne dersin?” diye sordugumda gülüşü dondu. “Haydi artık gidelim,” dediğinde neden böyle bir tepki verdiğini anlamadım. Elimden tutup beni dışarı çıkarttığında arabaya bindik. Yol boyunca arabada sakın bir şarkı çalarken çok geçmeden Aytun arabayı durdurdu ve “Geldik,” dedi.

Arabadan inip etrafa bakarken buranın oldukça şık bir restoran olduğunu fark ettim. Aytun, yanıma gelip yeniden elimi tuttu ve büyük kapıdan içeri girdik. Anında etrafımızı saran iki garsona bakıp, “Randevum vardı,” dedi.

Diğerine göre daha kısa olan garson, “Her şeyi hazırlattık, lide-rim. Buyurun, bu taraftan,” diyerek bizi yönlendirdi. Önümüzden ilerlemeye başladığında onu takip ettik. İnsanlardan ayrılan, özel bir bölüme geldiğimizde bizim için hazırlanan masaya geçtik ve siparişlerimizi verdik. Garsonların yanıımızdan ayrılmasıyla etrafı inceledim. Restoranın balkon kısmındaydık. Soft renklerle dekore edilen balkon mumlarla aydınlatılmıştı. Her şey o kadar güzeldi ki gözlerimi alamıyordum.

“Bu akşam yemeğine ne zaman karar verdin?” dediğimde dudaklarını dişledi.

“Birkaç gündür aklımdaydı a

ma işler yüzünden vakit bulamamıştım.”

“Ya da laneti nasıl bozacağını düşünüyordun,” diye iğnelediğimde gözlerini kaçırıldı. “Bir şeyi çok merak ediyorum. Ben öğrenmeseydim daha ne kadar saklayacaktın? Öleceğini bile bile nasıl gözüme bakacaktın, nasıl yüzüme gülecektin?”

İçimdeki acıyı dışarı vurduğumda Aytun hâlâ bana dönmemişti. O gün, İsis bana laneti bozmam için gerekli sözcükleri fısıldamıştı. Aytun’un vücudundaki siyahlıklar yok olup lanet ortadan kalktığında bu konu hakkında konuşmak istemediğini söylemişti.

O an susup kabullensem de onca zamandır beni kandırışı aklıma geldiğinde hırçınlaşıp konuşasım geliyordu.

"Ayliz," dedi uyarırcasına. Ses tınısı, âdeta devam etme diye bağılıyordu ama yine de dinlemedim.

"Aytun, ölecektin ve bunu benden gizledin."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Gerçekten bunu konuşmanın sırası mı? Güzel bir ortamdayız ve sen kötü olaylarla bugünü mahvetmek istediğine emin misin?"

Pekâlâ, haklıydı. Bu gecelik susabilirdim ama daha sonra yeniden bu konuyu açıp, azarlamalarıma devam edecektim. Benim bir şey dememe gerek kalmadan garson birbirinden lezzetli görünen yemekleri getirdi. Aytun'un isteği üzerine donatılan masa oldukça güzel görünüyordu. İştahımı tetikleyen yiyecekleri görünce acıktığımın farkına varmıştım. Son günlerde yaşananlardan ötürü doğru düzgün yemek yiyememiştim.

Garson yanımdan ayrıldıktan sonra Aytun'un önerdiği yemekleri birer birer tatmıştım. Kimini beğenirken kiminden pek hoşlanmamıştım. Yemeklere dalmışken Aytun aniden, "Bana eski hayatından bahsetsene," dedi.

Şaşkına uğradığım soru karşısında dudaklarım aralandı. Az önceki gülümseyişim yerini hiçliğe bırakırken kalbimin derininde bir sızı meydana geldi. Melih ve Eylül her aklıma geldiğinde hem kalbim acıyor hem de vicdanım beni rahat bırakmıyordu. Kendi isteklerim doğrultusunda onları terk etmiştim. Aytun'un eli elimin üstüne kapandığında düşüncelerimden arınıp ona baktım. Gri gözleri ilgiyle üzerimde dolaşıyordu.

"Nereden çıktı bu soru?" dedim, boğazımdaki yumrudan kurtulmak için suyumdan bir yudum aldıktan hemen sonra.

Omzunu silkerek umursamaz görünmeye çalıştı ama önemseddiği her hâlimden belliydi. "Oradaki hayatını merak ettim. Bu konu hakkında pek konuşmadık seninle. Genelde konuşmaktan kaçınmayı tercih ettin."

Başımı salladım usulca. Haklıydı. Ne zaman ailemle ilgili bir soru sorsa konuyu değiştirmeye çalışmıştım. Vicdan azabımdan bu şekilde kaçmıştım. “Doğru. Çünkü anlatılacak bir hayatım yoktu. Çocukken her şey daha basitti aslında. Annem benimle ilgilenmezdi ama babam yanımdaydı. Beni o büyüttü desem yeridir. Genelde annem, Eylül ve Melih birlikte takılırdı. Babamla bir yere gideceğimiz zaman kardeşlerimi göndermek istemezdi. O zamanlar da evde büyük kavgalar çıkardı.”

“Annen sana neden böyle davranıyordu?”

“Kendi hayat sorunlarını bana yansıttı çünkü. Babamla arasındaydı sorunlar vardı ve suçlu olarak beni seçti,” diye kaçamak bir cevap verdiğimde daha fazla üstelemedi. “Peki kardeşlerin? Onlar?”

“Melih, ortanca olanımız. Benden iki yaş küçük. Eğer derslerine yoğunlaşırsa mezun olup inşaat mezunu olacak ama pek ilgisi yok. Daha çok gezip tozmayı seviyor. Akli beş karış havadadır. Kardeşlerim, benim aksime eğlenmeyi çok iyi bilirler. Eylül, en küçüğümüzdür. Bir de en vurdumduymaz olanımız. O, bu sene üniversiteye başlayacaktı ama ben ortadan kaybolduktan sonra bir sene daha evde kalmayı tercih etmiş,” dedim dalgınca. Aklıma Eylül’ün bu yaptığı geldiğinde sinirlenmekten kendimi geri alamamıştım. Ne olursa olsun, yaptığı çok yanlıştı.

“Kardeşlerin seni çok seviyor.”

“Evet. Ben de onları seviyorum. Simg’eyle senin aranda olan bağ bizde yok. Yani tabii ki her kardeşin sevgisi eşittir ama aralarındaki ilişki değişiklik gösterir. Biz pek kardeşliğimizi yaşayamadık. En azından ben yaşayamadım. Annem yüzünden aile ikiye bölünmüş gibiydi. Onlar bir yana, ben bir yana,” deyip derin nefes aldım. Eski günlerin aklımda canlanan iskeletleri yakama yapışmıştı.

“Gittiğin zaman neler oldu?”

“Annem yine aynıydı. Bennu Hanım’ın değişmesini beklemek mucize olurdu zaten,” dedim iğneleyerek. Alaya almaya çalıştığım olayın bende ne gibi travmalar yarattığını gören Aytun sessiz kaldı.

“Melih ve Eylül ise üzerime düşmeye başladılar. Özellikle de Eylül. Her gün benimle vakit geçirmek için can attı. Keyfimi yerine getirmek için türlü türlü şaklabanlıklar yaptı. Hatta bir keresinde sevdiğim ünlülerin kılığına girip onların taklidini yapmaya uğraştı.”

O anı hatırlayıp kıkırdamaya başlarken Aytun'un dudakları da kıvrıldı. “Eğlenmiş olmalısın,” dediğinde gülüşüm dondu.

“Evet. Uzun zaman sonra ilk kez o zaman doğru dürüst gülmüştüm.”

Saatler geçerken Aytun ile bir sürü normal konudan konuşmuş, normal insanların günlük hayatında yaşadığı gibi sohbet etmeye başlamıştık. Sevdiğimiz filmleri anlatmış, kardeşlerimizle yaşadığımız komik sohbetlerden bahsetmiştik. Hatta bu gece Aytun'un dilinin bağı öyle bir çözülmüştü ki liderlik yaptığı sırada başına gelen komik olayları bile anlatmıştı.

Yemeğimizi yedikten sonra saatin epey geç olduğunu fark ettik. Güzel geçen gecemizi şimdilik burada sonlandırmaya karar verdiğimizde restorandan çıktık. Mutlu bir şekilde arabayla evin yoluna koyulduğumuzda Aytun şarkı açmıştı.

Mutlulukla, “Bugün için teşekkür ederim,” dedim. “Seninle baş başa vakit geçirmek çok iyi geliyor.”

“Asıl ben bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, sarışın.”

Arabada çalan şarkıyı mırıldanan Aytun'u yandan izlerken dudaklarımda oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordum. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

“Beni izlemeye daha ne kadar devam edeceksin? Anlıyorum, karşı konulamaz bir insanım ama senin iyiliğini de düşünüyorum. Heyecandan bayılmanı istemem, sarışın.” Aytun'un büyük dudakları serseri bir sırıtişla kaplandı.

Gözlerimi devirirken başımı iki yana salladım. “Ah, Aytun Karavera ve egosu asla peşimi bırakmıyor. Bayılsam çekiciliğinden değil, şu egondan usandığım için bayılırdım.”

"Dedi geldiği gün beni gördüğü anda bayılan kız. İtiraf et, o gün bu kadar yakışıklı bir adam olamaz diye düşündüğün için bayıldın."

Dudaklarım aralandı ama daha sonra iki kelimeyi yan yana getiremeyerek kapandı. Artık egosuna şaşıırıyordum. "Yok, ben senin kendini beğenmişliğınle başa çıkamam. O yüzden susmayı tercih ediyorum," deyip güldüm. Önüme dönüp şarkıyı değıştirmekken arabanın aniden fren yapmasıyla başımı cama çarptım. Dudaklarımdan yüksek sesli, acı dolu bir inleme dökölürken Aytun çoktan arabadan aşağı inmiş, önümüze dikilen muhafızlara bağırılmaya başlamıştı. İri yarı, ondan fazla muhafız yolumuzu kesmiş, ifadesiz bir suratla bizi izliyorlardı. Aytun onlardan bir cevap alamadığında sorusunu tekrarladı ama bu sefer de bir cevap gelmedi. Var olan öfkesi gittikçe artarken içlerinden bir tanesini yakasından tutup vere çarptı. Bir başkasına yöneldiğinde arabadan indim ve ona yaklaştım.

Aynı anda, "Neden cevap vermiyorsunuz? Bir soru sordum," diye öfkeyle bağırın Aytun'u izlerken gözlerim birden boş arazide, uzakta dikilen Kraliçe Neftis'i buldu. Kırmızı, işlemeli elbisenin içindeki Neftis bize doğru yürürken Aytun da sessizleşmişti. O da benim gibi ne olduğunu kavramaya çalışıyor olmalıydı.

"Kraliçem, neler oluyor?" dediğinde Neftis, karamel rengi saçlarını savurarak Aytun'un önünde durdu. İri gözleriyle Aytun'u izlerken sağ elini yanağına getirdi ve okşadı. Ardından eteklerini dalgalandırarak arkasını döndü. Yanında duran bir muhafıza, "Her ikisini de sıkıca tut," dedikten sonra pelerininin arasına sıkıştırdığı siyah çubuğu çıkardı. Uzağı daha net görmek için gözlerimi kıstığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu çubuk, Murat'ın piramitteyken buluşma noktamızı oluşturmak için kullandığı çubuktu.

Aniden ikişer muhafız Aytun ile beni sıkıca tuttuğunda neler olduğunu anlayamayarak birbirimize baktık. Neftis ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu.

Çubuğu havada döndürdü ve çubuk anında ucu keskin bir mızrağa dönüştü. Şokla Neftis'i izlerken aniden mızrağın ucunu yere sapladı ve büyük bir sarsıntının ardından kendimizi bambaşka bir yerde bulduk.

Bulunduğumuz yer düz, açık bir alandı. Ay ışığının izin verdiği kadar görebiliyordum ama küçük çalıların olduğu yer bir ormanın ortası gibi görünüyordu. Neftis'in arkasında, yüzü doğuya bakan büyük bir Sfenks heykeli vardı. Yüzünün doğuya dönük oluşu, güneş tanrısı Ra'yı her gün doğumunda görmesi içindi. Kolumu sıkıca tutan muhafızlardan kurtulmak için kendimi çekiştirdim ama aldığım karşılık her hamlemde sertleşip canımı acıtmaya başlamıştı. Aytun'a baktığımda onun sakin bir şekilde sabit durduğunu ve gözlerinin az ilerideki kadında olduğunu gördüm. Birden ona baktığımı hissetmiş gibi bakışları bana döndüğünde gözlerime güven veren bir şekilde baktı. İkimiz de ne olduğunu anlamıyorduk ama aklımızdan tek bir soru geçiyordu.

Neftis, beni öğrenmiş olabilir miydi?

Bu yüzden mi yolumuzu kesip bizi buraya getirmişti? Eğer durum böyleyse yine kurtulmanın bir yolunu bulabilir miydim? Daha birkaç ay önce ölümle yüz yüze gelip son anda kurtulmuşken bu defa da şansım yaver gider miydi? Cevabı muallakta kalan birçok soru aklımın içine zehirli bir sarmaşık gibi yayıldığında kalbim de korkuyla çarpıyordu. Tüm bedenim sarsılırken Aytun'un güven dolu bakışları soğuk bir esinti eşliğinde benden ayrıldı.

"Kraliçem, neler olduğunu anlatın. Neden bizi bu şekilde durdurdunuz ve neden şu an muhafızlarınız tarafından alıkoyuluyoruz?"

Aytun'un soğuk ancak saygısını koruyan sorusunun üzerine Neftis, "Aytun Karavera, senelerce liderlik görevini en iyi şekilde yerine getirdin. Babandan sonra boş kalan koltuğu çok iyi doldurdun ama her şey buraya kadardı," dedi. Genç görünen yüzünün ardında zaferin gururu duruyordu. Neyin zaferini kutluyordu bu

kadın? Benim kim olduğumu öğrenmenin nihai kazancı mıydı yoksa?

“Ne saçmalıyorsunuz, kraliçem?” diyen Aytun hâlâ bir şeyleri kavramaya çalıştığı için sakin kalıyordu. Sabrına hayret etmemek elde değildi. Karşısındaki ülkenin kraliçesi değil de bir başkası olsaydı aynı şekilde davranmazdı. Bundan emindim.

Neftis başını yana eğip, delici bakışlar eşliğinde Aytun’a baktı. Bizden birkaç metre uzaktaydı. Bu yüzden sesini yükselterek konuştu: “Senelerce gözümün içine baka baka yaptığın intikam planlarından haberim var. Babanı infaz ettirdiğim için bir gün beni öldürme hayalleri kurduğunu en başından beri biliyordum. Fakat bu planlarına sesimi çıkartmadım, kendi kendini doldurmanı izledim. Çünkü benim de seninle ilgili planlarım vardı. Bu yüzden yaptığın her eyleme, her hataya göz yumdum. Sırf işime yarayacağını bildiğim için.”

Kendini beğenmişlikle dolup taşan bakışları Aytun’a kilitlenmişti. Aytun’un yüzüne rükürürcesine sarf ettiği sözlerine karşılık suratımı buruşturdum. Söyledikleri kalp atışımı hızlandırırken duyduklarından sonra ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Aytun’un bunca sene yaptığı intikam planından haberi olduğunu söylüyordu resmen. Yanlış duyup duymadığımı Aytun’un yüzüne bakarak anlamak istediğimde gördüğüm gerginlik beni sarstı. Doğru duymuştum. Afallamış ve korkmuş hâlimle Neftis’e döndüm. Bir an için benim kim olduğumu öğrenmediğine sevinirken en beklemediğim yerden aldığım darbe ağır gelmişti. Aytun’un planlarını öğrendiyse ona zarar vermeden durmazdı. Şu an bizi kollarımızdan sıkıca rutan muhafızlar da bunun kanıtıydı işte.

“Ne planından bahsediyorsun sen?” Aytun, artık taşan sabrıyla saygısını bir kenara attı. Kılıç kadar keskin bir tavırla sorduğu soru muhafızları şaşırtmıştı. Birinin kraliçeye saygısızlık yapmasını beklemedikleri her hâllerinden belliydi. Hepsinin yüzü kraliçenin vereceği emri duymak için ona dönse de Neftis onları umursamadı.

“Tanrıça İsis ve Kral Osiris zannedildiği gibi yok olmadı. Onları ben yok ettim. Asırlar önce ikisi bana ihanet etti. Osiris’e çok aşkıttım. Bir tanrıçanın aşkına karşılık vermemek büyük saygısızlıktır ve Osiris bana tam da bunu yaptı. Hislerimi ona sunduğumda beni reddetti ve ardından İsis’e âşık olduğunu, onunla evleneceğini söyledi. Öyle sinirlendim, öyle öfkelen dim ki kendime zıt düşen birçok şey yaptım. Başlarda bu yaptıklarım a pişman oldum. Kendimi kötü hissettim ama sonra...” deyip duraksadı. “Aslında gerçekte o kişi olduğumu öğrendim. Ben buydum. Başta kötülüğe kucak açmış tım ama aslında kötülüğün ta kendisine dönüşmüştüm. İsis ve Osiris’ten kurtulmak için çabalarken bana ait olan tek şeyi, yani oğlumu da kaybettim. İsis ve Osiris’i öldürmek için bu dünyadan gönderecek bir lanet yaptım ama işe yaramadı. Ben laneti yaparken bilmediğim, daha sonradan öğrendiğim önemli bir nokta vardı. İsis hamileydi ve lanet, bu yüzden sekt eye uğradı. Onları öldürüp tamamen kurtulmak isterken bir kehanet doğdu. Hem annesi hem de babası onların soyundan olan bir kız benim tahtımda hak iddia edecekti. Bu durumu değiştirmek için yeniden Ölüler Kitabı’nı açtığımda evrendeki kara büyülere bir yenisi eklendi,” dedikten sonra arkasını döndü. Sfenks’in önünde eğildi. Ardından eteğini toplayarak yere oturdu. Sfenks’in ayaklarının olduğu kısımda, eşelenmiş toprağın içinden küçük, kahverengi bir sandık çıkardı. Ayağa kalkıp eski yerine geçti ve başını gökyüzüne çevirip dolunaya baktı.

“Şu an olduğumuz yer, bir yanılsama büyü sunun eseri. Asırlar önce Osiris daha tanrıyken halk buraya gelip ona tapardı,” dedi ve ardından gözleri parladı.

Kuvvetli bir rüzgâr bedenimi yalayıp geçerken bakışlarımı ondan çektim, etrafa bakındım. Az önceki ağaçlık alan gitmiş, yerine eski bir harabeyi andıran tapınak gelmişti. Yer yer yıpranan sütunlar, içinde bulunduğumuz geniş alanı çevreliyordu. Neftis’in tam önünde bir sunak belirdi. Sfenks heykeli az önceki yerinde duruyordu. Sağ tarafımızda odayı andıran küçük, kare bir yapı mevcuttu.

"Tapınak, yüzyıllar önce hırsızlar tarafından yağmalanmaya çalışıldı. O zamanlar tapınağın varlığını korumak için yanılısama büyüsü yaparak, gerçek görüntüsünü gizledim ve Osiris için göstermelik bir tapınak yaptırdım. Bu sayede, sakladığım şeyler bugüne kadar hasar almadan korundu."

Neyi sakladığını merak etsem de ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Sanki şu an Neftis için görünmezdim ve bunu bozmak içimden gelmiyordu.

Aytun, "Tüm bunları neden yapıyorsun?" dedi merakla. O da en az benim kadar şaşkındı. Neftis'in arkasından iş çevirdiğini zannederken duydukları ağır gelmiş olmalıydı. Oyunu kendisinin yönettiğini düşünürken aslında bir piyon olduğunu öğrenmişti.

Neftis kaşlarını çatı. Alnında belli belirsiz kırısklıklar oluşurken, "Çünkü Osiris'i sevdim," diye sesini yükseltti. Bir an için öyle çaresiz, öyle üzgün göründü ki onu tanımasam acıyabilirdim. "O gün Ölüler Kitabı'nda bir ruhu saklayıp, asırlar sonra bile başka bir bedende yeniden yaşatabileceğimi öğrendim. Her ne kadar bu laneti intikam için yapsam da onunla birlikte olabileceğim ihtimaline yenildim. İntikamım aşkıma yenik düştü. Osiris'in ruhu, bir azap ruhuna dönüşmeden önce buldum ve sakladım," dedi.

Birden arka taraftan adım sesleri geldiğinde oraya döndüm. Gri cüppeli sekiz adam geldi ve tam yanımızda durdular. Hepsinin yüzü birbirine benziyordu. Kellendi, zayıflardı ve dik duruyorlardı. Bir kişi hariç. Aytun'un sayesinde Yüce Rahiplik konumuna getirilen adam da buradaydı. Diğer kişileri daha önce Uyuyuş Günü'nde görmüştüm. Kraliçenin rahipleriydiler.

Rahiplerden biri, "Dolunay kaybolmadan önce büyüü yapmanız lazım," dedi. "Aksi hâlde etki etmeyecek."

Neftis, rahibe bakıp başını salladı. "Yerlerinize geçin," deyip eliyle sunağın etrafını işaret etti. Dikdörtgen şeklindeki sunağın etrafına dizilen rahipler dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler mırıldanmaya başladılar.

Neftis, onların yerleşmesinin ardından sunağın üzerindeki sandığın kapağını açtı ve dört kanopik çömleği dışarı çıkardı. Sunağın köşesine birer tane yerleştirdi ve konuşmaya devam etti. “Kanopik kavanozlara sakladığım ruhunu onun soyundan gelen birinde diriltmeye karar verdim. Annen, yani Sedef Karavera, baban sayesinde burada gizlenen bir kadındı. Hem annesi hem de babası o soydan gelmediği için dikkate almadım. Babanla tanışmasını, evlenmesini sadece izledim. Hiçbir şey yapmadım. Daha önce onun gibi buraya gelenler oldu ama kimi aklını yitirdi kimiyse o an kendimi tutamadığım için öfkeme kurban giderek öldü. Ama annene sessiz kaldım ve izledim. Çünkü yapayalnızdım. Etrafım kalabalıktı ama olmasını istediklerim onlar değildi. Ben sadece Osiris’i istiyordum.”

Aytun sakın çıkan sesiyle, “Ruhunu saklamışsın. Onu geri getirebilirdin,” dedi.

Sakince başını salladı. “Tüm hayatım boyunca bunu istedim zaten. Hep bir gün Osiris’e kavuşup aşkımın karşılık bulacağı günü bekledim. Ama onu diriltmek için önemli bir şeye ihtiyacım vardı. Onun soyundan gelip bu büyüü kaldırarak kadar güçlü birine,” deyip Aytun’a manidar bir bakış attığında tamamlanan eksik parçalar bende şok etkisi yarattı. Aklıma sinsice sızan düşüncenin gerçek olmaması için dua ederken gözlerimin Aytun’a kaymasına mâni olamadım.

“Ay Düğümü laneti sayesinde oluşturduğum dünyadan buraya sadece kadınlar geliyordu. Güya kehanette söz edilen kadını taht buraya çağırıyormuş,” deyip gözlerini devirdi. “Uyuyuş Günü’nde yenilediğim duvar büyüü gün geçtikçe etkisini yitiriyordu ve o dünyadaki parazitler buraya geliyordu. Osiris’in ruhunu bedeninde diriltebileceğim bir erkek yoktu. Annenin gelmesine, burada kendine yeni bir hayat kurmasına bu yüzden ses çıkarmadım. Babana âşık oldu ve hamile kaldı. Doğuracağı çocuğun erkek olmasını o kadar istedim ki hayret edersin. Ve sonra beni yeniden var eden o mutlu haberi aldım. Sen doğmuştun. Osiris’in soyundan gelen bir erkek vardı artık. Hem de yanı başımdaydı. Seni istediğim gibi

şekillendirip, güçlendirebilirdim ki öyle de yaptım. Fakat senin bir ikizin olduğunu ve onun cinsiyetini öğrendiğimdeyse korktum. Kehanette bahsedilen kızın Simge olması düşüncesi beni gerçekten korkutmuştu. Osiris ile kavuşmama az kalmışken önüme böyle bir engel çıkması iyi olmazdı. Babanın soyunu da araştırdım bu yüzden. Ve neyse ki o, normal bir büyücüydü. Zaman geçtikçe annenin yanı başında olması sinirimi bozmaya başlamıştı. Sen doğmuştun ve sağlıklıydın. Uzaktan uzağa seni korurken İsis'in soyundan birini görmeye dayanamıyordum. Annenden kurtulmak istedim fakat o, benden önce davrandı ve babanı terk ederek çok uzaklara gitti. İlk zamanlar peşine düşsem de bir iz bulamayınca vazgeçtim. Bu sırada sen büyümüştün ve babanın tüm hikâyeyi öğrendiğini fark ettim. Ay Düğümü lanetiyle neler yaptığımı öğrenmişti. Djoser, sevilen bir liderdi. Halk tarafından saygı görüyordu. İnsanlar onun sözüne önem veriyordu. Bu yüzden bildiklerini anlatsa ona inananlar olabilir. Olası bir tehlikeyi önlemek için babanı öldürdüm. Ardından seni yanıma almak için bir süre beklemeye karar verdim. Ama sen bu esnada benim için intikam planları kurarak kendi isteğinle bana geldin. Lider olmak için, babandan sonra boşa çıkan rütbeyi hak etmek için çok çalıştın. Dünyanın en iyi büyücüsü, en güçlü erkeği olmak için yıllarını harcadın. Ve sonunda da kazandın. Osiris'in soyuna yakışır bir asker oldun. Ve şimdi ise Osiris'in ruhunu bedeninde taşımak için hazırsın, Aytun Karavera."

Osiris'in ruhunu bedeninde taşımak için hazırsın, Aytun Karavera.

Bu cümle zihnimde sayısız devinim gerçekleştirirken dehşetle soludum. Ne demişti o? Osiris'in ruhunu bedeninde taşımak için hazırsın mı? Aytun mu? Dizlerim öyle şiddetli titriyordu ki kolumdan sıkıca tutan muhafızlar olmasa yere kapaklanırdım. Kulaklarımda Neftis'in son cümlesi yankılanmaya devam ederken bu ses, kalbimin duvarlarının çatlama tınısına karışmıştı. Yutkunmak için çok uğraştım. Hatta öyle uğraştım ki biraz daha zorlasam boğazımın yırtılacağından emindim.

Neftis, Aytun'u tutan muhafızları el işaretiyle yanına çağırırdı. Onlara karşı koyan Aytun'u güç bela sunağa getirip yatıran muha-

fızlar elleriyle sabit tutmaya çalışıyordu. Ellerini ve ayaklarını deri kayışlarla tutturup sunağın üzerinde hareketsiz bıraktılar. Aytun yaralı bir kurt gibi hırlıyor, çabasının nafile olduğunu bilse de kurtulmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Ardından ise muhafızlardan birisi elinde büyük bir kâseyle yanına geldi. "Buyurun, kraliçem," dedi ve kâseyi uzattı. Neftis, kâsenin kapağını araladı ve o an ağzına kadar dolu olan nar tanelerini gördüm. Daha önce de nar yediğine defalarca şahit olmuştum ve sebebini asla anlayamamıştım.

Neftis bize döndü ve "Narın her dinde anlamı var. Ölümsüzlük, güzellik, yasak aşk, hayat, evlilik ve takıntı. Ancak benim için yeniden doğuş anlamına geliyor," dedi. "Yüzyıllarca Osiris'in ruhunu korumak için her uyuyuş zamanında doğmamış bebeklerin ruhundan bir parça çaldım. Onlardan çaldıkça Osiris kuvvetlendi ve ruhu kavanozların içinde zarar görmeden yaşadı. Ve bu çocuklar ruhlarındaki eksiklikten dolayı ileriki yaşamlarında Nigra'ya dönüştü. Kendi kayıp ruhlarını tamamlamak için başkalarından beslenme ihtiyacı hissettiler."

Tapınağın köşelerinde yakılan meşalelerin zehirli ateşi Neftis'in tehlikeli cümlelerine eşlik ediyordu. Tırnaklarımı avuçlarıma batırdığımda duyduğum acı hissinden katbekat daha kuvvetliydi sözlerinin yakıcılığı.

"Osiris'in ruhu asırlarca bu kavanozlarda kilitli kaldı. Bir gün yeni bir bedene kavuşmayı ve benimle olmayı bekledi. Bugünden sonra bedeninin hükmü artık sende değil, Karavera. Ruhunu senden alıyorum ve onun yerine Osiris'in ruhunu koyuyorum." Neftis başını gökyüzüne kaldırdı. Ardından ellerini iki yana açtı ve gür bir sesle, "Ey, tanrılar ve tanrıçalar! Herkes bilsin ki Tanrı Osiris geri dönüyor," dedi.

Şok olmuştum.

Algılayamıyor, anlayamıyordum.

Her şey karışıkı. Her şey çözülemez bir düğümle birbirine dolanmıştı. O an Aytun çabalamayı bırakıp bana döndü. Gözlerimin içine baktığında olacakları, başımıza gelecekleri kabul ettiğini gördüm. Gri gözlerinde pes etmişlik vardı. Aramızdaki bakışma öylesine hüznün doluydu ki kalbime batan cam kırıklarının her bir zerresini hissediyordum. Tenimi nasıl yardığını, canımı acıtmak için nasıl haşın davrandığını... Her şey o kadar yoğun ve sarsıcıydı ki Aytun'un dudaklarını kıpırdatışını son anda fark etmiştim.

"Git. Hemen git buradan," dediğinde yüzüme çarpan gerçekle korkuyu ilk defa bu kadar yakından hissettim. Konuşmak istedim ama sesim beni çoktan terk etmiş gibiydi. Alnımda biriken ter damlalarının soğuk varlığı, en az acıyla sınanan ruhum kadar belirgindi.

Neftis, Aytun'u benden almaya çalışıyordu.

Derken aniden zihnimde, "*Buna izin vermeyeceksin, Ayliz. Neftis'i durdur. Sevdığımız adamları kurtar,*" diyen İsis'in sesini duydum.

Tırnaklarımı can havliyle avucumun içine bastırırken sesiyle dahi bana güç bahşeden kadının söylediklerini dinledim. Aytun'a zarar gelmesine izin veremezdim. Sıkça nefes alıp vermeye başladığımda damarlarımda akan gücü hissedebiliyordum. Sanki kanımı ele geçiren bir güç vardı. Artık hiçbir şey umurumda değildi. Neftis'ten korkmuyordum.

Yüzümdeki değişim artık her nasılsa Aytun'un gözleri dehşetle açıldı. "Ayliz sakın! Yapma!" diye bağırırken bir kez daha bileklerinden tutan kayışlardan kurtulmak için çabaladı. Fakat onu dinlemedim. İçimdeki öfkeyi gizli tutamıyordum. Olmuyordu. Patlamak, dışarı taşmak istiyordum. İçimden çıkmak için can atan şeyler vardı ve daha fazla dayanamadım.

"*Sen koruyucusu olduğum doğanın kutsal ateşini, ebedi cehennem ateşini içinde taşıyorsun. Sadece soyumuzda görülen alevlerini düşmanına püskürt, Ayliz.*"

Kollarımı sıktım ve derin bir nefes alıp hırsla etrafımdaki muhafızları geriye savurduğumda Neftis'in bakışları bana döndü. Bir bana bir de yerde yatan muhafızlara bakarken kaşları şaşkınlıktan dolayı havalanmıştı. Dudakları aralanırken gözlerini kıstı. Az önceki ifadesizliği, yerini nefret ve öfkeye bıraktı ancak bu iki duyguyu ona kaptıramayacak kadar doluydum. Elimini havaya kaldırdım ve "Benim sevgilime bu söylediklerini yapamazsın," dedim. Aynı zamanda İsis'in bahsettiği alevler tapınağın etrafını sararken herkesin bakışları boyumuzu aşan alevlere kaydı. Alevler bizden uzaktaydı ama her an yayılacakmış gibi tehditkâr duruyordu. "O, Osiris değil ve asla da olmayacak," dedikten sonra kanımda kaynayan tüm öfkeyi büyüyle Neftis'e yönelttim. Onu savuruşumla sırtını Sfenks heykelinin gövdesine çarptı. Canının acımadığını yüzündeki ifadeden anlamıştım. Dağılarak yüzünü kaplayan saçlarını eliyle geriye savurdu, "Sen?" diye şaşkınca mırıldandı.

Sonunda büyümü hissetmişti.

Sonunda kim olduğumu anlamıştı.

Kraliçe Neftis, tam şu anda Ayliz Kılıç'ın aslında kim olduğunu öğrenmişti.

Karşımdaki kadına öyle nefret doluydum ki bir an için ben bile kendimden ürktüm. Sanki az önce fısıldayan İsis'in sesindeki nefreti de kendi içime hapsedmiştim. Sanki tek kişilik bedenimde iki kişilik nefret taşıyordum. Göz bebeklerim cayır cayır yanıyordu. Tenimin sıcaklığını bile hissedebiliyordum. Damarlarımdan sızan gücün varlığı beni kuvvetlendiriyordu.

Acıyarak gözlerimi kıstım. Başım zonkluyordu fakat buna aldırmış etmenin sırası değildi. "Her şeyden haberin olduğunu düşünen bir zavallısın, Neftis. Aytun'un intikam planlarını, annesinin kim olduğunu, arkandan kimlerin iş çevirdiğini bildiğini söylüyorsun ama gerçekler böyle değil. Çok uzun zamandır bu dünyadayım. Anubis'in kehanette bahsettiği kız benim. Her iki taraftan da Osiris ile İsis'in soyundan geliyorum. Ve inan bana,

Aytun için kurduğun planların hiçbirini yapmana izin vermeyeceğim,” dedim.

Söylediklerimi kabul etmek istemez gibi başını iki yana salladı. “Bu imkânsız. Seni ilk geldiğin an hissederdim,” derken bir yandan da rahiplerine bakmıştı. Sanki onlardan medet umuyor gibiydi. Beklediği kızın ben olmadığımı söylemelerini bekliyordu.

Gülümsedim. “Senden gizlenmek için büyü gücümü engelleyen karışımlar içtim. Her an dibindeydim ama sen fark etmedin.”

“Bunca zaman nasıl gizlendin? Nasıl ben anlayamadan etrafımda dolandın?” dedi hayretle. Beni gördüğü tüm anları zihninde tarttığına emindim. Hepsini gözden geçiriyor, bir ipucu arıyordu.

“Aytun sayesinde. Seni o kadar iyi tanıyor ki beni burada güvende tutmanın bir yolunu buldu.”

“Ama artık güvende olmayacaksın, Ayliz. Oğlumun kehanetinin gerçekleşmesine izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Seni öldüreceğim. Hatta sana öyle şeyler yapacağım ki ölmek için bana yalvaracaksın.”

“Sen de buna izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

“Sen kimsin de benimle bu şekilde konuşabiliyorsun? Ben Nil’in bereketli sularını koruyan tanrıça, Mısır’ın tek kraliçesi Neftis’im. Benim karşımda sen kim oluyorsun ki?” dedi küçümseyerek.

Ona sırtımı döndüm ve saçlarımı toplayarak enseme açtım. Açığa çıkan dövmemi işaret ederken, “Ben Tanrıça İsis ve Tanrı Osiris’in soyundan gelen ve az önce söylediğin o tahtın varisi olan Ayliz’im,” dedim. Neftis’in dudaklarından bir yılan tıslamasını andıran fısıltılar geldiğinde yeniden önüme döndüm ve gözlerine baktım.

“Senin sonun da tıpkı soyunun geri kalanı gibi olacak. Hepsini nasıl öldürdüysem seni de öldüreceğim.” Kararlılıkla başını salladı.

“Dolunay kaybolmadan Osiris’i sevgilinin bedeninde dirilteceğim ve ardından seninle ilgileneceğim. Ama ben bunları yaparken sen işimi zorlaştıramazsın,” dedi ve ardından ellerini bana doğrulttu. “Rahipler, durdurun şu kızı.”

Rahiplerin bakışları bana döndü ve elleri havaya kalkarken bedenime yayılan rehavet beni kendi içine çekti. Vücudumu taşıyamayan dizlerim yere kapaklandığında hissettiğim yorgunluğa rağmen gözlerimi Aytun’dan ayırmadım. Gri gözleri acıyla bakarken dudakları kıpırdandı. “Sana aşığım.”

“Ben de sevgilim. Ben de sana aşığım,” diyemeden, beni hapsedmek isteyen karanlığa gömüldüm. Son gördüğüm şey ise sunağın kenarında duran kavanozların patlayarak dağılması ve içinden çıkan beyaz dumandı.

FINAL

25 26 27 28 29 30

FİNAL

Ölümün soğuk melodisini binlerce iblisin kollarının arasında dinliyordum.

İblisin akıl çelici fısıltıları kulaklarımda çınlıyordu.

Benimle kurnazca oyunlar oynuyordu. Beni parmağının ucunda bir kukla misali eviriyor, çeviriyor, kendimden bile şüpheyeye düşmem için çabalıyordu. Gerçeğı ve hayali birbirine karıştırmam için pusuda bekliyordu.

Göğsüm yanıyordu. Kuru dalların yanarken çıkarttığı çatırtılar önce kalbimde, sonraysa tüm vücudumda atıyordu. Hiç dinmeyecek bu yangının uçuşan gri renkli külleri bana tek bir şeyi çağırırtıyordu.

Aytun'un gözlerini...

Onun gözlerini düşündüğümde aklıma en son gördüğüm an geldi. Neftis ruhunu bedeninden almadan hemen önce bana acıyla bakmıştı. Bilincimin üzerine enkaz misali düşen geçmiş beni yerimden sıçratarak uyandırdığında yabancı bir odada olduğumu fark ettim. Üzerimde koyu mor renkli, ince bir örtü vardı. Aytun ile yemeğe gittiğimizde giydiğim saten elbise de hâlâ üzerimdeydi.

Ne zaman yaşandığını bilmediğim geçmişin paslı anıları birer birer uçurumdan tepetaklak düşerken bana kalan keskin bir acı oluyordu. Acının bereketinden hayatım boyunca nasibimi almıştım ve almaya da devam edecek gibi duruyordum. Başıma saplanan ağrıyı def etmek ister gibi elimle baskı yaptım ancak faydasını göremedim. Tüm yaşananlar bir bir gözümün önünde yeniden canlanırken sakinleşmeye çalıştım. Nerede olduğumu, buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Aslında... Kim olduğumu da bilmiyordum şu an. Kimdim ben, neydim? Her şey büyük bir belirsizlikten ibaretti.

Kasvetli huzursuzluk kâbus misali üzerime çöktüğünde pikeyi üstümden attım ve ayağa kalktım. Tek kişilik yatak, gardırop ve şifonyerden oluşan simsiyah odada başka bir şey yoktu. Çıplak ayaklarımı soğuk zemine bastığımda ürperdim ama umursamadım. Şu anda umursayacağım tek bir şey vardı. O da Aytun'a ne olduğu...

Kenarda duran topuklu ayakkabılarıma bir bakış attıktan sonra yataktan kalktım ve kendimi odanın dışına attım. Karşılıklı odaların olduğu koridoru geçip kendimi daha aydınlık görünen kısma yönlendirdim. Burası bir salondur. Karşılıklı konumlandırılan iki kırmızı koltuğun bulunduğu salonda başka hiçbir şey yoktu. Bu ev neden bu kadar boş diye düşünürken arkamda cılız adım sesleri duydum ve korkuyla arkamı döndüm.

Gördüğüm kişiyle gözlerim irileşirken aniden aklıma sinsî bir düşünce girdi. Ben yeniden eski dünyama mı gelmiştim yoksa? Sedef abla, kahverengi saçlarını beceriksizce toplayıp yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemez hâlde donakaldığımda geri çekildi ve dikkatle yüzümü inceledi. Bir yandan da eliyle kolumu sıvazlıyordu.

"Ben neredeyim?" diye korka korka sorduğumda gözlerini kırptırdı.

Neftis, ben baygınken son anda öldürmekten vazgeçip kendi dünyama yollamış olabilir miydi? Eğer öyleyse beni öldürme

fırsatı varken neden kullanmamıştı ki? Acının hayaleti hayatıma musallat olmaya yemin etmiş gibiydi. Hüznün ve bu yaşadığım şeylerin mantıklı bir açıklaması yoktu.

Sedef abla, "Eskiden Djoser ile birlikte geldiğimiz evlerden birindeyiz. Burada seni kimse bulamaz," dedi. Bu defa ben gözlerimi kırıştırdım. Hâlâ Aytun'un dünyasında mıydım yani?

Derin bir nefes aldım. O nefes dudaklarımdan kesik kesik dökülürken tüm bedenim kaskatıydı.

"Sen mi geldin?" diyerek saçma bir soru yönelttiğimde kolumdaki elini bileğime indirdi ve beni eski koltuklara doğru çekti. Bir bebekmişim gibi beni oturtup karşıma geçtiğinde gözlerinde korku vardı.

"Ayliz, şu anda zihninin karmaşık olduğunu farkındayım. Bana hatırladığın son şeyi söyleyebilir misin?"

Düşündüm. Ve bu eylemi yaptığımda yeniden gözümün önüne gelen hatıralar yüzünden kalbim sıkıştı. Başımı öne eğip ellerimin arasına alarak hem acıdan hem de ağrıdan kurtulmayı umdum.

"Aytun. En son onu hatırlıyorum. Neftis, bizi Osiris'in eski tapınağına götürdü. En son Aytun'un bedenine Osiris'in ruhunu koyacağını söyledi ve beni bayılttı." Boğazıma dizilen katran karası kelimelerden dolayı daha fazla devam edemeyerek sustum.

"Bu söylediklerin üç gün önce gerçekleşti. Ben üç gün önce döndüm ve Simge'yi izleyerek evinizi buldum. O gün yanınıza gelecektim ama Aytun ile senin dışarı çıktığınızı görünce vazgeçtim. Sizi takip etmeye başladım. İkiniz de çok şıktınız ve eğlendiğinizi hissettim. Bu yüzden o anınızı bozmamak için geri planda durmayı tercih ederek uzaktan izlemekle yetindim. Geldiğimi oğluma ve kızıma haber verecektim ama ikinizin gecesini mahvetmek istemedim. Birkaç saat oyalanıp sizi bekledikten sonra geldiniz ve ben sizi yine takip ettim. Ama yine aramızda epey mesafe vardı. Aytun'un şüphelenip beni tehlike sanmasından korktum. Belki de daha önce karşınıza çıksaydım bunlar yaşanmadan önleyebilirdim," diyerek

kendini suçladığında görünmez bir el boğazıma dolandı. Nefesimi daralttı. Sanki bunu da benden almak istiyordu yabancı eller. Bir tek nefeslerim kalmıştı hırsızların benden aşırmadığı.

“Neftis, Osiris’in ruhunu saklamış. Onun soyundan gelen bir erkekte yeniden diriltecekmiş. Aytun’u bunca zaman, bu yüzden yanında tutmuş. Osiris’in ruhunu koyacağı beden olması için. Ve şimdi bunu gerçekleştirdi, değil mi?” diye sordum gözümünden yaşlar düşerken.

Sedef abla yüzünü yere eğdi. “O anlarda geride durup izledim. Senin kim olduğunu öğrenip bayılttıktan sonra rahipleriyle birlikte ritüeli yapmaya başladı. Teker teker dört çömleğin içindeki ruh parçalarını da çıkarttı ve Aytun’un bedenine soktu. O, artık Aytun değil,” dediğinde başımı iki yana salladım. Bu gerçeği kabul edemezdim. Etmeyecektim de.

“Hayır. Hayır. Bu büyüü geri almanın bir yolu vardır. Ölüler Kitabı bende. Osiris’in ruhunu Aytun’dan çıkarabiliriz.”

“Osiris’i çıkarsak bile bir işe yaramaz. Çünkü Aytun’un ruhu artık yok.”

“Ne demek bu?”

“Osiris’in ruhu o bedene girdiğinde Aytun’un ki hiçliğe karıştı. Amentada mı, Araf’ta mı yoksa Sirius’ta mı, bilmiyorum. Belki de yok oldu, onu da bilmiyorum. Çünkü daha önce bu büyüü deneyen kimse olmadı. Oğlumun ruhuna ne olduğunu bilmiyorum, Ayliz,” dedi. O kabullenmişti. Aytun’un artık olmadığını kabullenmişti ama ben yapamıyordum.

“Onu bulacağım,” diye şiddetle karşı çıktığımda kapının çalmasıyla duraksadım. Sorgulayıcı bakışlarım kapıya kaydığında Sedef abla ayağa kalktı.

“Senin telefonundan Simge’ye adresi attım. O gelmiş olmalı,” dedi ve hızlı adımlarla kapıya vardı. Birkaç saniyelik duraksamasından kızıyla yüzleşmekten korktuğunu anlamıştım. Kaç yıl olmuştu kızını görmeyeli? Oğlunu uzaktan görmüştü ama daha

kavuşamadan kaybetmişti, değil mi? Ben kendi içsel çatışmamı yaşarken kapıya bir kez daha vuruldu. Sedef abla bu defa cesaretini toplayıp kapıyı açtığında önünde perişan olmuş Simge belirdi.

Simge, kafasını kaldırıp karşısındaki kadına baktığında yeşil gözleri donuklaştı, mimikleri yüzünde asılı kaldı. Ruhu içinden çekilircesine nefes aldığı anda yaptığım benzetmenin kıymıkları te-nime saplandı.

“Sen?” deyip annesini baştan aşağı süzdüğünde gözlerine yaşlar dolmuştu.

Sedef abla, korktuğunu belli eden cılız bir sesle, “Simge, kızım?” dedi.

“Anne, sen misin?”

“Benim.”

Simge, ne yapacağını şaşırmış gibi dursa da en sonunda annesinin boynuna öyle bir özlemle sarıldı ki bir an için yaşadıklarını unutup kavuşmalarının güzelliğini izledim. Sedef ablayla ikisi sıkıca birbirine tutunurken duyduğum hıçkırık sesleri birbirine karışmıştı.

“Neden gittin, bizi nasıl terk ettin?”

“Gitmek zorundaydım, Simge. Boyumu aşan şeyler vardı. Hepinizin iyiliği için buradan uzak durmak zorundaydım.” Sedef abla kızının saçlarını okşadı. “Her şeyi anlatacağım. Bunun için bir sürü zamanımız var, artık hep buradayım.”

“Anne, ben seni çok özledim,” diyen Simge’nin ağlayışı şiddetlendiğinde Sedef abla onu yatıştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Bir süre o hâlde, kapının önünde dikildiler. Ardından Simge’nin bakışları bana kaydı ve annesinden ayrılıp yanıma koşurdu. “Aylız?” deyip bu defa bana sarıldığında ağlayamayacak kadar hissiz ama donuk kalamayacak kadar hisliydim. Sırf Aytun’dan bir şeyler bulmak adına ona sıkıca sarıldığımda, “Neler oluyor?” diye sordu. “Aytun... Neftis, onu tüm halka Tanrı Osiris olarak

duyurdu. Ona ulaşmaya çalıştım ama izin vermediler. Kraliçe Tebe girişimi yasakladı,” dediğinde geri çekilip şaşkınca ona baktım.

Tehlikeli bir tınıyla, “Ne demek onu Tanrı Osiris diye duyurdu?” diye sorduğumda gözlerini kaçırdı.

“Sen ortadan kaybolduktan sonra, yani üç gün önce sabahın erken saatlerinde piramidin balkonundan halka seslendi. Tanrı Osiris’in ruhunun yeryüzüne geldiğini ve Aytun’un da bedenini ona sunduğunu söyledi. Osiris, görevlerine kaldığı yerden devam edecekmiş. Öyle diyor.” Simge, yüzünü buruşturdu. Ellerimi sıkıca tuttu ve beklentiyle gözlerimin en derinine baktı. “Lütfen, her şeyi açıkla bana. Neler oluyor, kafayı yemek üzereyim. Ne olup bittiğini anlamıyorum. Aytun bedenini asla Osiris’e vermez, bunda bir iş var.”

“Aytun ile yemeğe gittiğimiz gün dönüşte Neftis yolumuzu kestti. Aytun’u ve beni Osiris’in eski tapınağına götürdüğünde başta kimliğim açığa çıktı sandım ama olayın benimle hiçbir ilgisi yokmuş. Neftis, Aytun’a intikam planlarından haberi olduğunu ama onu kullanmak için yanında tuttuğunu söyledi. Manyak kadın Ay Düğümü lanetinden sonra Osiris’in ruhunu saklamayı başarmış. Senelerdir kanopik kavanozlarda tanrının ruhu saklıymış. Annenizden dolayı siz de Osiris ve İsis’in soyunun bir dalısınız. Tanrının ruhunu diriltmek için o soydan bir erkeğin bedenine ihtiyacı varmış. Rahipleriyle birlikte Aytun’un içine onun ruhunu soktular. Zorla,” dedim iğrenircesine. Her anlatışımda daha çok canım yanıyordu. “Kendimi tutamadım ve Aytun’u kurtarabilmek için büyü yaptım. Neftis, kim olduğumu öğrendi ve çok sinirlendi.”

Simge dalgınca başını salladı. Dudağını ısıtırken, “Muhafızlar bu yüzden evleri arıyor olmalı,” dedi.

“Ne?”

“Üç gündür muhafızlar Mısır’daki tüm evleri arıyorlar. Bir şey aradıklarından emindim. Hatta onun sen olduğunu da düşündüm ama bu yüzden olduğunu bilmiyordum. Keşke öğrenmeseydi de-

mekten başka bir şey gelmiyor elimden ama bu saatten sonra pek de önemli değil zaten."

"Aytun'un ruhunu bulmak zorundayız, Simge. Onu bu şekilde kaybedemeyiz," dediğimde bakışlarını kaçırdı. Cümleleri toparlamak için kendine zaman verdiğinde sabırla onu bekledim. Söyleyecekleri önemli olmalıydı. Öyle ki daha dilinden dökülmeden onu zorlamaya başlamıştı.

"Bulsan da bir şey değişmeyecek, Ayliz. Ruhunu geri getirsen bile bu defa bedeni yok olacak," dediğinde kaşlarımı çattım. Nasıl bir olayın içine düşmüştüm ben böyle? Söylediği cümleye anlam veremiyordum. Tamamlanamayan yapbozun parçaları kafamda dönüp duruyor, yerine oturmak için cebelleşiyordu.

"Ne diyorsun sen, Simge?"

"Aytun sana yalan söyledi. Ruhsuz Kemiklerin kutsal meşale ile yaptığı laneti geçirecek bir büyü yok. İsis ve Osiris'in soyundan gelen yüksek rütbeli bir büyücü olabilirsin ama senin de yapamayacağın şeyler var. Sen o gün Aytun kurtuldu dediğinde bu yüzden şaşırdım. İçeri girdiğimde Aytun, iyileşmediğini ve senden saklamamı istediğini söyledi. Son birkaç günü kalmıştı ve o günlerde seni üzgün görmektense mutlu etmeyi tercih etti. Öleceğini bilerek yaşamamı istemedi. Bu yüzden ruhunu geri getirsek bile bedenini kurtaramayız ve o yine ölür."

Duyduğum cümlelerle korku, zehirli şırıngasındaki iğneyi derime sapladı ve kanıma karışmaya başladı. Zehrin yakıcılığı damarlarımda yayılırken midem bulandı, gözlerimin önü benek benek oldu. *Aytun sana yalan söyledi*, cümlesindeki harflerin her biri gözümün önünde dağıldığında nasıl toparlanacağımı şaşırmıştım. Yolum, yönüm kaybolmuştu. Bana yine yalan söylemişti. Ağlar-ken susması için eline şeker tutuşturulup avutulan bir çocuk gibi hissediyordum. Onu iyileştirdiğimi düşünmeme izin vermiş, gerçeği benden yine saklamıştı.

"O hâlde şu anda ölecek," dedim ağzımdaki ekşimsi tadı umursamayarak. Bedenimdeki değişimlere takılamayacak kadar

meşguldü zihnim ve dikkatimin başka yere kaymasına asla izin vermiyordu.

Sedef abla söze atıldı: “Osiris’in ruhu bedenine girdiğinde bedeni de tanrısallaştı. Aytun, şu anda bir tanrı ve o lanetin hükmü kalmadı. En azından Osiris’in ruhu bedeninden çıkana dek. Zaten ruhu çıksa bile beden bunu kaldıramayabilir. Kaldı ki Aytun’un ruhu artık yok.”

Nefes alamadığımı hissederken hızla ayağa kalktım ve camın önüne gidip pencereyi açtım. Temiz havayı derin soluklarla içime çekerken tüm bu yaşananların birer kâbus olmasını diledim.

“Neftis’in bunu yapabildiğine inanamıyorum. Oğlumun bedenini ele geçirdi ve içine bir azap ruhunu koydu. Osiris eskiden iyi bir tanrı olabilirdi ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Hiçlikte dolaşan bir ruhun eskisi gibi olmasını bekleyemeyiz. Hele ki bunca zaman kilitli kalmışsa...” diyen Sedef abla, katlanamıyormuş gibi başını salladı ve devam etmektense sessizliğe büründü.

“Aytun... Yani Osiris tamamen Neftis’in hükmüne girmiş. Bir ruhu saklarsan o ruh sana sadakatle bağlı olurmuş. Bu yüzden Osiris, şu an Neftis ne derse onu yapıyor. Onu yaşayan bir kuklaya çevirmiş resmen. Asırlar önce aşkına karşılık vermesini istediği adama artık sahip ve Osiris’in buna itirazı yok. Ayrıca haklısın, anne. Osiris’in azap ruhu olduğu her hâlden belli,” diyen Simgen’in sesindeki tedirginliği sezdiğimde ona döndüm. Konuşması için gözlerinin içine bakarken korka korka, “Osiris, üç gündür piramidin dışında geziniyor ve Neftis’e karşı suç işleyip zindana atılan insanları cezalandırıyor. Osiris, önceden de suçlulara karşı oldukça katıymış. Geçen seneler ondan hiçbir şey götürmemiş, aksine huylarının üzerine ekleme yapmış gibi. Birkaç gündür yaptıklarından sonra halk ondan korkmaya başlamış ve ona *Mahes* demeye başlamış.”

İlk kez duyduğum kelime karşısında kaşlarımı çattım ve “*Mahes* ne demek?” diye sordum.

"Eski dilde katliamın efendisi anlamına geliyor. Yaptığı katliamlara karşılık böyle söylemeye başladılar."

Dudağımı ısıtırıp kendimi sakın kalmaya zorladım. Neftis, benim sevdiğim adamı ne hâllere düşürmüştü?

"Ben... ben gerçekten inanmıyorum. O Aytun olamaz. Neftis'in bu büyüünü tersine çevirmenin bir yolu olmak zorunda," dediğimde evin kapısı yeniden çaldı ve üçümüz de birbirimize baktık. Sedef ablanın yüzünde gördüğüm şaşkınlıktan onun birini beklemediğini anlarken çıplak ayaklarımla kapıya ulaştım ve açtım.

Karşımda gördüğüm kişiyle öfkem yeniden gün yüzüne çıkmıştı. Nefretle parlayan gözlerimle karşımdaki adama büyü yaparken elini havaya kaldırdı ve "Sakin ol, Ayliz. Ben senin düşmanın değilim," dedi. Yüce Rahip'in sözlerine her ne kadar güvenmeyip onu şu anda öldürmek için delice bir istek duysam da Sedef abla yanıma geldi ve beni kenara çekti.

Adama karşı, "Buyurun," deyip saygıyla yol verdiğinde inanamayarak izledim.

Sesimi yükselterek, "O Neftis'in adamı. Aytun'a büyü yapanlardan biri. Onu içeri davet edemezsin," dediğimde Yüce Rahip, etkilenmeyerek salona geçti. Gri cüppesinin başlığını indirdi ve bana döndü.

"Buraya gel, Ayliz," dediğinde histerik bir kahkaha attım.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana emir veriyorsun?" diye sorduğumda yüzüme sabırla baktı.

"Ben tanrıların tanrısı, Yüce Ra," dediğinde dehşetle duvara tutundum. Artık yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa Sedef Abla, "Sakin ol," diyerek destek olmak adına belimden tuttu.

Nasıl sakın kalabilirdim ki?

Benim kim olduğumu Aytun'a anlatan ve bu sayede Yüce Rahip konumuna getirilen, sonraysa Osiris'in ruhunu onun bedenine

yerleştiren adam karşımda duruyordu ve Tanrı Ra olduğunu sy-
lyordu.

“Benim birçok ismim var. Farklı dinlerde ve kültürlerde beni
başka başka adlarla çağıranlar var ancak bu kimliğimi bilen yoktu.
Rahip Usi olduğumu her zaman gizli tuttum ancak bu da insanla-
rın dikkatini çekti ve ismimi öğrenmek için çok çabaladılar. Hatta
İsis, zamanında sırf adımı öğrenmek için evrendeki ilk kara büyü-
y kullanarak beni kobra yılanıyla zehirledi. Ve panzehri sadece
gizli adımı söylersem vereceğini söyledi. Bu yüzden ona söylemek
zorunda kaldım. Daha sonra asırlar geçti ve yine İsis’in soyundan
gelen bir kadın, onun yazıtlarından duyduğu ismimle bana şantaj
yaptı,” deyip Sedef ablaya baktı.

Sedef abla başını utanarak ne eğdi ve “Bağışlayın, lütfen.
Mecbur kalmıştım,” dedi.

Rahip, yani Ra, onun özrünü kale almadan yeniden bana dn-
d. “Ve artık siz de kim olduğumu biliyorsunuz,” dedi. “Ay D-
ğm lanetinden sonra Neftis ve Seth’e sırtımı döndüm. Onlarla
olan bağlantımı kopardım ancak onları gözümün önünde tutmak
için rahiplik kimliğimden vazgeçmedim ve her hareketlerini uzak-
tan izledim. Sen tahtın varisisin. Tanrıça İsis ve Tanrı Osiris’in
lmnn ardından yazılan kehanette bahsedilen kadınsın. Neftis
her yerde seni arıyor. Sedef’in seni oradan kaırdığından haberi
yok. Ritüel bitene dek yokluğunu fark etmedi,” dediğinde aydın-
lanmış gibi yanımdaki kadına döndüm.

“Sahiden ben nasıl kurtuldum oradan?”

“Rahipler sunağın etrafında durduğunda senin önünü kapat-
mış oldular. Neftis seni göremiyordu ve baygın olduğun için de
muhafızlar seninle ilgilenmiyordu. Sessizce sana yaklaştım ve Yüce
Ra, fark edilmememiz için büyü yaptı. Ritüel bitmeden önce ben
seni oradan kaçırdım ve bu eve getirdim.”

Yüce Ra, “Neftis’in evrene kara büyüyü bulaştırmasından
memnun değilim. Hak etmediği, alçakça sahip olduğu bir tahtta
oturuyor ve artık bunun devam etmesini istemiyorum. Bu yüzden

Aytun'a seninle ilgili gerçekleri söyledim," dedi. Mavi gözleri ki-birle parlıyordu. Tıpkı gördüğüm diğer bütün tanrılar gibi.

Aytun'un adı her geçtiğinde kalbime baskı yapan acı yüzün-den daha fazla dayanamadım ve koskoca tanrının sözünü yarıda kesmek pahasına konuştum: "Bakın, bunları bana neden anlattığınız bilmiyorum ama benim Aytun'u kurtarmam lazım. Osiris'in ruhunu ondan çıkarıp, kendi ruhunu yerine koymalıyım ve daha sonra üzerindeki laneti kaldırmalıyım," dediğimde Ra, tek kaşını kaldırdı.

"Bir şeyi anlamak zorundasın. O artık Aytun Karavera değil. Tanrı Osiris'in yaşadığı bir beden sadece."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. Aytun'u kurtarmanın bir yolu vardır mutlaka," dediğimde Ra'nın mavi gözleri, gözlerimi yakan bir ışıkla parladı. Işık o kadar yoğunlu ki istemsizce gözlerimi kapattım. Çıplak ayaklarımı bastığım parke zemin çatırdadı ve bir ışık beni kendi içine çekti. Birkaç saniye boşlukta süzöldüğümü hissettim ancak daha sonra ayaklarım yeniden bir yere değdiğinde gözlerimi açtım ve etrafıma baktım. Yüksek bir balkondaydım ve yanımda da Tanrı Ra vardı. Merakla bakarken başını dikleştirdi ve eliyle ilerideki bir noktayı işaret etti.

"Kendi gözlerinle görmezsen Aytun'un kime dönüştüğünü anlamayacaksın," diye sertçe konuştuğunda korkarak başımı işaret ettiği yöne çevirdim.

Teb'de, Piramit bölgesindeki yüksek binalardan birinin balko-nundaydık. Ay ışığının aydınlattığı şehir göze öyle güzel geliyordu ki her an ihtişamına kapılabilirdim. Bakışlarım piramitte yer alan balkona kaydı. Neftis'in geniş balkonunun tam ortasında bir kedi heykeli vardı. Balkonun odaya açıldığı duvarda devasa bir kanat işlemesi mevcuttu. Her iki köşesinde yer alan ülke bayrağının yanında birini gördüm. Uzaktan gördüğüm adamın kim olduğunu anladığımda kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Cılız gülümseme, anında dudağımdaki yerini buldu. Aytun, üzerindeki garip kıyafetle balkon duvarına yaslanmış, şehri izliyordu. Çehresindeki ifade

sertti. Bu, beni şaşırtmamıştı fakat gördüğüm duygusuzluk beklenmedikti. Sert tavırlarına alıştım hatta ifadesizliğini de kabul edebilirdim ama duygusuzluk? İşte, bu garipti. Çünkü her ne olursa olsun, gri harelerinin arkasına sakladığı öfkeyi her daim görürdüm.

Neftis'in balkonunda ne işi olduğunu anlayamadığım Aytun, birden kafasını yana çevirdi ve yüzündeki duygusuz ifade yerle yeksan oldu. Sarsıntıyla yok olan duygusuzluk yerini gülümsemeye bıraktığında kaşlarımı çattım ve o an balkonun önünde Neftis belirdi. Üzerinde beyaz bir elbise vardı. Saçları kabarıktı ve yüzünde tıpkı Aytun'unkine benzeyen bir gülümseme vardı.

Yanı başımdaki Ra, "Oradaki adamın Aytun olmadığını gör artık. O, Neftis'in geçmişten bugüne dek taşıdığı ve kölesi yaptığı Osiris," dediğinde ona dönmeden sadece izlemeye devam ettim. Sanki koskoca tanrının söyledikleri bir safsatadan ibaretti.

Neftis Aytun'un yanına geldi. Arkasında durarak kollarını beline doladı ve yüzünü sırtına yasladı. Aytun, gülümseyerek onun ellerini tuttu ve başını eğip eline ufak bir öpücük bıraktı. Ardından ellerinden çekiştirerek onu önüne getirdi ve başını eğerek dudaklarını Neftis'in dudaklarıyla buluşturdu.

Kalbim, düzeni bozan bir kaldırım taşına çarparak sendeledi. Nefesim tekleyerek sanki bir daha bedenime girmemeye ant içti. Durdum. Tüm yaşam fonksiyonlarım bir süreliğine askıya alınmış gibiydi. Her şeyi birbirine karıştırmam için aklımı çelen iblis yapacağını yapmış, emeline ulaşmıştı. Neredeydim? Bir kâbusta mıydım yoksa gerçeğin içinde miydim, ayırt edemiyordum. Şarap rengi elbisemin açıkta bıraktığı tenime çarpan ılık rüzgâr gerçekti. Kalbimde durmadan kanayan yaranın verdiği acı gerçekti ama... Gördüklerimiz? Bu da mı gerçekti?

Darbeler.

Binlerce darbe iniyor sırtıma.

Dünyadaki herkes bir olmuş da sırtıma darbesini indirmek için sıraya girmişti sanki.

Kıvranıyordum.

Sırtıma binen ağırlığı taşıyamamanın etkisiyle olduğum yerde hareketsizce kıvranıyordum.

Dayanamıyordum.

Aşkını taşıdığım adamın gözlerimin önünde bir başka kadını öpüşünü kaldıramıyordum.

Oklar.

Karşı taraftan, o ikisinin olduğu balkondan kalbime doğru atılan sayısız ok, Aytun'un varlığıyla dolup taşan kalbimi paramparça etmek ister gibi boş yer bırakmadan saplandı.

Neftis'i büyük bir tutkuyla öpen Aytun'un gözleri uzaktan beni bulduğunda ellerim titredi.

O, bir başka kadını öpüyordu ve gözleri, ilk kez bana bakarken parlamıyordu.

İnanamıyordum. Ne gördüklerime inanıyor ne de duyduklarım kanıyordum. Bir kâbustu bu. Az sonra uyanacaktım ve onun kolları bana sarılı olacaktı. Başımı hiddetle sallarken düşüncelerime sığındım. Son kaçış noktam buydu. Yaşadıklarımın lanet bir kâbus olmasıydı.

Aytun elleriyle Neftis'i havalandırdı ve kucığına aldı. Sıkıca tutarken bana son bir bakış atıp balkondan içeri girdiğinde ayaklarım artık beni taşıyamıyordu. Yere kapaklanırken acıyan diz kapaklarıma elimi koydum ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Bacaklarımı kendime çekerken sırtımı duvara yasladım. Ellerimle acıyan diz kapaklarımı ovuştururken, "Dizim acıyor," diye mırıldandım. "Dizim çok acıyor."

Ra, bana doğru eğildi, "Acısını alabilirim," dedi sakince. "Eğer istersen dizin acımaz."

Asıl acıyan yerin dizim olmadığını çok iyi biliyordu ama bana

karışmıyordu. İçimde biriktirdiğim her şeyi saçma bir sebebe yükleyip onu abartmama laf etmiyor, bana ayak uyduruyordu.

"Dayanamıyorum," dedim acıyla. Göz bebeklerimi dolduran yaşlar yüzünden etrafı göremiyordum. Dünyaya puslu bir camın ardından bakıyordum sanki. Seğiren dudaklarımı daha fazla titremesin diye birbirine bastırdım.

"Görmek zorundaydın, Ayliz. Orada gördüğün Aytun Karavera değil, Tanrı Osiris. Ona bunu Neftis yaptı. Âşık olduğu ruha bir beden bulmak için Aytun'u kullandı," dediğinde gözyaşlarım aniden kesildi.

Evet, tüm bunlara Neftis sebep olmuştu. Aytun'u benden almıştı. Sırf kendi aşkını yaşatmak için benimkini hiçe saymıştı. Bedenime önleyemediğim, önünü alamadığım büyük bir nefret yayılırken başımı kaldırdım.

Dur durak bilmeden akan yaşları elimle sildim ve kararlılıkla, "Neftis'ten intikamımı alacağım ve Aytun'u geri getireceğim. Onu yeneceğim," dedim. Hem İsis'e de söz vermiştim. İntikamını alacağıma dair yemin etmiştim.

Başını iki yana salladı. Dudaklarına küçük bir alay zerresi yerleşti. "Onu yenemezsin. Kaybedeceğin bir savaşa giremezsin."

"Yenebilirim. Ben tahtın tek varisiyim. Anubis'in bahsettiği kıyım. O savaşı kazanabilirim."

"Sen şu an sadece bir büyücüsün, Ayliz. Neftis ise tanrıça. Eşit şartlarda değilsiniz ve onun seni öldürmesi bir saniyesini bile almaz. Neftis'i yenmek istiyorsan bunun tek bir yolu var."

"Ne? Nedir o?" diye sordum merakla. Can havliyle Ra'nın dudaklarının dökülecek cümleyi beklerken dudağını ıslattı ve usulca, "Bir tanrıça olacaksın," dedi. "Seni tanrıça yapacağım."

Soluk soluğa, şaşkınca karşımdaki büyük Tanrı Ra'ya bakıp sözlerini algılamaya çalıştım. Seni tanrıça yapacağım mı demişti o?

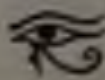
"Na-nasıl?" diye sordum. Kekelemişim ama şu an buna takılmayacaktım.

"Maat'ı nasıl tanrıça yaptıysam, zamanında Neftis, İsis, Osiris ve Seth'i de o şekilde yaptım. Ve şimdi de seni tanrıça yapacağım. Eger Neftis ile savaşacaksan onunla eşit şartlarda olmalısın. Bunu istiyor musun?" diye sorduğunda başımı tekrar balkona çevirdim. Neftis'in Aytun'a yaptığı şeyi hazmedemiyordum. Bu yüzden yeniden dolan gözlerimle başımı salladım. "Neftis'i yok edeceğim," dedim kararlılıkla.

Ra, "O zaman benimle gel," dedi ve elimden tutarak ayağa kalkmam için destek oldu. Ayağa kalktığımızda yer yeniden sarsılmaya başladı. Ra'nın gözlerinden çıkan ışığa direnemeyip gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sonra açtığımda bambaşka bir yerdeydik.

Amenta'nın kasvetli havası artık ruhumu daraltmaktan epey uzak bir konumdaydı. Daha önce geldiğim Osiris'in mahkeme salonun ortasında duran Ra, eliyle sunağı işaret etti. "Buraya yat," dediğinde sanki ben, ben değildim. Hissiz hayaletlerinin ruhuma çelme taktığı bedenim, bir haşkasının boyunduruğunun altındaydı ve söylenen her şeyi yapıyordum.

Ra'nın önündeki kırık sunağa çıktım ve sırtımın soğuk zemine temas etmesine aldırmadan uzandım. Tanrı ellerini havaya kaldırdı ve avuç içlerini başının üstünde birleştirdi. Kısık gözlerimle ne yaptığına bakarken aniden avuç içlerinde sarı bir ışık belirdi. Birleştirdiği ellerini ayırdıkça ışığın parlaklığı ve boyutu da artıyordu. En sonunda ellerinin arasında büyük bir sarı ışık topu vardı. Birden ellerini başıma bastırdı. Hiç beklemediğim bu ani hamlesi karşısında aldığım derin nefesi veremedim birkaç saniye kalakaldım. Kalbim yavaşladı, yavaşladı ve en sonunda durdu. Nefesim yarıda kesildi. Tüm hücrelerim hareket etmeyi bıraktı. Ve sarı ışık tam olarak gözlerimin önünde parladı. Normalde olsa beni kör edecek bu ışık, sanki bir parçam hâline gelmişti. Sonra gittikçe azalmaya başladı. Görüşüm normale döndü. Yarıda kalan nefes tığelerime ulaştı, kalbim hızlanarak atmaya başladı.

"Ayliz?"

Başımı kaldırıp sesin nereden geldiğini öğrenmeye çalıştım ama Osiris'in mahkeme salonunda bir başımaydım. Ra nereye gitmişti? Gözümü açıp kapattığım o kısacık saniyede beni burada yalnız başıma mı bırakmıştı?

Bir kez daha, "Ayliz?" diyen sesi duyduğumda kaşlarımı çattım ve sunakta doğruldum. Üç gündür üzerimde olan ve kirden dolayı gri görünen elbisemin yere sürtünmesine aldırış etmeden ayağa kalktım. Çıplak ayaklarım taşların üzerinde tok bir ses bırakırken sesin sahibinin İsis olduğunu düşünerek adını telaffuz ettim.

"İsis, sen misin?"

"Evet benim. Bedenin çok yoruldu, bu yüzden bayıldın," diyen sesi cansızdı. Belki de bu yüzden en başta anlayamamıştım onun olduğunu.

"Ben..." diye söze başladım ama ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Aytun'un gittiğini ve Osiris'in onun bedenini ele geçirdiğini nasıl anlatacaktım?

"Her şeyden haberim var. Buradan Neftis'in yaptıklarını izledim. Hatta o an seninle iletişime geçtim. Sevdığımız adamları kurtar dedim ama yapamadın."

Suçlulukla soluklandığımda o anı bir kez daha hatırladım. Doğruydum. İsis yine zihnimin içinden konuşmuştu. "Üzgünüm ama Neftis, onu yenmeme izin vermedi. O çok güçlü. Başa çıkmadım," dedim.

"Artık sen de bir tanrıçasın, Ayliz. Seni buraya ilk getirdiğimde intikamımızı alacağına dair bana söz vermiştin. Sözünü yerine getir."

Görüp göremeyeceğinden emin olamasam da başımı sallayarak onayladım. "Artık sadece senin için değil, Aytun ve benim için de Neftis'ten intikam alacağım. Sevdığım adamı benden aldı. Ruhunun Osiris olması önemli değil. Ona baktığımda gördüğüm şey

Aytun'un bedeni, tanrıça. Bu yüzden Neftis'i yok edeceğim ve Aytun'u geri getirmenin bir yolunu bulacağım."

İsis de tıpkı diğer herkes gibi, *"Onun ruhu yok oldu, Ayliz. Artık bulamazsın,"* diyerek yeşerttiğim umut tohumlarını söküp almak istediğinde omuzlarımı silktim. İnanmıyordum ve inanmayacaktım. Aytun'u kurtarma umudumu asla söndürmeyecek, her zaman taze tutacaktım ve bunu yaparken Neftis'ten de tahtı alacaktım.

Gözlerimi yavaşça kapatıp açarken nerede olduğumu çok iyi biliyordum.

Amenta'daydım.

Ancak bu defa Ölüler Şehri'nde değil, yeniden doğduğum yerdeydim.

İblisin masumane ninnisi, bir katliam senfonisine dönüşmüştü.

Güçlü nefesiyle soluğumu sömüren iblis çoktan aklımı çelmişti.

Şu an olduğum kişi o iblisin eseri idi.

Zaman ellerimin arasında parçalanırken tanıdık bir acının izi yeniden belirdi.

Bugünden sonra asıl benliğimi sakladığım indenden çıkarma vaktim gelmişti.

Artık Kraliçe Neftis'in baş düşmanıydım. Çünkü kendi ağzıyla ruhunun gün geçtikçe büyüdüğünü ve bana bağlanarak kuvvetlendiğini söyleyen gecenin hâkiminin yerine, içinde asırların gücünü ve zamanın nefretini taşıyan Osiris'i getirmişti.

Kalbim bir kez daha acıyla kıvrandığında tepedeki ay ve yıldızlar parlaklığını yitirdi. Tam o anda kalbim ve zihnim aynı cümleleri haykırdı.

Ayın yansıması düşmüşse kalbinin kadehine, alıp hapsetmiştir seni kaderine. Kâbustan gölgeler peşimizdeyse, sonsuzlukta kaybolalım diye.

Şimdi ben buradayım ama sen kayboldun.

Aytun Karavera'nın ruhu sonsuzlukta kaybolmuştu. O boşluğu ise Mahes doldurmuştu.

Ve katliamın efendisi, bu defa ona emanet ettiğim kalbimi katletmişti.

Biliyorsunuz, değil mi? Bu duyduğunuz katliamın senfonisi.

Ben Ayliz Kılıç.

Mısır ülkesinin yeni tanrıçası.

Devam edecek...